

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TERESA  
MEDEIROS

Unutulmaz  
Gece



# *Sırlarla dolu bir geçmiş, aşkı tehlikeye atabilir mi?*

Nezaket kurallarına uymamasıyla meşhur Carlotta Anne Fairleigh,  
sosyeteye takdim edileceği gün bile yerinde duramaz.

Sırasını beklerken bitişikteki “Kanlı Marki” Hayden St. Clair’in  
sözde terk edilmiş karanlık evini merak etmekten kendini alamayan  
genç kadın, pencereden kısacık bir bakış atmaktan  
zarar gelmeyeceğini düşünür.

Fakat bu son “macera” felaketle sonuçlanarak genç kızın itibarını  
zedeler ve apar topar nişanlanmasına yol açar. Kısa süre sonra  
da sosyeteye korku saçan yakışıklı ve gizemli Marki’yle birlikte  
Cornwall’a gitmek üzere yola çıkar. Hayden St. Clair’in karanlık ve  
ulaşılmaz tavrı şaşırtıcı bir şekilde çekicidir, üstelik bakışlarında  
yadsınamaz bir tutku barındırmaktadır. Ancak Lottie kalbinin  
arzularına teslim olmadan önce, her ne kadar tehlikeli olursa olsun  
“Kanlı Marki”nin geçmişindeki sırları ortaya çıkarmalıdır...

*“Medeiros okurları büyülüyor.”  
Atlanta Journal-Constitution*

*“Aynı anda hem güldürecek hem de hüznlendirecek.”  
USA Today*



Pegasus Yayınları: 974  
Bestseller Roman: 423

**Unutulmaz Gece**

Teresa Medeiros

Özgün Adı: One Night of Scandal

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Serpil Tütüncü

Düzeltili: Gizem Yeşildal

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Tasarımı: Pınar Yıldız

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2014

ISBN: 978-605-343-430-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014

Copyright © Teresa Medeiros, 2003

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif  
ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler  
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,  
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,  
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

**Yayıncı Sertifika No: 12177**

**Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.**

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

*Teresa Medeiros*

# *Unutulmaz Gece*

*İngilizceden Çeviren:*

Tuba Özkat

PEGASUS YAYINLARI



## *İthaf*



Anneme; hoşuna gitse de gitmese de her gün yataktan  
çıktığın için.

Ve babama; yapabildiğinde yanımda olduğun için.



## Teşekkür



Müziğimi bana geri verdiği için Claire DeAngelis'e, Birinci Bölüm'ün farklı versiyonlarının hepsini okuduğu için Jean Willett'e, içten duaları için Tammy Rae Cowan'a ve bu duaları yanıtladığı için Yüce Tanrı'ya, haylazlığına en ihtiyaç duyduğum anda hayatıma giren Fare Avcısı Buffy'm, "Mirabella'ya" teşekkürlerimi sunmak istiyorum.

Her daim bana inandığı için sevgilim Michael'a gönülden şükranlarımı sunarım.



## Birinci Bölüm



LONDRA 1825

*Nazik Okur, beni öldürmeyi planlayan adamla göz göze  
geldiğim ilk anı asla unutmayacağım...*

Carlotta Anne Fairleigh, sosyeteye takdim balosuna çıkacaktı. Ancak ne yazık ki şu anda gösterişli balo elbisesinin içinden ve Diana halasının Mayfair'deki malikânesinin ikinci kat penceresinden çıkıyordu. Eğer elbisesinin korsesini süsleyen ipek volanlar pencere pervazının iç kısmından çıkıntı yapan çiviye takılmasaydı, ikincisini sorunsuzca halledebilirdi.

Lottie telaş içinde, “Harriet!” diye fısıldadı. “Harriet, neredesin? Çok fena yardımına ihtiyacım var!”

Yalnızca birkaç dakika öncesine kadar rahatça yaşadığı konforlu oturma odasına dikkatle bakmak için boynunu uzattı. Pofuduk, beyaz kedi şöminenin önünde pinekliyordu ama Harriet, tıpkı Lottie'nin tüm iyi talihi gibi, ortadan yok olmuştu.

“O aptal kız nereye gitti böyle?” diyerek homurdandı.

Takıldığı çividen kurtulmak için mücadele ederken, terliklerinin tabanları kaydı ve ayakları hemen altında uzanan ağaç dalı boyunca kayarken boş yere tutunacak bir yer aradı.

Kolları harcadığı çabadan dolayı ağrırken, göz ucuyla omzunun üzerinden isteksiz bir bakış attı. Aşağıdaki terasın döşeme taşları, yalnızca dakikalar önce ulaşılabilir görünürken şimdi oldukça uzakta görünüyordu. Bağırarak bir uşak çağırmayı düşündü ama yardımına koşup tatsız durumunu keşfedenin ağabeyi olmasından korktu. George, Lottie'den sadece iki yaş büyük olsa da, kısa süre önce Büyük Avrupa Turu'ndan dönmüştü ve yeni keşfettiği sofistike haliyle küçük kız kardeşine tepeden bakmaya çok hevesliydi.

Evin kuzey kanadındaki Fransız pencerelerinden yaylı çalgılar dörtlüsünün, enstrümanlarını akort ederken çıkardıkları ahenksiz sesler esintiyile ona ulaşıyordu. Lottie, kısa bir süre içinde at arabalarının tekerleklerinin tıkırtısını ve sosyeteye takdim edilmesini müjdelemek için gelen Londra aristokrasisinin seçkin tabakasının mırıltılarıyla, samimi kahkahalarını duyacağını biliyordu. Onur konuklarının iki kat üstlerindeki pencereden sarkarak saygınlığını kaybetme girişiminde bulunduğunu bilmelerinin imkânı yoktu.

Eğer eniştesi ve vasisi Sterling Harlow, genç kızın sosyeteye takdimini gittikçe büyüyen Devonbrooke'taki West End malikânesinde yapsaydı, Lottie kendini böylesine kötü bir vaziyette bulmayabilirdi. Ama eniştesinin kuzeni Diana, Lottie'yi onurlandırmayı kabul ettirmek için genç adamı tatlı sözlerle ikna etmişti.

Lottie'nin fazladan çalışan hayal gücü için, halasının misafirlerinin onun yassı döşeme taşlarında boylu boyunca uzanan kırık dökük bedeninin etrafına toplandığını zihninde canlandırmak pek zor olmadı. Kadınlar hıçkırıklarını susturmak için kokulu eşarplarını dudaklarına bastırırken, erkekler de genç kızın şen şakrak refakatinden sonsuza kadar mahrum kalmanın ne kadar yazık olduğunu

mırıldanıp soluklarının ardından “vah vah” ve “tüh tüh” derlerdi. Lottie eteğinin menekşe rengi poplin kumaşına kederli bir bakış attı. Eğer aşağı düşüşünde elbisesi pek fazla zarar görmezse, ailesi belki de onu bu kıyafetle gömebilirdi.

Ailesinin tepkilerini tahmin etmek de oldukça basitti. Ablası Laura, gözyaşlarıyla kızarmış yüzünü kocasının yakasına gizlerdi, narin yüreği Lottie’nin son kez yaptığı çılgınlıkla kahırlanırdı. Ama hepsinin içinde en acısı, eniştesinin yakışıklı çehresine dağlanmış acı düş kırıklığı olurdu. Sterling, genç kızı bir leydiye dönüştürmek için kayda değer bir zaman, özen, sabır ve para harcamıştı. Bu akşam, eniştesinin tüm çabalarının boşuna olmadığını kanıtlamak için Lottie’nin son şansydı.

Halası Diana’nın hizmetçisi genç kızın saçlarına son dokunuşları yaparken, Lottie’nin en yakın arkadaşı Harriet koşarak odaya girmemiş olsaydı, Lottie hâlâ oturma odasındaki makyaj masasının önünde oturuyor olabilirdi.

Lottie, Harriet’in yanaklarında yer yer belirmiş heyecanlı rengi fark ettiğinde makyaj masasından çabucak kalktı. “Teşekkürler, Celeste. Hepsi bu kadar.”

Hizmetçi yanlarından ayrılır ayrılmaz, Lottie arkadaşının yanına koştu. “Sorun ne Harriet? Kedi yutmuş gibi görünüyorsun.”

Harriet Dimwinkle, etine fazlaca dolgun olmasa da, kızla ilgili her şey ona yuvarlaklık izlenimi veriyordu... yanaklarındaki gamzeler, açık kahverengi gözlerini gizleyen yuvarlak çerçeveli gözlüğü, Bayan Lyttelton’ın Güzel Genç Bayanlar için Davranış Okulu’nun salonunda kafasının üzerinde ağır bir atlasla saatlerce yürümeye zorlanmış olmasına rağmen hafifçe eğik duran omuzları... Sadece adı bile okul arkadaşları tarafından insafsızca alay edilmesine sebep olmuştu. Kızın birazcık şey... kalın kafalı olması da fayda etmemiştii tabii.

Haksızlığa asla tahammül edemeyen Lottie, kendini Harriet’in savunucusu olarak atamıştı. Lottie kendine bile itiraf etmekten nefret

etse de, Harriet'in aynı kalın kafalılığı, bu iyi huylu kızın sonuçları hakkında endişelenmeden Lottie'nin çoğu planında ona eşlik etmesine izin veriyordu.

Harriet, Lottie'nin kolunu kavradı. "Biraz önce iki hizmetçinin fısıldadığı şeye kulak misafiri oldum. Geçtiğimiz iki hafta boyunca hemen yan evde, neredeyse Diana halanın burnunun dibinde kimin yaşadığını asla tahmin edemezsin."

Lottie pencereden dışarı bir göz attı. Meydanı paylaştıkları karanlık ev alacakaranlığın alçalan gölgeleri arasından zar zor görünüyordu. "Tahminim, hiç kimse olurdu. O yer bir mezarlık kadar sessiz. Salı gününden beri buradayız ve tek bir Tanrı kulunu bile görmedim."

Harriet ağzını açtı.

"Bekle!" Lottie tek elini uyarırcasına havaya kaldırarak arkadaşından uzaklaştı. "Dert etme. Bilmek istemiyorum. Bu akşam ihtiyacım olan son şey, Laura tarafından iflah olmaz bir işgüzar olduğum için azarlanmak."

Harriet gözlüğünün ardından gözlerini bir baykuş gibi kırpıştırırken, "Ama sen bir işgüzar değilsin ki," dedi. "Sen bir yazarsın. Ablanın bunu ayırt edemeyecek kadar hayal gücünden yoksun olduğunu söyledin hep. İşte bu yüzden sana söylemem gerekiyor ki..."

Lottie, Harriet'm sözünü yeniden kesti. "Sterling, bu akşam için halamdan kimi davet etmesini istedi biliyor musun? Bayan Agatha Terwilliger."

Harriet'in rengi attı. "Korkunç Terwilliger'ı mı?"

Lottie onu onayladı. "Ta kendisi."

Agatha Terwilliger, Bayan Lyttelton'ın Okulu'nda Lottie'nin "moralin yüksek olması" ve "yaşam için tutku" hakkında haylazlık yapma eğilimine karşı dişini sıkıp dayanmayı reddeden tek öğretmendi. Lottie'nin sevgi dolu ve güçlü vasısı, Devonbrooke Dükü'nü memnun etmek yerine, öğrencisinin karakterini şekillendirmekle

daha çok ilgilenmişti. Asık suratlı kız kurusu her seferinde Lottie'nin niyetini önlemiş, genç kızın ebedi düşmanlığının yanı sıra gönülsüz hürmetini de kazanmıştı.

“Sterling, Bayan Terwilliger'in eldivenlerinin parmaklarını birbirine diken ve yatak odasına midilliyle giren o kötücül, terbiyesiz, küçük kız olmadığımı Bayan Terwilliger'a kanıtlamamı istiyor. Bu akşam o merdivenlerden aşağıya indiğimde o buruşmuş cadaloz,” Lottie dilinin sürçmesiyle irkildi... “o sevgili, tatlı kadın yalnızca incelikli sosyeteye girmeye uygun bir leydi görecektir. Sonunda, erdemin kendisinin bir ödül olduğu asil görüşünü kucaklamış bir leydi.”

Harriet'in ifadesi yalvarışa dönüştü. “Ama zaman zaman en erdemli leydiler bile skandal çorbasından güzel, sıcak bir yudum almaktan hoşlanırlar. İşte bu yüzden o evde kimin kaldığını bilmek zorundasın. Çünkü o...”

Lottie elleriyle kulaklarını kapattı ve Beethoven'ın beşinci senfonisinin, ikinci bölümünü mırıldanmaya başladı. Ne yazık ki yıllar süren gizlice dinlemeleri dudak okuma yeteneğini bir sanata dönüştürmesini sağlamıştı.

“Hayır!” Lottie ellerini yavaşça indirdi. “Olamaz! Kanlı Marki mi?”

Harriet onu onaylarken, gevşek lüleleri bir av köpeğinin ipeksi kahverengi kulakları gibi hopladı. “Ta kendisi. Hizmetçiler, adamın Londra'daki son gecesinin bu gece olduğuna yemin etti. Yarın sabah Cornwall'a gitmek için ayrılıyor.”

Lottie, kıskırtılışı gittikçe artarken solmuş Aubusson halısı üzerinde bir aşağı bir yukarı yürüdü. “Yarın sabah mı? O zaman bu onu görmek için son şansım olabilir. Ah, keşke daha önce haberim olsaydı! Pencerenin önündeki şu ağaca tırmanır ve kimsenin ruhu bile duymadan onun avlusuna inebilirdim.”

Harriet ürperdi. “Ya seni casusluk yaparken yakalarsa?”

Lottie hissettiğinden daha büyük bir inançla, “Korkacak hiçbir şeyim yok,” dedi. “Bir araya getirdiklerimden anladığım kadarıyla yalnızca sevdiklerini öldürüyor.” Bir ilhamın ele geçirdiği Lottie, aceleyle sandığına doğru ilerledi ve içindekileri didiklemeğe başladı. Aradığı opera gözlüğünü bulana kadar keçi derisi eldivenleri, ipek çorapları ve el boyaması yelpazeleri sağa sola attı. “Ufacık bir bakış atmaktan zarar gelmeyeceğini düşünüyorum, ne dersin?”

Harriet neredeyse elbisesinin fisto kenarlı eteğine basıp düşecekken, Lottie odayı koşarak geçti ve pencereyi açtı. Dışarı sarktı ve ufak, altın dürbünü yan eve çevirirken, yeşil tomurcuklu ıhlamur ağacının henüz tamamen yapraklanmamış olmasına minnettar kaldı. Evleri ayıran tek şey bir taş duvar olmasına rağmen, iki ev tamamen farklı dünyalardaymış gibi görünüyordu. Halasının evinin aksine, o evin pencerelerinden ışıklar sızılmıyordu, uşaklar koşuşturmuyordu, çocuklar ve spanyeller patırtı yaparak basamaklardan inerken ve parke zeminlerde gürültüyle oynarken oluşan yaygaracı kahkahalar yoktu.

Harriet oval, küçük çenesini Lottie'nin omzuna dayayarak genç kızı ürküttü. “Sence amcan onu baloya davet etmiş olabilir mi?”

“Thane amca onu davet etmiş olsa bile, o adam gelmez. Adam kötü şöhretli bir münzevi,” Lottie arkadaşına sabırla açıkladı. “Münzeviler, en iyi suarelerden gelen davetiyeleri bile hor görmeleriyle ünlülerdir.”

Harriet'tan hülyalı bir iç çekiş kaçırıldı. “Onun masum olduğuna inanmıyorsun, değil mi? Dedikodu gazeteleri onu mahkûm ilan etmiş olabilir ama mahkemede yargılanmadı bile.”

Lottie hemen tepesindeki dala konan ve topuzundan çıkan altın rengi buklelerini gagalamaya çalışan meraklı bir nar bülbülünü kışkırladı. Saçları tüylerle süslemek moda olduğundan, kuş kafasına konsaydı bile fark edileceğinden şüpheliydi. “Daha ne kadar kanıtı ihtiyacın var? Bir gece Londra'daki evine döndüğünde güzeller güzeli karısını, en yakın arkadaşının kolları arasında bulmuş. Şüphesiz kadın, adamın nasır tutmuş ilgisizliğinden dolayı öyle hareket etmiş-

tir. Kadının âşığını dışarı çağırıp onu vurarak öldürmüş, ardından da karısını Cornwall'un kırıklarına geri götürmüş. Kadın yalnızca birkaç ay sonra, son derece şüpheli bir şekilde yamaçtan yuvarlanıp denize düşüp ölmüş.”

Harriet, “Eğer ben Marki'nin yerinde olsaydım, âşığı yerine kadını vururdum,” dedi.

Lottie, gözlerinde beliren yeni takdirle arkadaşına bakmak için dönerken, “Bak sen, Harriet, bu kadar kana susamış olman ne hoş!” diyerek çılgığı bastı. “Sadece geçen hafta The Tatler, kadının hayaletinin hâlâ Oakwyldes Malikânesi'nde dolaştığını ve ölen âşığı için ağıtlar yaktığını ima eden çok gizemli bir dedikodu yayımladı. Adalet yerini bulana kadar kadının huzur bulmayacağını söylüyorlar.”

“Ben bunun hazım için pek dikkat dağıtıcı olduğunu düşünürdüm. Belki de Marki'nin iş meseleleri için Londra'da yalnızca iki hafta kalmasının nedeni budur.”

“Aman adı batsın! Aksi yaratık bütün perdeleri çekmiş.” Lottie opera gözlüğünü indirdi. “İlk romanımdaki kötü adam için onun alçak görünüşünü kullanmak niyetindeydim.” Genç kız iç çekerek pencere kanadını çekiştirdi. “Ama sanırım artık bunların hiçbir önemi yok. Bu akşamdan sonra resmî olarak evlenilecek kızlardan olacağım. Yani yanlış çatalı kullandığım ve mendilimi kullanmadan hapsirdiğim her seferde, Londra dedikodu vızıltılarıyla dolacak. Farkına bile varmadan, sıkıcı bir kocayla ve yaramaz yumurcaklarla dolu dünyadan uzak bir kır evinde olurum.”

Harriet tıka basa doldurulmuş kanepeye kendini bırakırken, sömine tabanında uzanan kediye okşamak için uzandı. “Ama her kadın bunu istemez mi? Varlıklı bir adamla evlenmek ve çalışmaya gerek duymadan yaşayan bir leydinin hayatını yaşamak?”

Lottie tereddüt etti, nadiren ne diyeceğini bilemezdi. Kalbinde tırmanan tedirginliği nasıl açıklayabilirdi ki? Sosyeteye takdimi yak-

laştıkça, hayatı başlayamadan bitiyormuş gibi hissettiren şu boğucu histen kurtulamıyordu.

Harriet kadar kendisini de rahatlatırcasına, “Elbette her kadının istediği şey budur,” dedi. “Yalnızca kuş beyinli bir kız, Bayan Radcliffe ya da Mary Shelley gibi ünlü bir Gotik roman yazarı olmayı düşler.” Makyaj masasının önündeki tabureye oturdu ve hokka burnunun üzerine kibarca pudrasını sürdü. “Sterling’i yeniden düş kırıklığına uğratabilirdim. O ve Laura, beni evlerinde ağırladılar, eğitim görmemi sağladılar ve başıma açtığım belalardan kurtulmamı sağladılar. Sterling bana bir enişteden çok, baba oldu. Bu akşam o merdivenlerden aşağıya indiğimde onun yüzünün gururla parladığını görmek istiyordum. Olmamı düşlediği leydi olmak istiyordum.”

Lottie, aynadaki krallara layık genç kadının kendisine bu kadar yabancı görünmemesini dileyerek iç çekti. Yüz hatlarını gölgeleyen şüphe, mavi gözlerini yüzüne göre çok daha büyük gösteriyordu. “Kendimizi kaderimize de teslim edebiliriz, sevgili Harriet. Haylaz çocukluk günlerimiz ardımızda kaldı. Bu akşamdan sonra, ikimiz için de büyük maceralar olmayacak.”

Lottie’nin gözleri, aynadan Harriet’in gözleriyle buluştu. “Bu akşamdan sonra,” diye fısıldadı. Bir an sonraysa, Lottie eteklerini toplamış, tek bacağını pencere pervazına atıyordu.

Harriet, “Nereye gidiyorsun?” diye çığlık attı.

Lottie diğer bacağını da pervaza atarken, “Adı çıkmış komşumuza bir bakacağım,” diye cevapladı. “Eğer hiç kötü adam görmemişsem, inandırıcı bir tane yazmayı nasıl umabilirim ki?”

“Bunun mantıklı olduğundan emin misin?”

Arkadaşının endişesi Lottie’yi duraksattı. Lottie’nin önerdiği şey ne kadar tuhaf olursa olsun, Harriet’in bundan kuşku duyması pek olağan değildi. “Ömrümün kalanını ihtiyatlı olmakla ilgili endişele-

nerek geçireceğim. Ama kendim olarak geçireceğim yalnızca birkaç değerli dakikam kaldı.”

Lottie kendini pencereden dışarı sarkıttı. Aşağıdaki dala gerinerek yalnızca ayak parmaklarını değdirebiliyordu. Görgü okuluna gittiği yıllarda, anlamsız karartma zamanından ve dikkatli okul müdiresinden kurtulmak için ağaca inip çıkmakta bol bol deneyim kazanmıştı.

Harriet arkasından seslendi: “Peki ya ablan ve halan seni götürmek için gelirse ne yaparım?”

“Endişelenme. Müzisyenler ilk valsini notalarını çalmadan önce dönmüş olurum diye umuyorum.”

Eğer inatçı çivi volanlarına takılmasaydı ve Harriet aniden ortadan yok olmasaydı, dönmüş olabilirdi de. Hâlâ ağacın ve pencerenin arasında sallanan Lottie, kumaşı son bir kez umutsuzca çekti. Birdenbire volan yırtılarak özgür kaldı. Lottie bir o yana bir bu yana sallanırken, ağacı kavramak ile dalgalanan ipeği tutmak arasında gidip geliyordu. Duraksaması, dengesinin bozulmasına sebep oldu. Geriye, dallara doğru düşerken bir feryat boğazında takılı kaldı.

Neyse ki fazla ileri düşmedi.

Narin ilkbahar yeşilliğiyle kaplı, acı veren bir beşik şeklinde yerleşmiş üç dalm üstüne indi. Lottie, hâlâ sersemce ertesi gün Londra’nın centilmenlerinin onun kaybı için yas tutacakları gerçeğini özümsemeye çalışıyordu ki tepesindeki pencereden Harriet’in omuzları ve başı belirdi.

Harriet ıslıl bir şekilde, “Ah, işte buradasın!” dedi.

Lottie ona dik dik baktı. “Ne yapıyordun? Birazcık çay için mi sıvıştın?”

Lottie’nin iğnelemesini anlamayan Harriet, koyu renk bir kumaşı havaya kaldırdı. “Pelerinini almaya gittim. Biliyorsun, henüz mayıstayız. Hava hâlâ biraz soğuk. Sıtmaya yakalanmak istemezsin. Ölümün olabilir.”

Lottie onu gaddarca bilgilendirdi: “Dokuz metreden yere düşmek de öyle.” Lottie elbisesinin parçalanmış korsesine dertli bir bakış attı. “Aşağıya atabilirsin. Ona ihtiyacım olacakmış gibi görünüyor.”

Pelerin rüzgârla şişip tepesine düşerken, Lottie’yi bir anlığına kör etti. Genç kız yumuşak, yünlü katları yüzünden çekip kumaşı top haline getirdi ve taş duvarın üzerinden attı.

Harriet endişeli bir şekilde omzunun üzerinden bakındı. “Sen yokken ben ne yapayım?”

“Bana bir iyilik yap ve bir iğne, biraz da iplik getir.” Lottie asi göğüslerinden birini sarkan korsesinin içine tıkmaya çalışırken homurdandı. “Takdim edilişimin tonlarca konuşmaya sebep olacağını söylerken Laura’nın aklındaki bu olduğunu sanmıyorum.”

Lottie başının hemen üzerindeki dalı kavradı ve ayağa kalktı. Dengesini yeniden kazandıktan sonra, duvarın üzerinden uzanan ve yan evin avlusuna kadar inen geniş daldan aşağı sallanmak onun için hiç sorun değildi.

Duvarın diğer yanındaki yere inerken halasının evinin önünde duran at arabasının tıkırtısını, onu takiben arabanın sakinlerinin inerken çıkardıkları mırıltıları duydu.

Umdüğundan da az vakti vardı. İlk misafirler gelmeye başlamıştı bile.

Pelerini attığı yerden almak için eğildiğinde, duvarın diğer tarafından süzülen iğneleyici ve fazlasıyla tanıdık ses, genç kızı ensesinden aşağıya soğuk su dökülmüşçesine ürperti. “O çocuğun sosyeteye takdimine kadar hayatta kalması bir mucize. Her zaman, bir gün cazibesıyla kurtulamayacağı bir belaya bulaşacağı konusunda onu uyarırdım.”

Lottie pelerinin yumuşak, yünlü katlarını omuzlarına dolarken, “Bir gün, Bayan Terwilliger,” diye fısıldadı. “Ama bu akşam değil.”

Hayden St. Clair, kiralık evinin çalışma odasında tek başına oturmuş, mum ışığında Gazette'nin en yeni basımını sesli bir şekilde okuyordu. "Gizemli K.M.'nin bizzat kendisi, dün Bond Caddesi'ndeki konfeksiyon dükkânına girerken görüldü.' Bu oldukça iyi bir düzmeceymiş," diye homurdandı, "Pazartesi gününden beri evden çıkmadığımı hesaba katarsak." Gazetenin sayfasını çevirerek bir sonraki köşe yazısını aradı. "Bazıları, onun Londra'ya ender ziyaretinin Sezon'un başlaması ve Koca Avı'na katılmaya hevesli utangaç, genç dilberlere rastlamasının planlı olduğu yorumunda bulundu."

Hayden, takım elbisesi içindeki zavallıların sosyeteye yeni girmiş, kıkrıdayan kızlar tarafından takip edildiğini düşünürken ürperdi.

"Eğer K.M. sahiden kendine yeni bir gelin aramaya karar verdiyse, bu âciz gözlemci gelinliğin rengi için bir öneride bulunabilir... *siyah*."

Hayden'dan bir mırıltı çıktı... yarı kahkaha, yarı tiksintiydi. "Şeytan gibi zekiler, değil mi? Çoğunluğu acınası."

Broşürü mumun üzerinde tuttu, kenarları kıvrılmaya başlayıp alevlere boğuluncaya kadar sabırla bekledi. Sırma işlenmiş berjerde öne doğru eğildi ve şöminenin soğuk ızgarasına attı. O günün basımları olan *The Times*, *The St. James Chronicle*, *The Courier* ve *The Spy* gazetelerinin yanında küle dönüşmesini izlerken en küçük bir tatmin bile hissetmedi. Uşaklardan birinin şömineye koyduğu odunları yakmakla uğraşmış olsaydı, gazetelerden kurtulmak onun için daha kolay olabilirdi ama Bodmin kırlarında şiddetle esen sızlatıcı rüzgârlarla kıyaslandığında, Londra'nın serin rutubetini tam anlamıyla huzur verici buluyordu. Yalnızca iki haftadır Londra'daydı ama şimdiden denizin tuzlu kokusunu ve köpüklü dalgaların üzerinde süzülen martıların tiz sesli çığlıklarını özlemişti.

Hayden'ın Londra'ya bir kadını aramaya geldiğini ama bir eş aramadığını bilseler, dedikoducuların ne yazacağını merak etti. Eğer Hayden'ın itibarını sarsmakta biraz daha az başarılı olsalar, o kadını bulabilirdi bile.

*The Tatler*, Hayden'ın hayaletlerden kaçmak için Cornwall'u terk ettiği ithamında bulunacak kadar ileri gitmişti. Usta dedikoducuların aksine Hayden, sarp uçurumlarda ve rüzgârlı kırlarda mahsur kalmış hayaletlere inanacak kadar ahmak değildi. Hayaletler, Schubert'in Bedford Meydanı'ndaki açık bir pencereden dışarı süzülmesi kadar inandırıcıydı. Hayaletler, kalabalık kaldırımında çiçekli parfüm süren kişiye sürtünüp geçtikten sonra, kokunun inatçı bir şekilde genç adamın montuna yapışıp kalmasıydı. Regent Caddesi'ndeki dükkânları gezinirken hoplayan bukleleri ve hayat dolu gevezelikleriyle, yanlarından geçen her erkeğin yüzüne memnun bir gülümseme konduran körpe yüzlü, genç güzellerin suretinde takip etmesiydi...

Her adam, birinin zevkinin diğerinin laneti çıkabileceğinin farkına varmayacak kadar masumdu.

Daha bu sabah genç adamın gözüne böylesine bir varlık ilişmişti... armalı bir at arabasından inip yandaki eve doğru uçuşurken, arkasından ağır ağır gelen kıza muzip bir şekilde meydan okuyan altın saçlı peri. Hayden onları ikinci kattaki yatak odasının penceresinden izlemişti ve boyunbağını bağlarken parmakları donakalmıştı. Kızın yüzünün kışkırtıcı kısa görüntüsünden daha fazlasını yakalayamadan pencereyi kapatıp kalın perdeleri çekmiş olsa da, kızın kahkahası günün geri kalanında adama musallat olmuştu.

Hayden ayağa kalktı, masasının kenarında duran zarif, deri sandığa doğru ilerledi. Daha bu sabah getirilmişti. Sandığı açarak kadife astarlı iç kısmına sıkıştırılmış, ona sunulan şeye göz gezdirdi. Bulmayı umduğu hazinenin yanında bu zavallı bir teselli gibi görünüyordu. Bu kadarını Cornwall'da kalmış olsa da yapabileceğini sanıyordu ama araştırması, ağzı sıkı bile olsa bir sekretere ya da avukata güvenemeyeceği kadar önemli görünüyordu. Pirinç kaplı şeritlerin olduğu kapağı indirmeye başladı, ardından durdu. Acayip biçimde, sandığın içindekini saklamaya isteksizdi.

Birisi kapıyı çaldığı sırada masasının diğer yanında durmuş, genişçe açılmış valizinin içine kitaplarını ve hesap defterlerini tıkiyordu. Hayden kapıyı çalanı önemsemedi. Deneyimlerinden, eğer uzun bir müddet duymazdan gelirse kapıdakiinin gideceğini biliyordu. Çayını içtikten kısa bir süre sonra uşaklarını göndermişti. Kendisi istememiş olsa da, onların Londra'daki son günlerini eğlenerek geçirmelerine karar vermişti.

Pirinç kaplı kapı tokmağı, ısrarlı bir şekilde vuruluyordu... sert, sabit ve durmaksızın. Sabrı dayanma gücünü aştığında, Hayden son hesap defterlerini valize tıktı. Giriş salonunu azametle geçerek ön kapıya ulaştı ve sertçe açtı.

Hayaletlerin varlığına ilişkin tükenmez şüpheciliğı o anda yok oldu.

Karşısındaki görüntü sundurmanın demir trabzanına tembelce yayılırken, gümüşü sarı saçları gazlı sokak lambasının puslu ışıltısında tepesinde hale varmış gibi bir etki yaratıyordu adamda. Dört buçuk yıl önce, rüzgârlı bir ağustos gününde karısını Oakleigh aile mezarına gömdüğü o günden bu yana, Sör Edward Townsend'i görmemişti. Sözde Justine'in defnedilmesi özel olacak olsa da, Hayden Ned'i geri çevirmeye kıyamamıştı. Sonuçta, Ned de onu sevmişti.

Ned'in Justine'e son kez veda etmesini reddetmemişti ama Ned'e tek bir kelime bile etmeden mezarlığı terk etmişti.

Bir zamanlar, arkadaşı kollarını Hayden'a dolayıp candan bir şekilde sırtına vurabilirdi. Şimdiyse Hayden'ın kaskatı duruşu böyle bir hareketi imkânsızlaştırıyordu.

Hayden düz bir tonla, "Ned," dedi.

Ned, "Hayden," diye cevaplarırken, ifadesi hafifçe alaycıydı.

Hayden itiraz bile edemeden Ned kendini içeri attı ve giriş salonuna girdi. Marifetli parmaklarıyla bastonunu çeviriyordu. Hayden'ın yıllar önce Eton'da tanıştığı, o on iki yaşındaki çocukla aynı görünüyordu...

uzun endamı ve cilalı Wellington'larından, kısaca kırpılmış Yunan saç kesimine kadar, kusursuz biçimde bakımlıydı.

Hayden kuru kuru, "İçeri buyur," dedi.

"Teşekkürler. Sanırım gireceğim." Ned bastonunun ucunu meşe kaplama zemine vurarak döndü. "Beni yeniden görmeden Londra'dan sıvışmana izin veremezdim. Sanırım kâhyan ihmalkâr davranıyordu. Geçtiğimiz hafta boyunca sana her gün kart yolladım ve bir cevap alamadım." Adamın bakışları giriş salonundaki masada bulunan, kartlar ve krem rengi parşömen zarfların taşıdığı gümüş kâseye indi. Hiçbiri açılmamıştı. "Ah... İhmalkâr olanın kâhyan değil de, ben olduğumu görüyorum. Tanrı ruhuna huzur versin, annenin sana öğrettiği görgü kurallarını fazla ciddiye aldığımı farz ediyorum."

Hayden kapıya dayandı, kollarını göğsünde bağlarken suçlu görünmeyi reddediyordu. "Annem, başkalarının özel işlerine burnunu sokmanın terbiyesizlik olduğunu öğretti."

Onu duymuyormuş gibi davranan Ned, bir yığın kartı ve davetiyeyi alarak karıştırmaya başladı. "Leydi Salisbury. Leydi Skeffington. Barclay Düşesi." Ned bakışlarını Hayden'a çevirirken, gümüş kaşlarından birini kaldırdı. "Bunların hepsi de mükemmel ev sahibeleri. Söylesene, yeniden Londra'nın en aranan bekâr erkeklerinden biri olmak nasıl hissettiriyor?"

Hayden davetiyeleri onun elinden kaptı ve masaya geri attı. "İyi yürekliliklerinden değil de, görgülerinden dolayı kendileriyle gurur duyanlara eşlik etmek hiç ilgimi çekmiyor. Kart oyunu partilerine dördüncü ya da kızları için vals eşi aramıyorlar. Misafirlerinin, yelpazeleri ve sigaralarının arkasından fısıldayabileceği birisini arıyorlar... aynı anda acınması ve hakaret kabul edilmesi gereken bir merak."

"Ah, evet, 'Kanlı Marki.' Gazetelerin ve dedikodu makalelerinin sayfalarında alçakça anlatılıyor, değil mi? Sana sosyal bir çağrı yapmayı deneyecek kadar cesaretlenmem bile şaşırtıcı." Ned manikürlü tırnaklarını inceledi. "Ama gelecekteki eşlerinden hiçbiriyle yatmaya

niyetim olmadığına göre, beni dışarı çağırırsın ya da öldürücü bir öfkeye kapılıp reçel kaşığını boğazıma saplarsın diye endişelenmemeliyim.”

Hayden, arkadaşının küstahlığı karşısında gerildi. “Yapamazsın da. Tekrar evlenmeye niyetim yok.”

“Ne yazık ki...” Ama Ned’in soğuk gri gözlerine yerleşen şey acıma değil, hüzündü. “Sen, bir kadının sahip olmak için umabildiği en sadık kocalardan biriydin.”

Uzun bir süre boyunca ikisi de sessiz kaldı. Ardından Ned’in dişleri, eski sırtışının bir hayaleti olacak şekilde parladı. “Bu gece benimle dışarı çık, Hayden! Harriette Wilson yerini Beaufort Dükü’ne sattı ve emekli olup, hatıralarıyla insanlarda boş ümitler uyandırmak için Paris’e gitti. Ama kız kardeşleri nasıl parti verileceğini hâlâ biliyor. Adamakıllı kazıklanabilir, kucaklarımıza muslin parçalarıyla kaplı bir güzel yerleştiririz ve yeniden Eton’dan yeni mezun olmuş on sekizlikler gibi davranabiliriz. Benimle gel! Göreceksin. Eskiden olduğu gibi olacak.”

Ned’in ısrarına rağmen, ikisi de bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Şehrin bir sürü yasadışı zevkini süren, üç vahşi ve yakışıklı genç adam yerine, yalnızca iki kişi olacaklardı.

Hayden, hafızasında bir yerlerde kendi eski gülümsemesini aradı. “Korkarım, alımlı Wilson kardeşleri bu akşam kendi başına baştan çıkarmak zorunda kalacaksın. Erkenden yatağa girmeyi ve Cornwall’a gitmek için erkenden kalkmayı planlıyorum.”

Ned kafasını uzatıp hemen arkasındaki kasvetli çalışma odasına bir bakış attı. “Madeniyetteki son gününü bu kiralık mozoleye gömülmüş bir halde geçireceğin düşüncesine dayanamıyorum. En azından seni ısıtması için biraz olsun rahatlatıcı bir şeyler göndermeme izin ver.”

“Buna gerek olmayacak. Aşçı ocağın üzerinde güzel, tombul bir bıldırcınla, bir şişe Madeira şarabı bıraktı. İhtiyacım olacan tüm rahatlığı verecektir.” Hayden dış kapıyı çekerek açtı.

Ned alınarak ya da yanlış anlamış gibi davranarak vaktini harcamadı. Ama durdu ve sundurmada döndü, gözlerini parlatan şüpheli bir ışıltı vardı. “Gerçekten de teklifimi geri çevirmek için bu kadar aceleci olmamalısın. En ağız sulandırıcı bıldırcınlar bile bir tutam baharattan faydalanır.”

Hayden arkadaşının at arabasına doğru gitmesini izledi. Ned’in gözlerinde gördüğü şeytani ışıltı onu endişelendirmişti. Eton’dayken o bakış her zaman bela demekti. Genellikle de kadınlar için...

Hayden kendi aklında canlandırdıklarına karşılık başını iki yana salladı. Geceyi ve hayaletlerini kovalayarak kapıyı sertçe kapattı.

Lottie sarkık ağaç dallarının yarattığı gölgelere gizlenerek yolunu buldu. Harriet’in kendisine eşlik etmesine izin vermediği için şükrediyordu. Harriet gizli gizli sokulma konusunda asla iyi olmamıştı. Çimlerin ne kadar yumuşak ya da Harriet’in terliklerinin ne kadar narin olduğunun hiç önemi yoktu; Harriet bir saban atı kadar gü-rültülü yürümek konusunda talihsiz bir eğilime sahipti.

Nemli topraktan yükselen sis, bir tırpan gibi görünen soluk ayın altında hayaletimsi bir solgunlukla parlıyordu. Lottie gölgelerden dışarı çıkarken saçlarını ay ışığından gizlemek için pelerininin başlığını taktı.

Karşısında uzanan dar, üç katlı ev karanlık ve haşın görünüyordu. Hizmetçi kadınların dedikoduları olmasaydı, Lottie evin terk edilmiş olduğuna yemin edebilirdi.

Lottie üçüncü kattaki karanlık pencere sırasını değerlendirirken, hangisinin markinin yatak odasına ait olduğunu merak ediyordu. Adamı, gözlerindeki alaycı kıvılcım ve küçümseyen bir gülüşle kıvrılan dudaklarıyla saten yatak örtüsünün üzerine yayılmış, uzun, aristokratik parmaklarında bir yudum brendi tutarken hayal etmek çok kolaydı.

Oakleigh Markisi Hayden St. Clair, bundan on bir yıl önce, şimdi merhum olan eşine kur yapmadan ve evlenmeden önce tüm

İngiltere'nin en gözde genç erkeklerinden birisi olarak gösteriliyordu. Adam, önemsiz bir Fransız vikontunun en küçük kızıyla nişanının ilanı, histerik kara sevda patlamaları ve kederli hiçkırıklarla karşılanmıştı. Adamın kızla evliliği trajediyle sona ermiş olsa da, aşk maceralarının pervasız hatıraları en erdemlilik taslayan kadınların dudaklarına bile hâlâ özlem dolu bir iç çekiş kondurabiliyordu. Adam sosyetenin gözünden neredeyse tamamen düşmüş olmasına rağmen, Lottie o erdemlilik taslayan kadınların adamı hâlâ kabul salonlarına alacağından hiç şüphesi yoktu. Hastalıklı bir meraktan dolayı olsa bile...

Ama Marki bunun yerine, kendini Cornwall'un kırlarına sürmeyi seçmişti. Adamın Londra'ya yaptığı kısa ve seyrek ziyaretler gizlilik içinde oluyordu. Şu işe bakın ki adamın fark edilmeden kaçma girişimleri, yalnızca sosyetenin merakını bilemeye ve dedikodu makalelerinin korkunç kurgularını üretmeye devam etmesine yarıyordu.

Lottie birkaç dakika boyunca bekledi. Sabırsızca parmak uçlarında yükselip alçalıyordu ama karanlık evde hâlâ bir yaşam belirtisi yoktu. Belki de Marki herkesin inandığı gibi bir münzevi değildi. Belki de şu anda bir centilmen kulübünde ya da kumarhanede şehrin çirkin zevklerini sürüyordu.

Lottie uzaklaşıyordu, dik duvarın üzerine tırmanıp oturma odasının penceresine geri dönmeye hazırlanıyordu ki Fransız pencerelerinden evin uzak köşesindeki bir ışık huzmesi süzüldü.

Genç kızın kalbi düzensiz bir ahenkle atmaya başladı. *Muhtemelen yalnızca kapıları gece için kilitleyen bir hizmetçi ya da uşak*, dedi kendi kendine. Ama yine de duvar boyunca gölgeleri süpürerek ileriye doğru hareket etti. Lottie alçı kaplı terasın köşesine ulaştığında ışık gitmişti.

Lottie, halasının evine doğru bir bakış attı. At arabalarının tekerlerinin tıkırtısı daha da sıklaşıyor, keman sesleri daha ısrarcı oluyordu. Lottie daha fazla oyalanmayı göze alamazdı. Eniştesi onu çok seviyor olabilirdi ama insanlar ona boş yere "Devonbrooke Şey-

tanı” demiyordu. Sosyeteye takdiminin ilk dansını kaçırarak olursa kıyamet kopardı.

Işık tekrar belirdi, belli belirsiz olmasına rağmen görmezden glemeyecek kadar kışkırtıcıydı. Ardından öylece yok oldu. Lottie terası parmak uçlarında yürüyerek geçti. Genç kız kendini erdemliliğin saf kucığına tamamen teslim etmeden önce, markinin inine yalnızca bir bakış atmak için kendine söz verdi. Ay ışığının yansımalarını önlemek için tek elini kaldırdı ve cama iyice yaklaşarak sokuldu.

Bitişikteki pencere bir anda açıldı. Erkeksi bir el dışarı çıkarak genç kızın bileğini güçlü bir tutuşla kavradı ve onu evin içine doğru çekti. Çılgılık atamayacak kadar sersemlemiş olan Lottie, kendini Kanlı Marki’nin yüzüne bakarken buldu.

## İkinci Bölüm



*Yüzü aynı anda hem dehşet verici hem de karşı konulmazdı,  
esrarlı güzelliği ruhunun karanlığını yansıtıyordu...*

Mum ışığı adamın yüzünü gölgelerle örtüyor olsa da, onu bir uşakla karıştırmak imkânsızdı. Eskimiş, uzun çizmelerinin üzerine vücudunu saran siyah bir pantolon, önü iliklenmemiş bir yelek ve yakasız, boğazını açıkta bırakan krem rengi keten bir gömlek giymişti. Yalnızca bir centilmen giyim kuşamı konusunda bu kadar umursamaz olmaya cesaret edebilirdi. Adamın teninden yükselen zengin defne meyvesi aroması, nefesinden gelen şarap kokusunun sarhoş edici sıcaklığına karışıyordu. Lottie'den neredeyse otuz santim uzun olan adamın geniş omuzları, ay ışığını kesiyordu.

“Tanrı o Ned’in cezasını versin! Sanırım bu... seni bir hırsız gibi çimlerin arasında pusuya yatman için evin arka tarafından yollaması Ned’in tedbirli olma fikri.” Adamın sesi ipeksi ancak bir o kadar da aksiydi. Tek bir dokunuşla Lottie’nin ayaklanmış duygularını yatıştırmayı ve körüklemeyi başarıyordu. “Tanrı’ya şükürler olsun ki hizmetkârlara akşam için izin verdim.”

Şiddetle, daha önce hizmetkârlar ya da akrabası olmayan erkeklerin yanında hiç yalnız kalmadığının farkına vararak, “İ... i... izin mi verdiniz?” diye kekeledi. Tabii, daha önce hiçbir erkek ona böylesine şok edici bir samimiyetle dokunmaya cesaret de etmemişti. Adamın tutuşu nazikleşmiş olsa da genç kızın bileğini bırakacağına dair hiçbir işaret göstermiyordu.

Adamın başparmağı, Lottie’nin delicesine bir hızla atan nabzını sıyırdı. “En azından hiç tanık olmayacak.”

Lottie, Diana halasının papağını gibi hissetmeye başlayarak, “O... o... olmayacak mı?” diye tekrarladı.

Genç kızın üretken hayal gücü bir adamın, tanık olmamasını tercih edeceği karanlık senaryoları anında aklından geçirmeye başladı. Bunların çoğu boğulmayı ve alacalı cesedinin başında Harriet’m ağlamasını içeriyordu.

Adamın parmakları Lottie’nin hayal ettiği gibi uzun ve aristokratik değil, aksine küt, güçlü ve hafifçe nasırlıydı. Adam, Lottie’nin buz gibi olmuş ellerini kendininkilerin arasına alarak ovarken, genç kız o ellerin boğazının çevresine dolandığını zihninde canlandırmamaya çalıştı.

“Titriyorsun. Rutubetin içinde bu kadar uzun süre oyalanmamalıydın, seni sersem küçük budala.”

Normalde Lottie zekâsının sorgulanmasına karşılık gürültüyle itiraz ederdi ama şu anda zekâsını sorgulayan kendisiydi.

“Girişte bir at arabası görmedim. Ned seni yolda mı bıraktı?” Lottie cevap vermediğinde adam kafasını iki yana salladı. “Ned’in niyetinin iyi olmadığını biliyordum. Bir de o her şeye burnunu sokan serserinin, hiç görgüm olmamasıyla beni suçlamaya cüret ettiğini düşününce... Pekâlâ, yapılacak bir şey yok, değil mi? Bari benimle birlikte gel. Çalışma odasında ateş var.”

Adam sertçe pencereyi kilitledi, sonra da kiraz ağacı masanın üzerindeki gümüş şamdanı aldı. Lottie pencerenin önünden geçerken

gördüğü güvenilmez alevi tanıdı. Adam odadan çıkmak için hareket ettiğinde, Lottie bunun kaçmak için son şansı olduğunu bilerek tereddüt etti. Ama sabit bir sıkıcılığa gömülmeden önce, macera-nın tadına varmak için de son şansı olabilirdi. Eğer burada kalırsa Harriet'a anlatacak ne hikâyesi olurdu ama! Tabii hayatta kalırsa...

Adam bir köşeden dönerek kaybolurken, Lottie kendini adamın boyun eğmez iradesinin akıntısına kapılıp onu takip ederken buldu. Karşı gelinmesine alışkın bir adama benzemiyordu.

Lottie, adamı evin derinliklerine doğru takip ederken görmek için çırpınarak etrafa bakıyordu. Adamın gizli barınağıyla ilgili Harriet'a pek bir şey anlatamayacaktı. Titrek mum ışığı belirsiz gölgeleri de-rinleştirmekten başka işe yaramıyordu. Her mobilya parçası beyaz çarşafarla sarılarak ıssız odalara ruhanî bir atmosfer verilmişti. Cilalanmış meşe zeminde yankılanan ayak sesleri evdeki tek sestti.

Adam omzunun üzerinden meraklı bir bakış attı. "Pek konuşkan sayılmazsın, öyle değil mi?"

Lottie yüksek sesle gülmemek için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Keşke George bunu duyabilseydi! Ağabeyi her zaman, mor renk Lottie'nin açık tenine uymayacağından konuşmalarına yalnızca nefes almak için ara verdiğine dair yeminler ediyordu.

"Belki de böylesi daha iyidir. Bugünlerde ben de pek hoşsohbet değilim. Dürüst olmak gerekirse, ben bile kendime zar zor katlanıyo-rum." Lottie'ye doğru bir bakış daha attı. "Dilini ne zaman tutacağım bilen bir kadın bulmak kesinlikle ender bir durum."

Lottie'nin ağzı açık kaldı. Karşılık vermek için kışkırtılmayı reddederek ağzını hemen kapattı.

Ev sahibi ona kemerli kapıdan girmesi için işaret ederken, Lottie'nin omzu adamın göğsüne sürtündü. Genç kız keskin bir so-luk çekti. Yanaklarına ateş basmasına sebep olan farkındalığın tatlı yakışına karşı hazırlıksızdı.

Üzerindeki örtülerin çıkarıldığı ağır, maun mobilyalara rağmen çalışma odası da evin geri kalanından daha iyi değildi. Arka duvardaki yerden tavana kadar uzanan kitaplık, kalın bir toz tabakası haricinde bomboştu. Adam şamdanı masanın üzerine yerleştirdi. Titrek ışık, kayıt defterinin üzerinde açık bir şekilde duran ufak, deri sandığı gözler önüne serdi.

Lottie'nin bakışlarının yönünü takip eden adam, hızla bavula yöneldi ve mandallarını kapattı. Yüz ifadesi ihtiyathydı. Adamın korumacı tavrı, Lottie'nin merakını yalnızca ikiye katladı. Saklamak için bu kadar hevesli olduğu şey ne olabilirdi? Bütün alçakça eylemlerini itiraf ettiği cazip hatıraların yeni yazılmış sayfaları olabilir miydi? Son kurbanının kesilmiş kafası?

Lottie kendi şüpheleriyle olduğu yerde donakalıırken adam şömine tabanını geçti ve şöminenin içine yerleştirilmiş odunu tutuşturmak için çömeldi. Adamın çakmak taşı, çıra ve ocak demiriyle harcadığı çabalar sonucunda şöminede bir ateş çıkırdamaya başladı ve evin kasvetinin içinde sıcak bir vaha ışığı yarattı.

Ateş, adamın geniş omuzlarını ve dar kalçalarının bir silüetini ortaya çıkardı. Adam masanın üzerindeki lambanın ışığına yaklaştığında, Lottie onu ilk kez doğru düzgün görebildi.

Lottie; vasisi, ağabeyi ve amcası Thane gibi yakışıklı adamların arasında o kadar çok vakit geçirmişti ki hoş birisi sokakta yanından geçse nadiren ikinci bir bakış atardı. Ama bu adamı yanından geçerken görmüş olsaydı, en yakın lamba direğine toslayıverirdi.

Adamın yüzü tamamen dikkat çekecek kadar yakışıklı değildi. Bir sefere mahsus, genç kızın hayal gücü onu yanıltmıştı. Adam, Lottie'nin hissettiğinden çok daha fazla temkinli görünse de gözlerinde alaycı bir kıvılcım ya da dudaklarında küçümseyen bir gülümseme yoktu. Lottie'nin zihninde canlandırdığından çok daha gençti. Ağzının kenarındaki derin çizgileri zaman değil, yorgunluk yapmıştı. Bebek yüzlülükten çıkmış ve kırışmış bir alınlı güçlü bir

çeneye sahip olmuştu. Serbest bir kirli sakal görüntüsü haşın bir kavis olarak tanımlanırdı. Karmakarışık saçlarının derin, kadifemsi kahverengisini Lottie neredeyse siyahla karıştırıyordu. Fena halde saç kesimine ihtiyacı vardı. Lottie'nin parmakları, adamın alnına düşmüş asi bir tutamı çekmek için saçma bir dürtüyle karıncalandı.

Kalın kirpikleri ve koyu kaşlarının altındaki dumanlı yeşil gözleri en güçlü ve etkili özelliğiydi. Adamın gözlerinin berrak derinlikleri, şömineden gelen ışığın kararsız parıltılarına göre bir aleve, bir buza dönüşüyordu.

Lottie'nin başı döndü. Kanlı Marki *bu muydu*? En yakın arkadaşı ile karısını erken yaşta mezara gönderen aşağılık cani *bu* muydu?

Adam boğazını temizledi ve yalnız bir akşam yemeği olduğu gösteren yarısı yenmiş bıldırcın ile yarısı boş şarap şişesinin durduğu oval masayı işaret etti. “Arabacım daha uzun bir müddet dönmeyebilir. Bir şeyler yemek ister misin? Ürpertini bastırmak için bir kadeh Madeira şarabı?”

Lottie başını iki yana salladı. Hâlâ konuşarak kendini açığa çıkarmaktan korkuyordu.

Adam biraz ne yapacağını bilemiyormuş gibi göründü. Belki de şarap zehirliydi. “O zaman en azından izin ver pelerinini alayım.”

Lottie ona tekrar karşı gelemeden adam aralarındaki mesafeyi kapattı. Şaşırtıcı bir nezaketle, genç kızın başlığını saçından aşağıya çekti.

Lottie gözlerini sımsıkı kapatarak adamın, onun beklediği kişi olmadığını farkına varmasını bekledi. Büyük ihtimalle Lottie'nin ailesi, keman inlemelerinden genç kızın çığlıklarını duymayacaktı bile.

Adamın eli genç kızın saçında oyalandı. Lottie gözlerini açmaya cesaret etti. Adam, Lottie'nin topuzundan kurtulmuş parlak bir tutamla oynuyor, sanki büyülenmiş gibi saç tutamına bakıyordu.

Düşünceli bir ton, adamın sesinin boğuk tınısını yumuşattı. “En azından, Ned bana bir esmer yollamayacak kadar sağduyu sahibiymiş.” Bakışları kızın yüzüne döndü. “Söylesene seni nerede buldu? Fanny Wilson’ın kuzeni misin? Yoksa Bayan McGowan’a bir ziyarette mi bulundu?”

İsimler Lottie’nin zihninde düzensiz bir his uyandırdı ama adamın dokunuşu genç kızın hislerinde kargaşa yaratıyordu. Genç kız kendi adını bile zorlukla hatırlayabiliyordu.

Adam elini Lottie’nin saçından yanağının kavrımına kaydırdı. Başparmağı genç kızın yanağında bulunduğu yumuşaklığı okşuyor, tehlikeli bir biçimde dudaklarının yakınında dolaşıyordu. “Ned gibi bir şeytanın, senin gibi bir meleği bulabileceği kimin aklına gelirdi ki?”

Lottie’ye daha önceleri haylaz, iblis ve sinsi bir canavar olduğu söylenmişti. Hatta Hertfordshire’daki kır evlerinin eski bahçıvanı, huysuz ama kıymetli Jeremiah Dower’ın barakasına maytap attığında, “küçük şeytan” olarak bile çağrılmıştı. Ama asla kutsal bir şey olduğu yanılışına düşülmemişti.

Gözlerini kırpıştırarak adama bakarken, “Bir melek olmadığım konusunda size yemin edebilirim efendim,” diye mırıldandı.

Adam elini genç kızın ensesindeki başıboş dalgaların altına kaydırdı, sıcak parmakları sanki oraya aitmişçesine hassas tene yerleşti. “Bir melek olmayabilirsin ama bir adama cennetten küçük bir tat verebildiğine bahse girerim.”

Gözleri buluştuğu anda, adam kendini ondan koparırken dudaklarından bir küfür savruldu. Şömineye doğru geri giderken, saçlarının arasından elini geçirdi. “Yüce İsa, ben ne yapıyorum böyle? Eve girmene asla izin vermemem gerektiğini biliyordum.” Adam, çenesindeki ritmik bir şekilde kasılan kas haricinde tamamen hareketsiz bir şekilde yan duruyordu. “Size ücretinizle birlikte, bir de özür borçluyum bayan. Görünüşe bakılırsa siz ve ben, tatsız bir şakanın kurbanları olduk.”

Lottie adamın geri çekilişinden de en az dokunuşları kadar sarsılmıştı. Genç kız dikkatle, “Siz bu şakadan pek hoşlanmış gibi görünmüyorsunuz,” dedi.

Adam ellerinden birini şömine rafına dayayarak yumruk haline getirirken, gözlerini sıçrayan alevlere dikti. “Ah, Ned’in bunu benim iyiliğim için yaptığına inandığına hiç şüphem yok. Kendini hâlâ arkadaşım zannediyor ve dedikodu gazetelerindeki akbabalar her adımımı takip ederken bazı kurumları ziyaret etmeye cesaret edemediğimi biliyor. Bana isimsiz, kimliksiz bir kadını göndermek yalnızca bir nezaket olabilirdi.” Başını yana eğerek genç kıza bir bakış attı. Adamın gözlerindeki için için yanan beğeni, Lottie’nin teninin açıkta olan kısımlarının her bir santimini ısıtıyordu. “Ama bu seni neden gönderdiğini açıklamıyor.”

Adamın rahat bir şekilde lanet okuması Lottie’yi şaşırtmalıydı ama genç kız adamın bakışındaki açık saçık yalnızlıktan dolayı yerine çivilenmişti. Dedikodu gazeteleri yalan söylememişti. Bu adamın hayaletleri vardı. Ama dışarıdan değil. Kendi içinden.

Adam ona doğru bir adım attı, ardından bir tane daha. “Bunu yapamam,” dedi şiddetle ama çoktan aralarındaki boşluğu kapatıyordu. Elleri şimdiden genç kızın yüzünü avuçlamak için uzanıyordu. Adamın sesi boğuk bir fısıltı halinde çıkacak şekilde derinleşti. “Yapabilir miyim?”

Lottie’nin ona verecek cevabı yoktu. Adamın başı aşağıya doğru inerken, genç kız titremeye başladı. Genç kızın durumu, hayal ettiğinden çok daha vahimdi. Bu tehlikeli yabancı onu öldürmeyecekti. Onu öpecekti.

Lottie de bunu yapmasına izin verecekti.

Adamın dudakları onunkilere sürtündüğünde, Lottie farkına olmadan soluğunu tuttu. Adamın dudakları görüldüğünden daha yumuşaktı ama tüy gibi okşamalarla öperken genç kızın dudaklarını kendi isteğine göre şekillendirecek kadar da sertti. Lottie’nin dudakları

karıncalandı. Adam talepten ziyade bir yalvarışla dudaklarına tatlı bir baskı uygularken, genç kız dudaklarını hafifçe araladı.

Leziz heyecanla geçen bir andan sonra, adam ondan uzaklaştı. Lottie gözlerini tam zamanında açarak adamın dudaklarında kıvrılan sersemlemiş yarım gülümsemeyi gördü. Adam, “İşin doğrusunu biliyor olmasam, daha önce hiç öpüşmediğine yemin edebilirim,” dedi. Lottie, bunun bir iltifat mı yoksa bir hakaret mi olduğuna karar veremeden adamın gülümsemesi soldu. “Aldığın talimatları bilmiyorum,” dedi huysuzca, “ama benimleyken masumu oynamana gerek yok. Sosyeteye daha yeni takdim edilmiş sersem, genç yumurcakilara kötü niyetle bakan centilmenlerden değilim.”

Bu hakaretle Lottie’nin ağzı açık kaldı.

“İşte böyle. Bu daha iyi.” Lottie ona sert bir cevap yapıştıramadan, adamın ağzı genç kızın ona sunmamış olduğu bir teslimiyeti kabul ederek onunkine yöneldi.

*Pekâlâ!* diye düşündü Lottie. Şimdi ona sersem bir genç yumurcak nasıl olurmuş gösterecekti! Daha önce hiç öpülmemiş olabilirdi ama ablasını ve eniştesini temel bilgileri edinmeye yetecek kadar yakalamıştı. Hareketlerinin akılsızlığını ölçüp biçecek kadar duraksamadan kollarını adamın boynuna kenetledi ve dudaklarını adamınkilere sıkıca bastırdı.

Lottie’nin gücenmiş cesaret gösterisi, adamın dilinin kavurucu bir tatlılıkla onun dudaklarının arasını araştıran kadar sürdü. Lottie’nin ona doğru çekilmek yerine kendini geri çekmesi gerekiyordu ama adamın dilinin, onunkine karşı nazik girdabı karşı konulmazdı. Adam, genç kızın ağzının yumuşaklığını keşfederken Lottie ona tutunuyordu. Bunun sebebi bir kadın olarak şevkini kanıtlamak değil, eriyerek adamın ayaklarının dibindeki bir gölete dönüşmemek içindi. Adam bir katil gibi öpmüyordu; bir melek gibi öpüyordu... derinden, sıcak ve tatlı bir şekilde birbirine bağlanmış güç ve zevkle sarmalanmıştı.

Lottie'nin dilinin ucu onun kine dokunduğunda, adam inledi ve kollarını kızın beline dolayarak onu bedeninin sert, kaslı düzlüklerine doğru çekti. Lottie'nin dizleri gölgelerin içinde gizlenmiş bir Yunan kanepesinin pamuklu minderlerine çarpana kadar genç kıyı geriye doğru yönlendirdi. Lottie'nin pelerini, genç kızın boğazını ve omuzlarını açıkta bırakarak kaydı.

Lottie parçalanmış korsesini ve bir adam için elini o yırtık kumaşın altına sokmanın, onun göğsünü avuçlamanın ne kadar kolay olabileceğini tamamiyle unutmuştu. Hayden St. Clair bunu yaptığında, Lottie dondu. Şok ve zevkin arasında ikiye bölünmüştü.

Lottie önce, duyduğu sesi kaburgalarına çarpan kalbinin çıkardığını düşündü. Ardından birisinin pirinç kapı tokmağını çaldığını fark etti.

İkisi de soluksuz kalmış bir halde ayrıldılar. Bakışları kesişti... Lottie'ninki suçlu, adamınki sıkkındı.

Marki bir küfür savurdu. "Eğer bu Ned'in eşek şakası düşünce-siyse onu boğacağım."

Lottie ağzını açtı; ciyaklama haricinde bir ses çıkmadı.

"Burada kal," diye emretti adam. "Gelen her kimse geri gönderceğim."

Adamın kalkışıyla birlikte Lottie'nin soluğu ve amacı geri döndü. Ya gelen kişi adamın Lottie'yi karıştırdığı gizemli kadınsa ne olurdu? Ya da daha kötüsü, Sterling onun yokluğunu fark edip ona bakmak için geldiyse? Her halükârda, boğulacak kişi büyük ihtimalle Lottie'ydı. Lottie kaçmak için umutsuz bir halde, çalışma odasından çıkmak için telaş içinde bir yol tasarlamaya başladı. Ağır kadife perdeleri kenara çekip yukarı doğru göz attı. Harriet'tan bir işaret olmasa da, halasının ikinci kattaki oturma odasının rahatlatıcı ışıkları avlunun karşısından onu çağırıyordu. Belki de bu birinci kat penceresinden atlamak ve ev sahibi diğer işlerle meşgulken ayın lekelediği gölgelerin içinde kaybolmak mümkün olabilirdi.

Ama Lottie pelerinini kapmaktan daha fazlasını yapamadan, şarap rengi kürklü mantosunun içindeki bir kadın odaya giriverdi. Kadının parıldayan kestane rengi saçları kafasının tepesinde toplanmıştı. Covent Garden tarzında ruj sürüp pudralanarak *La Belle Assemblée*'nin sayfalarını şerefliendirmekten çok tiyatro sahnesine çıkmaya uygun görünse de, kadının güzelliği inkâr edilemezdi.

Marki hemen kadının arkasındaydı. “Bir hata yaptığınıza inanıyorum bayan. Buraya, kendinize aitmiş gibi paldır küldür giremezsiniz.”

“Bir yanlışlık yok,” dedi kadın karşı çıkarak. “Arabacıma verilen adres burası.” Kadın siyah dantelle süslü eldivenlerini çıkardı ve kürkünün ipek kopçalarını açmaya başladı. Kadının sofistike görünüşü, kullandığı Doğu Yakası aksanıyla keskin tezatlıklar oluşturuyordu. “Acele etmemiz en iyisi olur, bilirsiniz. Dışarısı bir morg kadar soğuk. Zavallı adam bütün akşam bekleyemez.” Kadın, Hayden’a tıpkı bir lağım faresinin lezzetli bir parça peyniri süzmesi gibi baştan ayağa kadar baktıktan sonra ağır ağır konuştu, “Ne yazık ki.”

Lottie farkına varmadan ses çıkarmış olmalıydı. Kadının kafası ona doğru döndü. “Bu kadın burada ne arıyor?”

Hayden dikkatinin dağıtılmasını reddetti. “Belki de asıl soru, ‘Sen burada ne arıyorsun?’ olmalı.”

Kadın ona bakarak gözlerini kırıştırdı. “Ah, beni Bayan McGowan gönderdi.”

*Bayan McGowan. Fanny Wilson.* İsimler, Lottie'nin zihninde berbat piyano notaları gibi çınladı. Bu isimleri sıklıkla dedikodu gazetelerinde okuyordu. İki de, yalnızca en pahalı ve egzotik zevkleri karşılayacak kadar zenginlere et pazarlayan şüpheli kadınlar sınıfının adı çıkmış üyeleri idi. Lottie, Hayden St. Clair'in onu kiminle –ve neyle– karıştırdığının tam olarak farkına varırken, içinde beliren korkuyla yüzü yandı. Genç kız, pelerinini yırtılmış korsesinin üzerinde tutuyordu ama kendini hâlâ çıplak hissediyordu.

Kadın Lottie'nin etrafında dönmeye başladı, yalnızca dakikalar önce Hayden'a yaptığı gibi, Lottie'ye de baştan ayağa bakıyordu. "Beni tutan centilmen, leydinizden bahsetmedi."

*Leydiniz.* Kelimeler Lottie'nin omurgasından aşağıya tuhaf bir ürperti gönderdi. Marki'nin, kadını yalanlamasını bekledi ama adam dilini tuttu.

"Tüm o kremesi teni ve şu kocaman, mavi gözleriyle leziz, ufak bir civelek kız değil mi?" Kadın, gözlerindeki açgözlü parıltılarla dikkatini yeniden Hayden'a çevirdiğinde, Lottie yoğun bir rahatlama hissetti. "Ama kızın ne kadar leziz olduğu benim için fark etmez. Eğer beni onunla birlikte izlemek istiyorsanız bu size iki katına patlar. Böyle zevkler ucuza gelmez, bir centilmen için bile..."

Hayden başını yana doğru yatırarak Lottie'yi inceledi, adamın ifadesi düşünceliydi. Lottie dehşetli bir an için adamın bu kadının rezil teklifini gerçekten gözden geçirebileceğini düşündü. Ardından Hayden, sanki odada o ve Lottie'den başkası yokmuş gibi yumuşakça konuştu, "Eğer onu Bayan McGowan yolladıysa, o zaman sen?.."

"Ben de tam gidiyordum." Lottie kapıya doğru yanaşırken yüzüne parlak bir gülümseme yapıştırdı. "Kâhyanız gece için izinli olduğuna göre, ben kendim çıkarım."

Adam, genç kızın yolunu düzgün bir şekilde tıkayan bir adım attı. "Buna gerek olmayacak. Sanırım ayrılan kişi diğer misafirim olacak."

Lottie gönüllü olarak, "O zaman onu dışarıya kadar geçireyim," dedi. Lottie sanki Thames'te boğuluyormuş ve birisi ona tutunacak bir ip atmış gibi kadının kolunu kavradı.

Kadın kolunu Lottie'nin tutuşundan kurtarıırken, "Orada dur bakalım, efendi," dedi karşı çıkarak. "İyi olan şöhretimi berbat etmenizi istemiyorum. Gündüzleri ve geceleri, Lydia Smiles asla bırakmaz, tatmin olmamış centilmenleri."

Hayden gözlerini bir kereliğine bile Lottie'den ayırmadan masanın üzerindeki açık valizden şişman bir para tomarını aldı ve kadına attı. "Sanırım bu zamanınızı ve sorununuzu telafi eder, Bayan Smiles. Sizi temin ederim; hiçbir şey beni sizin yakın zamanda ayrılacak olmanızdan daha çok tatmin edemez."

Kadın yüzündeki küskün surat asışına rağmen, paraları korsesinden içeri sıkıştırmakta hiç vakit kaybetmedi. Eldivenlerini giyerken Hayden'a pişman, Lottie'ye ise anlayışlı bir bakış attı. "Kalmamam acınacak şey biriciğim. Böylesi bir erkek, senin başa çıkabileceğinden çok daha fazlası gibi görünüyor."

Kadın odadan hızla çıkarken Lottie buna karşı çıkacak bir şey bulamadı. Ön kapı çarparak genç kızın kaçınılmaz sonunu mühürledi.

Hayden St. Clair masasına yaslanıp kollarını göğsünde bağladı ve her bir zerresi, sosyetenin iddia ettiği gibi öldürücü görünüyordu. "Bir yazarısın, değil mi?"

"Neden böyle bir şeyi düşündünüz ki?" Lottie ellerine suçlu bir bakış attı, ardından onları arkasına sakladı. Sosyeteye takdiminin onuruna, tırnaklarının altındaki bütün mürekkep lekelerini büyük bir özenle ovmuştu.

"Hadi biz buna doğru tahmin diyelim, olur mu?" Adamın gözleri kısıldı. "Söyle bakalım, beni gözetlemen için seni hangi sefil dedikodu gazetesi gönderdi? The Tatler mıydı? *The Whisperer*? Yoksa bu kadar aşağılık seviyelere düşen *The Times* mıydı?" Adam başını iki yana salladı. "Bana bir kadın gönderecek kadar gözü pek olmalarına inanmıyorum. Özellikle de senin gibi bir kadını." Lottie'ye tepeden tırnağa baktı. Adamın uzlaşmaz bakışı, genç kızın tenine sıcaklık basmasına sebep olan bir ürperti gönderdi. "Eğer ben de diğer erkekler gibi olsaydım..." Adam gözlemini tamamlamadan bıraktı, sanki kendisi de ne tür bir adam olabileceğinden tam olarak emin değilmiş gibi.

Lottie duruşunu dikleştirdi. "Sizi temin ederim Lordum, ben casus değilim."

“O zaman seni neden penceremden içeriyi gözetlerken bulduğumu bana açıklamak istersin.”

Lottie ağzını açtı, ardından kapadı. Adam tek kaşını kaldırdı.

Lottie'nin omuzlarındaki bütün katılık gitti. “Ah, pekâlâ! Madem bilmeniz gerekiyor, casusluk yapıyordum. Ama gazeteler için değil. Yalnızca kendi merakımı tatmin etmek için.”

“Sizi tatmin etmekte de başarılı oldum mu?” Adamın bakışındaki sözsüz meydan okuma, Lottie'ye yalnızca dakikalar önce adamın kollarında olduğunu, öpücüğünü paylaştığını, adamın avucunun kavurucu sıcaklığını kendi çıplak teninde hissettiğini hatırlattı.

Yanaklarının ısındığını hisseden Lottie, pencerenin önünde ileri geri yürümeye başladı. “Neden böylesine öfkeli olduğunuzu bilmiyorum. Şey, oradayken, sadece kendi işime bakıyordum...”

Adam diğer kaşını havaya kaldırdı.

“Pekâlâ, kendi işime bakmak gibi asil bir niyetim vardı. Ta ki Harriet hizmetçilerin yaptığı dedikoduya kulak misafiri olup, halamın komşusunun Kan...” Lottie ağzını hızla kapatıp, adama endişeli bir bakış attı.

Adam nazikçe, “Kanlı Marki?” diyerek onu tamamladı.

Lottie kabul ya da inkâr etmemenin, kararsız kalmanın en güvenli olduğuna karar verdi. “Sonra bir baktım ki ağaçta mahsur kalmışım, en güzel elbisem mahvolmuş ve halamın kedisi bana halinden memnun bakışlar atıyor.” Lottie hızlı konuşmasına ara verdi. “Anlattıklarımı takip edebiliyor musunuz?”

Adam botlu ayak bileklerinden birini diğerine çaprazlarken, kendinden memnun bir halde, “Biraz bile değil,” dedi. “Ama lütfen bunun sizi durdurmasına izin vermeyin.”

Lottie ileri geri yürüyüşüne devam ederken, kollarının çevresini saran pelerinin ucuna takılıyordu. “Korkunç Terwilliger'ın bizzat kendisinden kıl payı kurtulduktan sonra pencerenizin içerisinden

gizemli bir ışık belirdiğini gördüm. Ev yanıyor olabilir, biliyorsunuz. Hayatınızı kurtarabilirdim! Peki siz bana karşılık olarak nasıl bir teşekkür sundunuz? Beni evin içine sokuverdiniz, bana sersem küçük budala dediniz ve sonra siz... siz..." Lottie onunla yüzleşmek için döndü, çenesi havaya dikilmişti. "Beni ptnz!"

Adam, "Kuşkusuz, bütün günahlarımdan en rezili," diye mırıldandı. Utanmıştan çok eğleniyor gibi görünüyordu. "Cinayet bile bunun yanında hafif kalıyor."

Lottie ellerini ileri doğru atarken pelerininin yere düştüğünün farkına bile varmadı. "Anlamıyor musunuz? Henüz plemem. Takdim ediliyorum!"

"Kesinlikle ediliyorsun."

Adamın aşağıya doğru inen bakışları ve sesine dönen boğuk tonla kendine gelen Lottie, aşağıya doğru baktığında hararetili yürüyüşünün, korsesini yana kaydırđını keşfetti. Yırtılmış ipeğin arasından, deniz kabuğu pembesi bir göğüs ucu görünüyordu.

Lottie, utanarak kumaşı çekti ve başka bir dikiş yerinin daha yırtıldığını duyduğuunda irkildi.

Saygınlığını olmasa da, ince zekâsını geri kazanmaya kararlı bir halde pencereyi açtı ve avlunun karşısındaki halasının evini göstererek duyurdu, "Takdim ediliyorum. Bu akşam. Orada."

Malikâne ışıkla parlıyordu. Atların koşum takımlarının şakırtıları, toynaklardan çıkan nal sesleri ve at arabalarının tekerleklerinin takırtılarına, kahkaha ve sohbet sesleri katılıyordu. Müzisyenler enstrümanlarını akort etmekten ısınmaya geçmişlerdi, her nota bir ncekiden daha müzikal geliyordu. Her şey plana uygun bir şekilde gittiğinden, Lottie yokluğunun henüz fark edilmemiş olması için yalnızca dua edebilirdi.

Hayden'ın ifadesi yavaşça değişti, tehlikeliden lmcle dönüşüyordu. "Sen," diye soludu. Sanki ilk kez görmüş gibi Lottie'nin yüz

hatlarını yudumluyordu. “Dedikodu gazetelerinin birinden değilsin, değil mi? Yan evdeki çocuksun. Bu sabah gördüğüm.” Adam tek elini saçlarının arasına geçirerek saçını alnından geriye doğru çekti. “Yüce Tanrım, ben ne yaptım?”

Lottie, adamın tepkisinden dolayı memnun olmaktan çok paniğe kapılarak, “Hiçbir şey!” diye ona güvence verdi. “Ayrıca ben de çocuk sayılmam. İki aydan daha kısa bir süre sonra yirmi bir yaşında olacağımı bilmelisiniz. Hem, Mary Shelley ailesinden gizlice Percy Byssche Shelley’le birlikte Fransa’ya kaçtığına sadece on altı yaşındaydı.”

“Adamın boşanmayı savsakladığı ilk eşi Bayan Shelley’yi rezil etmek içindi.” Hayden masasının arkasında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Sanki aralarına kalkan olacak bir şey arıyormuş gibiydi. “Artık bebek bezi giymediğini bilmek beni rahatlatmış ama yirmi bir sosyete takdim için biraz büyük bir yaş değil mi?”

Lottie burnunu çekti. “Henüz evde kalmış değilim, eğer ima ettiğiniz şey buysa. On sekiz yaşındayken, Sezon’u Yunanistan’da geçirdik. Sonra geçen sene, talihsiz bir durumla karşılaştım...” Lottie, itirafının onu olgun bir kadın gibi göstermesinin pek de mümkün olmadığını farkına vararak tereddüt etti “...kızamık oldum. Ama oldukça ciddi bir durumdu,” dedi ve ekledi, “ayrıca kızıl hastalığıyla birlikte seyretti, ölebilirdim.”

“Nasıl da bir trajedi olurdu o öyle. Asla karşılaşmamış olabilirdik.”

Lottie onu yanlış değerlendirmişti. Bu adam, alaycı olmaya oldukça yatkındı.

Genç kızın ona kötü kötü bakmasına aldırmayarak iki avucunu da masaya yerleştirdi. “İkimizi de ne kadar savunulamaz bir duruma düşürdüğünüzün farkında mısınız, Bayan... Bayan?..”

“Fairleigh,” diye buyurdu. Adama tek eliyle bir reverans yaptı. Eğer tek eliyle elbisesinin korsesini tutmaya çalışıyor olmasaydı, Bayan

Terwilliger'm gurur duyacağı bir reverans olurdu. "Bayan Carlotta Anne Fairleigh. Ama ailem ve arkadaşlarım Lottie der."

Adamın genzinden çıkardığı aşağılayıcı gülüş sesi, genç kıza adamın bu konuda ne düşündüğünü söylüyordu. "Evet, öyle diyorlardır, değil mi? Pekâlâ Bayan Fairleigh, namusunuzu önemsemiyor musunuz? İtibarınızı? İtibarını kaybedene kadar, kimse onun gerçek anlamda kıymetini bilmiyor. Güvenin bana. Ben bilirim."

Lottie karşı çıkarak, "Ama ben hiçbir şey kaybetmedim," dedi.

Adam sıktığı dişlerinin arasından, "Henüz," diye tısladı. Masasının etrafından dolanıp genç kıza doğru ilerlerken, Lottie açık pencereye doğru gerilemeye başladı. "Şimdi sizinle ne yapmamı önerirsiniz Bayan Fairleigh?"

Lottie yüzüne iyimser bir gülümseme yapıştırdı. "Beni doğramanız ve vücudumu çöp tenekesine gizlemeniz fazla zahmet vereceğinden, Sterling özlemeden beni halamın evine gizlice sokmayı deneyebilirsiniz."

Adam onun üzerine doğru yürümeye devam ederken kuşku duyarak, "Sterling?" diye tekrarladı. "Bunun Sterling Harlow olma ihtimali yoktur, değil mi? Devonbrooke Şeytani?"

Lottie ona doğru elini salladı. "Ah, herkesin söylediği kadar zalim değil. Ben daha üç yaşındayken ailem bir yangında hayatını kaybetti. Sterling'in annesi Leydi Eleanor, hepimizi yanma aldı ama ben on yaşındayken hayatını kaybetti ve Sterling, ablam Laura'yla evlendiğinden beri bana hem bir ağabey, hem de bir baba oldu."

Marki ona dik dik baktı. "O zaman, eğer seni kulağından tutup oraya sürüklersem ve sana hak ettiğin dayığı atmasını talep edersem aldırılmazsın."

Lottie, gülümsemesi daha da bitik bir hale gelirken yutkundu. "Belki de, sonuç olarak çöp tenekesi o kadar da korkunç bir kader değildir."

Adamın gölgesi genç kızın üzerine düştü. Lottie yarı yarıya, adamın onu pencereden tepe üstü atmasını bekliyordu ama adam sadece düşmüş pelerini çekti ve Lottie'nin omuzlarına doladı. Lottie yumuşak, yünlü kumaşa rağmen onun ellerinin ısınısını hissedebiliyordu.

“Açıklamakta başarısız olduğunuz tek bir şey var, *Bayan Fairleigh*. Neden bana izin verdiniz?..” Adam bakışlarını onun dudaklarına indirdi. Kalm, koyu kirpiklerden bir şerit, adamın dumansı yeşil gözlerini örtüyordu. “O da mı merakınızı tatmin etmek içindi?”

Baskıya direnmekten âciz olan Lottie, dilinin ucuyla dudaklarını nemlendirdi. “Hayır,” dedi yumuşakça. “Sizinkini tatmin etmek içindi.”

Hayden onu yeniden öpecekti. Adam bunu kendine itiraf ettikten bir kalp atımı sonra bu bilgi gözlerini kararttı. Bu sefer, adam genç kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve sanki kızın ilk, kendisinin de son öpücüğümüş gibi öptü. Adamın dili, genç kızın ağzının sıcak, tatlı derinliklerine doğru kıvrılırken en olağanüstü şey oldu. Görkemli ve tatlı altın notadan dizeler Lottie'nin damarlarından taşıtı, melodinin kanatlarıyla havada süzüldü. Müziğin kalbinden değil de, halasının malikânesinin balo salonundan geldiğini fark etmek Lottie'nin serseme dönmüş bir anımı aldı.

“Ah, hayır!” Hayden’a saf bir korkuyla bakarken, adamın kash kollarını kavradı. “Müzisyenler ilk valsi çalmaya başladı! Çoktan merdivenlerden inmiş olmalıydım! Herkes bana hayranlıkla bakıyor olmalıydı! Sterling ilk dans için beni balo salonuna yönlendirmeliydi!”

Hayden, genç kızın omzunun üzerindeki açık pencereden dışarı bakarken ifadesi esrarlıydı. “Korkarım, Sterling başka bir şeyle meşgul.”

Lottie yavaşça pencereye doğru döndü ve başını kaldırıp yukarı baktı, dehşet daha şimdiden karın boşluğuna buzdan bir top gibi yerleşiyordu. Bulundukları açıdan bile, oturma odasının artık تنها olmadığını görebiliyordu. Aksine, insan kaynıyor gibiydi.

Ama Lottie'nin gözleri yalnızca, Lottie'nin opera gözlüğünü gözüne bastırmış, pencerenin önündeki simsiyah giyimli, solgun, ince ve uzun figürdeydi. Agatha Terwilliger, ufak dürbünü yanında sertçe duran uzun boylu, altın saçlı adama uzatırken Lottie'nin soluğu kesildi.

Pencereyi kapatıp perdeleri çekmek için artık çok geçti. Sterling opera gözlüğünü kaldırırken, Lottie'nin tek yapabildiği Hayden St. Clair'in kucaklayışında donmuş bir halde kalakalmaktı.

## Üçüncü Bölüm



*Korkarım, masumiyetim yalnızca taşkınlığımın aşırısına  
kaçmasındandı...*

“Kız mahvoldu. Tamamen mahvoldu.” Agatha Terwilliger tek camlı gözlüğünü kaldırdı ve Devonbrooke Konutu’nun zarif konuk odasında bulunanları hoşnutsuz bir bakışla inceledi. “Tıpkı korktuğum gibi. Kızın sonunun kötü olacağını hep biliyordum.”

Bu sert beyanla, Harriet’ın burun çekişleri bir hıçkırıkla bölündü. Harriet, yeşil ve altın rengi şeritlerle döşenmiş bir divana uzanıyordu, ağlamaktan yüzü kabarmıştı ve normal boyutunun iki katı kadar şişmiş ayak bileği bir yastıkla desteklenmişti. “Lottie’yi suçlamamalısınız. Hepsi benim hatam! Her şeyi mahveden benim! Korkup onun peşinden gitmeseydim sonra da yan avludaki o boşluğa adım atmasaydım ve her şeyi böyle karmakarışık hale getirmeseydim, kimse onun yokluğunu fark etmeyecekti bile.”

Bayan Terwilliger, “Eğer ben ve refakatçilerim de sizin sızlanmalarınızı ve inlemelerinizi duymamış olsaydık hâlâ sahile vurmuş bir morina gibi çimlerde yatıyor olabilirdiniz,” diye yapıştırdı.

Azarlanmasının ardından Harriet hıçkırıklarını bastırdı.

Lottie'nin ağabeyi George, yeğenin cebinden üzerine baş harflerinin işlendiği bir mendil çıkardı ve kıza uzattı. Aziz George'un adını aldığından dolayı bir ejderhanın elindeki genç bir kıza kurtarma dürtüsüne asla karşı koyamıyordu. "Kendinizi suçlamamalısınız, Bayan Dimwinkle," dedi. "Lottie'yi odasında bulamadığında ortalığı ayağa kaldıran Bayan Terwilliger'dı. Eğer o kadar ısrarcı olmasaydı, Diana halanın misafirlerinin hiçbirisi Lottie'nin kayıp olduğunu fark etmeyecekti." Avrupa'dan edindiği yapmacık dünyadan bezmiş ifadesiyle şömine rafına yaslanırken, saman sarısı bir saç tutamını gözlerinden çekti. "Belki de durum korktuğumuz kadar ciddi değildir. Bu Lottie'nin içine girdiği ilk güç durum değil."

"Ama sonuncusu olsa iyi olur." Bayan Terwilliger ufak, kuş gibi ellerini bastonunun üzerine dayadı ve kınayan bir bakışla George'a haddini bildirdi. "Söyle bana oğlum, küstahlık ailenizde mi var?"

George'un çenesi kasıldı, suratsız ifadesi onu yirmi iki yaşından çok, on iki yaşındaymış gibi gösteriyordu. Genç adam ağzını açtı, hemen ardından vereceği herhangi bir cevabın yalnızca kadını haklı çıkarmaya yarayacağını fark ederek kapattı.

Köşedeki fazlasıyla doldurulmuş berjerde oturan Lottie, dramın gözler önüne serilmesini izledi. Çıplak ayaklarını geceliğinin altına sıkıştırmış bir halde oturuyordu, kaşmir bir şal omuzlarını örterken, pofuduk, gri bir kedi yavrusu kucağına kurulmuştu. Lottie'yi neredeyse bebekliğinden bu yana büyüttmüş olan kıymetli, yaşlı hizmetçileri Cookie yalnızca birkaç dakika önce sessizce girmiş ve ellerine bir fincan sıcak çikolata fincanı tutuşturmuştu. Şu ana kadar, hain bir katil tarafından neredeyse lekeleniyor olmanın berbat bir nezleden pek de farkı yoktu.

Ama bunun tek sebebi henüz vasisinin görünürde olmamasındandı. Sterling, Lottie'yi bir at arabasına bindirip halasının evinden uzaklaştırdığından beri eniştesini görmemişti. Sterling'i son görü-

şünde, St. Clair'in evine doğru hızla yürüyordu. Lottie'nin saçma açıklamaları eniştesinin kulağında sadece bir uğultudan ibaretti. Lottie, sıcak çikolatasından endişeli bir yudum alırken iki adamın arasında olabilecekleri hayal etmemeye çalışıyordu.

Şömine rafının üzerindeki pirinç kaplama saat, birkaç gergin dakikayı daha ardında bırakırken, Harriet'in aralıksız burun çekişleri saate eşlik ediyordu. Bayan Terwilliger'in kabarık, beyaz başı öne doğru düştü, kadın şekerleme yaparken başındaki siyah, dantel başlık kulağının üzerine kayıyordu.

Ön kapı çarpıldığında hepsi yerinden sıçradı. Mermer giriş salonunda yankılanan ayak seslerinin Sterling'e ait olduğu şüphesizdi. Kedicik Lottie'nin kucağından aşağı atladı ve en yakın kanepenin altına kaçiverdi. Lottie, kendisinin de aynısını yapabilmeyi dilerdi.

Sterling ve Laura kemerli kapı girişinde belirdiklerinde, Lottie dik oturdu. Sterling'in sarımsı kahverengi saçları birkaç tel griyle lekelenmiş olsa da, Lottie'nin ablasıyla evlendiğinden bu yana, on yıl içinde altınsı görünüşünün ihtişamından hiçbir şey kaybetmemişti. Eğer dolgun kahverengi buklelerinin dalga dalga dökülerek kapattığı alındaki endişeli çizgi olmasa, narin Laura iki çocuk annesinden ziyade, sosyeteye yeni takdim edilen bir kızla karıştırılabilirdi. Çocukluklarında bile, Lottie daha yuvarlak hatlı ve kıvrımlıyken, Laura incecikti.

Lottie sesini olabildiğince canlı tuttu. "Ah, işte buradasınız! Bütün gece dışarıda kalacağınızı düşünmüştüm. Nicholas ve Ellie nerede? Sizinle birlikte gelmediler mi?" Lottie, yeğenlerinin hayat dolu varlığının evin üzerindeki kasvetli örtüyü kaldırıp endişeleri yumuşatacağını ummuştu.

Laura vizon kürkü mantosunu bekleyen bir uşağa uzattı, Lottie'ye bakmayı reddediyordu. "Çocuklar geceyi kuzenleriyle birlikte geçirecek. Hâl böyle olunca Diana, Thane ve onun en azından bunu yapabileceklerini söyledi."

Lottie koltuğuna çöktü. Harriet'in burun çekişleri yeterince azap veriyordu. Lottie kendi kötü kararlarından dolayı diğer insanların kendilerini suçlamalarına dayanabileceğini sanmıyordu.

Laura, krem rengi koltuklardan birinin kenarına otururken Lottie'nin gözlerine hâlâ bakmıyordu. Sterling köşedeki yüksek yazı masasına doğru ilerledi ve bir bardağa bonkörce brendi doldurdu. Bir yudumda bardağı boşalttı, siyah kuyruklu ceketinin altındaki geniş omuzları gerginlikten sertleşmişti. Lottie'nin içi daha da ezildi. Sterling, karısının onaylamadığını bildiğinden nadiren sert içkiler içerdi.

Cookie bir tepsi taşıyarak konuk odasına daldı. Lottie'ye doğru eğilirken tombul yüzünde gergin bir gülümseme vardı. "İşte, biriciğim. Çokolatanın yanına şöyle güzel, sıcak bir zencefilli çörek ister misin?"

Sterling öfkeyle döndü, bardağı tutarken parmak boğumları bembeyazdı. "Tanrı aşkına, onu şımartmayı kes! Bizi en başından bu kahrolası karışıklığa bulaştıran şey buydu!"

Lottie, eli tepsiye giderken bir anda dondu. Harriet bile burnunu çekmeyi kesti. Sterling'in bağırışının yankısı hâlâ sessizlikte asılıydı. Cookie'nin efendisi olduğu on yıl içinde, Sterling ona karşı bir kez bile sesini yükseltmemişti.

Yaşlı kadın yavaşça doğrulduğunda titreyen çenesini yukarıda tuttu. "Nasıl emrederseniz, ekselansları." Resmî bir reveransla eğilirken kadının dizleri harcadığı çabadan dolayı çatırdadı, ardından döndü ve odadan çıktı.

Kadının gidişini izlerken Sterling'in omuzları çöktü. Ama en sonunda konuşan kişi Laura'ydı. "Kendine ve etrafındakilere işkence etmeyi kesmelisin, hayatım. Eve dönene kadar bana tek bir kelime etmeyi reddettin. Ama Marki ile aranda geçenleri sonsuza kadar kendine saklayamazsın."

Sterling hepsiyle yüzleşmeden önce boş bardağı yazı masasının üzerine bıraktı. İlk defa, otuz sekiz yaşında görünüyordu. "Lord

Oakleigh başka bir eş almakla ilgilenmediğini söyledi. Kız kardeşinin şerefini tehlikeye atmadığını iddia ediyor ve ona teklifte bulunmayı reddediyor.”

Harriet’in soluğu kesildi. Kız o kadar solgunlaştı ki George ona verdiği mendili Bayan Terwilliger’in uzattığı nişadır şişesiyle değiştirmek zorunda kaldı.

Lottie, bedeninden akan duygunun rahatlama olduğuna kendini ikna etmeye çalışırken titrek bir soluk aldı. “Gayet iyi,” diye duyurdu. Herkesin, sanki o görünmezmiş gibi konuşmasından yorulmuştu. “Çünkü ben de onu istemezdim. Bana bir yabancından başka bir şey değil. Hatta bu durumda, huysuz bir yabancı.”

Hepsi genç kıza bakmak için döndü.

“Bu kadar şoka uğramanıza gerek yok. Size elbisemi oturma odasının penceresinden çıkarken yırttığımı anlattım. O adam kaba birisi olabilir ama bir yalancı değil. O masum. Şerefimi tehlikeye atmadı.”

Laura, kız kardeşinin yüzünü incelerken uysal kahverengi gözleri keskinleşti. “Seni öptüğünü reddedebilir misin?”

Lottie, tıpkı korktuğu gibi, yanaklarının ısındığını hissetti. Ablasının meydan okuması genç kızın aklına diğer davetsiz anıları getirdi. Hayden St. Clair’in, Lottie’nin bir tutam saçını sanki en değerli mücevhermiş gibi okşaması, Lottie’ye bakarken sesinde beliren acı verici yalnızlığı, göğsünü avuçlarken hissettiği ayartıcı hassasiyeti...

Lottie üstün bir gayret harcadı ama sonunda kendini başını kaldırmaya ve Laura’nın bakışıyla buluşmaya zorladı. “Masum bir öpücüğün ne zararı olabilir ki? Bana kalırsa, George da kendi zamanında bir sürü öpücük çalmıştır. Kimse onu birisiyle evlenmeye zorlamadı.”

Ağabeyi ani ve yoğun bir ilgiyle şömine rafının oymalı pervazını incelemeye başladı.

Sterling kasvetli bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Korkarım o adam birkaç zararsız öpücükten daha fazlasını çaldı. Senden saygın bir birleşme yapabilme umudunu da aldı.”

Sterling’in sözlerindeki kesinlik Laura’nın bile benzinin atmasına sebep oldu. “Belki de yargılamak için bu kadar aceleci olmamalıyız Sterling. Ya Lottie haklıysa ve zararsız bir öpücükten başka bir şey değilse? Elbette başka teklifler de olacaktır.”

Sterling acı acı, “Ah, elbette başka teklifler olacak,” diye cevapladı. “Ama bizim umduğumuz türden olmayacak. Yarın sabahattan itibaren, bütün Londra, dedikodu gazetelerinin sayfalarından kız kardeşinin mahvoluşunu okuyor olacak.”

Lottie, Harriet’la sıkılgan bir bakışı paylaştı. Belki de bu, onca saat boyunca o gazeteleri inceleyip diğerlerinin yaptıkları düşünce-sizliklere kıkırdayarak geçirdikleri zamanların cezasıydı.

“Zaten neden evlenmem gerektiğini anlamıyorum,” dedi. “Bir kadın için elbette evlilik dışında da kaderler vardır.”

Bayan Terwilliger bastonunun ucunu yere vurdu. “İlk defa çocuk doğruyu söyledi. Bana baksanıza. Bir kadının uzun ve tatmin edici bir hayat yaşaması için bir adama ihtiyaç duymadığının canlı kanıtıyım.”

Kurumuş bir meyve kadar buruşuk olan kadın, el çantasından sarı bir mendil çıkarıp gürültüyle sümkürdüğünde Lottie ürperme-meye çalıştı.

Laura nazıkçe, “Görüşünüze minnettarız, Bayan Terwilliger,” dedi, “ama hiçbir saygıdeğer aile ya da kurum geçmişinde skandal olan birisini dadı veya mürebbiye olarak işe almaz. Özellikle de Lottie’miz kadar güzel birini.”

Gerçek heyecanın ilk sancılarını hissederken, “Bir eş ya da dadı olmak zorunda değilim,” diyerek karşı çıktı. “Her zaman hayalini kurduğum gibi bir yazar olabilirdim! Biraz mürekkep, biraz kâğıt

ve deniz kenarında bir yerde küçük bir kulübeden başka hiçbir şeye ihtiyacım olmaz.”

Bayan Terwilliger burnundan soludu. “O yaptığın komik karalamalara zar zor yazarlık diyebilirim. Tüm o inleyen beyaz leydiler ve kafalarını kollarının altına sıkıştırmış intikam peşinde kalelerde dolaşan düklerle olmaz. O tür saçmalıklar yalnızca kuş kafeslerinin altına serilmek içindir.”

Lottie karşı çıkamadan, ürkek Harriet onu savunmak için konuştu. “Ben Lottie’nin hikâyelerini seviyorum... Kâbus görmeme sebep olsa ve kafamı yorganın altına sokarak uyumam gerekse bile.”

“Buradaki konu Carlotta’nın yeteneği değil,” dedi Sterling sertçe. “Geleceği.” Adam Lottie’nin önünde tek dizinin üzerine çöküp, genç kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldığı anda Lottie neredeyse onun yeniden bağırmasını diledi. Sterling’in öfkesine katlanmak, düş kırıklığına katlanmaktan her zaman daha kolay olmuştu.

“Hâlâ anlamıyorsun, değil mi küçüğüm? Bu Leydi Hewitt’in elbisesinin kuyruğuna bir sepet kurbağayı bağladığın ya da Lord Draven’in avında tilkiyi yatağının altına sakladığın zamana benzemiyor. Bunu düzeltemem. Olmamış gibi olmasını sağlayamam. Bütün servetim, unvanlarım, politik ağırlığım, sosyal konumum... böyle bir skandalla karşılaştırdığında hiçbir işe yaramıyor. İtibar bir elbise değil ki onu iğne ve iplikle düzeltebilesin... Bir kere mahvolduğunda sonsuza kadar yok olur.” Sterling onun saçını okşamak için uzandı, kehribar rengi gözleri pişmanlıkla ızdırap çeken bir hâl almıştı. “Tüm bu yıllar boyunca seni korumayı başaramadığım tek şey, kendin oldun.”

Lottie onun elini yanağına bastırdı. Lottie, bu güçlü adamı onun ayaklarının dibine getiren çaresizlik hissiyle şaşkına döndü. Laura dudağını ısırırken Harriet da George’un mendilini yeniden alıp yüzünü mendile gömdü. Lottie kendi gözyaşlarını geri göndermek için gözlerini kırptı. “Çok üzgünüm. Yemin ederim bu akşam seni gururlandırmak istedim.”

Sterling'in yüzüne gergin bir gülümseme kondurabilmek için çabalaması Lottie'nin kalbini yeniden kırdı. "Biliyorum hayatım. Şimdi, neden ablanla ben yapılması gerekene karar verirken, sen yatağına gidip biraz uyumuyorsun."

*... ablanla ben yapılması gerekene karar verirken.*

Sterling'in kelimelerindeki mutlak kesinliğin düşüncesi bile, Lottie'nin konforlu, cibinlikli yatakta kıvrılmasını imkânsız hale getiriyordu. Sterling'in, onun kaderi hakkında çoktan değişmez bir karara ulaştığı şüphesini üzerinden atamıyordu. George, Bayan Terwilliger'a at arabasına kadar eşlik ederken ve iki uşak Harriet'ı konuk yatak odasına taşıırken, en sonunda Lottie aşağıya usulca inmeye başladı. Girişteki lambaların gece için söndürülmüş olmasına minnettardı.

Konuk odasının büyük kapıları hâlâ açıktı. Lottie kapılardan birinin arkasına kaydı ve kapıyla menteşenin arasından göz attı.

Sterling yazı masasında oturuyordu, bir parça mektup kâğıdına bir şeyler karalarken eli durmaksızın hareket ediyordu.

Laura onun arkasında bir aşağı bir yukarı yürüyordu, güzel yüzü endişeyle gölgelenmişti. "Rahatlamalıyız, değil mi? Sonuçta şu Lord Oakleigh, Lottie için seçeceğimiz bir koca olurdu. Onun hakkında dedikodu gazetelerinde yazanların haricinde ne biliyoruz ki?"

"Birileri, bir erkeğin karakteri hakkında önlem almak için dedikodu gazetelerine güç bela itibar eder."

Lottie, Sterling'in kendisiyle Laura'nın aceleci evliliğinin ateşlediği skandalı hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Dedikodu gazeteleri; "Devinbrooke Şeytanı" gibi kötü şöhretli bir zampananın, dalaveresi olmayan öksüz bir papaz kızına kalbini kaptırmasına inanmayı reddetmişti. Tabii ki gerçek hikâye onların yayımladığından iki kat şok ediciydi.

“Belki de adamın Lottie’ye teklif etmeyi reddetmesi de iyidir,” dedi Laura. “Lottie’den onu istemeyen bir adamla evlenmesini nasıl isteyebiliriz ki?”

Lottie karalık bir ürpertiyle, *ablam tamamen haklı değil*, diye düşündü. Hayden St. Clair onu istemişti. Sadece bir eş olarak istemiyordu.

“Onu asla sevmeyebilecek bir adamla?” Laura cümlesini bitirdi.

Sterling kalemını mürekkebe batırdı ve yazmaya devam etti. “Çoğu uzun ömürlü ve sağlam evlilik, aşktan daha sağlam temeller üzerine inşa edilmiştir.”

“Bizimki öyle değil,” diye Laura ona yumuşakça hatırlattı. “Thane ile Diana’nınki de değil. Hatta Cookie ve Dower’ınki bile değil. Lottie’ye bir evlilik için gereken tek temelin aşk olduğunu öğretmeler bizleriz. Şimdi nasıl olur da hayatının kalanını aşksız geçirmesini isteyecek kadar acımasız olabiliriz?” Laura kocasının gergin omuzlarını ovaladı. “Neden Sezon’u atlayıp sabahleyin Hertfordshire’a dönmüyoruz? Orada hep en mutlu günlerimizi geçirdik. Geçen zamanla insanların aklını Lottie ve Marki’den uzaklaştıracak yeni skandallar patlak verir.”

Sterling karısının eline sevgiyle vurmak için uzandı. “Zaman hiçbir şeyi çözmeyecek sevgilim. Korkarım, sosyetenin çok uzun ömürlü ve bağışlamayan bir hafızası var. Hayden St. Clair bunu herkesten daha iyi bilir,” diye acı bir şekilde ekledi. “Hatta tam aksine; tanıdık olduğumuz daha az dürüst centilmenlerin kapımızı aşındırmaya başlaması an meselesi olacak, ister Londra’da olalım, istersek Hertfordshire’da. Bizim zor durumumuzla ilgili üzüntülerini mırıldanacaklar. Lottie’ye iyi niyetlerini sunacaklar, nezaketlerini, himayelerini... Ama hiçbirisi ona ismini sunmayacak.”

Laura dehşetle kafasını iki yana salladı. “Elbette bu onun tek muhtemel geleceği olamaz.”

Sterling mektup kâğıdını katladı, kenarına mühür mumunu damlattı ve sıcak balmumuna düklük mührünü bastırdı. “Olmayacak. Eğer ben yardım edebilirim olmayacak.” Sterling ayağa kalkarak yazı masasının üzerindeki çan ipini sertçe çekti.

Dük’ün uşağı Addison karanlık bir koridordan çıkıp uzun adımlarla geçip giderken Lottie de kapının arkasında daha derinlere gizlendi. Uşağın canlı kıvraklığı ve kıyafetinin kusursuz durumundan, kimse onun mışıl mışıl uyumaya gittiğini asla tahmin edemezdi. Lottie her zaman onun yeni ütülenmiş pantolonla, kolalı gömlekle ve yelekle uyuduğundan şüpheleniyordu.

“Beni mi çağırdınız, Ekselansları?” dedi şarkı gibi bir tonla.

Sterling döndüğünde, neredeyse birbirinin aynı iki mektup tutuyordu. “Bunların acilen teslim edildiğinden emin olmanı istiyorum.”

Lottie, Sterling’in kararlı ifadesinden ürpererek kaşlarını çatı. Hangi mektup gecenin köründe teslim edilmesi gerekecek kadar acil olabilirdi ki? Gözlerini kısıp şömine rafının üzerindeki saate göz attı. Ya da sabahın erken saatlerinde?

Laura kocasının kolunu kavradı, sesinde paniğe kapılmış bir ton vardı. “Sterling, ne yapıyorsun?”

“Yapmam gerekeni.” Sterling karısının tutuşundan nazikçe kurtuldu. “Addison?”

“Evet, Ekselansları?”

“Ayrıca tabancalarımın şafağa kadar hazır olmasını sağlamanı istiyorum.”

Lottie korku dolu iç çekişini bastırmak için eliyle ağzını kapadı.

Sterling, ilk defa uşağının dengesini bozmayı başarmıştı. Addison yavaşça cevap vermeden önce tereddüt etti. “Evet, Ekselansları. Bizzat ilgileneneğim.”

Uşağın reveransı, her zamanki kusursuz kabiliyetinden mahrumdu. Addison konuk odasından çıktı ve Laura’yı ağzı inançsızlıkla

açık bir halde kocasına bakarken bıraktı. “Kutsal olan her şey adına, sen ne yaptın?”

Sterling yazı masasına geri döndü, mürekkebi kapatıp mühür mumu araçlarını küçük göze iterek kendini meşgul ediyordu. “Karımın kız kardeşinin onurunu savunmak adına, Lord Oakleigh’e düelloda meydan okudum. Thane’den de şahidim olmasını istedim.”

“Thane bunu yapmaz. Diana izin vermez.” Laura kafasını iki yana salladı, ifadesi hiddetliydi. “Ben de izin vermem.”

Bir şeylerle uğraşıyormuş gibi davranmaya son veren Sterling, iki avucunu birden masaya kapattı, sırtı hâlâ karısına dönüktü. “Bu konuyla ilgili hiçbirimize seçim şansı bırakılmadı, sen de buna dâhilsin!”

Gözyaşları Laura’nın yanaklarından aşağıya dökülmeye başladı. “Bu delilik, Sterling! Küçük kız kardeşimi nasıl delice sevdiğimi biliyorsun ama onun onurunu kurtarmak için çok geç kalındığını söyledin. Öyleyse bu nasıl bir şeyi kanıtlayabilir?”

“Onun kıymetli olduğunu. Onun için savaşmaya değdiğini.”

Laura kocasının kolunu arkadan çekti. “Ölmek için de değer mi?”

Sterling karısıyla yüzleşmek için döndü, adamın gözleri de nemliydi. “Evet. Evet, değer.”

Laura kocasına uzun, âciz bir dakika boyunca baktıktan sonra kendini onun kucağına attı. Sterling kollarını karısına doladı, yüzünü Laura’nın saçının yumuşaklığına gömmeden önce gözlerini kapattı.

Lottie yavaşça giriş salonunun gölgelerine doğru çekildi, onun budalalığının yol açtığı zalimlik genç kızın adımlarını ağırlaştırdı ve midesinin çalkalanmasına sebep oldu. Bu onun zeki kaleminden çıkan nefes kesici bir melodram değildi. Bu eniştesinin hayatı, ablasının yüreği, yeğenlerinin geleceğiydi. Bu kez yalnızca kendini rezil etmemiştir. Bu rezaleti hepsinin üzerine yıkmıştı.

Düelloda en iyi arkadaşı öldüren bir adam, elbette bir yabancıyı vurduğu için vicdan azabı çekmezdi. Aşırı gerilmiş hayal gücü, koyu

renk saçları rüzgârda dalgalanan Hayden St. Clair'in, elinde tuttuğu silahla çiyile kaplı bir parkta durduğunu çabucak gözünün önüne getirdi. Sterling'in kendi kan gölü içinde uzandığını görebiliyordu; Laura onun cansız bedenini bir bebek gibi kollarında tutuyor, solgun yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişken nazik kahverengi gözleri Lottie'ye bakıp acı bir suçlamayla doluyordu. Kız kardeşinin umursamazlığının hepsinin başına açtıklarını fark ettiğinde kaçınılmaz surette nefrete dönüşecek bir suçlama.

Lottie bu korkunç görüntüyü silmek için gözlerini kapattı ve kısacık bir süre için kendi kıpkırmızı kan gölünün içinde yatanın St. Clair olduğunu gördü. Kül rengi kirpikleri solgun yanaklarında duruyordu. Yalnızca bu kez onun için ağlayacak hiç kimse yoktu, cansız bedenini bir bebek gibi kollarına alacak ve kaybı için yas tutacak hiç kimse yoktu...

Lottie gözlerini açtığında, gözleri kuruydu ve yanıyordu. Tüm asil niyetlerine rağmen Sterling yanılıyordu. İçlerinden birinin seçim şansı vardı.

Lottie giriş salonunu kendinden emin, uzun adımlarla geçerken basamaklara ulaşmadan önce koşmaya başladı.

## *Dördüncü Bölüm*



*Cüretkâr teklifinden önce kızardım...*

Hayden, bitkin kasları rahatlamayla sızlarken kiralık yatağının tüy döşəğine daha yeni gömülmüştü ki alt kattan yine fazlasıyla tanıdık gümbürtüler gelmeye başladı.

“Şaka yapıyor olmalısın,” diye homurdandı. Sırtüstü döndü ve gözlerini yatağın tahta sayvanının altına dikti. Londra’ya gelirken sabırsızlıkla beklediği şeylerden biri deliksiz bir uyku çekebileceği birkaç geceydi. Ama o bile yasak gibi görünüyordu.

Ned gibi bir maskara bile, böylesine şeytani bir işkenceyi planlayamazdı. Hayden, yalnızlığa diğer tüm rahatlatıcı şeylerden daha çok değer veren bir adamdı, yine de genç adamın kendine ayırdığı özel birkaç saat her şeye burnunu sokan bir bakire, küstah bir fahişe ve öfkeli bir düğ tarafından kuşatılmıştı. Belki de Ned tüm bu kâbusun kocaman bir şaka olduğunu itiraf etmek için dönmüştü. Sosyeteye takdimi yapılan o nefis kız ve onun köpürmüş eniştesi, belki de Hayden’ın bilmeden başrolünü oynadığı bir komedi için kiralanmış aktörlerdi...

Ama eğer bu doğruysa, bu akşam kollarında tuttuğu kadın gerçekten de hünerli bir oyuncuydu. Fleet Sokağı'ndaki herhangi bir fahişe de tutkuyu canlandırabilirdi ama kızın öpücüğünde tattığı masumiyet öyle kolayca taklit edilemezdi.

Kapının gümbürdemesi durdu. Hayden nefes almaya korkarak huzur verici bir sessizlikle doldu. Belki de yerel içki dükkânlarındaki cümbüş gecelerinden dönen şahsi uşağı ya da diğer hizmetkârlardan birisiydi.

Yan tarafına döndü ve gün doğmadan önce en azından kısacık bir şekerleme çalmaya kararlı bir halde yastığını kabarttı.

Kapıdaki gümbürdeme geri döndü... keskin ve ısrarlıydı.

Üzerindeki örtüleri yeniden atan Hayden, yataktan dışarı fırladı. Çekiştirerek sabahlığını giydi ve kuşağına özensizce bir düğüm attı. Eline bir şamdan alıp merdivenlerden öfkeyle inmeye başladı. Daha en baştan, hizmetkârlara geceyi izinli geçirmelerini söylediği için kendine küfrediyordu. Yalnız kalmaktan başka hiçbir şey istemeyen bir adam için, bu günlerde arkadaşlığı kesinlikle fazla talep görüyordu.

Kapıyı sertçe açtığında sundurmasında görmeyi beklediği en son insan, Carlotta Anne Fairleigh, duruyordu.

Kız ağzını açtı.

Hayden kapıyı kapattı.

Öncekinin iki katı kadar kuvvetli gümbürtüler dönmeden önce kısa bir duraksama oldu.

Hayden kapıyı çekerek açtı, davetsiz misafirine kötü kötü bakmak için boyunun tüm avantajını kullanıyordu. Genç kız yırtılmış gece elbisesini değiştirmişti. Giydiği büyüleyici, vişne çürüğü rengi etek ve yakası kürkle süslenmiş, zümrüt yeşili kadifeden mantoyla pek de kirletilmiş gibi durmuyordu. Kızın kısa ceketini ince belini sarıyor ve kalçasının narin kıvrımlarının üzerinde duruyordu. Hatta dalgalı saçlarını tepesinde pembe bir tüy olan şık bir şapkayla taçlandırmıştı.

İşin tuhaf tarafı, Hayden'ın yüreğini beklenmedik bir şekilde hareketlendiren şey; o neşeli, küçük tüyün cüretkâr açısıydı. Eğer genç kız, üzerinde şarap rengi bir sabahlık ve gaddar bir kaş çatıştan başka hiçbir şey bulundurmayan bir metre seksen dokuz santimlik öfkeli bir adamla yüzleşmek konusunda hayrete düştüyse; bunu oldukça iyi saklıyordu.

“İyi akşamlar, Bayan Fairleigh. Yoksa günaydın mı demeliyim?” Genç kızın arkasındaki boş sokağı araştırdı. Kiralık bir at arabası hemen köşede gözden kayboluyor, Hayden'ın ondan çabucak kurtulma umutlarını yok ediyordu. “Yalnız mısınız, yoksa çileden çıkmış bir amca ya da çalıların içinden meç savurarak üzerime fırlayacak ikinci kuzen beklemeli miyim?”

“Yalnızım,” diye cevaplasa da, omzunun üzerinden gergince bakmayı ihmal etmedi.

“Ben de bundan korkuyordum. Güvenli bir şekilde yatağa yatırıldığınızdan emin olmak için bir bakıcınız veya dadınız yok mu? Bir tane işe almak sıkıntı vermenizi epey önler... özellikle de benim için.”

Hayden yalnızca çok kısa bir süre önce kendisinin kızı yatırmaya ne kadar tehlikeli bir şekilde yaklaştığını unutmaya çabaladı. Kızı ayağa kaldırmış olsa bile, çalışma odasındaki kanepeden uzağa gidebileceklerinden şüpheliydi. En azından ilk seferde.

Genç kız iç çekti. “Size daha önce de açıklamaya çalıştığım gibi, Lord Oakleigh, oldukça uzun bir zamandır çocuk bakıcısına ihtiyaç duymuyorum.”

“O zaman kiralık bir arabaya binmenin ve yanınızda eşlikçiniz olmadan gecenin köründe yalnız bir adamı evinin mahremiyetinde ziyaret etmenin tehlikelerini anlayacak kadar büyümüş olmanız lazım.”

Genç kız el çantasını sanki bir tılsımın gibi kavrayarak doğruldu. “Aileme göre, itibarım zaten mahvolmuş durumda. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı.”

“Eğer sizin inandığınız şey buysa, Bayan Fairleigh,” dedi yumuşakça, “o zaman düşündüğümünden çok daha genç ve toysunuz.”

Lottie onun bakışlarından kaçınmamak için kendini zorlasa da, elmacık kemiklerinin üzeri hafifçe kızarmaya başladı.

Hayden kendini kötü bir zorba gibi hissederek iç çekti ve eşikten çekilerek yolu açtı. “Biri sizi görmeden içeri girseniz iyi olur. Londra’da hâlâ, sosyeteye yeni takdim edilen kızları baştan çıkarmayı günah listeme eklediğimden haberdar olmayan bir iki kişi kalmış olabilir.”

Genç kız, adamın isteksiz davetini kabul etmekte hiç zaman kaybetmedi. Hayden daha kapıyı bile kapatamadan genç kız çalışma odasının yolunu tutmuştu bile. “Ben üzerimi giyinirken kendinizi evinizde hissedin,” diye seslendi arkasından. “Yine.”

Eğer Lottie onun alaycı şakacılığını görmezden gelebiliyorsa, elbette Hayden da onun dalgalı eteğinin altındaki kalçalarının hipnoz edici salınışını görmezden gelebilirdi. Hayden birkaç dakika sonra çalışma odasına döndüğünde, genç kıızı şöminedeki sönmekte olan alevleri canlandırmış ve sanki oraya aitmişçesine masanın önündeki koltuğa oturmuş bir halde buldu. Hiç olmazsa becerikliydi.

Hayden onu inceleyerek masasının arkasındaki koltuğa çöktü. Sayısız şair ve romantik, kızın yüzünü şüphesiz meleklere yaraşır olarak nitelendirirdi. Hayden’in merakını uyandıran şeyse; genç kızın gözlerinin eşsiz mavisinde beliren haylaz parlıtydı. Kızın bal rengi kirpikleri ve kaşları, altın sarısı saçlarıyla karşı konulmaz bir zıtlık yaratıyordu. Aşk Tanrısı’nın yayı gibi şehvetli olan ağzı, köşelerinden yukarıya doğru kıvrıktı. İnce burnu şık bir şekilde *havaya kalkıktı* ama ufak sivri çenesi ona ihanet ederek modaya uygun olmaktan çok kızın kararlılığını gösteriyordu.

Tam da Hayden’in korktuğu gibi; o kararlılık tam olarak adama yönlendirilmişti. Genç kız eldivenlerini çekip çıkardı ve el çantasının içine tıkarırken, “Eminim sizi böylesine berbat bir saatte rahatsız etmenin nedenini merak ediyorsunuzdur,” dedi.

Hayden, genç kızın saati düşünmeden onu rahatsız edebileceğinden şüphelendi. “Âdeta meraktan ölüyorum.” Kuru ses tonu aksini ima ederken parmak uçlarını masadaki kayıt defterine vuruyordu.

Genç kız öne doğru eğildi, ifadesi korku verecek kadar ağırbaşlıydı. “Bu birazcık garip ama merak ediyordum da... Acaba benimle evlenmeniz için sizi bir şekilde ikna edebilir miyim?”

Hayden uzun bir müddet boyunca hiçbir şey söyleyemedi. Koltuğunda geriye doğru yaslanarak boğazını temizledi. Bir kere, iki kere, üç kere... Ardından sordu: “Bana evlenme teklifi mi ediyorsunuz, Bayan Fairleigh?”

“Sanırım öyle yapıyorum. Tabii, eğer siz bana teklif etmiş olsaydınız torunlarımıza anlatacak daha romantik bir hikâyemiz olabilirdi.”

Genç kızın umutlu tonu, Hayden’ın sesini yumuşatmasına sebep oldu. “Korkarım torun falan olmayacak. Vasinize de çok net bir şekilde açıkladığım gibi, başka bir eş almakla ilgilenmiyorum. Ne şimdi, ne de sonra. Ayrıca vasinizi, sizin ve benim evlenmemizin zaruri olmadığına inandırdım çünkü görünenlerin aksine şerefınızı tehlikeye atmadım.” Hayden avucunda, genç kızın göğüslerinin kadifemsi yumuşaklığının hissini hatırlarken yüreği ısındı. Belki de tamamen dürüst değildi, kendine karşı bile.

Hayden’in açıklamasından yılmayan Lottie, “Ya şerefimi tehlikeye atmış olsaydınız? O zaman ne olacaktı?” diye sordu.

Hayden vereceği cevabı dikkatle değerlendirdi. “O zaman bir centilmen olarak şerefim üzerine adımın himayesini size teklif etmeye mecbur edilmiş olurum.”

Lottie başını eğdi. Hayden kadınlarla geçmiş deneyimlerine bakarak; yaltaklanma, karşılıklı suçlama, hatta belki birkaç sanatsal gözyaşı bile bekliyordu. Kızın uzanmasını ve şapkasını çıkarmasını beklemiyordu. Kız keçe parçasını adamın masasının kenarına bırakırken üzerindeki tüy düştü. Genç kızın elleri saçlarını karıştırmak

için kalktı. Kıvrık saçları yanardöner çağlayanlar gibi ince boynunun etrafına düşene kadar inci başlı tel tokaları birer birer çıkardı.

Lottie başını kaldırdı, davetkâr ve masumiyet karışımı, için için yanan bir bakışla Hayden'a baktı. Hayden ağzının kuruduğunu hissetti, uzun süredir reddettiği bir açlığın kurbanıydı. Eğer Hayden kızın ceketinin düğmelerine uzanırken titreyen parmaklarını fark etmemiş olsa, genç kızın şehvani cüreti çok daha etkili olabilirdi.

Hayden hareket ettiğinin bile farkına varmadan masanın etrafını dolaştı. Ellerini kızın ellerinin üzerine kapatırken kendi parmaklarının da pek sabit olmadığını kızın fark etmemesini umuyordu. Lottie'nin kalın kadife ceketine rağmen kızın kalp atışlarını hissedebiliyordu.

Hayden'ın sesi tutuşundan çok daha sertti. "Şaşkınlığımı bağışlayın ama buraya beni sizinle evlenmeye ikna etmek için mi, yoksa şerefınızı lekelemem için mi geldiniz?"

"Hiçbiri. İki de. İki de aynı kapıya çıktığına göre, gerçekten de fark eder mi?" Lottie bakışlarını kaldırıp ona baktı. Kızın gözlerindeki şevkin ötesinde, çaresizlik parlıyordu. "Beni istediğinizi reddedemezsiniz. Bedelini ödediğinizi düşünürken şerefimi tehlikeye atmaya oldukça istekli görünüyordunuz."

"Ama şu anda istediğiniz bedel çok yüksek." Kısık gözlerinin ardından kızın yüzünü inceledi. "Vasınız, tüm İngiltere'deki en varlıklı insanlardan biri. Cömert bir çeyiziniz olduğuna şüphe yok. Yüzünüzün güzelliğine bakıyorum da, şimdi ya da gelecekte taliplerden yana eksiklik çekmeyeceğinize eminim. Öyleyse, hangi akla hizmet benim gibi kötü üne sahip bir adamla evlilik arayışındasınız?"

Genç kız gergince yutkundu, dili dudaklarını nemlendirmek için dışarı çıktı. "Çünkü sizi... karşı konulmaz buluyorum?"

Bu kez birisi dış kapıya vurduğunda, Hayden şaşırmadı bile. Ama Lottie neredeyse korkuyla yerinden sıçradı.

Hayden kıza uyarıcı bir bakış atarken, “Olduğun yerde kal,” diye emretti.

Adam geri döndüğünde, Lottie hâlâ onu bıraktığı yerde oturuyor ve şöminedeki sıçrayan alevlere bakıyordu. Hayden, eline henüz geçmemiş olan mektubu kızın kucağına atarak genç kızın vasisinin kırılmış düklük mührünü gördüğünden emin oldu.

Omuzları çöken Lottie’nin dudaklarından yenilgiye uğramış bir soluk kaçtı. “Eğer benimle evlenmeyi kabul etmezseniz, o zaman eniştem onurumun intikamını düello alanında almak zorunda kalacak.” Gözlerini kaldırıp adama baktı. “Sterling’in benim itibarım gibi değersiz, küçük bir şey yüzünden hayatını riske atacağı düşüncesine katlanamam.”

Hayden masasının kenarına yaslandı. “Düelloyu vasinin kazanmayacağına bu kadar emin olmanın sebebi ne?”

Lottie titrek bir soluk aldı ama adama bakmaya devam etti. “Usta bir nişancı olduğunuza dair ününüz var.”

Hayden’in ifadesinde hafif bir titreşimden başka değişiklik olmasa da; iki tabancanın neredeyse mükemmel bir senkronla, sağır edecek şekilde patladığını duydu, barutun acı kokusunu aldı, çocuksu yüzü şaşkın bir inanmayışla bulutlanan Phillipe’in çayırın üzerinde kıvranışını gördü. Ama konuştuğunda, sesi buz gibi sakindi. “Eşit yetenekteki bir rakiple karşılaştığında usta bir nişancı bile ıskalayabilir. Sizin bu mücadelenizde kalbine kurşunu yiyenin ben olmayacağımı kim söyleyebilir?” Adam güldü, kuru sesi neşeden uzaktı. “Ah, evet, dedikodu gazetelerine göre benim bir kalbim yoktu.”

Lottie, “Onlara yanıldıklarını kanıtlayın,” diyerek meydan okudu. Kızın o inatçı, küçük çenesi en az Hayden’in korktuğu kadar belalıydı. “Benimle evlenerek ve eniştemin hayatına merhamet ederek yanıldıklarını kanıtlayın.”

Hayden başını yana yatırdı. “Yani kendi hayatının bir önemi yok mu, yalnızca onun hayatı mı?”

Genç kızın elleri gelişigüzel bir şekilde mektup kâğıdını sıkıyor olsa da, yüzüne ufak, kendiyile alay eden bir gülümseme kondurdu. “Sterling’in ablamla konuşmasına kulak misafiri oldum. Bu akşamdan sonra beklemem gereken tek şey, beni dizlerinde zıplatmak isteyen şehvet düşkününü centilmenlerin istikrarlı geçit törenleri gibi görünüyor.”

Hayden eğer vicdanının acı suyunu harekete geçirmemiş olsaydı, kendi görüntüsüne gülümseyebilirdi. Ya Devonbrooke haklıysa? Ya bu kızla evlenmeyi reddederek onu sosyetenin gölgesinde gizlenen bir hayata mahkûm ediyorsa? O gölgelerin ne kadar soğuk olabildiğini kendisi oldukça iyi biliyordu.

İlk kez bir skandalla yüzleşen, vasıflı genç bir kadının şüpheli kadınlar sınıfına girdiği duyulmamış değildi. Özellikle de Lottie gibi bir güzelliğin, onu şımartacak ve el üstünde tutacak varlıklı bir koruyucu bulması da zor olmazdı. En azından o koruyucunun gözü daha taze bir yüzü görüp Lottie’yi bir sonraki adama göndermeye karar verene kadar. Ve ondan sonraki. Ve ondan sonraki...

Hayden tırnaklarının avuçlarına battığını hissedene kadar, ellerinin yumruk haline geldiğini fark etmemişti. Lottie’nin koltuğunun arkasında dolandı ve kızın omzunun üzerinden eğildi. Soluğuyla kızın kulağının üzerindeki bukleyi kımıldatacak kadar yaklaştı. “Peki ya ben eniştenin bahsettiği o tarz adamlardan biriysen? Seni bu gece yatağıma alıp sabahında hakiki bir kara lekeyle ailene geri göndermeyeceğimden nasıl emin oluyorsun? Seni karım yerine metresim yapmaktan beni alıkoyan ne?”

Genç kız başını çevirdi, dudaklarının mercan yumuşaklığı adamından yalnızca bir nefes kadar uzaktı. “Sözünüz.”

Hayden bakışlarını kızın cesur gözlerinde gezdirdi. Birisinin onun sözüne güvenmesinin üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki... Genç kız değerli vasisini korumak için iffetini ve gururunu feda

ameye gönüllüydü. Hatta Hayden'ın kana bulanmış elleriyle o hassas, genç tenini lekelemesine bile izin veriyordu.

Hayden yavaşça doğruldu ve masasına döndü. Saatler önce Cornwall'a giden yolda olması gereken zarif, küçük sandık hâlâ yerinde duruyordu. Hayden acı acı, *orada kalmalıyım*, diye düşündü. Güzel genç kadınlardan ve onların burnunu sokan akrabalarından çok, çok uzakta...

Bu kez bakışlarım misafirine diktiğinde, gözleri değerlendirme yaparcasına soğuktu. "Söyleyin bana, Bayan Fairleigh, vasiniz ses eğitimi almanızı sağladı mı?"

Lottie sorudan dolayı afallamış gibi baksa da başını sallayarak onayladı. "Bayan Lyttelton'ın Güzel Genç Bayanlar için Davranış Okulu'nda iki yıl geçirdim. Bayan Chapone'un *Zihnin Gelişimi*'nden birkaç mektup hatırlıyorum. 'Kibarlık ve Hüner' ile 'Kalbin Regülasyonu ve Duygusal Yakınlıklar' gibi." Özür diler gibi omzunu silkti. "Asa-biliği İdare Etme, konusunda asla tamamen ustalaşmadığımı itiraf etmeliyim."

Hayden, "Aynı şekilde," diye mırıldandı.

Bazı kurumlarda fazlasıyla değerli olan kadınsı marifetlerini parmaklarıyla sıralamaya başladı. "Pastel suluboyayla resim yapabilirim, oldukça benzer bir şekilde taslak çizebilirim, motif işleyebilirim." Kızın yüzü aydınlandı. "Ah, ayrıca piyanoda her zaman iyiyimdir."

Hayden, "Müzik yok," derken kafasını iki yana salladı. "Ondan faydalanabileceğim bir şey yok."

Genç kız daha da afallamış göründü. "Pekâlâ... o zaman, akıcı Fransızca konuşabilirim, düz bir yara izini dikebilirim, menüet, vals ve..."

"Latince bir kelimeyi çekimleyebilir misiniz?"

Genç kız gözlerini kırparak ona baktı. Bir eş olarak böylesi bir yeteneğin isteneceğini hiç düşünmediği açıkça görülüyordu. “Affedersiniz?”

Hayden sabırsızlıktan bitkin bir halde, “Latince bir kelimeyi çekimleyebilir misiniz?” diyerek tekrar etti. Masanın yanındaki deri dünya küresini hızla çevirirken sordu; “Dünya küresinin üstünde Marakeş’i gösterebilir misiniz? Ostrogotlar’ın Roma’yı hangi yılda fethettiğini bana söyleyebilir misiniz? Mendillerin kenarını işlemeyi ya da dans hocanızın zavallı, ağrıyan ayaklarına basmadığınız, işe yarayan bir şeyler biliyor musunuz?”

Tam şu anda, asabiliğini idare etmek için harcadığı çabadan dolayı Lottie’nin çenesi gerilmişti. “Birinci, ikinci, üçüncü, dördüncü ya da beşinci çekimleme mi?” Adamın cevap vermesini beklemeden konuşmaya devam etti, “Marakeş, güney Fas’ın başkenti. Bu arada, o da Afrika’nın kuzeybatı köşesinde yer alır. Ayrıca Ostrogotlar, Roma’yı asla fethedemedi. Vizigotlar etti. Eğer yanılmıyorsam... M.S. 409’da.”

Hayden’ın tek yapabildiği kendi ahmaklığına hırlamamak oldu. Eğer bu kız, kafası ıvrır zıvırlarla doldurulmuş sersem bir genç kız olsaydı, bir anlık pişmanlık bile duymadan onu kaderine terk edebilirdi.

Genç kızın elini tutup onu ayağa kaldırırken, vasisinin meydan okuması önemsenmeyen bir şekilde haliya düştü. Çalışma odasının kapısına doğru yöneldiğinde, Lottie arkasından tökezleyerek geliyor, adamın her adımına karşılık üç adım atıyordu.

Genç kız soluk soluğa, “Beni nereye götürüyorsunuz?” diye sordu. “Benimle anlaşıp mısınız?”

Hayden eşikte aniden durdu, döndü ve kızı yeniden masaya doğru çekti. Şapkasını alıp Lottie’nin kafasına geçirdi. Tüy, kızın kalkık burnuna doğru düşerek hapşırmasına sebep oldu.

“Hayır, Bayan Fairleigh,” dedi sıkı sıkı dişlerinin arasından. “Lanet olsun ki sizinle evleneceğim.”

Marki'nin zarif gezinti arabası Batı Yakası'nın boş caddelerinde ilerlerken, sıra evlerin ve malikânelerin uykulu gözler gibi görünen kapalı pencereleri sanki Lottie'ye bakıyordu. Şafağın ilk pembe çizgisi henüz gökyüzünde beliriyordu. En çalışkan hizmetkârlar bile sabahın bu saatinde hâlâ yatağında olurdu.

İşte bu yüzden, köşeyi döndüğünde Devonbrooke Malikânesi'ni ışıltılı bir halde bulduğunda Lottie'nin midesi düğümlenmişti. Hayden'a gizlice bir bakış attı ama adamın düz yüz hatları hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Malikânenin ön kapısı aralık duruyordu. Lottie ve Hayden içeri giriverdi. Hizmetkârlar, giriş salonunda öylesine kör bir panikle aşağı yukarı koşuşturuyordu ki onların geldiklerini bile görmediler.

Sterling konuk odasından uzun adımlarla çıktı, yüzü halsizlikten bitkindi. "Lottie kayıp derken ne demek istiyorsun?" diye bağırdı. "Nasıl kayıp olabilir? Onu saatler önce yatağına gönderdim."

Cookie gözyaşlarını dökmeye yakın bir halde onun peşinde koştu. "Yatağı boş, Ekselansları. Üzerinde uyumuş gibi de görünmüyor."

Laura onları arkalarından takip etti. "Kaçmış olabileceğini mi düşünüyorsun? Belki de onu o canavarla evlendireceğimizden korkmuştur."

Lottie, elinin altındaki Hayden'ın kolunun kasıldığını hissetti. Söyleyecek akıllıca bir şey düşünmeden, Addison nizam içinde kütüphaneden çıktı. Uzattığı ellerinin üzerinde cilalanmış, maun bir sandık duruyordu.

Kâhya topuklarını tıkırdatarak Sterling'in önünde durdu, adamın yüzü görevinin ağırlığını yansıtıyordu. "Tabancalarınız, Ekselansları. Yağlandılar ve dolduruldular."

Lottie, Hayden'ı kapıya doğru çekmeye çalışırken, "Belki de gitmeliyiz," diye fısıldadı. "Mutlu haberlerimizi paylaşmak için pek de iyi bir zaman olmayabilir."

Hayden fısıldayarak karşılık verdi: "Tam aksine. Vasinizin aşırı derecede neşeye ihtiyacı varmış gibi görünüyor." Lottie karşı çıkmadan adam elini yakaladı ve onu da peşinden sürükleyerek ileri doğru yürüdü.

Cookie'nin soluğuyla uyarılan Sterling döndü. "Sen!" diye haykırdı. "Burada ne halt ettiğini sanıyorsun? Bu aileye bir gecede yeterince zarar vermedin mi?" Lottie yavaşça görüş alanına girdiğinde, Sterling yumuşakça ekledi. "Hayır, sanırım yeterince vermemişsin."

Lottie, "Eğer bana açıklamam için beş dakika verirsen..." diye başladı.

"Yalnızca bir sorunun cevabıyla ilgileniyorum," dedi Sterling. "Geceyi onun yatağında mı geçirdin?"

Kendi parmaklarına geçen parmakları zorlukla fark eden Lottie, kızarıklığın yanaklarına tırmandığını hissetti.

Hayden ileri doğru bir adım atarak, "Orada dur bakalım," dedi. "Genç bayanın onurundan kuşkulanmana izin vermem."

"Beni endişelendiren onun onuru değil!" diye bağırdı Sterling. "Seninkinin eksikliği. Ama bunu burada tartışmanın hiç gereği yok. Aramızdaki şeye düello alanında karar verebiliriz."

Hayden, "Buraya size düelloya gerek duyulmayacağını bildirmek üzere geldim," dedi.

Sterling soğuk bir biçimde cevap vermeden önce adama uzun, ölçülü bir bakış attı. "Hayır, gerekeceğini sanmıyorum."

Sterling, Addison'ın ellerindeki sandığın kapağını açarken Cookie acı acı bağırdı ve Laura kocasının koluna asıldı. Karısının tutuşundan kolaylıkla kurtulan Sterling, doldurulmuş tabancalarından birini çıkardı ve Marki'nin kalbine nişan aldı.

Hayden kaçınmak namına hiçbir şey yapmasa da, Lottie kendini onun önüne attı. Sanki genç kızın ince bedeni, adamı bir mermiden

koruyabilirmiş gibi... “Kaldır o tabancayı Sterling! Onun bana karşı niyeti onurlu. Buraya benimle evlenmek için teklifte bulunmaya geldi.”

Sterling, tabancayı yavaşça alçaltmış olsa da, kısılmış bakışları markinin yüzünü asla terk etmedi. “Bu doğru mu?”

Hayden, “Doğru,” diye cevapladı.

“Anı karar değişikliğinin sebebi ne? Seninle sadece birkaç saat önce konuştuğumda asla başka bir gelin daha almayacağına dair yemin ettin.”

Hayden’in elleri, Lottie’nin omuzlarına kapandı. Adamın ellerinin hükmeden sıcaklığı genç kızı ürpertti. “Eminim size onun ne kadar ikna edici olduğunu söylememe gerek yoktur.”

Sterling’in bakışları Lottie’ye kaydı. “Peki ya sen? Sanırım şimdi de, beni ona delice âşık olduğuna inandırmaya çalışacaksın.”

Lottie, vasisinin gözlerine bakıp cevap verirken nedense Hayden’in onun yüzünü görememesine minnettardı. “Çoğu uzun ömürlü ve sağlam evlilik aşktan daha sağlam temeller üzerine inşa edilmiştir.”

Sterling onun, kendi lanet olası sözlerine kulak misafiri olduğunu fark ettiğinde omuzları yenilgiyle çöktü. Tabancayı serseme dönmüş gibi görünen Addison’a uzatırken seslendi, “Benimle gel, Oakleigh. Bunu konuk odasında tartışacağız.”

Kapı iki adamın ardından kapandığında Lottie etrafına bakındı ve Laura’yı çaresiz gözyaşlarıyla bir perdenin ardından ona bakarken buldu. “Ah Lottie, sen gidip ne yaptın şimdi?”

Lottie doğruldu ve kendini titrek bir gülümseme kondurmaya zorladı. “Bir marki elde etmiş gibi görüyorum.”

|     |     |     |     |
|-----|-----|-----|-----|
| 1   | 1   | 1   | 1   |
| 2   | 2   | 2   | 2   |
| 3   | 3   | 3   | 3   |
| 4   | 4   | 4   | 4   |
| 5   | 5   | 5   | 5   |
| 6   | 6   | 6   | 6   |
| 7   | 7   | 7   | 7   |
| 8   | 8   | 8   | 8   |
| 9   | 9   | 9   | 9   |
| 10  | 10  | 10  | 10  |
| 11  | 11  | 11  | 11  |
| 12  | 12  | 12  | 12  |
| 13  | 13  | 13  | 13  |
| 14  | 14  | 14  | 14  |
| 15  | 15  | 15  | 15  |
| 16  | 16  | 16  | 16  |
| 17  | 17  | 17  | 17  |
| 18  | 18  | 18  | 18  |
| 19  | 19  | 19  | 19  |
| 20  | 20  | 20  | 20  |
| 21  | 21  | 21  | 21  |
| 22  | 22  | 22  | 22  |
| 23  | 23  | 23  | 23  |
| 24  | 24  | 24  | 24  |
| 25  | 25  | 25  | 25  |
| 26  | 26  | 26  | 26  |
| 27  | 27  | 27  | 27  |
| 28  | 28  | 28  | 28  |
| 29  | 29  | 29  | 29  |
| 30  | 30  | 30  | 30  |
| 31  | 31  | 31  | 31  |
| 32  | 32  | 32  | 32  |
| 33  | 33  | 33  | 33  |
| 34  | 34  | 34  | 34  |
| 35  | 35  | 35  | 35  |
| 36  | 36  | 36  | 36  |
| 37  | 37  | 37  | 37  |
| 38  | 38  | 38  | 38  |
| 39  | 39  | 39  | 39  |
| 40  | 40  | 40  | 40  |
| 41  | 41  | 41  | 41  |
| 42  | 42  | 42  | 42  |
| 43  | 43  | 43  | 43  |
| 44  | 44  | 44  | 44  |
| 45  | 45  | 45  | 45  |
| 46  | 46  | 46  | 46  |
| 47  | 47  | 47  | 47  |
| 48  | 48  | 48  | 48  |
| 49  | 49  | 49  | 49  |
| 50  | 50  | 50  | 50  |
| 51  | 51  | 51  | 51  |
| 52  | 52  | 52  | 52  |
| 53  | 53  | 53  | 53  |
| 54  | 54  | 54  | 54  |
| 55  | 55  | 55  | 55  |
| 56  | 56  | 56  | 56  |
| 57  | 57  | 57  | 57  |
| 58  | 58  | 58  | 58  |
| 59  | 59  | 59  | 59  |
| 60  | 60  | 60  | 60  |
| 61  | 61  | 61  | 61  |
| 62  | 62  | 62  | 62  |
| 63  | 63  | 63  | 63  |
| 64  | 64  | 64  | 64  |
| 65  | 65  | 65  | 65  |
| 66  | 66  | 66  | 66  |
| 67  | 67  | 67  | 67  |
| 68  | 68  | 68  | 68  |
| 69  | 69  | 69  | 69  |
| 70  | 70  | 70  | 70  |
| 71  | 71  | 71  | 71  |
| 72  | 72  | 72  | 72  |
| 73  | 73  | 73  | 73  |
| 74  | 74  | 74  | 74  |
| 75  | 75  | 75  | 75  |
| 76  | 76  | 76  | 76  |
| 77  | 77  | 77  | 77  |
| 78  | 78  | 78  | 78  |
| 79  | 79  | 79  | 79  |
| 80  | 80  | 80  | 80  |
| 81  | 81  | 81  | 81  |
| 82  | 82  | 82  | 82  |
| 83  | 83  | 83  | 83  |
| 84  | 84  | 84  | 84  |
| 85  | 85  | 85  | 85  |
| 86  | 86  | 86  | 86  |
| 87  | 87  | 87  | 87  |
| 88  | 88  | 88  | 88  |
| 89  | 89  | 89  | 89  |
| 90  | 90  | 90  | 90  |
| 91  | 91  | 91  | 91  |
| 92  | 92  | 92  | 92  |
| 93  | 93  | 93  | 93  |
| 94  | 94  | 94  | 94  |
| 95  | 95  | 95  | 95  |
| 96  | 96  | 96  | 96  |
| 97  | 97  | 97  | 97  |
| 98  | 98  | 98  | 98  |
| 99  | 99  | 99  | 99  |
| 100 | 100 | 100 | 100 |

## Beşinci Bölüm



*Ama merhamet etmeyi reddetti. Ya onun gelini olacaktım  
ya da hiç kimsenin!*

Hayden eşikte belirlediğinde, kâhya, “Oakleigh Markisi,” diye duyurdu. Buruşuk, yaşlı adam yüz ifadesini dikkat çekecek ölçüde kayıtsız tutmayı başarsa da, gür beyaz kaşları havaya uçma tehlikesiyle karşı karşıya görünüyordu.

Ned Townsend, Kensington şehir evinin sigara odasına giren Hayden St. Clair’i gördüğünde neredeyse bir ağız dolusu sigara dumanıyla boğuluyordu. Ned çalışma masasının üzerine yayılmış broşürleri ve gazeteleri toplamak için içgüdüsel bir hamle yapsa da, onların üzerine doğru eğilmek ve gölgesinin lanet olası manşetleri gizlediğini ummaktan fazlasını yapmak için çok geçti.

“Yani en sonunda beni ziyaret etmeye karar verdin,” dedi Ned. En canayakın gülümsemesini takındı. “Belki de görgün korktuğum kadar paslanmamıştır. Bu ziyaretinin onurunu neye borçluyum? Bu sabah Cornwall’a gitmek için ayrılacağını sanıyordum. Öğleden sonra oldu ve sen buradasın.”

Hayden buz kesmiş yeşil gözleriyle ona bir bakış atarken, “Eğer sen ve senin şeytanca burnunu sokmaların olmasaydı, şimdiye gitmiş olacaktım,” diyerek cevapladı.

Ned elinde olmadan, yaklaşık beş yıl önce Wimbledon Common’ın çimle kaplı alanında yatan Phillipe’in gördüğü son bakışın bu olup olmadığını merak etti.

Ned’in kısa kesilmiş saçları, kolalı boyunbağı ve cilalanmış pirinç düğmeli haliyle Hayden’in görünüşü tam bir tezat oluşturunuyordu. Hayden’in çizimleri eskimişti ve neredeyse modanın üç yıl gerisindeydi. Boyunbağı gevşekçe bağlanmıştı, hatta hafifçe eğriydi. Sanki kısa süre önce birkaç öğünden fazlasını atlamış gibi paltosu sırtk gibi yapısında gevşekçe duruyordu. Alışkanlığı olduğu üzere, kunduz derisi silindir şapkasını takmaktansa elinde taşıyordu. Bu da kabark saçlarını rüzgârın merhametine bıraktığı anlamına geliyordu. Asil olmasına rağmen, bu adamla ilgili her zaman vahşi bir yan olmuştu. Bu belli belirsiz uygarlaşmamış niteliği, leydiler ve eksik eteklerden oluşan çoğu kadın tarafından karşı konulmaz bulunuyor gibi görünüyordu. Ned, Hayden ve Phillipe arasından birini seçmeye zorlandıklarında, her zaman Hayden’i seçiyorlardı.

Tıpkı Justine’in yaptığı gibi...

Ned sigarasından derin bir nefes çekti, gözlerini açarak masum gibi davrandı. “Neden bahsettiğinle ilgili bir fikrim yok.”

“Ah, hadi ama. Herhalde dün geceki fiyaskoyu duymayan Londra’daki tek insan sen olamazsın.” Hayden’in bakışları yayılmış gazetelere indi. Çenesi kenetlendi. “Hayır, olmadığını görebiliyorum.”

Ned aksini iddia edemedi, Hayden onun dirseğinin altında duran *The Times*’ın sabah kopyasını çekip aldı. Kaldırıp kavisli pencerelerden sızan öğlen güneşinin altına tuttu ve dramatik bir etkiyle yazılmış koyu renkli manşetleri okudu. “K.M. Tutku Suçuna Bir Başka Kurbanı Daha Ekledi.” Ned yenilgiyi kabul edercesine koltuğuna geri çökerken, Hayden iki gazeteyi daha aldı. “K.M. Masumiyetin

İtibarına Ölüm Öpücüğü Verdi.' Ah ve elbette sorumlu gazetecilik örneği olan *St. James Chronicle*'ı unutmayalım... 'Sosyeteye İlk Defa Tanıtılan Genç Kız Ölüm Lordu'nun Karşı Konulmaz Sahiplenişine Yenik Düştü.'"

"Ölüm Lordu," Ned neşeyle tekrar etti. "Bunun 'Kanlı Marki' lafından daha şiirsel bir tınısı olduğunu itiraf etmelisin."

Hayden gazeteleri yeniden masaya attı. "Umarım tatmin olmuşsundur. Büyük ihtimalle bu saçmalık Harriette Wilson'ın hatıralarının son bölümünden daha fazla kopya satmıştır."

Ned öne doğru eğilerek sigarasının külünü fil ayağını andıran bakır kaba döktü. "Kesinlikle üzücü bir durum. Ama hâlâ neden suçlandığımı anlamakta zorlanıyorum."

"Çünkü sen olmasaydın bunların hiçbirisi olmazdı. Bu kız evimin çevresinde gizlice dolaşırken, onu Bayan McGowan'dan gelen kadınla karıştırdım. Senin tuttuğun kadınla."

Ned'in ağzı açık kaldı, sigara alt dudağında gevşekçe sallanıyordu. Sigarayı düşmeden önce yakaladı, içinden gelen kahkahayı bastırmayarak sandalyesine çöktü. "Ah, bu o kadar komik ki! O zavallı, kıymetli çocuk. Lütfen bana yapmadığını söyle..."

"Tabii ki yapmadım," diye hırladı Hayden. Ama masumiyetini iddia ederken bile Ned'in gözlerine bakmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu. Bu da Ned'in ilgi çekici bulduğu gözlemlerinden biriydi. "Kapımı çalmaya gelen her kadını yağmalamıyorum. Ya da bu durumda, pencereme gelen kadınları."

"Belki de yapsaydın şu anda daha iyi bir ruh halinde olurdun." Ned, bir parmağını *The Times*'a bastırdı. "Söylesene kim bu kız? Gazeteler kimilerinin tanıyabileceği bazı kıskırtıcı ipuçları vermiş ama çıkıp da kızın adını yazacak kadar cüretkâr davranmamışlar."

Hayden saten kaplı berjer koltuğa çöktü, ayak bileğinin birini dizine dayadı. Kızın adını söyleyerek kötü yazgısını dile getiriyormuş gibi, "Carlotta Anne Fairleigh," dedi.

Ned kahkahasının kontrolünü kazanmanın sınırındaymış gibi görünüyor olsa da, taze neşeyle gözlerinden yaşlar boşalıyordu. "Küçük Lottie Fairleigh? Hertfordshire'ın Haylazı?"

Hayden'in ifadesi daha da endişeli bir hale geldi. "Onu duydun mu?"

"Tabii ki onu duydum. Londra'da onu bilmeyen birine zor rastlarsın."

"Anlamıyorum. Sosyeteye takdimi henüz yapılmamışken nasıl o kadar dile düşmüş olabilir ki?"

Ned geniş sırtışını gizlemeyi başaramayarak, "Sosyeteye takdiminin neden bu kadar geciktiğini sanıyorsun?" diye sordu.

"İki Sezon önce ailesiyle yurt dışına çıktığını ve geçen ilkbaharda da berbat bir kızamık hastalığına tutulduğunu söyledi."

Ned homurdanarak güldü. "Daha çok, şiddetli utanç durumuna tutuldu. Muhtemelen vasisi, sosyeteye takdiminden önce kızın en son teşebbüsünün dedikodusunun yatışmasını beklemiştir." Ned, Hayden'in bütün dikkatini üzerinde topladığını bilerek koltuğunda öne doğru eğildi. "Kız on yedi yaşındayken, Devonbrooke onu Sezon için şehre getirdi. O zamanlar kız tamamen sosyeteye salıvermeye niyetliydi. Âdet olduğu üzere, vasisinin kızın onuruna düzenleyeceği balodan önce kız Saray'a takdim edilmeliydi."

Homurdanarak gülme sırası Hayden'daydı. Önceki Galler Prensi olan şehvet düşkünü Kral George'un bir zamanların asil geleneğini kadınlığa adımlarını atan, memnun etmeye hevesli genç güzelliklere iştahla bakma fırsatına çevirdiğini ikisi de biliyordu.

Ned devam etti. "Kraliyet davetleri için sersemlemiş genç güzel-lerin arasında bekleyen sevimli Lottie'yi gözünde canlandır bakalım.

En sonunda sıra ona geldiğinde gösterişli kralımıza doğru yöneliyor, bembeyaz göğüslerinden bir servete bedel elmaslar sarkıyor, attığı her coşkulu adımla birlikte saçlarını süsleyen deve kuşu tüyleri sallanıyor... Ama reveransını yapmak için eteğinin çemberlerini kaldırırken fazla yakına eğiliyor ve o zarif tüyler zavallı George'un burnunu gıcıkıyor. Yeleğindeki her bir düğmenin kopup fırlamasına sebep olacak şekilde hapşürmeye başlıyor." Ned omzunu silkti. "Tabii, eğer yeleğin içini aşırı şişkin domuz sosisi gibi doldurmamış olsaydı, bu olmamış olabilirdi."

Hayden, "Zavallı kız kralın oburluğu yüzünden suçlanamaz," diye ifade etti.

"Herkesin, özellikle de genç leydinin, içini rahatlatacak şekilde adil George'un paylaştığı bir duyarlılıktı. George tek kelimeyle kahkahalara boğuldu. Kraliyet muhafızları elleri ve dizleri üzerinde etrafa saçılan düğmeleri toplarken, George'un kendisi davetkâr bir altın parıltısı fark etti. Ne yazık ki altın düğme, Bayan Fairleigh'in korsesinin içindeki kutsal ve o ana kadar dokunulmamış gizli yerine gömülmüştü."

Hayden, "Ah, lanet olsun," diyerek homurdandı. Dirseklerini koltuğun kollarına yerleştirdi ve gelecek cümleyi engellemek ister gibi eliyle gözlerini kapattı.

"Şey, gözü pek Bayan Fairleigh gelişmiş, körpe göğüslerinin arasına giren tumbul, ufak eli hissettiğinde iffetini gerçek bir leydinin savunacağı gibi savundu."

Hayden parmaklarının arasından Ned'e bir bakış attı. "Lütfen bana onu tokatlamadığını söyle."

"Elbette hayır." Ned'in sırtışı genişledi. "Onu ısırdı."

Hayden elini yavaşça indirdi. "Kralı mı ısırdı?"

"Bana söylendiğine göre, oldukça vahşice. Kızın inci gibi, ufak dişlerini George'un kolundan ayırmak için üç muhafız gerekmiş."

Kaşlarını çatmasına rağmen Hayden'ın gözlerinde inkâr edilemez, eğlenceli bir ışıltı vardı. "Kule'ye kapatılmamasına şaşırdım."

"Vasisinin hırslı müdahalesi olmasaydı, kapatılabilirdi de. Devonbrooke, kızı evlilik pazarına yeniden yerleştirmeden önce, George hastalık dolayısıyla Windsor'da inzivaya çekilene kadar bekledi. Duyduğuma göre haylazlığı ve sanattaki kadınlarla ilgili bilgiç tavırları göz önüne alındığında kız her zaman vahşi bir çocuk olmuş." Ned sigarasını salladı. "Ama eğer kızın itibarını lekelemediysen, o zaman neden tüm bunların senin için bir anlam ifade ettiğini anlamıyorum."

"Ne yazık ki kızın vasisi seninle aynı ileri görüşü paylaşmıyor." Hayden kuruca cevapladı. "Biz konuşurken, o başpiskopostan özel bir evlilik izni tedarik ediyor."

"Ah," dedi Ned, aniden aylarak. "Devonbrooke'un o konularda deneyimli olduğunu duymuştum." Üzerinden neredeyse on yıl geçmiş olsa bile, bazı camialarda hâlâ Dük'ün kendi aceleci evliliğiyle ilgili olan leziz skandal fısıldanıyordu. "Öyleyse bundan kutlamaların yolda olduğunu mu çıkarmalıyım?"

"Bir çocuk geline isteğim dışında zincirlenmek üzere olduğuma göre, taziyelerin sunulması daha uygun olur."

Ned güldü. "Daha otuz bir yaşındasın Hayden. Henüz bunamış sayılmazsın. Onu tatmin edecek kuvvete hâlâ sahip olduğunu umuyorum."

Hayden ona karanlık bir bakış attı. "Endişelendiğim şey kuvvetim değil. Sabrım. Son gelinim, kutsanmış olan sabrımın makul miktarını tüketti."

"Ama Justine'le evlendiğinde sen de henüz genç bir delikanlıdan öte değildin."

*Justine'i gömdüğünde de.*

Söylenmemiş kelimeler aralarındaki havada asılı kaldı. Ta ki Ned öne doğru uzanıp sigarasını söndürünceye kadar... "Pekâlâ, bu

ziyaretini neye borçluyum? En sonunda bana meydan okumaya mı niyetlisin? Şahidimi çağırtmalı mıyım?”

Hayden şapkasını ellerinde çevirerek ayağa kaktı. Kendi söyleyeceklerinden dolayı boğulmaya hazır gibi görünse de, en sonunda kelimeleri çıkarmayı başardı. “Düğün yarın sabah saat onda, Devonbrooke Malikânesi’nde olacak. Düşündüm de belki... Pekâlâ, sağdıçım olur musun diye sormak için geldim.”

Ned kendine rağmen etkilenererek koltuğunda geriye doğru kaydı. “Vay canına, onur duyarım!”

Hayden gözlerindeki eski bir şeytani parıltıyla, “Duyma,” diye sertçe cevap verdi. “Başka şansım yok. Elimde kalan tek arkadaşım sensin.”

Hayden dönüp kapıya doğru hızla yürürken, Ned içneli cevap vermekten kendini alıkoyamadı. “Umutsuzluğa kapılma Hayden. Yalnızca ölüm sizi ayırana kadar...”

Hayden eşikte durdu ama arkasını dönmedi. En sonunda ağzı açık bir halde bakan kâhyayı geçip ön kapıdan çıktığında Ned’in kahkahaları arkasından çınlıyordu.

Lottie düşünceli bir ifadeyle, “Ölüm Lordu,” diye tekrarladı. Topuzunun tepesindeki kıvrıkcık saçları hariç, *St. James Chronicle*’ın arkasında tamamen kaybolmuştu. “Hımmm, bu kulağa hoş geliyor, değil mi? Belki de ilk romanımın adını Ölüm Lordu ve Gelini, yapmalıyım.” Gazetenin üzerinden Harriet’a baktı. “Yoksa Lord Ölüm’ün Gelini daha mı heyecan verici?”

Harriet ürperdi. “Tüm bunlarla ilgili nasıl böyle konuşabildiğini anlamıyorum. Özellikle de o gelinin sen olacağını düşündükçe.”

İkisi birlikte Lottie’nin yatağına kıvrılıp yatmışlar, neredeyse gazete kâğıtlarından oluşan bir çığn altına gömülmüşlerdi. Görünüşe göre Sterling, Lottie için “şımartmak yok” kuralını iptal etmişti, genç

kızın öğleden sonraya kadar yatağında gevşemesine izin verilmişti. Uyandığından beri genç kızın her isteği ve hevesi şaşılacak bir hız ve yeterlilikle yerine getirilmişti. Bir çift uşak Harriet'i onun yatağına taşırken, kalabalık bir grup hizmetçi de kızın bandajlı ayak bileğini bir yastığın üzerine koymak için toplanmıştı. Cookie durmadan Lottie'nin en sevdiği tatlıların tümünü onlara getirmişti. Rom ve balla ıslatılmış enfes, kalp şeklindeki Fransız pastaları da dâhil. Hatta henüz mürekkepleri kurumadan, olağanüstü bir düzenle gelen gazetelerle, dedikodu sayfalarından sıkılmaya başladıklarında George kapıdan kafasını uzatarak iskambil oynamaya gönüllü olmuştu. Aslında Cookie'nin huysuz "cık cıkları" ve diğer hizmetkârların acıyan yan yan bakışları olmasa Lottie tüm bu ilgiden memnun bile sayılırdı.

Gören de varlıklı bir markiyle nişanlanmaktansa, ölümcül bir hastalığa yakalandığını düşünürdü. Lottie, darağacına gitmeden önce görkemli bir ziyafet sunulan mahkûmların ne hissettiğini anlamaya başlıyordu.

İşte tam da bu yüzden cesur bir yüz ifadesi takınmaya karar verdi. Herkes ona acımakla tatmin duyarken, Lottie kendine acımayı reddetti. Sosyeteye takdimi sırasında Sterling'i rezil etmiş olabilirdi ama düğünü sırasında onu rezil etmeye hiç niyeti yoktu. Eğer gitmesi gereken yer darağacıysa, o zaman başını yukarıda tutarak gidecekti. Neyse ki Harriet kendini durumun dramına öylesine kaptırmıştı ki Lottie'nin neşesinin ne kadar kırılgan olduğunu fark etmiyordu.

*Chronicle*'ı kenara atan Lottie, Harriet'in kucağında duran tepsideki son Fransız pastasını aldı. "İtiraf etmeliyim ki hikâyemin trajik kadın kahramanı olarak kendi hakkında okumak oldukça rahatsızlık verici." Üst dudağına bulaşan balı yaladı. "Belki de ilk romanım hakkında araştırma yaparken tek yapmam gereken kısa süre sonra olacak düğünümü dikkate almaktır. Marki'nin kalbinin gölgelerini derinlemesine araştırmak ve ilk karısının ölümünün gizemini çözmek için bir şans."

“Bunların hepsi oldukça iyi ve güzel,” dedi Harriet kasvetli bir şekilde, “ama ikinci karısının ölümünün gizemini kim çözecek?”

Arkadaşına azarlayıcı bir bakış atan Lottie, *The Whisperer*’ın gelen baskısını eline aldı. “Ah, bu oldukça zengin. Makale bizim birbirimize duyduğumuz umutsuz gizli aşkı ele alıyor ve Sterling’i de bizi ayırmaya çalışan kalpsiz bir zorba olarak resmediyor.”

Harriet tek elini kalbine bastırarak, “Ah son derece romantik!” diye bağırdı.

“Tam anlamıyla gülünç.” Lottie meraklı bir isteklilik sızısını görmezden gelerek gazeteyi kapattı. “Markinin benim için gizli ya da başka türlü bir aşk barındırmadığına sana yemin edebilirim. Yine de kabul etmeliyim ki Sterling dün gece sağa sola tabanca sallamaya başladığında, oldukça kötü görünüyordu.” Rıhtımlarda dağıtılan ucuz broşürlerden birinde dün geceki skandalla ilgili uçuk haberi taradı. “Yüce Tanrım!” diye bağırdı, boğazı alev almış gibi hissediyordu. “Bu yazara göre, uygunsuz bir durumda yakalandığımızı düşünürsün.”

“Uykusuz bir durumda mı?” diye sordu Harriet. Latince Harriet’in pek sevdiği konulardan biri değildi, coğrafyadan hemen önce ve leydi davranış dersinden hemen sonra yer alıyordu.

Lottie iç çekerek tek elini arkadaşının kulağına dayadı ve kelimeyi açıkladı.

Cılız saçlarının köklerine kadar kızaran Harriet, “Aman Tanrım!” diye soludu. “Elbette senin böyle korkunç bir şey yapmanı bekleyemezler. Hem de onunla.”

Lottie ayrıntılara inmeden, kapı kibar bir şekilde vuruldu. Yastıktan yatağa doğru yerleşerek daha fazla Fransız pastası gelmesini umdu. Ama gelenler ablası Laura ve halası Diana’ydı. Onları takip eden bir çift uşak vardı. Laura’nın gözleri ağlamaktan dolayı kıpkırmızı bir çizgi halini almışken, Diana’nın gözleri gölgelerle çevrilmişti.

Sterling'in kuzeni, Lottie'nin gerçek halası olmasa da, kolay sohbet edilmesi ve canlı sağduyusuyla bu unvan gayet doğal geliyordu. Şık, orman yeşili ciddi elbisesinin ve sıkı topuzunun aksine, Diana'nın Lottie'nin alnına bastırđıđı öpücük bir anneninki kadar şefkatliydi. "Merhaba biriciğim. Eğer kıymetli Bayan Dimwinkle'ın bize izin verirse, ablan ve ben seninle küçük bir sohbet etmemiz gerekiyor."

"Harriet kalamaz mı?" diye sordu Lottie. Yanında sadık arkadaşı olmadan nasıl kaybolmuş olacağının farkına varmaya başlıyordu. Hayden'in ısrarı üzerine, yarın sabahki düğünün ardından, anında adamın Cornwall'daki evine gitmek üzere ayrılacaklardı.

Diana'ya garip bir bakış atan Laura, "Kalmamasını tercih ederiz," diye cevapladı.

Düş kırıklığına uğramış Harriet uşaklar tarafından taşınırken, Lottie meraklı bir sessizlik içinde bekledi. Kapıyı arkalarından güvenle kapattıktan sonra Laura yatağın bir yanına, Diana da diğer yanına çöktü.

Diana uzanıp Lottie'nin elini tuttu. Kendine güç verircesine aldığı derin bir nefesin ardından konuşmaya başladı; "Eğer seni gelecek olan günlere..."

"Ve gecelere," diye ekledi Laura kıpkırmızı bir halde.

Diana, "Ve gecelere," diyerek onunla hemfikir oldu, "hazırlamamış olursak, ablan ve ben kendimizi ihmalkâr hissedeceğiz."

Lottie'nin kaygılı bakışları ikisinin arasında gezindi. Belki de yastıkların altına gizlenip uyuyormuş gibi davranmak için çok geç değildi.

Diana genç kızın parmaklarını o kadar sıkıyordu ki Lottie'nin parmak eklemlerinden biri çıtladı. "Bir kadının en sevgili görevinin kocası olduğunu bildiğinden eminim."

"Bu görev de, en neşeli durumlardan birinden... kadının düğün gecesinden daha kıymetlidir," dedi Laura. Alt dudağı titremeye başladı.

Diana ona uyarıcı bir bakış attı. “Ardından bir adamın ve bir kadının uzun süre beklenmiş duygusal yakınlık yaşayacağı an gelir.” Kelimeleri söylerken kekeledi, kusursuz sakinliği onu terk etmeye başlıyordu. “En sonunda birbirlerine karşı fiziksel tutumlarını açıkça göstermekte özgür olurlar.”

“Bu yaşam boyu sürececek bağıllık ve mut... mut... mutluluk için hassas bir başlangıç olacak.” Laura, Lottie’nin omzuna çöküp göz yaşlarına boğulurken son kelimesi inlemeye dönüştü.

“Ah, Tanrı aşkına Laura, saçma sapan konuşmayı kes!” Diana, mendiliyle kendi gözlerini sildi. “Zavallı çocuğu ölümüne korkutacaksın.”

“Hadi ama,” diye mırıldandı Lottie. Halasının elini sıkıyor ve ablasının güzel kahverengi saçını okşuyordu. “Dünyevi aşkın zorlukları hakkında öğüt vermenize gerçekten gerek yok. Ben bir koyun çiftliğinde büyüdüm.”

Lottie, ablasının ve halasının evlilik yatağının büyük ihtimalle onlarınkinden ne kadar farklı olacağını düşündüklerini biliyordu. İkisi de kendilerine tapan kocalarla kutsanmışlardı, Lottie’nin asla bilemeyeceği bir lükstü. Onun yerine; yabancı bir adamla gönüllü bir şekilde yatağa girmesi beklenecekti... uzun süreli yakınlığı olmadığından onu bıktıracak bir adam, tanımadığı bir kadını istemediği halde onunla evlenmeye mecbur bırakılan bir adam, hayvani tutkuları hassasiyetine ağır basan bir adam. Hayden St. Clair’in onun üzerinde, içinde olması düşüncesi genç kızın ruhunun derinliklerindeki karanlık bir heyecanı uyandırdı, Lottie’yi adamın kendisinden bile daha çok korkutan bir duygunun gölgesiydi bu.

Diana son gözyaşı damlalarını da sildi, kararlılık yüz hatlarını keskinleştirdi. “Koyun çiftliğinde öğrenemeyeceğin şeyler var hayatım. En amansız ve dik kafalı adamları bile iradene boyun eğdirebilecek şeyler.”

Lottie halasına doğru eğildi, aniden kadının her kelimesini kendinden geçmiş bir dikkatle dinliyordu. Laura başını kaldırırverdi;

öylesine mahcup olmuştu ki gözyaşları hıçkırığının ortasında kuruyuvermişti. “Diana, eminim niyetin bu değildir...”

“Kesinlikle niyetim o. Eğer Lottie bu düşmanın kampına savaş için gidiyorsa, o zaman silahsız gidemez. İkimiz de ona verilmesi gereken silahları biliyoruz.”

Ertesi gün Devonbrooke Malikânesi’ni saran kederli havayı gören biri, malikânenin sakinlerinin bir düğün için değil de bir cenaze için toplandıklarını düşünürdü. Laura ve Diana, mendilleri hazır bir halde birlikte otururken, Thane ve George da yan yana duruyordu. Duruşları da neredeyse ifadeleri kadar gergindi.

En tuhaf dedikodu gazetelerinden birinin siyah giymesi önerisinin aksine, gelin pembe giyyordu. Terziye danışacak vakitleri olmadığından, Laura ve Diana, Lottie’nin geniş giysi dolabından fildişi dantel üst etekle kaplanmış, gül pembesi saten bir elbise seçmesine yardım etmişlerdi. Lottie ellerinin titrediğini gizlemek için Cookie’nin evin bahçesinden aceleyle topladığı mor sümbül demetini kavradı. Cookie’nin gözyaşları, çiçeğin kadifemsi yapraklarının üzerinde hâlâ çiy taneleri gibi parlıyordu.

Hayden St. Clair kemerli kapının eşiğinde belirdiğinde, neredeyse elindeki sümbülleri atıveriyordu. Hayden’a eşlik eden uzun, zayıf bir beyfendi vardı, adamın kısa kesilmiş sarı saçları, altından çok gümüşü görünüyordu.

Adamlar bir mihrabın iki katı büyüklüğündeki mermer şömine tabanındaki yerlerini alırken, Hayden’in yanındaki yabancı adam genç kızı küstahça inceledi ve ardından göz kırptı. Jestin şeytani etkisiyle hazırlıksız yakalanan Lottie, neredeyse adama aynı şekilde karşılık verecekti, ardından ona kaşlarını çatarak bakmayı hatırlayıverdi. Damadın, onun hemen burnunun dibinde kur yaptığını düşünmesinin Lottie’ye faydası olmazdı. Hatta belki de Cornwall’a sağ bile varamazdı. Lottie şimdiden adamın aceleyle karaladığı nota bakarak

ağlayan ailesini görebiliyordu. Adam onları Lottie'nin elbisesinin kuyruğunun arabanın tekerleklerinin tellerine takılarak trajik bir şekilde öldüğünü haber verirdi.

Tek bir keman, bir melodiyle inledi. Bu, vasisinin koluna girmesi ve damadın yanına giderken ona eşlik etmesi için genç kıza verilen bir ipucuydu. Lottie derin bir nefes aldı. Eğer bu darağacına doğru yürüyüşüyse, o zaman cellâdıyla yüzleşmesinin vakti gelmişti.

Temiz, beyaz gömleği, manşetleri, yakası ve boyunbağı hari-cinde tamamen siyah giyinmiş olan Hayden St. Clair, Lottie'nin hatırladığından geniş ve heybetli görünüyordu. Lottie, nafile bir çaba olsa da, adamın yola gelmeyen saçlarını ehliileştirmeye çalış-masından etkilendi. Adamın yanaklarındaki çukurlar ve çenesinin kıvrımı sakalla gölgelenmediğinde, Sterling'in değil de George'un yaşına yakın görünüyordu.

Lottie adama yaklaştıkça, daha öncesinde fark etmediği binlerce küçük detay bu adamın ona yabancı olduğunu hatırlattı: Çenesindeki belli belirsiz bir çukur, sol kulağının hemen altındaki ince, beyaz bir yara izi, hemen dudaklarının üzerindeki en keskin jiletlerin bile asla yok edemeyeceği hafif gölge.

Lottie onun yanındaki yerini aldığı anda, neredeyse ablası ile halasının nasihatlerini tutmalarını diledi. Genç kızın doymak bilmez merakı onların her kelimesini yalayıp yutmuş olsa da, onların tarif ettiği bazı şok edici şeyleri bu adamla yaptığını hayal bile edemiyordu.

Ya da bu adama yaptığını...

Lottie bakışlarını indirdi, Hayden'ın onun yüzünde beliren kızarıklıkla mahcup tevazusuna vermesini umuyordu. Piskopos, Sterling'e Lottie'nin elini damadın himayesine vermesini emrettiğinde, Lottie küçük elini eniştesinin sahiplenici tutuşundan çekerek almak zorunda kaldı.

Sterling'in yüzüne yapıştırdığı memnun gülümse hiç değişmedi. Hatta Oakleigh'e yanaşıp sadece üçünün duyabileceği bir sesle hırlayarak konuştuğunda bile. "Eğer onun ruhuna zarar verirsen, boynunu kırarım."

Lottie ve Hayden, piskoposun önünde dizlerinin üzerine çökerken, damadın elleri sıcak ve kuruydu. Diğer her şeyi bırakacağına, ikisi de yaşadığı sürece kendisini yalnızca Lottie'ye saklayacağına yemin ederken sesi derin ve sarsılmazdı. Lottie şiirsel sözleri tekrarlarlarken elinde olmadan Hayden'ın aynı yemini ettiği ancak hem yeminlerine hem de adama ihanet eden diğer kadını düşünüp düşünmediğini merak etti.

Törenin geri kalanı bulanık geçti. Lottie ne olduğunun farkına varamadan piskopos Toplu Dua Kitabı'nı kapattı ve onlara kalkmalarını söyledi. Piskoposun gözleri yuvarlak çerçeveli gözlüklerinin arkasında parıldıyordu. Lottie'nin yeni kocasına yeminlerini bir öpücükle mühürlemesi için izin verdi.

Lottie, Hayden'a yanağını uzatıyormuş gibi yaparken fısıldadı: "Sizi böylesine korkunç bir çıkmazın içine soktuğum için üzgünüm."

"Sadece ilgimi kralinkinden daha katlanılır bulmanıza minnettarım," diye mırıldandı. Adamın sıcak nefesi, kulağının hassas tenini ısıtıyordu. "En azından beni ısırmadınız."

Lottie ağzı açık bir halde ona bakmak için geri çekildi. Öylesine şaşırmıştı ki fısıldamayı unuttu. "Bunu size söyleyen hangi..."

Lottie bitiremeden, kocasının dudakları onunkilere doğru yaklaşıp onu bir öpücükle susturdu.

## Altıncı Bölüm



*Böylesine merhametsiz ellerden şefkatin gölgesini ummaya  
cüret edebilir miyim?*

Hayden, yeni akrabalarının ev sahipliği yaptığı gergin düğün kahvaltısından kalktığında, at arabasının sandıklarla, kutularla, valizlerle ve çantalarla çökmüş olduğunu fark etti, öyle ki araba zar zor fark ediliyordu. Üniformalı uşaklar ordusu hâlâ üzerine üşüşüyor, sonsuz uzunluktaki iplerle güvene alırken, bir tane daha kutu veya yük sıkıştırabilmek için gözden kaçmış kuytuları ve köşeleri arıyorlardı.

Bel veren bağlantı kirislerini inceleyen Ned, “Yüce Tanrım, dostum,” dedi, “yeni gelinin kesinlikle az eşyayla seyahat etmeye inanmıyor.”

“Vasisi önümüzden iki yük arabası gönderdi bile.” Hayden inanmıyormuş gibi kafasını iki yana salladı. “Eğer kendi hizmetkârlarımı başka bir arabayla onlarla birlikte göndermemiş olsaydım, bizi sadece Londra’dan dışarı çıkarmak için ekstra bir takım at daha kiralamam gerekecekti.”

“Bu şey değil mi?..” Ned, bavuldan oluşan dağın zirvesine baş aşağı yerleştirilmiş aleti işaret etti.

Hayden gözlerini kısıp iyice baktığında, bunun tahta tekerlekleri olan oyuncak bir at olduğunu fark etti... moda olan bu yeni vasıta, kraliyet bahçelerinin etrafındaki yollarda gezebilmek için Alman bir baron tarafından icat edilmişti. “Evet, sanıyorum o.”

Tam o anda evden Lottie çıktı, genç kız kendisinin en az üç katı büyüklüğündeki bir dokuma sepetinin ağırlığı altında sendeliyordu. Hayden yükünü azaltmak için kıza yaklaştı ama genç kız sepeti çabucak adamın dokunma mesafesinden çekti.

Genç kız ısrarla, “Siz hiç zahmete girmeyin. Ben gayet iyi bir şekilde idare edebilirim, teşekkür ederim,” dedi. Oflaya poflaya arabaya doğru devam etti. Hayden, Lottie’nin kralla olan talihsiz karşılaşmasından bahsettiğinden beri genç kız adamı şüpheyle süzüyordu.

Atık bir uşak arabanın kapısını açarak genç kızın yükünü koltuklardan birinin üzerine bırakmasını sağladı. Hayden kızın omzunun üzerinden göz attığında sepetten geliyormuş gibi görünen gizemli “mırlama” seslerine kendini kaptırdı.

En ufak bir boşluk bile bulacaklarını düşünmese de, “Belki de uşaklar onu tepeye bağlamalı,” diye önerdi.

Sanki karşı çıkarmış gibi sepetten hırlama, ürperme sesleri geldi ve sepetin tepesi hafifçe hopladı.

Lottie geriye doğru bir adım atarak arabanın kapısını adamın yüzüne kapattı. “Buna gerek yok. Öğle yemeğim bu.”

Hayden tek kaşını havaya kaldırdı ama yeni karısına kuyruklu yalanlar ürettiğini söylemenin evliliklerine başlamak için elverişli bir yol olacağını sanmıyordu.

Genç kız üzerini değiştirip koyu mavi bir seyahat elbisesi ve onun üstüne de beyaz, kolalı dantelden bir yakayla, kürkten kısa bir pelerin giymişti. Kıvrıkcık saçlarıyla yapılmış topuzu gitmiş, yerine lülelerden

oluşan düzenli bir kabarıklık ve tepesi bürümcükler, kurdeleler, ufak, tekten gül goncalarıyla süslenmiş geniş kenarlı hasır şapka gelmişti. Hayden, genç kızın daha olgun görünmek için böyle karmaşık kıyafetler seçtiğini düşündü. Ama daha çok annesinin kıyafetlerini deneyerek oynayan küçük bir kız gibi görünüyordu. Kesinlikle bir adamın karısı olacak kadar büyük görünmüyordu.

Özellikle de onun karısı gibi.

“Bekle, Lottie! Bay Kıpırtı’yı unuttun!”

Bayan Dimwinkle evden sekerek çıkarken Hayden kenara çekildi, kızın bir kol mesafesi uzağında tuttuğu şey kıpır kıpır siyah bir kediye.

Lottie ona verileni aldı, kabarık tüylü küçük canavarı sanki canlı bir el kürküymüş gibi koluna aldı. Meraklı bir kızarıklık yanaklarını renklendirirken, “Kedimi yanımda getirmemin sizin için sakıncası yok, değil mi?” diye sordu.

Hayden ona güvence vererek, “Elbette yok,” dedi. “Eminim Oakwylde’da kendini evinde hissedecektir. Ahırlar fare kaynıyor.”

“Ahırlar mı?” Lottie onun kelimelerini tekrar ederken gözlerinde tehlikeli bir ışıltı belirdi.

Genç kız daha fazlasını söyleyemeden ailesinin geri kalanı evden çıktı. Lottie’nin vasisi, kıymetli evladını Hayden’in ellerine bırakmak için güvendiğine sanki şimdiden pişman olmuş görünüyordu. Şüphesiz, düğün gecelerini onun çatısı altında geçirmeleri Devonbrooke’un çok hoşuna giderdi. Ama Hayden’in, adamın parmağının altında gerekenden bir dakika fazla kalmaya niyeti yoktu. Lottie’nin leziz dudaklarından dökülen tek bir tatsız inlemeyle, Dük tekrar düello tabancalarını isterdi.

Gelininin erkek kardeşi, ablası, halası, amcası ve hatta hizmetkârlar bile genç kızın etrafında kalabalık oluşturmuş, onu gürültülü kucaklaşmaların ve öpücüklerin ortasına alarak sarmalıyorlardı. Hayden sütunlu giriş kolonlarından birinin gölgesine doğru geri çekildi.

Onların gözünde, asla aralarına izinsiz giren birinden başka bir şey olmayacağını biliyordu... kıymetli prenseslerini kaçırın ahlaksız bir canavar.

Hayden geriye doğru çekilirken, Ned ileri doğru gitmeye başladı. Hayden arkadaşının omzuna tek elini koydu. "Sen nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Nereye olacak, gelini öpmeye tabii ki! Sağdıcin olarak bunun kutsal görevim olduğunu sanıyorum."

"Cesedimi çiğnemen gerek," diye duyurdu Hayden. "Ya da eğer gelinim, kralla ilgili ufak dedikoduyu senin paylaştığını keşfederse çiğnemen senin cesedin olur."

Ned yenilgiyi kabul ederek kolona yaslandı. "Eğer dişleri de zekâsı kadar keskinse, hükümdarımız hayatta olduğu için şanslı."

Lottie kocasının geri çekilişinin şiddetle farkındaydı ama onu çemberin içine geri çekemeden Harriet ezici bir kucaklaşma için kollarını arkadaşına sarıp kediden karşı çıkan bir ciyaklama kazandırdı.

Gözyaşları genç kızın gözlüğünün camını buharlaştırmıştı. "Seninle birlikte Cornwall'a gelebilmeyi o kadar çok isterdim ki! Kendim için hiçbir beklentim yok, biliyorsun. Konuşmaya geçecek kadar serveti olmayan basit, kıt zekâlı, bir sulh yargıcı kıızıyla kim evlenmek ister ki?"

"Aptal olma," Lottie kızı azarladı. "Sezonun sonuna geldiğinde bir düzine teklif aldığını ve önce hangisinin kalbini kıracağına karar veremediğini anlatmak için bana yazıyor olacaksın." Kediye ağabeyine uzatan Lottie, kendi mendilini Harriet'ın burnuna tuttu ve sümkürmesini emretti.

Hayden'a kısılmış gözlerle bakan George öne doğru eğilerek kız kardeşine fısıldadı: "Eğer ikiniz anlaşılamazsanız onu zehirleyebilirsiniz, biliyorsunuz."

Gergin sinirlerine rağmen, Lottie'nin dudakları titredi. Sterling'i Laura'nın hayatından tamamen çıkarmak için, on yaşındaki kışkırtıcı Lottie'nin zehirli mantar koyarak pasta pişirdiği zamanı ikisi de unutmamıştı.

Lottie ağzının kenarından George'u bilgilendirdi, "Marki'nin şöhretine bakacak olursak, onun beni zehirlemesi çok daha olası."

George, kız kardeşinin omzuna cesaret verici bir şekilde vurdu. İkisinin arasındaki ilişki her zaman kızgınlık ve sevgiyle acı verecek şekilde karmaşık olsa da, muhtemelen ağabeyi onu herkesten daha iyi tanıyordu. Ve buna rağmen Lottie'yi seviyordu. Lottie, George'u utandıracağını bilse de kollarını onun boynuna doladı. George genç kıızı öpüp uzaklaşmadı ona sıkıca sarılarak karşılık verdi.

Lottie, "Benim için mutlu olmalısın, biliyorsun," diye fısıldadı kulağına. "Sıradan bir papaz kızının, bir markinin gelini olması her zaman olacak bir şey değil."

George onun kıvrık tutamlarından birini kıvrırdı. "Seninle ilgili hiçbir şey asla sıradan olmadı."

"İşte tam da bu yüzden endişelenmene gerek yok. Eğer istersem ona kendimi sevdirebilirim. Ben herkese kendimi sevdirebilirim, değil mi?"

George, "Tabii ki yapabilirsin," diyerek ona güvence verdi. Genç kıızı isteksizce bırakırken, genç adamın çarpık gülümsemesi ikisinin de endişelerini yansıtıyordu.

Ardından Cookie gelerek yağlı kâğıtla kaplanmış bir paketi genç kızın ellerine tutuşturdu. Sıcaklığından ve burnuna gelen baharatlı hoş kokudan, Lottie bunun fırından yeni çıkmış zencefilli çörek olduğunu çabucak anladı. Cookie'nin burnu kızarmış ve şişmiş olsa da, Lottie'yi geniş kollarıyla sarmalarken gülümsemesi ışık saçıyordu. "Bu yakışıklı düzenbaz, benim küçük kuzuma iyi bakmalı, yoksa ona bir yığın kızarmış hamur tatlısı yaparım."

Lottie kahkahalara boğuldu. Cookie'nin hamur tatlıları o kadar kuru oluyordu ki kocasının onları deliklere yama yapmak için kullandığı biliniyordu.

Hizmetçi geriye çekilirken gözlerini önlüğüyle kuruladı. Lottie'nin en korktuğu anla yüzleşme zamanı çatmıştı. Herkese veda ederken coşkulu tavrını korumayı başarmış olsa da, Laura ve Sterling'e çevirdiği gözleri şüpheli bir şekilde parlaktı.

Küçük ailelerinin sorumluluğu, yalnızca on üç yaşındayken Laura'nın cılız omuzlarına yıkılmıştı. Yine de ne Lottie'ye, ne de George'a bir kere bile kendilerini bir yük ya da bir bela gibi hissettirmemişti.

Laura, Lottie'yi çabucak ve sıkıca sarılmak için çektiğinde gözleri kuru ama hiddetliydi. "Eğer bana ihtiyaç duyarsan tek kelime etmen yeter. Koşarak gelirim."

"O zaman çantalarını toplu tutsan iyi edersin," diye cevapladı Lottie, "çünkü sana her zaman ihtiyaç duyuyorum."

Laura geri çekilip Diana'nın kollarında avuntu ararken, Sterling ellerini Lottie'nin omuzlarına yerleştirdi. Lottie'nin dudakları yukarıya doğru kıvrılırken titredi. "Söz veriyorum, bildiğim en iyi eş olacağım. Bu kez ikinizi de gururlandıracağım. Yemin ediyorum yapacağım."

Sterling kafasını iki yana salladı, onun gülümsemesi de pek sabit değildi. "Her zaman gururlandırıyorsun zaten ufaklık. Her zaman." Sterling, Lottie'nin alnına şefkatli bir öpücük kondururken ailenin geri kalanının üzerine garip bir sessizlik çöktü.

Sterling isteksizce geriye doğru adım attı. George kedisini Lottie'ye geri verdi. Lottie'nin artık onu arabaya bindirmek için bekleyen uşağa izin vermekten ve kocasının gelip onun yanındaki yerine oturmasını beklemekten başka yapacak hiçbir şeyi kalmamıştı.

Hayden kendi sağdıçlarından birine işaret verdi. İleri doğru gelen adam, etkileyici bir doru ata önderlik ediyordu. Hayden ata binerken arkadaşı Sör Ned bile eskilere dönmüş gibi göründü.

Hayden atı arabanın açık kapısına doğru sürdü. “Araba işkencesini pek sevmem,” dedi. “Umarım atlı uşaklarla birlikte sürmemin bir sakıncası yoktur.”

“Tabii ki yok,” diye mırıldandı Lottie. Kucağındaki kediyi okuyordu. “Bay Kıpırtı, ihtiyacım olan tüm refakati sağlayacaktır.”

Kocasını onu küçümsüyordu.

Eğer Lottie’nin refakatinden sakınmıyorsa, başka neden uzun yolu arabanın rahatlığı yerine at üzerinde geçirmekten ısrar etsindi ki? Konforlu kadife minderler, genç kızı yolculuğun en zorlu kısmına karşı koruyordu. Lottie pencereye doğru eğildi, boynunu uzatarak kocasının bir görüntüsünü yakalamaya çalıştı. Kocasının at üzerinde, paltosunun üzerindeki kısa pelerini uçururken ve koyu renk saçları rüzgârla dağılırken oldukça iyi görüldüğünü kabul etmeliydi. Adam, Lottie’nin kendi kısa hikâyesi Vinfield Köyü’nün Hain Papazı’ndaki ana karakteri kadar asık suratlı ve gösterişli görünüyordu. Trajik hikâyenin sonunda, Lottie’nin asil kadın karakteri iffetini zampara papaza teslim etmektense, kendini manastırın en yüksek kulesinden atmayı seçiyordu. Lottie yalnızca kendisi için böylesi bir fedakârlığın gerekmemesini umabili.

Hayden’in görüntüsünü aktarabilmek için parmakları bir kâğıt ve kalemin özlemiyle karıncalandı ama genç kızın yazı kutusu güvenlice kaldırılmıştı. George’un yepyeni yakasına kazayla çivit mavisi mürekkebin tamamını döktükten sonra, hareket halindeki bir arabada yazı yazmanın risklerini öğrenmişti. Ağabeyi tam iki hafta boyunca onunla konuşmayı reddetmişti.

Bir hüüzün dalgasıyla boğuşurken yeniden koltuğuna yerleşti. Onları çok uzaklarda ve saatlerce arkada bırakmış olsa da, ailesinin vedaları hâlâ kulaklarında çınliyordu. Hayatında ilk defa, tam anlamıyla yalnızdı. Ailesi öldükten sonraki zor yıllarda bile Lottie, George ve Laura her zaman birbirlerine sahipti. Şimdi kimsesi yoktu.

Kucağındaki kedi geniş kafasıyla genç kızın avucunu dürtükledi, sanki tamamıyla yalnız olmadığını ona hatırlatıyordu.

Lottie, kedinin yanaklarındaki bıyıklarını kaşıyarak ondan bir mırıldanma kazandı. “Pek hoşsohbet olamasan da sen iyi bir refakatçisin, değil mi koca yoldaş?”

Genç kız başını geriye doğru yatırdı, kısa bir şekerlemenin uzun saatleri geçireceğini umuyordu. Ama gözlerini kapatamadan, karşı koltuğun altındaki pirinç kaplama bir parlıtı dikkatini çekti. Öne doğru eğildiğinde parlak pirinçle bağlanmış, cılalı bir deri gördü. Bu Hayden’ın çalışma odasındaiken gördüğü sandıktı. Lottie odaya girdiği anda adamın aceleyle kapattığı... İçindekiler her neyse, hizmetkârlarıyla göndermeye ya da arabanın dışındaki hava şartlarına güvenmemiştir.

Pek az şeye değer verdiği söylenen bu adamın, bu kadar değer verdiği şeyin ne olabileceğini merak eden Lottie, pencereden dışarı bir bakış attı. Hayden arabanın epey önünde eşkin adımlarla ilerleyen atını sürerken, geniş omuzları rüzgâra karşı geriliyordu.

Lottie kendine sertçe, bu ayartıya boyun eğmeyeceğini söyledi ve eldivenli ellerini kucağında tuttu. Artık bir leydiydi, bir markiz. Kendini gösteren gizem ne kadar baştan çıkarıcı olsa da, bir markiz asla başkalarının işine burnunu sokmazdı.

“Erdemin kendisi bir ödüldür. Erdemin kendisi bir ödüldür,” Lottie kendi kendine homurdandı. Belki de Bayan Terwilliger’in en sevdiği özlü sözü yeterince tekrar ederse, buna inanmaya başlardı.

Sanki Lottie’nin kararını test etmek ister gibi, günışığı bulutların arasından çıktı ve arabanın penceresinden içeri süzülerek pirinç parlıtısını altın ışıltısına dönüştürdü. Lottie dudağını ısırıp ve soluğunun ardından inledi. Lottie, Percival ve karşısındaki de kutsal kâse olsa, bu kadar davetkâr görünemezdi.

Şaşkın kediyi yanındaki koltuğun üstüne atarak elleri ve dizleri üzerinde arabanın zeminine indi. Hevesle küçük sandığı çekerek

aklandığı yerden çıkardı. Ellerini kapağının üzerinde gezdirdi ama kilitli olduğunu saptamak için gelişigüzel yapılmış bir incelemeden öteye gitmedi.

Davet edilmediği yerlere sınışımakta epeyce deneyimli olduğundan, Lottie bonesindeki şapka iğnelerinden birini çıkardı ve kilidin üzerinde çalışmaya başladı. Kendini görevine o kadar kaptırmıştı ki aracın sarsılmayı kestiğini ve arabanın kapısının açıldığını tam arkasındaki birisi, açıkça erkeksi bir tonla boğazını temizleyene kadar fark etmedi bile.

Lottie dondu, farkında olduğu tek şey; kocasının özgürce onun arkasındaki manzarasının keyfini sürdüğüydü. Lottie çok katlı eteklere şükrederek sandığı aceleyle itti ve koltuğun altındaki yerine kaydırdı.

İğneyi havaya kaldırırken omzunun üzerinden Hayden'a gülümserdi. "Şapka iğnemi düşürmüştüm. Ama şimdi buldum."

Kızın başının tepesindeki kurdelelerden ve çiçeklerden oluşan renkli kuleyi incelerken, "Bu iyi olmuş," diyerek ağır ağır konuştu. "Bu şapkayı kaybetmenizi kesinlikle istemeyiz."

Hayden daha fazlasını söyleyemeden, koltuğa yaslanmış, sanki gezinti arabasının keyfini çıkaran tombul bir paşa gibi görünen tuncu kedi adamın dikkatini dağıttı.

Hayden kediye bakarak kaşlarını çatı. "Bu garip. Kedinin siyah olduğuna yemin edebilirdim."

Karşıdaki koltuğa kaymak için ayağa kalkan Lottie, omzunu silkti. "Işığın bir oyunu olmalı. Eğer siyah olsaydı, ona asla Balkabağı adını vermezdim, değil mi?"

"Balkabağı mı?" Hayden'ın gözleri daha da kısıldı. "Adının Bay Kıpırtı olduğunu sanıyordum."

"Öyle zaten," diye cevapladı bir saniye bile atlamadan. "Bay Balkabağı Kıpırtı."

Kedi kendini uzun, dermansız bir gerilmeyle şımartırken, kıpırtılı olmak için fazlasıyla şişman ve tembel görünüyordu.

Hayden derin bir soluk verirken ensesini ovalamak için yakasının altına uzandı. "Abları değiştirmek için bir handa durduk. Serinletici bir şeyler içmek isteyebilirsin diye düşündüm." Hayden başıyla genç kızın yanındaki sepeti işaret ederken, gözlerine şeytani bir ışık çöktü. "Tabii, öğle yemeğini benimle paylaşmayı tercih edersen o ayrı..."

"Ah, hayır!" Lottie kapıya doğru süründü. "Onu çay için saklıyorum. Cookie sadece bir kişiye yetecek kadar hazırladı."

Adamın ona doğru uzattığı eli kabul etti, arabadan aşağıya inerken elindeki eldivene rağmen adamın elinin sıcaklığını hissediyordu. Lottie neredeyse hanın kapısına varmıştı ki adamın onu takip etmediğini fark etti.

Lottie döndü. "Siz gelmiyor musunuz?"

Adam hâlâ arabanın içine bakıyordu, ifadesi düşünceliydi. "Hayır, geleceğimi sanmıyorum. İştahımı kaybettim."

Lottie kısa süre sonra arabaya döndü. Hayden ahırlarda meşgulken, sepeti dışarı çıkarıp kısa bir süreliğine içindekilere nefes aldırmaya kararlıydı. Sepet de, Balkabağı da tam olarak Lottie'nin bıraktığı yerdeydi.

Ama sandık gitmişti.

\* \* \*

Lottie yaklaşan geceyi düşünmemeye çalıştı. Ama alacakaranlığın gölgeleri çalı çizgisinin üzerinden süzülürken, süratle geçtiği çayır-ları lavanta ve grinin tonlarına boyuyordu. Artık Lottie, gün ya da masumiyeti sonsuza kadar sürecekmış gibi davranamıyordu. Geceyi geçirmek için hana vardıklarında kocasının yatağına gitmesi beklenenekti. Tıpkı birçok gelinin yaptığı gibi.

Hayden hizmetkârları önden göndererek mahremiyetlerini emniyete almıştı. Adamın banyosunu hazırlamak için bir oda hizmetçisi,

genç kızın soyunmasına yardım etmek için de bir hizmetçi olmaya-  
caktı. Belki de adam bu görevi kendisi yerine getirmeyi planlıyordu.  
Lottie, adamın onun korsesini süsleyen inci düğmeleri birer birer  
açacağını, kumaşı kenara çekerek kombinezonunun zarif dantelini ve  
göğüslerinin beyaz şişkinliğini ortaya çıkaracağını fazlasıyla kolayca  
hayal edebiliyordu.

Ya da belki de Lottie yatağa girene kadar bekler, mumları söndü-  
rür ve genç kıza karanlığın içinden gelirdi. Belki genç kızın geceliğini  
beline kadar kaldırırdı... eğer sabırlı bir adamsa nazıkçe, değilse de  
sertçe... ardından üzerine çıkar ve... ve...

Diana'nın ve Laura'nın akıl hocalıklarına rağmen, Lottie hâlâ  
o kaçınılmaz sonu düşünmeyi beceremiyordu. Halası ve ablası;  
eğer kocası genç kıza hazırlamak için zaman harcarsa kadın için çok  
daha az acı verici ve çok daha fazla zevk verici olduğu konusunda  
onu bilgilendirdiklerinde, Lottie; belki de onun yerine Hayden'la bir  
konuşma yapmaları gerektiği konusunda şaka yapmıştı.

Halası ve ablası ayrıca, bazı erkeklerin sevişme konusunda  
fazlasıyla ilkel olduklarını duydukları konusunda Lottie'yi uyarmaya  
mecbur hissetmişlerdi. Karılarının üzerine çıkan, koyun ağılına salı-  
verilmiş koç gibi kızıyan, ardından üzerinden yuvarlanıp horuldayan  
bir külçe halinde çöküveren adamlar. Doğal olarak onların karıları,  
evlilik yataklarını çoğunlukla hoş olmayan bir görev olarak görüyor,  
keyfini süremiyorlardı. Eğer Hayden böyle bir adam çıkarsa, adamın  
biraz daha şefkatli olması için Lottie'ye baştan çıkartacak öneriler  
vermişlerdi. Adama zevk sunarsa, belki de adamın gönlünü kazanır  
ve karşılık olarak ona zevk verebilirdi. Lottie'nin aklında bir dizi şok  
edici ama bir o kadar da baştan çıkarıcı görüntü dans edip başını  
sızlattı. Lottie alnını ovalarken kendisine anlatılanların hepsini nasıl  
hatırlayabileceğini merak ediyordu. Belki de not almalıydı.

Hayden'ın geniş parmaklarıyla onun ensesini nasıl ustaca ok-  
sadığını, adamın dilinin onun aralanmış dudakları ve ağzının içinde

nasıl sıcak bal gibi kaydığını hatırlamakta hiç sorun yaşamıyordu. Kocasının talimata ihtiyacı olmayacağı düşüncesi, Lottie'yi neredeyse daha çok korkuttu. Kocasının, gerçekleştireceği ahlaksız eylemleri ve yumuşacık, gizli yerlerine dokunarak genç kızı hiç karşı koymadan gideceği bir yere götürebileceğini tam olarak biliyor olması onu korkutuyordu.

Bir ürpertiyle sarsılan Lottie, omuzlarındaki şalına daha sıkı sarıldı. Artık tamamıyla karanlıktı ve araba hâlâ duracakmış gibi bir belirti göstermiyordu. Ay gökte belirdiğinde, bir hanı geçtiler. Ardından bir diğerini.. Geldikleri gibi hızla geçerken hanların davetkâr ışıkları gecenin içinde soluyordu.

Lottie uyanık kalmaya kararlı olsa da, kucağındaki kedinin rahatlatıcı mırlamaları ve arabanın durmaksızın sallanması kısa sürede genç kızı rüyasız bir uykunun içine çekti.

Alder Tree Hanı'nın ısıltıları, ağaçların arasından onları çağırırken Hayden arabacıya ve atlı uşaklara isteksizce işaret verdi. Hayden yorgun düşene kadar sürmek niyetinde olsa da, atlar onunla aynı kaderi paylaşmayı hak etmiyordu.

Arabacı, rahat görünen küçük hanın önündeki avlu yoluna doğru döndü. Hanın çalışanları uykulu gözlerini ovalarken, atları çözmek için geliyordu. Hayden atının dizginlerini birine atarken, attan indi. Sertleşmiş kasları yere inişin şokunu atlatmaya çalışırken sesli inlememek için kendine zorlukla karşı koydu. Arabacı, at arabasının kapısını açmak için oturduğu yerden ağır ağır inerken, Hayden gecedan geriye ne kaldıysa güvenli bir yerde konaklamaya kararlı bir halde hana doğru hızla yürümeye başladı.

Arabacı garip bir şekilde boğazını temizledi. "Lordum?"

Hayden arkasını döndüğünde, adamı arabanın açık kapısının yanında ayakta dikilirken buldu. Adamın anlamlı bir ifadeyle botlarını

ncelemesiyle ikaz edilen Hayden, tedbirli bir şekilde araca yaklaştı ve içeri göz attı.

Lottie konforlu koltuklardan birine yan olarak uzanmıştı, şapkası çıkarılmış, dudakları hafif bir horultuyla aralanmıştı. Genç kızın kolunun üzerinde kar beyaz boynu olan ufak, gri bir tüy yumağı ve çorapları vardı. Hayden ne yapacağını bilemez halde gözlerini kırparak uyuyan yavru kediye baktı ama bakışları hızla aşağıya doğru indi. Lottie'nin seyahat elbisesinin etekleri dizinin altına kadar sıyrılmış, ipek çorap bağlarının ve uzun iç çamaşırının dantelle süslenmiş kenarının kıvrıltıcı bir görüntüsünü ortaya çıkarmıştı. Saf bir ateş kasığını yakıp geçtiğinde, Hayden kendini yorma çabalarının sefil bir halde başarısızlığa uğradığını kabul etmek zorunda kaldı. Cehenneme kadar at sürüp dönebilirdi ve ona rağmen böylesine bir görüntü karşısında etkilenmemiş gibi davranamazdı.

Ama Lottie'yi yormakta başarılı olmuştu. Arabanın lambasının loş ışığı, yalnızca genç kızın gözlerinin altındaki lekelere vuruyordu. Hayden soluğunun ardından bir lanet okudu. Atlarına bile, gelinine gösterdiğinden daha çok endişe göstermişti. Zor ve yorucu temponun eninde sonunda zarar vereceğini tahmin etmeliydi.

Genç kızın tenindeki canlı kızarıklık ve çenesinin altına kıvrıldığı eli onu küçük bir kız gibi gösterse de, ritmik bir şekilde yükselip alçalan yuvarlak göğüsleri onun hiç de çocuk olmadığını hatırlatıyordu. O bir kadındı.

Hayden'in kadını.

Bu hain düşüncenin nereden geldiğini merak ederek gerildi. Eğer Justine'le geçirdiği altı yıl ona bir şey öğrettiyse, o da hiçbir insanın bir diğerine gerçek anlamda sahip olamayacağıydı. Ne kadar sıkı tutunmaya çalışırsan, o kadar kaybetmek zorundaydın.

"Onu uyandırmalı mıyım Lordum?"

Hayden, Lottie'nin kürklü mantosunun eteğini aşağı doğru çekti, arabacının hemen dibinde durduğunu neredeyse unutmuştu. Yapılması gereken şey bu olmalıydı. Hayden konaklamaları için yer ayarlarken, adamın kızı uyandırmasına izin vermeliydi.

Kendini, "Buna gerek olmayacak," derken duydu. Yavru kediye arabacıya uzattıktan sonra, gelinini kollarına almak için uzandı.

## *Yedinci Bölüm*



*Kalesini ilk görüşümde, Cehennem'in Efendisi'yle  
evlendiğimi fark ettim.*

Hayden, Lottie'yi hanın ortak salonundan taşırken genç kız göğsüne iyice sokuldu ve kollarını adamın boynuna doladı. Çoktan geceliğini ve gece başlığını giymiş olan hancının karısı, en güzel odalarında ateş yakmak için önlerinden ilerlerken, ısıltılar saçan kocası da her gün bir centilmen ve leydisini burada ağırlama ayrıcalığına erişemediklerini anlatıyordu. Hayden en üst basamağı çıktığında, kadın elinde bir şamdanla eşikte bekliyordu. Sabaha kadar rahatsız etmemelerini garantiye almak için kadının eline fazladan bir sterlin daha sıkıştırdı. Kalçasına kadar uzanan bembeyaz örgülerine rağmen, kadın bir göz kırpışla onları yalnız bırakırken rahatlatıcı bir şekilde genç bir kız gibi görünüyordu.

Hayden kapıyı tekmeleyerek kapattı, ardından Lottie'nin şapkasını çıkardı ve genç kıızı paylaşacakları yatağa nazıkçe yatırdı. Hanın geri kalanı gibi genç kızın altındaki örtü de yıpranmış ama temiz görünüyordu. Genç kız bir iç çekişle tüy şilteye gömüldü ama Hay-

den nazikçe uzanıp onun kollarını çözene kadar adamın boynundaki tutuşunu gevşetmeyi reddetti. Genç kız yüzüne hoşnutsuz bir ifade oturtarak yanağını yastıkta çevirdi ve gözlerini hiç açmadan Fransız pastaları ile Bay Kıpırtı hakkında bir şeyler mırıldandı.

Hayden geriye doğru bir adım atarken tedbirli bir şekilde genç kızın giyinik halini inceledi. Belki de hancının karısını göndermek konusunda o kadar aceleci davranmamalıydı.

Gizemli dantel ağlarından, düğmelerden, kurdelelerden ve ipekten oluşan kadın giysilerine yabancı olduğundan değildi tabii. Justine'in büyüüne kapılmadan önce üzerine düştüğü kadarını soymuştu.

Kaygılarını uzaklaştırarak Lottie'nin kürk şalını ve zarif kısa çizmelerini çekip çıkardı, ardından seyahat elbisesinin inci düğmelerini teker teker iliklerinden ayırdı. Korsesinin dantellerinin sıkıştırılmış bağlarını gevşetmek için kombinezonunun altına uzandığında, bunu yapmaya hakkı olduğunu kendine hatırlattı.

O zaman neden hâlâ kötü bir şehvet düşkünü gibi hissediyordu?

Lottie'nin cesaret gösterisine rağmen, kızla ilgili her şey adamınkinden daha küçük görünüyordu. Kızın kırlıganlığı, Hayden'ın içinde **uzun zamandır** cansız olan koruma arzusunu kıpırdattı. Justine'i korumaya çalışmıştı. Başarısızlığa uğramıştı.

Avucunun kenarı genç kızın kremi göğüslerinden birinin narin şişkinliğine süründü. Bakışları kızın yüzüne kaydı. Hayden onu balina kemiğinden yapılmış korsenin baskısından özgür bıraktığında Lottie'nin dudakları şükran dolu bir iç çekişle aralandı.

Hayden'ın ağzı kuruyuverdi. O dudakların nasıl tatlı olabildiğini hatırlıyordu. Kendi dudaklarının altında ne kadar hassas ve yumuşak hissettirdiğini de hatırlıyordu. O dudakları yeniden tatmak istedi, dilini o olgun, mercan rengi taş yaprakların arasına daldırmak ve nektarından bir yudum çalmak...

Kendine acımasızca hatırlattı *ama bu çalmak olmazdı ki*. Kızdan öpücüklerini ve çok daha fazlasını talep etmek için her hakka sahipti. Eğer elini kızın seyahat elbisesinin altına kaydırmayı ve uzun iç çamaşırının ipeğinden dar aralığını arayışa geçmeyi seçerse, Hayden'ı durduracak aşırı koruyucu bir vasi olmayacaktı. Araştıran parmakları genç kızın dudaklarının üretebileceğinden çok daha sıcak ve çok daha tatlı bir nektara ulaşana, kızın nefes nefese iç çekişleri inlemelere dönüşene, uylukları bir davetle aralanana kadar hem ipekte hem de genç kızın narin teninde gedik açtığı için ifşa edecek dedikodu gazeteleri yoktu. Kızın eteğini beline kadar kaldırdığı ve haz verici bedenini kendininkiyle kapladığı konusunda söylentiler ve yalanlar fısıldayacak dedikoducular yoktu.

Lottie'yi karısı yerine metresi yapmalıydı. Eğer yapmış olsaydı, genç kızın onun geçmişini ya da kalbini didiklemesi tehlikesi olmazdı. Hayden, en berbat sersemlerden biri olduğu için kendine söverken dudakları Lottie'nin teninin yumuşaklığına sürtünene kadar öne doğru eğildi.

Lottie yan tarafına dönerken dudaklarından hoşnut bir iç çekiş kaçtı. Belki de Sterling öğleden sonraya kadar uyumasına izin verecekti ya da en azından Cookie sıcak sandviçlerle, bir sürahi dolusu sıcak çikolatanın olduğu bir tepsiyle yatak odasının kapısını çalana kadar izin verirdi. Yastığında daha derinlere gömülürken rüyalarının puslu hoşluğuna geri dönmeyi umuyordu. Sanki hiç ağırlığı yokmuşçasına onu kaldıran güçlü kolları, yanağının altındaki geniş göğsü, önce alınına, daha sonra aralık dudaklarına sevimli bir şefkatle sürtünen sıcak dudakları hayal meyal hatırladı.

Gözleri aniden açılıverdi. Tanıdık olmadığı bir pencerenin, eğri camından şafağın uysal ışığı süzülüyordu. Kabaca yontulmuş kirişler duvarlara dayanıyor ve sıvalı tavan için çatı kirişi görevi görüyordu. Londra ve Cornwall arasındaki herhangi bir hanın, herhangi bir oda-

sında olabilirdi. Hatırladığı son şey, arabanın sarsılmasından dolayı girdiği uyuşukluk haliydi. Uyku mahmurluğunu üzerinden atmak için gözlerini kırparken, rüyayla gerçeği ayırt etmek için çırpındı.

O güçlü kolların kocasına ait olduğuna neredeyse yemin edebilirdi. Ama Hayden, onu yatağına taşımak gibi böylesine zahmetli bir işi yerine getirmesi için arabacıya ya da seyislerden birine emretmiş olabilirdi.

Derin bir nefes aldı. Defne meyvesi kokusunun aroması tenindeydi. Bu Hayden'ın kokusuydu. Lottie'yi sarmalıyordu. Onu sarhoş ediyordu. Adam, onu kendisine ait olarak işaretliyordu.

Lottie yavaşça dönerken eğer yanındaki yastıkta karmakarışık, esmer bir kafa bulursa çılgılık atmamak için dudağını ısırırdı.

Yatağın diğer tarafı soğuk ve boştu. Lottie yalnızdı.

Kalkıp oturdu ve yüzünü ellerinin arasına gömerken rahatlamayla küçük düşme arasında kaldı. Kendi düğün gecesini uyuyarak geçirip Laura ve Diana'nın verdiği bütün fevkalade eğitimi utanç verici bir ziyana dönüştürmüştü. Kocasının tam bir budala olduğunu düşünmüş olmalıydı!

Ama o öpücük de neyin nesiydi? Rüya mıydı yoksa bir hatıra mı? Parmak uçlarıyla dudaklarına dokunduğunda bu şok edici düşünceyle daha da şaşkına döndü.

Peki ya uyuyarak geçiştirdiği sadece gece değilse ne olacaktı?

Yaşadığı panikle savaşıarak etrafına bakındı. Dağılmış nevresimler hiçbir şeyi açık etmezdi. Lottie her zaman uykusunda kıpırdanır, kollarını ve bacaklarını her yöne atar ve yatak örtülerini kasırga vurmuş denize benzetirdi. Yavaşça yatak örtüsünün kenarını kaldırdı ve altına bir bakış attı. Elbisesi, ayakkabıları ve korsesi gitmiş olsa da, iç gömleği, uzun iç çamaşırı ve çorap bağları hâlâ üzerindeydi.

“Hangisinin daha aşağılayıcı olduğuna karar veremiyorum.” Eşit derecede ipeksi ve tembel bir ses ona ulaştı. “Benim uyuyan bir

bandından yararlanacağımı düşünmen mi, yoksa yapmış olsaydım onunla ilgili hiçbir şey hatırlamayacağına inanıyor olman mı?”

Lottie'nin ilk dürtüsü, örtüyü başına çekmekti ama onun yerine bandını örtüyü indirmeye zorladı. Hayden açık kapı eşliğinde duruyor, kapının çerçevesine yaslanıyordu. Aksi gibi, Hayden modern giyimli bir centilmen gibi görünmek için tam da o anı seçmişti. Elbette Sör Ned'in şıklığıyla karşılaştırılmasa da, boyunbağı düzgünce bağlanmış ve yeleği ütülenmişti. Devetüyü pantolonu, yağsız kalçalarını kapıyordu. Yeni tıraş olmuştu, saçları kısa süre önce ıslatılmanın etkisiyle nemliydi ve alnından geriye doğru taranmıştı. Adamın bu kadar düzenli olması yalnızca Lottie'nin yarı giyinik halini daha da bayağı hale getirmişti.

Adam, onun düşüncelerini kolayca tahmin ettiği için sarsılarak örtüyü göğsünde tuttu, karmakarışık bir yumak haline gelmiş saçlarının arasından gözlerini adama dikti. “Elbisem yok olmuş gibi görünüyor. Sadece onun kadar değerli başka bir şeyi kaybetmediğinden emin oluyordum.”

“Dün gece çok yorgun düştün, o yüzden kıyafetlerini çıkarmana yardım etmesi için hancının karısını çağırdım.” Hayden başıyla odanın köşesindeki üzerine solmuş bir battaniye örtülmüş arkası boşluklu bir sandalyeyi işaret etti. “Ben orada uyudum.”

Lottie irkildi. Sandalye azap verecek kadar rahatsız olmalıydı, özellikle de eyer üstünde geçirilen zor bir günden sonra. “Yani beni taşıyan sizdiniz?”

Hayden başını sallayarak onayladı. “Şans eseri, geceyarısını epey geçmişti ve ortak salonda yalnızca birkaç avare vardı. Düğün gecemiz henüz başlamadan gelinimi boğduğum dedikodusunun Londra'ya ulaşması pek muhtemel değildi.”

Lottie ona gözlerini kısarak baktı ama kendisiyle mi, yoksa Lottie'yle mi dalga geçtiğini söylemek zordu. Hâlâ Lottie'nin bütün sorularını cevaplamamıştı. Belki uyuyan bir kadının iffetini çalma-

muş olabilirdi ama ya öpücüğünü? Yoksa adamın ağzının, genç kızın aralık dudaklarının üzerindeki kışkırtıcı baskısı bir rüyadan başka bir şey değil miydi?

Hayden duruşunu dikleştirdi. “Eğer istersen giyinmene yardım etmesi için hizmetçilerden birini gönderirim. Ortak salonda kahvaltı etmek isteyebilirsin, diye düşündüm.” Adam tek kaşını kaldırdı. “Cookie’nin senin için hazırladığı sepetle ziyafet çekmeyi düşünmüyorsan tabii.”

“Sepet mi? Sepet! Ah hayır, sepeti unuttum!” Lottie üzerinde elbisesinin olmamasına aldırış etmeden örtüleri atıverdi.

Hayden telaşının ilk belirtilerini açığa vurarak odayı iki uzun adımda geçti ve örtüleri yeniden genç kızın üzerine örttü. “Telaşlanmana gerek yok. Balkabağı, Bay Kıpırtı ve onların etkileyici, genç, dişi yol arkadaşları hanın mutfağında çay tabağındaki taze kaymağa yumuluyorlar.”

“Ah.” Lottie adama süklüm püklüm bakarken yeniden yatağa yerleşti ve dizlerini göğsüne doğru çekerek bacaklarına sarıldı. “Sanırım sırrımı size daha önceden açmam gerekiyordu ama sizin kedilere önem vermeyen erkeklerden olmanızdan korktum.”

“Safsata,” dedi kesin bir dille. “Kedilere bayılırım. En yumuşacık, en esnek eldivenler onlardan yapılır.”

Lottie’nin soluğu kesildi. Adam kapıya giden yolun yarısını geçmişti ki Lottie onun kendisiyle alay ettiğini anladı. En azından bu kez. Dizlerinin üzerine kalktı. “Benim nankör bir zavallı olduğumu düşünüyorsunuzdur. Benimle evlendiğiniz ve Sterling’in hayatını bağışladığınız için doğru düzgün teşekkür bile etmedim.”

Arkasını bile dönmeden, “Buna gerek yok,” diyerek cevapladı. “Artık düelloya inanmıyorum. Eniştenin meydan okumasını asla kabul etmeyecektim.”

Afallamış haldeki Lottie yastıklara çökerken, Hayden kapıyı arkasından çekip kapattı ve Lottie'yi çözülmesi gereken başka bir gizemle daha baş başa bıraktı.

\* \* \*

Yaklaşık bir saat sonra Cornwall'a gidecekleri yola döndüklerinde, kasvetli gökyüzünde ürpertici bir yağmur başladı. Lottie arabanın penceresini açtı ve başını dışarı çıkararak yüzüne vuran yağmur damlalarının keskin vuruşlarını karşıladı. Hayden şimdi onunla hem arabayı, hem de genç kızla evlenmesinin gerçek nedenini paylaşmak zorunda olacaktı. Genç kıza karşı hissedeceği bir çeşit yakınlıkla eğlenmesi gerçekten mümkün müydü? Lottie'yle evlenmesinin sebebi acıma ya da görev değil de, arzu olabilir miydi?

Atını durdurmak için çekerken Lottie'nin keyfi arttı. Ama Hayden heybesinden bir şey çıkaracak kadar duraksadı. Çıkardığı şeyin kabarık katlarını salladı ve kafasının üzerinden geçirdi. Lottie bunun, giyen kişiyi en zalim tabiat güçlerine karşı koruması için tasarlanmış, mumlu bezden yapılma bir pelerin olduğunu gördü. Adamın başını açıkta bıraksa da, Hayden saçındaki yağmur damlalarını şöyle bir salladı ve sürmeye devam etti.

Anlaşılan kocası Lottie'nin refakatinde birkaç yavan saat geçirmektense soğuk, şiddetli yağmuru tercih ediyor gibi görünüyordu. Lottie geriye doğru kayarak koltuğuna oturdu. Gözlerindeki sızının suçunu yağmurun üzerine atabilmeyi diliyordu...

Öğleden sonra, Lottie rahatsız edici şekerlemesinden kalktığında et yığını Balkabağı kucağını kaplıyordu. Bay Kıpırtı ve gri-beyaz yavru kedisi Mirabella karşı koltuğa birlikte kıvrılmıştı. Artık Fransız kaçakçıları gibi gizli gizli kaçırmak zorunda olmadığından, kediler araba yolculuğunun keyfini çıkarabiliyordu.

Arabanın tavanındaki yağmur patırtıları dinmiş olsa da, gökyüzünde kara bulutlar dolanmaya devam ediyordu. Aşırı sıcaklamış ve keyifsiz hisseden Lottie, kucağındaki kediye koltuğa koydu ve öne doğru eğilerek pencereyi itip açtı. Nefesi boğazında tıkanıverdi.

Çayırların derli toplu desenleri, çalı sıraları ve taştan çitler yok olmuş, yerini ayn çukurlu yüzü kadar yabancı bir manzaraya bırakmıştı. Rüzgâr geniş çimden denizin üzerinden inliyor, hayaletler korusu gibi sesler çıkarıyor ve çorak fundalıkların etrafına dizilen dikit taşların çevresinde dönüyordu. Bu yere sanki hiç ilkbahar gelmemiş gibi görünüyordu. Sanki sonsuza kadar kış göğünün altında pinekleyecekmiş gibi... Yine de bu viranlık kasvetli bir güzellik veriyordu. Lottie'nin Londra'nın düzenli köşelerinde ya da Hertfordshire'in kıvrımlı tepelerinde asla karşılaşmadığı nefes kesici bir yabanılıktı.

Neşelenen Lottie rüzgâra doğru eğildi. Cornwall'un efsanevi şeylerle nasıl doldurulduğunu anlamak zor değildi. Neredeyse dikey taşların yanında Cormoran'ın elinde sopasıyla sanki onlar çakıl taşlarıymış gibi durduğunu ve Dev Avcısı Jack'in onun peşinde olduğunu görebilirdi. Rüzgâr, Arthur savaş alanında piç oğlu Mordred'le son kez karşılaştığında çıkan kılıç seslerini genç kızın kulağına taşıdı. Şu bataklığın üzerinden süzülerek gelen bir bulutun gölgesi miydi, yoksa bir gezgine dehşet saçmak ya da bir bebeği çalmak için antik mezarlarından çıkan berbat, küçük peri sürüleri miydi?

Lottie, Hayden'ı gördü. Arabadan ve atlı uşaklardan epey öndeydi. Keşke bu arabanın içine tıklılmaktansa adamın yanında at sırtında gidebilseydi! Denizin kokusu burnunu gıcıkladı ve işte tam o anda Oakwyld Malikânesi'nin ilk görüntüsünü yakaladı.

Lottie'nin ilk izlenimi, fırtınalı gök zeminine asılmış gibi duran gri taşlardı. Ardındaki boş fundalık araziler ve önündeki kayalıklarla, sanki gerçekten de dünyanın sonuna gelmiş gibilerdi.

Hayden güçlü uyluklarını atın sağrına dayayarak birdenbire dönüverdi. Koyu saçları rüzgârda uçuşurken, engin gökyüzü ve çal-

kalanan deniz gibi bu yere ait görünüyordu. Eğer burası dünyanın sonuysa, o zaman bu adam da efendisiydi.

Lottie'nin de efendisi olduğu gibi...

Araba sert taşlarla kaplanmış uzun, kıvrımlı yola keskin bir dönüş yaptı. Lottie yüzünü göğe doğru çevirdiğinde, yeni evinin görüntüsü gözünün önünde belirdi. Hayden bu evin efendisi olabilirdi ama yakında Lottie de hanımı olacaktı.

Sterling'in standartlarına göre, Elizabeth dönemine ait malikâne genişleyen ek binaları ve merkezi avlusuyla ihtişamlı bir evdi. Abar-tılı biçimde üçgen çatısında fazlaca tuğla baca olmasına rağmen, yalnızca birkaç duman bulutu gökyüzündeki bulutlara karışıyordu. Yansıtacak günışığı olmadığından, evin cömert miktarda geniş bölümünü kaplayan pencereler, yarı kapalı gözlerin ardından cansız bir bıkkınlıkla parılıyordu. Ev ölü gibi görünmüyordu ama morarmış gökyüzü ve rüzgârla süpürülen fundalıklarla aynı kara büyü'nün altında uyukluyordu. Lottie, bu yerde güneşin parlayıp parlamadığını merak ederken ürperdi.

Araba sarsılarak durduğunda evin ön kapısı açıldı ve iki düzine hizmetkâr dışarı çıkarak efendilerini ve onun yeni gelinini karşılamak için görev duygusuyla alt basamaklardaki yerlerini aldılar. Lottie kaç hizmetkâr olduğunu merak etti. Bu boyuttaki bir evde en az elli personel olmalıydı.

Utangaçlık asla kusurlarından biri olmamıştı ama Lottie aniden arabanın rahat kozasından çıkmak istemedi. Bir markinin gelini olmak bir şeydi ama adamın karısı olarak yerini almak bambaşka bir şeydi. Vaktini kedileri güvenli bir şekilde sepetlerine koyarak eteğindeki kırışıklıkları ve şapkasını düzelterek geçirdi. En sonunda arabanın kapısı açıldı. Lottie'ye davetkâr biçimde elini uzatan arabacı ya da bir uşak değil, Hayden'ın kendisiydi.

Lottie yüzüne cesur bir gülümseme yapııştırarak adamın elini tuttu ve arabanın basamaklarından indi. Rüzgâr hizmetçilerin önlüklerine

çılginca kanat çırpıyor ve Lottie'yi tek eliyle şapkasını tutmaya zorluyordu. Eve ulaştıklarında Hayden yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle hizmetkârların oluşturduğu sırayı taradı. Yetersiz sayıları haricinde, Lottie tek bir eksik bile bulamadı. Ayırt edilebilen başuşaktan ve belinden anahtarların olduğu bir halka sallanan uzun, sıska kadın kâhyaya, üniformalı uşaklardan, kızaran, elma yanaklı hizmetçilere kadar hepsi herhangi bir asilzadenin kır evinin çalışanları gibiydi.

İleri doğru adım atan başuşak, "Evinize hoş geldiniz, Lordum," dedi saygıyla. "Yük arabaları geldi ve boşaltıldı."

Hayden ifadesi keskinliğini hiç yitirmeden, "Çok iyi, Giles," diye mırıldandı.

Birkaç genç hizmetçi, bariz bir merakla Lottie'ye bakıyordu. Elbette Hayden yük arabalarıyla seyahat eden hizmetkârlarına, gelininin geliş konusunda evdeki çalışanları bilgilendirmeleri talimatını vermişti.

Vermiştii, değil mi?

Hayden, genç kızı resmî bir şekilde takdim edemeden, güneşte yanmış kekklik gibi tombul bir kadın evin köşesinden dönerek geldi. Kadının gelişi o kadar dikkat çekemeyebilirdi. Tabii tahminen on yaşlarındaki bir kızı çekerek getiriyor olmasaydı... kulağından.

Hayden gerildi ve Lottie elinde olmadan gözlerini dikip baktı. Hizmetkârların hepsi sanki bu sıradan, her gün olan bir şeymiş gibi doğruca karşıya bakıyordu.

Kızın çenesi aksi bir karşı koyuşla havaya kalkmış olsa da, onu tutan kişi hizmetkârların önünden yürütüp tam olarak Hayden'ın önünde durdurana kadar küçük bir cırlama dışında sesini çıkarmadı. Kız fırlayıp kaçmasın diye, kadın etli ellerini kızın omuzlarına yerleştirdi.

Kız uzun ama aşırı derecede zayıftı. Keskin yüz hatlarına bakılırsa bir gün dikkat çekici olabileceği düşünülebilirdi. Kızın aslan yelesi gibi kabark olan koyu renk saçları en geniş yeri ydi. Vahşice büyümesine

izin verilmiş, yüzünü çalı gibi çevreliyordu. Lottie'nin parmakları bir tarak ya da kurdele için karıncalandı. Aslına bakılırsa bir bahçe çapası ve bir iple daha tatmin edici sonuçlar üretebilirdi. Eğer Cookie burada olsaydı kızı şişmanlatmak için onu düzenli şekilde zencefilli çörek ve erikli pudingle beslenmeye zorlardı.

Kızı takdim edilebilir göstermek için takdire şayan bir çaba harcanmış gibi görünse de, çorap bağlarından biri kızın ayak bileğine kaymıştı. Elbisesinin üzerine giydiği önlük buruşmuş ve çim lekele-riyle bozulmuştu. Onunla uyumlu kurdelesı sırtının yarısına kadar kaymış, saçlarını yüzüne düşmesi için özgür bırakmıştı.

O yüzde gerçekten garip, tanıdık bir şeyler vardı. Kızın çenesi-nin inatçı duruşu, çarpıcı menekşe rengi gözlerindeki uyanık bakış, dudağındaki somurtkan kıvrım...

Lottie hayal dünyasından uzaklaştı. Darmadağın haline bakınca, hizmetkârlardan birinin çocuğu ya da yakındaki köylerden evlat edinilmiş bir yetimdi. Sterling de zaman zaman kimsesiz çocukları alır, hizmetkârların hiyerarşisinde bir yer edinecek yaşa gelinceye dek onlara hamilik ve eğitim sağlardı.

Sanki bir şekilde kahverengi gözlerindeki şen şakrak ışıltılar çocuğun aksiliğini dengeleyebilirmiş gibi kadın Hayden'a ışık saçarak baktı. "Eve hoş geldiniz, Efendi Hayden. Geri dönmenize pek memnun olduk. Seyahatiniz sırasında aradığınız her şeyi bulduğunuza inanıyo-rum?" Kadın gülümsemesini Lottie'ye çevirirken, çilli burnu kırıştı.

Kadının aşinalığı Lottie'yi gafil avlamış olsa da, ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık vermemek elinde değildi.

Hayden, "Aksine, Martha," diye cevapladı. Sesindeki gizli alay izi aşıkârdı. "Aradığımdan çok daha fazlasını buldum."

Kız pat diye, "Bunu görebiliyoruz," deyiverdi. Başını küstahça geriye doğru atarak saçlarını gözünün önünden çekti. "Peki bu kadın kim? Yeni mürebbiyem mi?"

Lottie bu saçma soruya tepki bile veremeden, Hayden, Lottie'nin eldivenli elini çekip kendi kolunun üzerine koydu. "Hayır, Allegra. Senin yeni annen."

## Sekizinci Bölüm



*Karısı çürümüş mezarından beni korkutmak için mi  
dönmüştü... yoksa beni uyarmak için mi?*

Lottie, Hayden'in duyurusundan sonra kimin daha korkmuş göründüğünü söylemekte epey zorlanırdı... kendisinin mi, yoksa kızın mı? Şok edici bir an için, ikisi de ağızları açık bir halde birbirlerine baktılar, ardından inanmayan bakışlarını Hayden'a çevirdiler. Lottie elini adamdan kaçırmaya çalıştı ama Hayden çabucak yakaladı, adamın profili anlaşılmazdı.

Hizmetkârlardan şaşkın bir vızıltı yükseldi. Görünüşe göre, Hayden'in düğün haberine hazırlıksız yakalanan yalnızca kızı değildi. Hizmetçilerden birisi kıkırdamaya bile cesaret etti ama kendisini kâhya tarafından sertçe susturulurken buldu. Kadının ezici bakışı bir şelaleyi bile dondurabilirdi.

Hayden, Lottie'nin gözlerinden titizlikle sakınarak konuştu, "Lottie, seni kızım Allegra'yla tanıştırmak isterim."

Kibarlık yapamayacak kadar şaşırmış olan Lottie, “Kızın mı?” diye yumurtlayıverdi. “Bir kızın olduğundan bahsetmemiştin.”

Kelimeler ağzından çıktığı anda onları geri alabilmeyi diledi. Yine de bunun mümkün olmadığına inansa da, kızın ifadesi duygusuz bir hal aldı. “Neden bahsetsin ki? Ne de olsa ben yokmuşum gibi davranmayı tercih ediyor.”

Hayden’in çenesi tıpkı kızınınmkinin kopyasıymış gibi kasıldı. “Bunun doğru olmadığını biliyorsun Allegra. Sadece seni gereksiz incelemelere maruz bırakmak istemiyorum.”

“Çünkü seni utandıracağımdan korkuyorsun,” diye karşılık verdi Allegra.

“Hayır. Çünkü birisinin seni utandırmak için peşine düşeceğinden korkuyorum,” diyerek sertçe cevap verdi.

Lottie, ikilinin konuşmaları tartışmaya dönüşmeden önce araya girme mecburiyeti hissetti. “Dinle, Allegra, bizi birbirimizin varlığı konusunda uyarmadığı için babana kızmamalısın. Bizim... eee... flört dönemimiz pek fırtınalı olmadı, sosyal becerilerimi tazeleme zamanım gelmişti.” Tırnaklarını Hayden’in koluna saplayan Lottie, adama ısıltı saçarak baktı. “Sürprizi mahvetmek istemedin, değil mi hayatım?”

Allegra kemikli kollarını göğsünde bağlayınca babasına daha çok benzedi. “Sürprizlerden nefret ederim.”

“Hadi ama genç bayan, bunun tamamıyla doğru olduğuna inanmıyorum,” dedi Hayden, ifadesi gittikçe yumuşuyordu.

Görev için bir uşağı ayarlayabilecek olsa da, Hayden arabaya doğru kendisi gitti ve arka kapağın mandalını açtı. Geniş depo bölümünün en üstünde, gördüğü ilk andan beri Lottie’nin aklını kurcalayan gizemli sandık duruyordu. Allegra, adamın dönüşünü ihtiyatlı bir aldırmaazlıkla izlerken, Lottie beklentiyle alt dudağını ısırırdı.

Hayden’in emriyle uşaklardan biri ileri çıktı ve Hayden yeleğinin cebinden küçük, altın bir anahtar çıkarıp kilide sokarken sandığı sabit

tuttu. Hayden kapağı açıp içindekileri Allegra'ya gösterirken Lottie ve bütün hizmetkârlar boyunlarını uzatmıştı.

Lottie coşkulu bir nefes verdi. Sandığın içinden kesilmiş bir kafa yerine, yumuşak kadifesinin üzerine uzanan, Lottie'nin bugüne kadar gördüğü en mükemmel bebeklerden biri duruyordu. Bahar dalları ve pembe çiçeklerden benekleri olan eflatun bir elbise, ipek çoraplar ve bir çift zarif terlik giydirilmişti. Kapkara, gür saçları yanardöner kıvrıkcıklar olarak omuzlarının üzerine dökülüyordu. Bebeğin zarif yüz hatları usta bir zanaatkâr tarafından oyulup boyanmıştı. Gür kirpiklerinin altındaki menekşe rengi gözleri haylazlıkla ışıldıyormuş gibi görünürken, gül goncası dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu.

Lottie'nin bakışı yavaşça bebek ve Allegra'nın arasında gidip geldi. Hayden'ın epey çaba sarf ettiği ve kızının kusursuz bir minyatür kopyasını yaptırmak için masraftan kaçınmadığı ortadaydı... kızın şu andaki halinin bir kopyası değildi ama bir gün olabileceği kadının kopyasıydı.

Hayden, Allegra'nın cevabını bekledi. Adam o kadar gergin duruyordu ki Lottie onun nefes almadığına yemin edebilirdi. Allegra sandığın içine bakmaya devam ederken, ifadesi esrarlıydı. Sessizlik Lottie'nin dayanamayacağı kadar uzadı.

"Ne kadar da olağanüstü bir işçilik!" diye belirtti. Bebeğin yavaşça nağını okşamak için uzanırken Allegra'ya gülümsedi. "Vay canına, sana ne kadar da benziyor!"

Kız Lottie'ye aşağılayıcı bir bakış atarken, "Ahmak olma," dedi. "Benimle ilgisi yok. Bebek güzel."

Bu sözlerle birlikte Allegra kendini Martha'nın tutuşundan kurtardı ve fırlayıp uzaklaşırken simsiyah saçları ardında dalgalandı. Bu kez, kimse onu durdurmaya çalışmadı. Hizmetkârlar ayakkabılarını inceliyor ya da doğrudan karşıya bakıyordu.

Hayden, kızın evin kenarından kayboluşunu izlerken artık yüzü o kadar ifadesiz değildi.

Lottie bu kadar cüretkâr davranmasına sebep olan şeyin ne olduğuna anlam veremese de, adamın kolunu avutucu bir şekilde sıktı. “Sözlerini ciddiye almayın Lordum. Ben de bilmiş bir çocuktum.”

Hayden, “Hâlâ öylesin,” diye cevapladı. Sandığın kapağını çarpıp kapattı ve Lottie’nin kollarına itti. Lottie cevap bile veremedi, adam döndü ve hızla eve doğru yürüdü.

Geniş, kıvrımlı merdivenlerden malikânenin üçüncü katma çıkan yolu gösteren Martha, “Efendiye kafanızı takmayın,” dedi Lottie’ye. “Küçük bir çocukken bile asabiyeti ağzından çıkanları alt ederdi.”

Lottie demir tırabzan boyunca parmaklarını sürterken, “Onu küçüklüğünden beri mi tanıyorsunuz?” diye sordu.

“Elbette. Bakıcısıydım, bilirsiniz. Onun ve ondan önce de babasının. Tanrı ruhuna huzur versin,” diye ekledi kadın, dolgun göğüslerinin üzerinden istavroz çıkardı. “Tek çocuk ve vâris olduğundan, Efendi Hayden babasının göz bebeği. Anne ve babasının, Efendi Hayden o aklı bir karış havada Fransız kızla evlenmeye karar vermesinden kısa bir süre önce göçüp gitmelerini sıklıkla bir lütuf olarak düşünmüşümdür. Muhtemelen zaten onları skandal öldürürdü.”

*Kimin için bir lütuf*, diye merak etti Lottie. Göz ucuyla kadını süzdü. Hayden için bir lütuf olmadığı kesindi. Sosyetenin sert eleştirisiyle yüzleşmek için tamamen tek başına kalmıştı.

Martha, kâhyanın görevlerine el koyduğu için pek vicdan azabı çekiyormuş gibi görünmüyordu. Kocasının tarafından adamakıllı küçük görüldükten sonra, yeni geline odasına kadar eşlik etmek gibi görevler...

Yaşlı kadının solgun kahverengi saçlarında beyazlardan şeritler olsa da, yaşına göre enerji bolluğu yaşıyordu. Hareketsiz dururken bile koşturacakmış gibi görünüyordu. Kadın önden gidip yol gösterirken,

Lottie'nin gittikleri rotayı anlamak için zamanı yoktu. Galerilerden ve koridorlardan oluşan dönemeçli labirentleri geçerken, ağırca oyulmuş maun pervazları ve bulundukları yerden kaşlarını çatarak ona bakan solmuş portreleri incelemek için vakit yoktu. Onları takip eden uşak bile ya koşar adımlarla yürümek ya da Allegra'nın bebeğinin olduğu sandık ve bir sepet dolusu öfkeli kediyle bir başına kalmak zorundaydı.

"Babasının asabiyeti Allegra'ya da geçmiş mi?" diye sordu Lottie.

Martha burnundan soluyarak güldü. "Korkarım annesinin mizacıyla birlikte. Bazı şeyler benziyor olsa bile, o çocuğun bebekken bir başkasıyla değiştirildiğine kimse karşı çıkamaz."

Kadın uzun koridorun sonundaki bir odanın kapısını açarak sandıkların, şapka kutularının, valizlerin ve çeşit çeşit parçanın çok az yürüme alanı bıraktığı odayı gösterdi.

Anne tavuk gibi gıdıklarken yolu temizlemek için geniş kalçalarını kullandı. "Bu tam da korktuğum gibi. Yük arabaları buraya vardığında evin kâhyası Bayan Cavendish eşyalarınızı bu odaya gönderdi çünkü burası sınıfın hemen yanı. Hizmetçileri çağıracağım ve bunları hemen markiz odasına taşıtacağım."

"Markiz odası nerede?"

Martha ona bakarak gözlerini kırptırdı. "Nerede olacak, markinin odasının bitişiğinde tabii ki."

Lottie odanın çevresine bakındı. Kısaca görebildiği kadarıyla; kireçle boyanmış demir yatak başı, döküntü mobilya ve solmuş, sarmaşık desenli duvar kâğıdı Sterling gelip de hepsini lüksün kucağına atmadan önce, ablasıyla birlikte Hertfordshire'da paylaştığı odasıyla rahatlatıcı bir benzerlik taşıyordu.

"Bu gerekli olmayacak Martha," dedi düz bir sesle. "Bu odanın bana oldukça uygun olacağına inanıyorum."

Bu kez göz ucuyla bakma sırası kadındaydı. “Peki öyleyse, Leydim,” dedi yavaşça. “O zaman sizin yerleşmenize yardım etmesi için Bayan Cavendish’e birkaç hizmetçi gönderteceğim.”

“O da gerekli olmayacak,” dedi Lottie ona güvence vererek. Hassas gururunun, onların kıkırdayan incelemesine dayanabileceğine inanmıyordu. “Başımın çaresine bakmaya oldukça alışkınım,” diyerek yalan söyledi. “Kendi kendime oldukça iyi bir şekilde yetebilirim.”

“Nasıl dilerseniz leydim.” Martha’nın fındık rengi gözleri hafif bir kınamayla kararsa da, görev icabı geri çekilirken arkasındaki uşağı da gönderdi.

Üç saat sonra, pencereden görünen gökyüzü griden siyaha dönüşüp hızla geçip giden bulutların arasından çekingен ay yüzünü gösterirken, Lottie hâlâ tam olarak olmak istediğini iddia ettiği yerdeydi... tek başınaydı. Henüz açmadığı çok sayıdaki sandıklardan birine ilişti, en şık gece elbiselerinden birini giymişti ve akşam yemeği için çağırılmayı bekliyordu.

Lottie’nin koridorunun sonunda olduğunu keşfettiği küçük çatı bahçesindeki kısa süreli boğuşmanın ardından, Balkabağı kabarık minderlerden birini kendine ait ilan ederken, Bay Kıpırtı peşinde dolanan Mirabella’yla birlikte bavullardan oluşan labirenti keşfe çıkmıştı. Yavru kedi hâlâ iki tür hareket etme şekli olduğuna inanacak kadar küçüktü... sıçramak ve aniden atılivermek. Yavru kedinin başlıca eğlence kaynağı gelip geçenlerin ve çoraplarının üzerine atlamaktı. İşte tam da bu yüzden Lottie ayaklarını kaldırmış, sandıklardan birinin menteşelerine yerleştirmişti.

Eteğinin harelі ipek kumaşını düzeltti. Elbisesini şimdiden üç kez değiştirmişti... bir hizmetçi ona yardım etmeden pek kolay da olmamıştı. Ama Martha’nın kısa süre önce yaptığı teklifi reddettikten sonra, hizmetçi çağırılmayacak kadar gururluydu. En sonunda kare kesim yakalı korsesi ve gözlerinin rengiyle aynı tondaki kabarık eteği

olan bir gece elbisesinde karar kılmıştı. Bir dolu saç tokası ve dindar babasını mezarında döndürecek birkaç küfürden sonra, en sonunda kıvrık saçlarını kabul edilir bir topuza dönüştürmeyi başarmıştı. Yalnızca birkaç inatçı tutam yanaklarına düşmüştü.

Yanaklarına renk getirmek için çimdikledi, kocasının onu bir lahaki görüşünde her santimine kadar görgülü bir leydi gibi görünmeye kararlıydı. Yakında Lottie'nin büyümüş de küçülmüş bir çocuk değil, dikkate alınması gereken bir kadın olduğunu görecekti.

Midesi guruldadı. Boynunda takılı duran zarif altın zincirin ucundaki saate baktı. İstenmeyen bir eşten kurtulmak için onu ağızdan öldürmekten çok daha kolay yollar olduğu kesindi. Çenesini eline dayadı, Lottie'nin beyazlamış kemikleri ve kocasının üzüntülerini içeren bir paket aldıklarında, Laura ve Sterling'in yüzlerinde belirecek dehşeti hayal etti. Varlığının yirmi yılı boyunca bir yemeği bile istekli olarak kaçırmadığı göz önüne alınırsa, en azından onlar cinayet olduğunu bilirdi.

Kapı tıklandığında Lottie o kadar korktu ki neredeyse sandığın arkasına yuvarlanıyordu. Aceleyle kapıya doğru koştu, ardından kapıyı açmadan önce nefesini düzene sokmak ve saçlarını düzeltmek için durdu. Lottie'yi akşam yemeğine götürmek için eşlik edecek uşağa hevesli görünerek ihanet etmek istemiyordu. Sonuçta Lottie'nin endişeli olması için hiçbir neden yoktu. İnsanların içinde Lottie'yi küçümsediği için, başını utançla eğmesi gereken kişi Hayden'dı.

Lottie kapıyı açtı. Bir uşak değildi, onun yerine kıvılcıklı saçlı, çilli yüzlü, genç bir hizmetçi orada duruyor, yemekle dolu bir tepsi taşıyordu. Yüzünde özür dilercesine bir gülümseme vardı. "Bayan Martha yolculuğunuzdan sonra aç olabileceğini düşündü, Leydim."

Lottie cansızca gülümseyerek tepsiyi kızın elinden aldı. "Ne kadar da nazik."

Kız odanın içinde oradan oraya koşturarak birkaç uzun mumu yaktı ve şöminede duran ateşi tutuşturdu. Lottie'ye yatmaya hazır-

lanmasına yardım etme teklifinde bulundu ama Lottie reddetti ve kısa süre sonra yine tek başına kaldı.

Anlaşılan kocası, genç kızın rahatlığını görmesi için bir hizmetkâr göndermekten son derece memnundu. Belki de malikânede bir yerlerde, zarif bir şekilde ayarlanmış yemek salonunda o ve kızı gösterişli bir yemeğin tadını çıkarıyordu. Adamın düşüncesinin iştahını kaçırmamasını reddeden Lottie, vahşi bir iştahla yerken, fırından yeni çıkmış ekmeğin ve doyurucu bezelye çorbasının her lokmasını yutuvermişti. Martha kediler için cömert miktarda tütsülenmiş balık ve tavuk gönderecek kadar düşünceliydi. En azından kalpsiz kocası henüz kedilerin ahıra gönderilmesini emretmemişti. Ya da terzisini çağırıp kendisi için üç çift yeni eldiven ölçüsü aldırmamıştı.

Lottie yemeğini yedikten sonra topuzunu dağıttı ve gece elbisesinin içinden çıkmak için çırpındı. Dikkatsizlikle, eteğinin kenarına işlenmiş pahalı güderi kumaştan danteli yırttı. Geceliklerini bulana kadar bütün sandıkları karıştırdı.

En üstte, Lottie'nin daha önce hiç görmediği bir elbise duruyordu. Mum ışığına doğru kaldırdığında, dokunmanın bile tensel bir coşku verdiği şeffaf ipek parmaklarının arasından bir şelale gibi aktı. Sadece ve sadece tek bir amaçla yapılmış bir kumaştı bu... bir adam ve bir kadının arasındaki sevgi dolu zevkler için.

Bir yalnızlık dalgasını aşan Lottie, kumaşı yanağına bastırdı. Laura ve Diana'nın genç kızın geleceğiyle ilgili hissettikleri tüm umutları ve hayalleriyle birlikte, bunu da nazıkçe katlayıp sandığa koyduğunu görebiliyordu.

Kumaşı sandığın derinlerine iterken, en eski ve en harap haldeki geceliklerinden birini çıkardı. Tanıdık kumaş genç kızı sarmalarken, Lottie bir mum dışında hepsini söndürdü ve soğuk, yabancı yatağa tırmandı. Balkabağı ve Bay Kıpırtı, ayakucuna kıvrılırken, Mirabella Lottie'nin arkasındaki yastığa çömeldi ve en sevdiği diğer uğraşa girişti... Lottie'nin saçını çiğnemeye. Yavru kedi hâlâ o kadar ufaktı

ki Lottie çoğu zaman üzerine doğru yuvarlanmaktan ve onu havasız bırakmaktan korkuyordu. Kedi onu o kadar sinirlendiriyordu ki geri kalan zamanda da üzerine yuvarlanmayacağından korkuyordu.

Lottie şöminedeki ateşin duvarlarda oluşturduğu gölgeleri izleyerek orada öylece uzandı. Rüzgâr pencerelerin dışında kederle uğuldarken, pencerenin camlarını takırdattı.

Lottie'nin bakışları kilitlenmemiş kapıda dolaştı.

Ya Hayden onu ihmal etmiyorsa, sadece evin geri kalanı uykuya dalana kadar zaman öldürüyorsa? Belki de dün gece handa genç kızla aynı yatağı paylaşmamasının nedeni buydu. Belki de Hayden, kendi sözü ve kendi iradesinin kanun olarak geçtiği deniz kenarındaki krallığına varmayı beklemişti.

Şimdi, en sonunda sosyetenin kısıtlamalarından özgür kaldığından, Lottie'nin ırzına geçme niyetiyle odasına doğru geliyorsa? Lottie ürperdi, bu düşünce kanının aynı anda hem ateş gibi hem de buz gibi akmasına sebep oldu. İlk kez, tam olarak adamın merhametine kaldığının farkına vardı. İşte tam bu yerde, tehlikeden uzak durması için onu uyuracak bir Laura yoktu, onu kurtarmak için aceleyle koşacak George yoktu, Lottie'yi kendinden koruyacak Sterling yoktu. Tek dayanağı kendi zekâsıydı.

Kendini diğer tarafa çevirirken, umutsuzca uyumayı dileyerek gözlerini sımsıkı kapattı.

Uzun bir süre boyunca uzandı, evin çıkardığı çıtırtıları ve uğultuları dinledi. Tam sızmak üzereydi ki tüyler ürpertici bir feryat onu yatağında dimdik oturmaya sevk etti. Uzun bir süre boyunca tek yapabildiği kulaklarında gümbürdeyen kalbini dinleyebilmektir. Ardından bir kez daha esrarengiz bir çığlık sesi geldi, öylesine acıyla doluydu ki rüzgârla karıştırmak imkânsızdı.

Lottie sanki başka bir ömürden, çok daha masum bir hayattan gelen kendi sesini duydu: *The Tatler*, karısının hayaletinin hâlâ

*Oakwyle Malikânesi'nde dolaştığını ve ölen âşığı için ağıtlar yak-  
tığını ima eden çok gizemli bir dedikodu yayımladı.*

Lottie örtüleri tepesine çekerken korkudan dişleri tıkırdıyordu. Hayatı boyunca onlar hakkında okumuş ve yazmış olsa da, şu ana kadar hayaletlere inanıp inanmadığından bile emin değildi. Ama o kederli sesin, bir insanın ağzından çıktığını hayal etmek imkânsızdı.

Örtülerin altında korkuyla, sonsuzluk kadar hissettiren bir süre saklandıktan sonra, dehşetini aşan bir utanç dalgası hissetti. Her zaman kendisi olarak hayalini kurduğu korkusuz kadın karakteri gibi davrandığı söylenemezdi. Eğer bu bir Gotik roman ya da genç kızın kendi hikâyelerinden biri olsaydı cesur, genç kadın karakter bir şamdan kapmak ve kasvetle örtülmüş malikânenin tehditkâr gölgelerini keşfetmeye gitmek için yalnızca hevesli olurdu.

İradesinin her bir parçasını çağıran Lottie, örtüleri geriye attı ve buz gibi ayaklarını yere kaydırды. Harriet, kanlı canlı ya da kansız cansız bir hayaletle karşılaşmak için aramaya çıkmadan önce korkudan sinebilirdi ama o, Oakleigh Markiz'i daha amansız bir maddeden yapılmıştı.

Hayden, Oakwylde Malikânesi'nin boş koridorlarında tıpkı bir hayalet gibi dolandı. Karanlık çökeli uzun zaman olmuştu. En yürekli hizmetkârlar bile, şimdi kilitli kapılar ardındaki odalarının güvenli barikatındaydı. Hayden sabaha kadar başka bir ruhla karşılaşmazdı... en azından yaşayan bir tanesiyle.

Zaten, karısını bu yere getirmesine hangi deliliğin sebep olduğunu merak ediyordu. Kızın Mayfair'deki kiralık evde kalıp ev idaresini ayarlamasına izin vermeliydi. Ailesinin kucağında emniyette ve güvende kalabilirdi. Aynı evlerde kalan evli ilk çift elbette ki onlar olmazdı.

Ya da ayrı yataklarda yatan.

Martha, Hayden'ı Lottie'nin markiz odasının lüksü yerine, sınıfın yanındaki mütevazı yatak odasını seçtiği konusunda bilgilendirmek için geldiğinde kadının gözleri kınamayla parlamıştı. Hayden, Lottie'nin odasına doyurucu bir yemekle birlikte kediler için de lezzetli birkaç lokma bir şey gönderilmesini emrettiğinde, yaşlı bakıcının neredeyse ona meydan okuyacağını düşünmüştü. Martha, Hayden'ın ne yapmasını bekliyordu ki? Karısını açlıktan öldürmesini mi? Yoksa doğu kanadına yürüyüp kızı saçından sürükleyerek kendi odasına getirmesini mi?

Martha farkına varmamış olabilirdi ama Lottie tam da olması gereken yerdeydi. Evin batı kanadından oldukça uzak yerde. Ayrıca Hayden'dan da uzakta...

Ama bu, adamın duyduğu isteği hâlâ dindirmiyordu. Lottie'nin odası batı kanadının duyma mesafesinden uzakta olabilirdi, ayrıca hizmetkârların odasının duyma mesafesinden de uzaktaydı. Eğer çok istekliyse oradaki kıza gidebilir ve daima tetikte olan Martha da dâhil, hiç kimsenin ruhu bile duymadan zevkini alabilirdi.

Hayden alnını ovaladı, aklını bu kışkırtıcı düşüncenin görüntülerinden temizlemeye çalışıyordu. Lottie'nin gül rengi uzuvlarının kendininkiyle karışmasının görüntüleri, parıldayan altın rengi kıvrıcık saçlarının Hayden'ın yastığına yayılması, genç kızın dolgun dudaklarının zevkle alınan bir solukla aralanması...

Düğün gecesinin çoğunu genç kızın uyuyuşunu izleyerek geçirmiş, kız örtüleri tekmeleyerek uzaklaştırıp kıvrak bir uyluğu sanki yanındaki bir âşıkımış gibi yastığının üzerine attığında kendinden geçerek hayranlıkla izlerken, bu yalnızca fantezilerini ateşlemişti. Kızın üzerindeki örtüleri tamamen sıyırmamak ve o yastığın olduğu yere kaymamak için kıt kontrolünün her bir zerresini harcamıştı. Kimilerinin, kızla yatmasının hem hakkı hem de görevi olduğunu düşünebileceğini bilmesi, güçlükle verdiği kararına yardımcı olmuyordu.

Ama uzun adımları Allegra'nın odasının dışında yavaşlarken, daha acil görevleri olduğunu kendine hatırlattı. Kapının altından ince bir ışık şeridi parlıyordu. Ufak çocuk olduğu günlerden beri, kızı kâbuslar görmeye meyilliydi. Kızının geceleri uyanması ve korkması ihtimaline karşı sürekli yanmaya devam eden bir lamba sipariş etmişti. Bir zamanlar korktuğunda Hayden'a koşabilirdi. Bir zamanlar, canavarlarını kovması konusunda Hayden'a güvenebilirdi. Ama bu, Hayden da ufak kızın kâbuslarından biri olmadan önceydi.

Hayden parmak uçlarıyla cilalı meşeye dokundu. Kızın yeni bebeğine sarılarak güvenli bir şekilde yatağında yattığını hayal etmek istedi. Ama Hayden'ın hediyesini ve o hediyein getirebileceği her türlü rahatlığı reddetmişti. Birkaç dakika boyunca kızının kapısını dinledi ama huzursuzca inleme gibi sesler duymadı.

Kendi yatağında soğuk bir rahatlık aramaya kararlı bir halde dönerken, ilk vahşi feryat evin uykulu sessizliğini parçaladı.

Hayden dondu, ensesindeki tüyler diken dikendi. Hayal gücünün ürünü müydü, yoksa çığlık her zamankinden daha yüksek sesli miydi? Daha acılı? Daha öfkeli? Yoksa Londra'da geçirdiği iki hafta duyularını mı keskinleştirmişti? Tüm sinir uçlarının, kaybın ve acının güç algılanan küçük ayrıntılarına zarıfçe uyum sağlamasını mı sağlamıştı? İkinci feryat geldiğinde, Hayden irkilmedi bile. Çünkü bu tüyler ürpertici çığlıklar ne kadar sarsıcı olursa olsun en kötüsünün hâlâ gelmediğini biliyordu.

Birisi piyano çalıyordu. Uzaktaki yavaş, akıldan çıkmayan ve tatlı melodi genç kızın kulaklarına doğru sürüklendiğinde Lottie'nin adımları birbirine karıştı. Lottie önce parçayı tanıyamadı ama ardından Beethoven'ın sonatının ilk bölümünü hatırladı. Ölümünün ardından söyledikleri "Ay Işığı Sonatı"ydı.

Şarkı çok güzeldi, yine de tarifsiz bir kaybın yası gibi görünüyordu. Lottie boğazının daraldığını hissetti. Tutarsız bir an için, belki

de bir hayaleti aramak için yatağından hiç çıkmadığını, bir şekilde bir rüyaya sürüklenip sürüklenmediğini merak etti. Kendisine, sadece mumundan göz kırpan alevin ve o akıldan çıkmayan melodinin yol gösterdiği Oakwyld Malikânesi'nin bomboş koridorlarında, sonsuza kadar gezinmekle lanetlendiği bir rüya...

Ana kata inen basamaklardan süzülürken siren şarkısını takip ediyordu. Yatak odasından çıktığından beri tek bir feryat bile duymamıştı. Şamdanı titrek parmaklarıyla sıkıca kavradı. Ay ışığıyla alacalı bir halde aydınlanmış giriş salonundan geçti ve sağa döndü. Kendini iki tarafında da kapalı kapılar dizilmiş geniş bir koridorda bulana kadar dakikalarca gezindi. Kafasını bir yana eğerek dinlemek için durdu. Hazin notalar aynı anda hem her yerden, hem de hiçbir yerden geliyor gibiydi. Mumun alevine tek eliyle siper yaparak koridordan aşağıya inmeye devam etti ve sırasıyla her odayı açmayı denedi. Her kapı, genç kızın dokunuşuyla birlikte zahmetsizce açılıyor, karanlık ve sessiz odaları açığa çıkarıyordu.

Şarkı tutkulu kreşendoya tırmanırken, Lottie koridorun sonundaki çift kanatlı kapıya ulaştı. Parmakları pirinç kaplama kapı koluna dokunduğu anda müzik aniden duruverdi. Lottie elini hızla geri çekti. Sessizlik, gecenin kumaşında kocaman karanlık bir delik açıyor, genç kızın kendi nefes nefese soluğu dışında başka hiçbir sese meydan bırakmıyordu.

Yavaşça tekrar kapı koluna uzandı ve dönmeye başladığı anda nefesini tuttu. Ardından durdu. Lottie, sertçe tangırdattı. Hiçbir şey olmadı. Kapı kilitliydi. Kapıya doğru dayandı. Eğer her zaman düşlediği gibi cesur olsaydı hayal kırıklığına uğrardı, rahatlama hissetmezdi.

Düzgün bir nefes almıştı ki havanın geceye çiçek açtıran ağır ve boğucu yasemin kokusuyla gölgelendiğini fark etti. Bir soğukluk koridorda şaklarcasına geçti, mumun alevini söndürdü ve Lottie'yi karanlığın içinde bıraktı.

Karanlıkta yalnız olmaktan korkmuştu. Ama yalnız olmak, en kötüsü değildi. Arkasından sinsice yaklaşan tehlikeli ve öldürücü bir varlığı hissedebiliyordu.

Gölgelerin içinden boğuk bir hırlama sesi geldi. “Lanet olsun! Neden ait olduğun yerde kalmıyorsun?”

Bir çift el genç kızı yakalayarak döndürüp onu sertçe kapıya sabitlediğinde, Lottie’nin elindeki şamdan yere düştü.

## Dokuzuncu Bölüm



*Eğer onun ihanetinden hayatta kalacak olursam, sorunları  
kendim çözmek zorunda kalacağım...*

Lottie'yi kavrayan ellerin hayalete benzer bir yanı yoktu. Genç kızın omuzlarına saplanmış saf ısı yayan eller, buz gibi çekişlerin beceremeyeceği biçimde Lottie'nin kollarındaki tüyleri diken diken etmişti.

Şaşkınlıkla geçen bir andan sonra tamamen karanlıkta kalmadığını fark etti. Çift kanatlı kapıların üzerindeki duvarda yer alan yelpaze şeklindeki lekeli pencereden soluk ay ışığı süzülüyordu. Ama Lottie'nin gözleri alışana dek, yalnızca kocasının gözlerinden yansıyan vahşi ışıltıyı yansıtmaya yetecek kadardı.

Hayden tam o anda, cinayet işlemeye fazlasıyla yatkın görünüyordu. Düzensizce alınan her solukla birlikte adamın burun delikleri şişiyor ve inip kalkan göğsü genç kızınkine sürtünüyordu. Adamın dizi genç kızın uylukları arasında kıvrılmış, Lottie'nin kaçmasını hatta çırpınmasını bile imkânsız hale getirmişti. Adamın bakışları Lottie'nin titreyen dudaklarına kaydığı anda, Lottie'nin tek yapabil-

diği onun tutuşunda gevşekçe durmak ve kendisini öpmesini ya da öldürmesini beklemekte.

Sağduyu, önündeki deliliğın gölgelerini kovalayarak adamın gözlerine yavaşça döndü.

“Sen?” diye hırıldadı kafasını iki yana sallayarak. Adam ağzını genç kızın boynuna doğru indirdiğinde, Lottie karşı koymaktan âciz bir halde yalnızca kafasını yana çevirebildi. Hayden burnunu kızın boynundaki ipeksi tene sürttü. Genç kıızı, tıpkı üzerine çıkacağı kısırağı koklayan bir aygır gibi kokluyordu. “Anlamıyorum. Niçin bu lanetli parfümü sürdün?”

Lottie kafasını iki yana salladı, kendi soluğu da kısa kısa çıkıyordu. Adam koridordaki bütün havayı tüketiyormuş gibi görünüyordu. Hayden’ı itip uzaklaştırmak yerine, hain parmakları adamın gömleğinin ön tarafım kavrayarak onu daha da yakına çekti. “Ne parfümü? Ben hiçbir şey sürmedim.”

Hayden ansızın onu bırakıverdi ve bir adım geri attı. Bir sebepten, Lottie adamın elleri üzerinde değılken daha kırılgan hissetti.

Hayden titrek elini yüzünde gezdirdi. Aksi bir sesle, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu. “Neden ait olduğu yerde, yatağında değilsin?”

Lottie, adama aslında artık onun yatağına ait olduğuunu hatırlamak için pek de tedbirli bir an olmadığını düşündü. “Yatağımdaydım. Ama tüm bu ürkütücü seste nasıl uyuyabilirim? Ölüyü bile uyandırmaya yeter.”

Sözleri söylediği anda pişman oldu ama geri almak için çok geçti. Lottie imkânsız olduğuunu düşünse bile, Hayden’ın yüzü daha da ketum bir hal aldı. “Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Ah, tabii ki anlıyorsunuz! Duymuş olmanız gerekir. Feryatlar?” Arkalarındaki kapıya doğru elini salladı. “Ardından da oradaki biri tarafından, sanki zavallı kalpleri kırılıyormuş gibi çalınan piyano?”

“Ben hiçbir şey duymadım,” dedi düz bir şekilde. Kapıya bakış atmayı sürdürürken reddediyordu.

“Peki ya yasemin kokusu? Yasemin kokusu aldığınızı reddedemezsiniz.”

Adam omzunu silkti. “Hizmetçilerden biri, bahçeden kesilmiş taze goncalarla kısa süre önce buradan geçmiş olmalı. Onların kokusunu senin parfümünle karıştırdım.”

Lottie, bu bereketsiz ve rüzgârlı iklimde, yaseminin muhtemelen hazirana kadar tomurcuklanmayacağını söylemek için nefesini tüketmedi. “Sanırım duyduğum feryat sesini de, sadece bacaların birindeki çatlaktan gelen rüzgâr sesi.”

Adamın gözleri bir meydan okumayla dimdik bakarken, “Daha iyi bir açıklaman var mı?” diye sordu.

Lottie kavrulmuş dudaklarını diliyle nemlendirdikten sonra yumurtlayıverdi, “Bir hayalet olabileceğini düşündüm.”

Hayden uzunca bir süre ona öylece baktı, ardından homurdanarak güldü. “Sersem olma. Dedikodu gazetelerinin bastığı acınacak paçavralara rağmen, hayalet diye bir şey yoktur. Ne düşündün ki?” diye sordu. “Benden uzak durman için seni uyarmaya ölü karımın, mezarından çıktığını mı?”

“Bilmiyorum. Siz söyleyin. Kendini kıskançlık krizlerine kaptırır mıydı?” Lottie, adamın kalın kaşları ve tıraşlanmamış çenesinin dağınık güzelliğini inceledi, böylesi bir adamı kıskanmayacak tek bir kadını bile düşünmek zordu.

“İstedliğini elde edemediğinde,” diye cevapladı yavaşça, “Justine her türlü krize kapılırdı.”

Adamın açıkyürekliliğiyle utanan Lottie, tek elini hâlâ güm-bürdeyen kalbine bastırdı. “Beni neredeyse korkudan öldürecek şey hayalet değildi. Sizdiniz.”

“Şey, bu kimsenin beni suçlamadığı bir cinayet metodu. Ailenin eğleneceğinden şüpheliyim ama eminim dedikoducular bunda ilginç bir şeyler bulurdu.” Hayden duvara dayanırken koyu kirpiklerinin altından Lottie’ye alaylı bir bakış attı. “Söyle bakalım, Carlotta, eğer seni korkudan öldürmüş olsaydım, bana dadanmak için geri döner miydin?”

Lottie soruyu bir an değerlendirdikten sonra başını sallayarak onayladı. “Kesinlikle dadanırdım. Ama inleyerek, feryat ederek ya da piyanoda güzel bir parça çalarak süzülmezdim. Tencerenin altına vurup durur ve ciğerlerimi patlatırcasına ‘Karım Ahlıksız, Ufacık Bir Şey’ şarkısının yedi dizesini birden söylerim.”

Genç kızın cevabı, adamdan şaşkın bir kahkaha çıkmasını sağladı. Adamın açık gülümsemesi yüzünü bambaşka bir hale getirdi. Gözlerinin etrafındaki çocuksu kırışıklıkları derinleştirirken, yanağındaki nazlı bir gamzeyi ortaya çıkardı. Hayden onu incelerken gözlerindeki geçmek bilmeyen sıcaklık, Lottie’nin aniden kendi görünüşünün farkına varmasını sağladı.

Adamda, Lottie’yi hep kusurlu durumlarda yakalamak gibi nadir bir yetenek vardı. Bir dahaki yüz yüze gelişlerinde fazlasıyla kültürlü görünmek istemişken, işte şimdi burada yıpranmış pamuklu geceliği ve çıplak ayaklarıyla duruyor, saçları tıpkı küçük bir kız çocuğununki gibi omuzlarına dökülüyordu. Ama Hayden ona küçük bir kıza bakıyormuş gibi bakmıyordu. Hayden ona bir kadına bakıyormuş gibi bakıyordu.

“Gerçekten de kendinizden utanmanız lazım,” dedi adama. “Bu, bugün beni ikinci kez pusuya düşürmeniz.”

Adamın gülümsemesi soldu ve Lottie’yi keskin bir kaybolmuş hissiyle bıraktı. Hayden, kenarda duran mermer yüzeyli masanın üzerinden zarif bir vazoyu alarak ellerinde çevirdi. “Eğer düğünümüzden önce tek kelime edebilseydim, ederdim. Ama Allegra’nın eş aldığını bir hizmetkârdan duyması riskini göze alamadım. Biz

buraya gelmeden kaçardı.” Bunu, sanki her zaman yaşanan bir olaymış gibi söylemişti.

“Neden bana ondan bahsetmediniz? Benim de mi kaçacağımı düşündünüz?”

“Kaçar mıydın?”

“Bilmiyorum,” diye cevapladı dürüstçe. “Ama bir eş olmakla birlikte, bir de anne olacağım konusunda beni uyarmış olsaydınız, durumla daha zarif bir biçimde baş edebilirim diye düşünüyorum.”

“Eğer anımsayacak olursan, tanıştığımızda ben de bir eş aramıyordum.”

Lottie’nin, Mayfair’deki o zamandan hatırladığı şey, Hayden’ın Lottie’ye bakmak için ateşin önünde döndüğü andı. Adam her ne arıyorsa, tam o anda bulduğuna Lottie neredeyse yemin edebilirdi. Eğer Bayan McGowan’dan gelen kadın Lottie’den birkaç dakika önce varmış olsaydı, Hayden o kadına da aynı şekilde bakar mıydı? Kadının pudralı yüzünü avuçları arasına alıp kırmızı rujlu dudaklarını sanki kayıp olduğundan bihaber olduğu, ruhunun kaybolmuş parçasını bulmuş gibi öper miydi? Lottie, adamın ona bir daha o şekilde bakıp bakmayacağını ve eğer bakarsa ne yapabileceğini merak etti.

Hayden vazoyu masaya geri bıraktı. “Şu ana kadar tahmin etmiş olabileceğin gibi, Londra’ya seyahat etmemin sebebi kızıma bir mürebbiye bulmaktı. Martha artık onunla baş edemiyor.”

Kadının Allegra’nın kulağındaki sıkı tutuşunu hatırladığında, Lottie bunu şüpheli buldu.

“Her zaman zor bir çocuk oldu ama son birkaç ayda tamamen katlanılmaz bir hale geldi,” diye devam etti Hayden.

Lottie, “Aynı şeyi zaman zaman benim için de söylediklerini hatırlıyorum,” diyerek itiraf etti.

“Hayal edemiyorum,” diye cevapladı kuru bir şekilde.

“Katlanılmazı katlanılır hale getirmekte uzmanlaşmış iyi kurumlar var. Onu okula göndermeyi hiç düşündünüz mü?”

“Tabii ki düşündüm.” Tek elini saçlarının arasından geçirdi, hüsrarla dolu bir hareketti. “Hiçbir şey onu bu yerden, bu evden uzaklaştırmaktan daha iyi hissettiremez...” *Benden uzaklaşmasından...* Adam bunu sesli bir şekilde söylememiş olsa da, Lottie sanki o söylemişçesine duydu. “Ama o bunu kabul etmiyor. Ne zaman konu açılrsa sağlığından endişe edeceğim korkunç bir öfke nöbeti geçiriyor. Geçtiğimiz ay Lucerne’deki okuldan bahsettiğimde, neredeyse nefes almayı kesti ve doktor çağırmak zorunda kaldım. İşte bu yüzden Londra’ya seyahat etmeye ve ipleri kendi elime almaya karar verdim.” Acı bir gülümsemeyle dudakları büküldü. “Ama dedikoducuların ve dedikodu gazetelerinin çabaları sayesinde pek başarılı olamadım. Sonuçta, hangi saygıdeğer kadın itibarı benimki gibi olan bir adamla Cornwall’a gelirdi ki?”

Lottie yavaşça idrak ederken ona öylece baktı. “Sanırım hiçbir saygıdeğer kadın ama belki de saygınlığını kaybeden birisi? Saygınlığı mahvolmuş birisi?”

Hayden cevap vermeden bakışlarını gölgelere çevirdi.

Garip bir sessizlik anından sonra Lottie yavaşça sordu: “Neden benimle evlendiniz ki? Neden basitçe beni işe almadınız?”

“Bir şaperonla olsa bile kızıma mürebbiyelik yapması için evlenmemiş, genç bir kadını getirebilmem çok zor olurdu.” Adamın konuşmasına özgü olmayan nezaket, sözlerinin verdiği acıyı daha da derinleştirdi. “Özellikle de, iddialara göre iffetini çaldığım birini.”

Lottie kendine, adamın dürüstlüğü için müteşekkir olmasını söyledi. En azından Lottie kendini şu anda olduğundan daha aptal bir duruma düşürmeden önce, kızlara özgü romantik fikirlere kapılmaması için gözünü açmıştı.

Bayan Lyttelton Okulu'ndaki amatör tiyatrodaki her zaman başrolü oynadığına minnettar olarak yüzüne kırılğan bir gülümseme konurmayı başardı. "Elverişsiz, küçük evliliğimizin size istenmeyen bir gelin haricinde bir şey kazandırdığını öğrenmekten memnun oldum. Şimdi, eğer izin verirsiniz rüzgâr bacalara yeniden ısıklık çaldırmaya ya da piyanoda 'Şükürler Olsun Korosu' çalmaya başlamadan yatağıma dönmek istiyorum."

Lottie onun yanından geçip giderken, adam genç kızın kolunu tuttu ve çekerek kızı durdurdu. "Eğer birlikteliğimizden daha fazlasını beklediyseniz Leydim, o zaman gerçekten üzgünüm."

Kolunu kibarca ancak sertçe onun tutuşundan kurtarıırken, Lottie adamın bakışıyla karşılaşmak için başını arkaya eğdi. "Üzülmeğin Lordum. Sonuçta bana verdiğiniz tek söz, adınızı taşıyacağımıydı."

\* \* \*

Ona yol gösterecek bir mum ya da ruhanî bir melodi olmadan, Lottie'nin yatak odasının yolunu bulması tam dört denemesini aldı. Feryat eden beyaz bir leydi hoş bir dikkat dağınıklığı olurdu ama Lottie en az onun hissettiği kadar kayıp görünen küçük, kimsesiz fareden daha korkutucu bir şeyle karşılaşmadı. Lottie, gizemli sesleri araştırmak için tek bir hizmetkârın bile gelmemesinin ne kadar tuhaf olduğunun ilk kez farkına vardı. O içler acısı çığlıkları duymamış olmak için hepsinin duvar kadar sağır olması ya da yataklarında sarhoş olmaları gerekiyordu.

En sonunda odasını bulduğunda oldukça küskün hissediyordu. Mirabella'ya takılıp ardından çıplak ayak parmağını açılmamış sandıklardan birine çarpmak da öfkesini pek düzeltmedi. Yatağa doğru sekerken kendisine sinirli olmaya hiç hakkı olmadığını söyledi. Hayden ona adının sözünü vermişti, kalbinin değil.

Bay Kıprıtı'yı okşarken yatak başına doğru kıvrıldı ve gözlerini ateşin yayıflayan alevlerine dikti. En azından, artık değerli vaktini öylece uzanıp asla gelmeyecek olan düğün gecesini beklerken ge-

çirmek zorunda değildi. Hayden hayaletlere inanmadığını canının istediği kadar reddedebilirdi ama gözlerinde parlayan kötücül bir ışıkla Lottie'yi kollarına çektiğinde, tutkusunun asla Lottie için olmayacağını, yalnızca ölmüş karısı için olacağını kanıtlamıştı. Lottie bu adam için asla kaliteli bir mürebbiyeden ötesi olmayacaktı.

Bayan Terwilliger'ın büzüşmüş suratı gözlerinin önüne geldi. Sonunda yaşlı kadınla aynı kaderi mi paylaşacaktı? Kendini küf kokulu bir sınıfa kapatarak damarlarından tebeşir tozu geçiyormuş gibi kanı ve tutkuları kuruyana kadar gençliğini boşa mı harcayacaktı?

Ailesine söylediği kendi hevesli sözleri aklına geldi: *Bir eş ya da dadı olmak zorunda değilim. Her zaman hayalini kurduğum gibi bir yazar olabilirdim! Biraz mürekkep, biraz kâğıt ve deniz kenarında bir yerlerdeki küçük bir kulübeden başka hiçbir şeye ihtiyacım olmaz.*

Lottie dimdik oturdu, yeni bir heyecanla dolmuştu. Deniz kenarındaki bir malikâne, mütevazı bir kulübeden daha uygun değil miydi?

Odanın karmaşıklığına rağmen, Lottie'nin aradığı küçük, deri kutuyu bulması uzun sürmedi. Hareketleri kararlılıkla canlandı. Kâğıdı, kalemi ve yepyeni mürekkep şişesini çıkardı. Ateşi canlandırıp yeni bir mum yaktıktan sonra kendini köşedeki gül ağacından yazı masasına attı ve mırıldayan Balkabağı da kucağına yerleşti.

Lottie bir dakika için kalemin ucunu dişledi, ardından kâğıdın başına ÖLÜM LORDU'NUN GELİNİ, yazar *Carlotta Anne Fairleigh* yazarken, adının son harfini görkemli bir süslemeyle bitirdi. Bir dakikalık derin düşüncenin ardından her şeyin üstüne kalın bir çizgi çekti ve hemen altına ÖLÜM LORDU'NUN GELİNİ, yazar *Leydi Oakleigh*, yazdı. Eğer kocası ona adından başka hiçbir şey sunmuyorsa, o zaman Lottie o adı kullanabilirdi. Londra'daki her yayıncı böylesine bir taslak için yaygara koparırdı. Hatta Bayan Terwilliger bile Lottie'nin yeteneğini daha fazla inkâr edemezdi.

Lottie vicdan azabının gürültüsünü acımasızca bastırarak önüne temiz bir sayfa çekti. Hayden, gözleri ve elleri tutkuyla alev almış bir halde onu kapiya dayadığında adamın yüzünde beliren ifadeyi hatırlamak için hayal gücünün çalışmasına pek gerek kalmadı. Yazmaya başladığında kalemi neredeyse sayfanın üzerinde süzülüyordu: *Beni öldürmeyi planlayan adamla göz göze geldiğim ilk anı asla unutmayacağım... Yüzü aynı anda hem dehşet verici hem de karşı konulmazdı, esrarlı güzelliği ruhunun karanlığını yansıtıyordu...*



## Onuncu Bölüm



*Eğer o Cehennemin Efendisi'yse, ben de şimdi hanımıydım...*

Ertesi sabah Lottie, eğer kocası bir mürebbiye istiyorsa o zaman onun için bir mürebbiyeye olmaya karar verdi. Bayıldığı parıldayan gül poplinlere ve zengin, mavi kadifelere küçümseyerek bakarken, sandıkların birinden gümüş rengi sabahlığı çıkardı. Kuşağını çıkarıp kenarını süsleyen ipek çiçekleri sökerek pencereden görünen gökyüzü kadar merhametsizce gri ve karamsar bir elbise yaptı.

Saçlarını acı verecek kadar sıkı bir topuz yapıp buklelerinden insafsızca sıyırdı. Tek bir telin bile kaçmaya izni yoktu.

Köşedeki boy aynasından yansımasını inceledi, dolgun dudakları incecik bir çizgi haline gelmişti. Tüm ihtiyacı olan yuvarlak çerçeveli bir gözlük ve çenesindeki tüylü, büyük bir bendi. O zaman Bayan Terwilliger'la karıştırılabilirdi. Oldukça yaşlı görünüyordu... en azından yirmi dört gibi.

Kahvaltı saatinin gelmesini beklerken kutularını ve sandıklarını kurcalamaya başladı. Belki de tanıdık eşyalarıyla çevreleyince, bu yer

o kadar da yabancı hissettirmezdi. İki sandığı boşalttı ve köşedeki ceviz ağacından şifoniyerin her bir kuytu köşesini doldururken, acayip bir hissin farkına vardı. Sayısız Gotik romanda bu tür şeyleri okumuş ve hatta bir iki kez kendi hikâyelerinde yazmış olsa da, asla bizzat tecrübe etmemişti.

Ensesindeki tüyler gerçekten de havaya dikildi.

Lottie, Hayden'ın ilk eşinin hayaletiyle yüz yüze gelip gelmeyeceğini merak ederek yavaşça dönerken, tuttuğu çorap parmaklarının arasından kaydı.

Saçlarının arasından görünen gözlerine ve kir bulaşmış düz burnuna bakılırsa, kapıdan gözetleyen varlık kesinlikle ölümlüydü. Ziyaretçisinin tek bir arkadaşça gülümsemeyle bile tüyeceğini sezen Lottie, dikkatini çabucak sandığa çevirdi.

“Günaydın Allegra,” dedi serinkanlı bir şekilde. “İçeri girmek ister misin?”

Lottie göz ucuyla baktığında kızın yan yan odaya girdiğini gördü. Kızın ayakları bağcıkları bağlanmamış botlarıyla sürükleniyordu. Lottie yazısının ilk bölümünü şafaktan kısa bir süre önce bitirdiğine ve yazı kutusunu sahte panelinin altına sıkıştırıp meraklı gözlerden uzakta olmasına şükretti.

Tuhaf bir sessizlikten sonra, Allegra pat diye, “Babamı seviyor musun?” deyiverdi.

Lottie, bu sorunun kendisini neden duraksattığını söyleyemedi. Sonuçta, kızın babasını zar zor tanıyordu.

Lottie uygun bir cevap verebilmek için savaş verirken, Allegra botunun yıpranmış ucunu yere dayadı. “Eğer sevmiyorsan seni suçlayamam. Oldukça katlanılmazdır.”

Mirabella kudurmuş bir toz yumağı gibi yataktan aşağıya atarken, Lottie kediye azarlayarak kızı kurtarsa mı, yoksa Mirabella'ya

katılsa mı bilemiyordu. Mirabella, şeytani bir sevinçle Allegra'nın ayakkabılarından birinin bağlarına atladı.

Lottie, Allegra'nın herhangi küçük bir kızın yapacağı gibi yaygara koparmasını ve yavru kediye bağırmasını bekledi ama çocuk gözlerini Lottie'nin sandıktan çıkardığı objeye dikmiş bakıyordu.

Lottie yıpranmış oyuncak bebeği kaldırırken dudakları sevgi dolu bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. "Ablam Londra'ya ilk seyahatinde benim için satın almıştı. O zamanlar senin yaşlarındaydım. Laura, bebeğin tıpkı bana benzediğini düşünmüş. Bu zavallıcığın bir zamanlar babanın senin için yaptırdığı bebek kadar güzel olduğuna inanabiliyor musun?"

Bebeğin orijinalinde altın rengi, uzun buklelerinden yapılmış bir topuzu vardı ama Lottie saç maşasıyla fazlasıyla hevesli bir seans sonrasında bebeğin saçlarının yarısını yakıp kül etmişti. Bebeğin yanaklarındaki gül rengi solmuştu. Jüponunun katları lime lime olmuş ve lekelenmişti, küçük ve kalkık burnuysa ufalanmıştı. Tek gözünün üzerinde siyah, ipek bir yama vardı.

"Tek gözünü trajik bir okçuluk kazasında kaybettikten sonra, ağabeyim George ve ben onunla korsancılık oynardık," diye açıkladı Lottie. "Onu ahırın tavan arasının dışındaki tahta döşemede yürüttük... bu nedenle de burnu ufalandı."

Allegra bebeği incelemeye devam ederken küçük, ciddi suratında düşünceli bir ifade vardı. "Ondan hoşlandım," dedi en sonunda. "Onunla oynayabilir miyim?"

Lottie bu cüretkâr ricadan dolayı şaşkındı. Ama Allegra'nın inatçı bakışına karşı koymak imkânsızdı. Hayden'ın, Allegra'nın öfke nöbetleri hakkında anlattıklarının aksine, Lottie bu çocuğun az şey istediği ve çok daha azını beklediği izlenimini elde etti.

Lottie, oyuncak bebeğin eteğini düzeltip isteksizce kıza uzattı. "Ona benim verdiğimden daha fazla zarar verebileceğini sanmıyorum."

“Teşekkürler.” Allegra başka bir kelime etmeden bebeği kolunun altına sıkıştırdı ve odadan çıkıp gitti.

Lottie kahvaltıya indiğinde, Hayden parlak yüzeyinin üzerinde bir kriket turnuvası düzenlenebilecek kadar uzun, devasa maun bir masanın başında onu bekliyordu. Devonbrooke Malikânesi’ni de böyle masalar süslüyordu ama Sterling sadece aile arasında olan akşam yemeklerinde bir uça bir araya gelmek konusunda ısrar ediyordu. Böylece birbirlerinin eşliğinin ve sohbetin keyfi daha iyi sürülüyordu. Bir uşak, masanın uzak ucundaki tek sandalyeye kadar Lottie’ye eşlik ederken, genç kız Hayden’ın Sterling’le aynı şeylere ilgi duymadığını anlayabildi.

Lottie odaya girdiğinde ayağa kalkacak kadar görgüsü vardı.

Sandalyesine otururken, “Günaydın, Lordum,” dedi fazlasıyla resmî bir biçimde.

Hayden düşük gözkapaklarının ardından genç kızın vakur kıyafetini incelerken, “Leydim,” diye cevap verdi.

Adam kendini sandalyesine atıp yeleğinin cebinden bir saat çıkardı. Lottie önce bu hareketin, kendisinin yavaşlığına sitem anlamında olduğunu düşündü ama ardından masada bulunan bir boş yeri daha fark etti.

Tam olarak Hayden’la ikisinin ortasındaydı.

Allegra belirdiğinde Hayden saatini henüz kapatmıştı. Kız ayaklarını sürümek yerine neredeyse sıçıyordu. Kahvaltı için kirli bir çorap giymiş ve burnundaki lekeyi yanağına bulaştırarak hazırlanmıştı. Soluğunun ardından mırıldanırken ağır sandalyelerden birini kendininkine doğru itmek için müthiş bir çaba harcadı ve ganimetini genellikle yaşlılara ya da güçsüzlerin yapacağı hassas bir dikkatle sandalyeye yerleştirdi.

Hayden hayretini gizlemekten âciz bir halde kaşlarını çatarak sandalyeye baktı. “Bu şey de ne böyle?”

“Bu benim yeni bebeğim. Onu bana annem verdi.” Allegra döndü ve ışık saçarak Lottie’ye baktı. Bu parlaklık saçan gülümseme çocuğun yüzünü bambaşka bir hale dönüştürdü. Güvenilmez bir an için, sadece dikkat çekici değildi; güzeldi.

Küçük canavar.

Hayden bakışını Lottie’ye çevirirken Lottie midesinin dizlerine kadar düştüğünü hissetti. Hayden pürüzsüzce, “Annen ne kadar da cömert,” dedi. Adam kahve fincanını alaycı bir şekilde Lottie’nin şerefine kaldırırken, gözleri ıslı ıslıldı.

Hayden’ın kendi sevimli ve pahalı hediyesi yumuşak tabuttan kutusunun içinde yatarken Lottie onun çocuğuna, kızı şımartmak için oldukça yıpranmış ve oldukça sevdiği oyuncağını verdiği için tabii ki de cömertti.

“Sadece eski oyun eşyalarımın biri.” Lottie açıklamak için aceleci davrandı. “Allegra ben eşyalarımı boşaltırken odama geldi ve bebekten hoşlandı.”

Kız peçetesini eğreti bir önlük gibi katladı ve bebeğin buruşmuş korsesinden içeri tıktı. “Annem, benim yaşımdayken tıpkı bu bebek gibi göründüğünü söyledi.”

Hayden düşünceli bir halde bebeğin kabark, kavrulmuş buklelerini, ufalanmış burnunu ve korsan göz bandını inceledi. Bebek çektiği bir sürü eziyete rağmen sağlam durumdaki mavi gözü kendini beğenmiş ışıltısını ve gül goncası dudakları sırtışını hâlâ kaybetmemişti. “Ben, özellikle göze çarpan bir benzerliği hâlâ görebiliyorum,” dedi Hayden.

Hayden’ın şansına; dün gece Lottie’ye yemek getiren ufak tefek, kısl saçlı hizmetçi elinde buharı tüten yulaf lapası kâseleriyle koşuşturarak geldiğinde, Lottie’nin çileden çıkmış bakışını gizledi. Yemeklerini yerken aradaki gergin sessizlik yalnızca Allegra’nın ka-

şığını oyuncak bebeğe doğru kaldırıp lapa verirken mırıldanmaları bölüyordu. Lottie kendi sıcak çikolatasını tek bir yudumda bitirirken, striknin<sup>1</sup> özü olmasını diliyordu.

Allegra, yulaf lapasının son lokmasını da memnun bir şapırtıyla bitirirken bakışları Hayden ve Lottie'nin arasında gidip geldi. "Ee, siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Lottie bir ağız dolusu tütsülenmiş bahkandan boğuluyordu.

"Sanırım bu soruyu annenin cevaplamasına izin vereceğim." Hayden sandalyesine yerleşti, adamın gözlerindeki ahlaksız parıltı, cevabı en az Allegra kadar merakla beklediği konusunda Lottie'yi uyarıyordu.

Bunu bilerek düşünmeden konuştu. "Babanın penceresinden içeriye gözetlerken baban beni bir fahişeyle karıştırdı." Lottie oyalanmak için peçetesini dudaklarına bastırdı. "Şey... aceleyle evlenmişiz gibi görünüyor olsa da, tanışmadan önce de babanın kim olduğunu biliyordum."

Allegra gözlerini masumca kırparken, "Ünlü mü?" diye sordu.

Hayden kahvesinden bir yudum alırken, "Kötü namlı," diye mırıldandı.

Lottie'nin gülümsemesi olduğu gibi yüzünde dondu. "Şöyle söyleyelim, bazı kesimlerde bir hayli ünlü. Tam da bu yüzden onunla tanışmak için çok hevesliydim."

"Peki babam, olmasını umduğun gibi biri mi?"

"Çok daha fazlası." Lottie, Hayden'a iğneleyici tatlılıkta bir gülümseme gönderdi.

"Öyleyse nerede tanıştınız?"

---

1 Bir tür zehirli madde. (ed.n.)

“Aslında benim sosyeteye takdimimde tanıştık,” diyerek kızı bilgilendirdi, yalan söylememek için zorlukla çabalıyordu. “İlk valsten hemen önce.”

Allegra’nın doyumsuz dikkati babasına döndüğünde, Lottie rahatlamayla çöktü. “Sen onunla evlenmek istediğini nasıl anladın?”

Masanın uzunluğu ne kadar olursa olsun; Hayden’in Lottie’ye gönderdiği bakış bir okşayış kadar mahremdi. “Üvey annenin cazibesini görebildiğinden eminim, fazla ikna edilmeme gerek olmadı.”

Lottie’nin bildiği kadarıyla gerekmemiştir de. Sterling’in adamın kalbine doğrulttuğu düello tabancası sayılmazsa tabii. Lottie bakışlarını adamınkinden ayırdı, silkelenerek yalnızca adamın aşıkâr düzenbazlığından değil, aynı zamanda kendi üzerinde oluşturduğu beklenmeyen etkiden de sıyrıldı. Bir sonraki sefere genç kızın kendini daha dikkatlice koruması gerekecekti. Bir çocuğa, özellikle de kendi çocuğuna yalan söyleyebilen herhangi bir erkek, Lottie’nin sandığından çok daha tehlikeli olurdu.

Hizmetçi kapları toplamak için geri döndüğü anda Lottie delici bir rahatlık hissetti.

Allegra bebeğin önce ağzını, ardından burnunu sildi. “İzin verirseniz, biz gidebilir miyiz baba?”

Hayden düz bir şekilde, “Elbette,” diye cevapladı.

Kız ayrılırken sanki çok el üstünde tutulan bir bebek gibi oyuncacı omzuna yatırdı. Hizmetçi ağzı açık bir halde çocuğun arkasından bakarken, Lottie’nin kucığına fincandan çikolata damladığını fark edemeyecek kadar dalmıştı.

Hayden sertçe, “Meggie!” diye seslendi.

Kız girdiği trans halinden çıktı. “Ah, Leydim! Ben, çok üzgünüm!” Bir peçete kaptı ve çikolatayı Lottie’nin eteğinin pahalı kumaşının daha derinlerine yaydı.

Lottie, yapış yapış peçeteyi kızın parmaklarının arasından almaya çalışırken, “Sorun değil,” diyerek ona güven verdi.

Hizmetçi ortalığı toplamasını bitirip gittiğinde Hayden dudaklarında oynayan buruk bir gülümsemeyle sandalyesine yayıldı. “Meggie’yi başışlamalısın. Kızımın herhangi bir şey için izin istediğini duymaya alışkın değil. Özellikle de benden izin istemesine.”

“Derslerimize başladığımızda, görgü kuralları konusunda terbiye etmek için elimden geleni yapacağım.”

“Görgü kuralları umurumda bile değil.” Hayden kahve fincanını masaya çarptığında, Lottie adamın sertliğiyle irkildi. “Seni buraya Allegra’nın kafasını zırvalarla ve saçmalıklarla doldur diye getirmedi. Ona dil, tarih, coğrafya ve matematik öğretmeni istiyorum. Eğer bu dünyadaki yoluna tek başına devam etmek zorunda kalırsa, gerçekten işine yarayabilecek bilgileri öğretmeni istiyorum.”

Lottie, “Sosyetenin çoğunluğu, varlıklı bir koca kapmak için gereken tek bilginin uygun bir reverans yapmanın zarafeti ve dans edeceği kişileri bulma kabiliyeti olarak görüyor,” diyerek belirtti.

“O yetenekler Allegra için anlamsız olacaktır. Sosyete de asla hak ettiği yeri alamayacak ya da elverişli bir evlilik yapamayacak.” Yakıcılık adamın sözlerini keskinleştirdi. “Annesi ve ben bunu kesinleştirdik.”

“Sosyeteye takdimine hâlâ birkaç yıl var. Belki de yeterince zaman geçerse...”

Adamın acıyan bakışı onu susturdu. “Önümüzdeki otuz yıl boyunca onu burada kapalı tutabilirim ama sosyeteye girdiğinde hâlâ soğukkanlı bir katilin kızı olarak bilinecektir.”

Lottie, onun bir düelloda en yakın arkadaşını öldürdüğünden bahsedip bahsetmediğinden tam emin olmayarak yutkundu.

“Yapmanı istediğim şey onun zihnini geliştirmen.” Adamın yüzünden garip bir gölge geçip gitti. “Onu güçlü yapmanı istiyorum. Kırılmaz.”

Lottie, kurnaz çocuğun pejmürde bebeğe karşı sergilediği dalkavukluğu hatırlayarak mırıldandı: “Bu pek zor bir görev olmasa gerek.”

“Sadece ben öldükten sonra Allegra’nın kendine bakabileceğini bilmeye ihtiyacım var. Ben yaşadığım müddetçe başka hiçbir şeye ihtiyaç duymayacak.” Lottie’nin yüzünü inceledi, yeşil gözleri yumuşayarak güneşli çayırların sıcaklığına büründü. “Eğer kızımı korumama yardım edersen, senin de ihtiyacın olmayacak.”

Hayden genç kıza kabaca reverans yapıp ayrılırken, Lottie onun tutamayacağı bir söz verdiğini düşündü. Lottie şimdiden asla sahip olamayacağı bir şeyi istemeye başlamaktan korkuyordu.

Evin dolambaçlı yollarında yaptığı bir aramadan sonra, sorumluluğundaki kızdan hiçbir işaret bulamayan Lottie, Allegra’yı nerede bulacağını bilecek bir hizmetkâr bulmayı umarak alt kattaki mutfığa yöneldi. Basamaklardan inip bir köşeyi döner dönmez Martha ve Bayan Cavendish’in ateşli bir şekilde tartıştıklarını fark etti. Şömine ocağının başında dikilen ve endişeli görünen hizmetçilerin fısıltısı ona ulaşmıyor olsa da, Lottie onların dudaklarını okuyabileceği kadar yakına sokulmuştu.

“Kızı işe almamamız gerektiğini düşünüyorum,” diyordu Bayan Cavendish. Kâhyanın solgun teni, çıkık elmacık kemikleri üzerinde gerilmişti ve kadının yüzüne çökmüş bir ifade veriyordu. Bayan Lyttelton’ın Okulu’ndaki öğretmenlerden biri olsaydı, Lottie ve Harriet muhtemelen kadına düşüncesizce “Bayan Kadavra” adını takardı. “Sonuçta, Efendi’nin kapısına gelip bir iş için yalvarmasından başka yumurcak hakkında ne biliyoruz ki?”

“Pekâlâ, bence kızı işe almamaya gücümüz yetmeyebilir,” dedi Martha. “Geçen ay üç kız kaybettik ve dün gece iki tane daha. Eşyalarını toplama zahmetine bile girmeden, şafaktan önce tüyüverdiler. Eğer böyle devam ederse yaza kadar koca evin işleri sadece sana ve bana kalacak.”

“Ama kızın ne bir referans mektubu var, ne de deneyimi... Ayrıca bir yarasa kadar da kör! Bu sabah Giles kapıyı açtığında, neredeyse adamı kendi boyunbağıyla boğuyormuş. Çünkü boyunbağını kapı tokmağı sanmış. Hem, süpürgeyi tutuşunu gördün mü? Tanrım, topladığından daha fazla kiri dağıttı. Ona tüy toz alıcıyı uzattığımda bana geri uzatıverdi. Tüylerin ve tozun onu hapsiştirdiğini söyledi.”

“Eğer yiyecek istiyorsa çabucak öğrenecektir. Eğer öğrenmezse kulağını çekip aklını başına getiririm.”

Bayan Cavendish dimdik durdu, ince burun deliklerinden alevler çıkıyordu. “Pekâlâ, hâlâ bunun bir hata olduğunu düşünüyorum.”

Martha, Bayan Cavendish’in de kulağını çekip aklını başına getirmeyi tercih eder gibi tısladı: “O zaman yapmak zorunda olduğumuz bir hata. Başka ne yapabiliriz? Şimdi eve bir başka kadın daha getirdiği için her şey daha da kötüye gidiyor. Adamlar bile karanlık basınca odalarından dışarı çıkmaya korkuyor. Hiç kimse o korkunç şeyle karşılaşma riskini göze alamıyor...”

Lottie istemsizce ses çıkarmış olmalıydı ki iki kadın da ona bakmak için döndü. Bir şişe şeriyi kurcalarken yakalanmış olduklarında görünebilecekleri kadar suçlu görünüyorlardı.

İleri doğru aceleyle adım atan ilk kişi Bayan Cavendish oldu. Belindeki anahtarların bulunduğu halka şıkırdadı ve ince dudakları tedirgin bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ah, Leydim, burada ne yapıyorsunuz? Eğer bir şeye ihtiyacınız varsa zili çalmanız yeterli.”

“O haklı evladım.” Martha aceleyle ona doğru geldi. “Artık bir markiz olduğunu ve yaşlı Martha’nın senin her arzunu yerine getirmek için burada olduğunu asla unutmamalısın.”

Lottie nefesini toplayamadan kadınlar etrafını çevreledi. Kederli geleceğinde yalnızca hapsirlik nöbetleri ve çekilmiş kulaklar olacak, uzağı iyi göremeyen yeni hizmetçi hakkında merak etmesine fırsat bile vermeden, itiş kakışla Lottie’yi çabucak mutfağın dışına sürüverdiler.

Martha ve Bayan Cavendish, Allegra'nın nerede olabileceğiyle ilgili bir şey bilmediklerini söylediğinden, Lottie malikânenin arazisine çıkmaya karar verdi. Evin ön kapısından çıktığı anda sert rüzgâr yanaklarını acıttı ve kaşmir şalını gülünç duruma düşürdü. İngiltere'de bir yerlerde, geç açan lalelerin narin yaprakları güneşin ısıttığı topraktan başlarını uzatırken, yumuşak bir rüzgârın ağaçlardaki tomurcukları tamamen çiçeklenmesi için ikna ettiğine inanmak öylesine zordu ki! Buradaysa yalnızca fundahklar, rüzgâr, deniz ve gökyüzü vardı. Bu çorak krallıkta hangisinin hüküm süreceğine karar vermek için hepsi savaşıyordu.

İlk dürtüsü, anında eve geri dönmek olsa da, kulak misafiri olduğu konuşmayı düşünerek enerjik bir şekilde yürümeye karar verdi. Hayden'ın aksini iddia etmesine rağmen, dün gece kederli feryatla rahatsız olanın yalnızca Lottie olmadığı açıktı. Ya da bu ilk kez olmuyordu. Eğer tekrar olursa, Lottie o korkak hizmetçiler gibi gecenin bir yarısı kaçmayacağına söz verdi. Bir şekilde, o ruhanî müziği duyduğu yere dönme cesaretini bulacaktı. Bu, kocasıyla bir kez daha karşı karşıya gelme riskini içerse bile...

Boş avluyu ve ürün vermemiş bakımsız bahçeyi aradıktan sonra, Allegra'yı en sonunda cansız bir meyve bahçesinin kenarında bulunan elma ağacının eğri büğrü dallarına tünemiş bir halde buldu. Lottie'nin oyuncak bebeği ağacın dibine öylece bırakılmış, kirin içine yüzüstü yayılmıştı.

Pişman bir halde kafasını sallayan Lottie, bebeğin ufalanmış burnunu silkeledi ve onu ağacın gövdesine dayayarak nazikçe oturur pozisyona getirdi. Allegra'ya doğru, "Merhaba!" diye bağırdı. "Aşağıya inip benimle konuşmak ister misin?"

Çocuğun parlayan tavrı yok olmuştu. "Hayır, teşekkürler," diyerek seslendi. Gözlerini uzaktaki ufuktan ayırmadı. "Bulunduğum yerden oldukça memnunum."

Lottie bir dakika için bu bilgiyi sindirdi. “Pekâlâ öyleyse. Eğer sen aşağıya gelmiyorsan o zaman ben yukarı çıkarım.” Sosyeteye takdiminin yapıldığı gecedan dersini alan Lottie, şalını çıkardıktan ve eteğini bacaklarının arasına kıştırıp eğreti bir pantolona dönüştürdükten sonra ağaca tırmanmaya başladı.

Allegra’nın tüneğine ulaştığında çorapları takılmış ve hafifçe nefes nefese kalmıştı ki kız şüpheli bir şekilde onu incelemeye başlamıştı. “Leydilerin ağaçlara tırmanmaya izinli olduklarını düşünmüyordum.”

Lottie, “Leydiler canları ne isterse onu yapmaya izinliler,” diyerek onu bilgilendirdi. Öne doğru eğildi ve sesini alçaltarak komplocu bir fısıltıyla konuştu. “Onları görecektir kimse olmadığı sürece.”

Kendini iki dalın arasına yerleştirdi, bir tarafındaki kıvrımlı kenarla diğer tarafındaki ottan denizin arasında kaldı. Rüzgâr, daha Lottie nefes alamadan havayı kapıp götürse bile, Lottie manzaranın nefes kesici olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Allegra ona kaşlarını çatmaya devam etti. “Burada ne yapıyorsun? Babamla birlikte olman gerekmiyor mu?”

“Aslına bakarsan, seni bulmam için beni gönderen babandı. Senin derslerine yardım edebileceğimi düşündü.”

“Benim dersim yok.”

Kızın kabalığından dolayı şaşkına dönen Lottie, “Pekâlâ öyleyse, belki de almanın zamanı gelmiştir,” dedi. “Londra’dan harika kitaplar getirdim... Raleigh’in Dünya Tarihi, Linnaeus’un Botanik Felsefesi, Savigny’nin Ortaçağ’da Roma Hukuku Tarihi.”

“Kitaplardan hoşlanmam.”

Şimdi de şüpheli görünme sırası Lottie’deydi. Kitaplardan hoşlanmayan kimseye güvenmezdi. “Eğer kitaplardan hoşlanmıyorsan, o zaman Bayan Parsons’ın Wolfenbach Kalesi’ni hiç okumamışsındır. Öylesine heyecan vericiydi ki onu bitirdikten sonra neredeyse

bir hafta boyunca başucumda bir mum yanmadan uykuya dalmayı reddetmiştim.”

Allegra hor görerek burnunu çekti. “Martha kitapların hem kâğıt hem de zaman israfı olduğunu söylüyor. Patates ekmeyi öğrenerek çok daha işe yarar olurmuşum.”

Lottie böylesine kutsal bir şeye edilen hakarettten dehşete kapılarak bir an için konuşamadı. “Pekâlâ, eğer Martha Geceyarısı Çanı, Gizemli Uyarı ve Kanlı Keşiş’i okumuş olsaydı, tüm kitapları zaman ve kâğıt israfı olarak değerlendirmekte bu kadar aceleci olmayabilirdi!” Çocuk için adaba uygun bir rol modelliği sergilemesi gerektiğini hatırlayan Lottie, asabiyetini dizginlemek için çabaladı. “Benim patates ekmekte deneyimim olmadığına göre, neden bu öğlen çaydan önce ilk dersimiz için sınıfta buluşmuyoruz?”

“Pekâlâ. Başka bir seçim hakkım mı var, *anne*?” Bu kez, kelime utandırıcı bir aşağılama içeriyordu.

“Ben senin annen değilim, Allegra,” dedi sessizce, “öyleymişim gibi davranmana gerek de yok.”

“O zaman senin de benden hoşlanmış gibi davranmana gerek yok.” Kız tek dizine sarılarak göğsüne doğru çekti ve gözlerini denizin olduğu yöne dikti. “Hiç kimse hoşlanmıyor.”

“Bunun tamamen doğru olduğunu söylemezdim. Baban için çok şey ifade ediyorsun gibi görünüyor.”

“Ha! O benden hoşlanmıyor. Bana yalnızca o aptal oyuncak bebek gibi pahalı hediyeler alıyor çünkü bana acıyor.”

Lottie, çocuğun sesindeki mutlak inançtan rahatsız olarak kaşlarını çatı. “Sen onun kızısın. Hangi akla hizmet sana acısın ki?”

Allegra ona bakmak için döndü, koyu renk saçları rüzgârla uçuşuyordu. “Sır tutabilir misin?”

Lottie dürüstçe, “Hayır,” diye yanıtladı.

Allegra gözlerini devirdi ve kıyı şeridini çevreleyen sarp kayalıkları incelemeye geri döndü. “Bana acıyor çünkü annem deliydi ve ben de delireceğim.”

Lottie ders vermesi gerekenin kendisi olduğunu bilse de, aniden bu çocuktan öğrenebileceği çok şey olduğunun farkına vardı. Hayden’ın karısının akıl sağlığından sorunu olduğunu öğrenmek Lottie’yi pek şaşırtmadı. Elbette yalnızca deli bir kadın öyle öpüşebilen bir adamı aldatırdı.

“Sana delireceğini baban mı söyledi?”

“Tabii ki hayır,” dedi Allegra küçümseyerek. “Bu konuda hiç konuşmaz. Önemli olan hiçbir konuda konuşmaz. Ama benim duymadığımı düşündükleri zamanlarda hizmetkârların sürekli konuştuklarını duyuyorum. ‘Zavallı çocuk. Tıpkı annesi gibi,’ diye fısıldıyorlar, sanki deli olmanın yanında bir de körmüşüm gibi bana bakıp kafalarını iki yana sallıyorlar.”

Küçük kızın asık suratını incelerken, “Deli gibi hissediyor musun?” diye sordu Lottie.

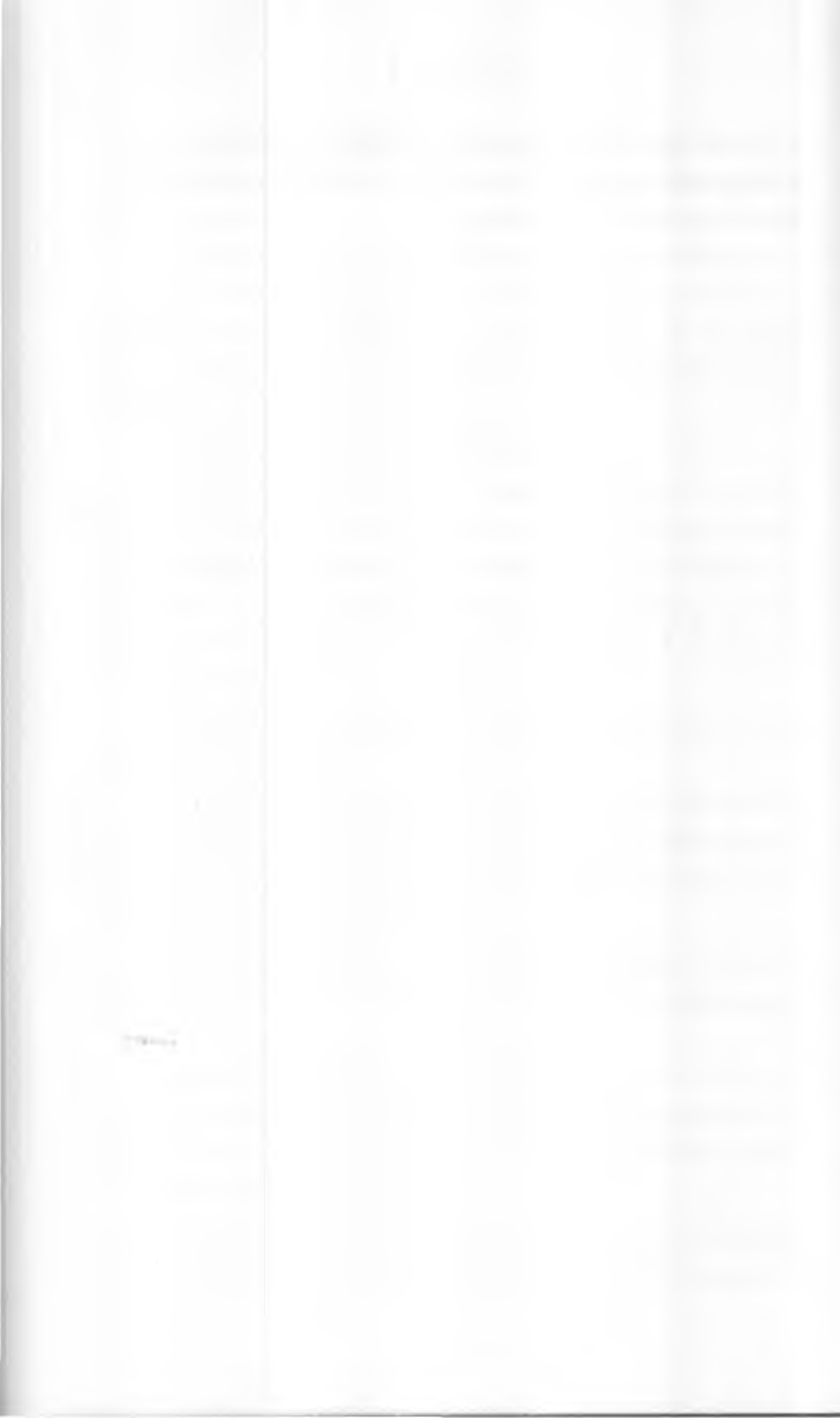
Allegra bu soruyla kafası karışmış göründü. Sanki daha önce, bu konuyu gerçekten hiç değerlendirmemiş gibi. “Hayır,” diye cevapladı en sonunda. Kendi cevabına şaşırıırken gözlerini kırptırıyordu. “Ama çoğu zaman sinirli hissediyorum.”

Lottie aşağıdaki dala doğru sallanıp aşağı inmeye başlarken kahkaha attı. “Senin yaşındayken ben de öyleydim. Endişelenme. Gececek.”

Lottie zemine ulaştığında eteğini silkeledi. Kısa bir süre için oyuncak bebeğini kurtarmayı düşündü ama daha sonra onu Allegra’nın güvenilmez bakımına bırakmaya karar verdi. Şalını omuzlarına sarıp eve doğru yürümeye başladı.

“Seni asla sevmeyecek, bunu biliyorsun.” Rüzgâr, Allegra’nın sesini kulaklarına taşıdı. “Ondan başka kimseyi, asla sevmeyecek.”

Lottie ottan bir tepeye takıldı. Tökezlemesini kızın görmemiş olmasını umuyordu. Aceleci yürüyüşünü sürdürürken homurdandı: “İşte bunu göreceğiz, öyle değil mi?”



## On Birinci Bölüm



*Bu dünyada, feryat eden hayalet kadınlardan çok daha dehşet verici korkular olduğunu kısa zamanda öğrendim...*

25 Mayıs 1825

*Sevgili Bayan Terwilliger,*

*Size yazmamın sebebi, Bayan Lyttelton'ın Okulu'nda birlikte geçirdiğimiz yıllarda sebep olmuş olabileceğim sıkıntı ve rahatsızlık için derinden duyduğum kederi ifade etmektir. Ağırbaşlılıkla yaptığım vicdan muhasebesi ve acı verici yankısının ardından, sandığımın yarısı kadar bile akıllı olmadığımın farkına vardım.*

*Birinin odasına belirsiz bir sürede canlı bir hayvan bırakmak edebe aykırı eğlence ve sosyal ayrıcalık getirse de, hem kişisel eşyalarda, hem de saygınlıkta getirdiğinden çok daha fazlasını götürüyordu. (Yalnızca bir midilli bıraktığım için gerçekten şükretmelisiniz! Bir keçinin çok daha fazla iştahı olduğunu garanti edebilirim. Özellikle de ipek iç çamaşırları ve birinin çok sevdiği şapkasının üzerindeki çiçek süsleriyle, kurdeleleri... )*

Ayrıca sizi temin edebilirim ki eldivenlerinizin parmaklarının birbirine dikilmesi, külodunuzun dikişlerinin daraltılması yüzünden ilk oturma denemenizde kibar (ya da kaba) refakatçilerinize gönderdiğiniz iğrenç ve küçük düşürücü ses kadar tatsız değil.

Sizin bitmek tükenmek bilmez sakinliğinize sahip olmak için çabalarken, sizin kendinizi tutmanıza karşı yeni bir hayranlık duymaya başladım. Boğazımda fokurdayan öfkeyle çığlık atacağımı hissettiğimde ya da parmaklarım kızın küçük, ince boynunun narin şekline dolanmak ister gibi kavrıldığında, sizi düşünüyorum ve dişlerimi sıkarak anlayışlı bir gülümseme konduruyorum. Başparmağımla yağ bıçağımın ucunun keskinliğini gereğinden fazla önem vererek kontrol ettiğimi fark ettiğimde, sizin hoşgörünüzü hatırlıyorum ve kimseye tokat atmadan devam edecek gücü buluyorum.

Edindiğim erdem ve olgunluğun rol modeli olduğunuzu bilmek sizi gururlandırır diye düşündüm. Lütfen her zaman öyle olacağımı bilin...

Âciz hizmetkârınız,  
Carlotta Oakleigh

Not: Çizme derisinden ahududu lekesini çıkarmak için bir şey önerebilir misiniz?



30 Mayıs 1825

Sevgili Diana Hala,

Ayrı yerlerde olsak bile, yaz mevsiminde doğum günüm olduğunu unutmadığımı biliyorum. Bana yeni bir bone gönderebilmeni umu-

yordum. Birkaç tane de sevimli iç çamaşırı? (Ah ve belki de alay edilmeyecek bir çift, şu çekici devetüyü yarım çizmelerden. )

Sizi seven yeğeniniz,

Lottie

*Not: Thane amcaya ve ikizlere sevgilerimi ilet ama lütfen iç çamaşırılarından bahsetme.*



4 Haziran 1825

Sevgili George,

Küçük kız kardeşinin bir –ah, düşünmeye bile zar zor dayanabiliyorum!– anne olduğunu öğrendiğinde nasıl gülersin! Sen her zaman kendimden başkasıyla asla ilgilenmediğimi söyledin. (Tabii ikimiz de bunun tamamen doğru olmadığını biliyoruz... İkizlere ve kendi sevgili yeğenlerim Nicholas ile Ellie'ye her zaman düşkün oldum. Senin hep söylediğinin aksine, Ellie'ye karşı bu kadar sevgi dolu olmamın sebebi de benim o yaşlardaki halimin kopyası olması değil. Daha başka birçok alıcı özelliği var. Kendi zekâsı ve güzelliğine karşı sarsılmaz inancını saymıyorum bile.)

Benim durumumdaki bir kadından beklendiği gibi kendimi olgun nezakete ve adaba geçirdiğimi öğrenmenin de seni şaşırtacağından eminim. Kolayca etkilenen, genç üvey kızım için olumlu bir örnek ortaya koymak için didiniyor, onun hareketlerini sert ama sevgi dolu bir elle yönlendiriyorum.

*Bir zamanlar "Kız kardeş" dediğin (diğer şeylerle birlikte), kaygısız kızın görüntüsünü yüreğinde tut çünkü anneliğin hassas neşeleri en sonunda o kızın içinden bir kadın çıkardı!*

*Artık olgun olan,  
Carlotta*

*Not: Kahverengi örümcekler konusunda yanıliyordun. Isırıkları ölümcül değil. Birisi kazara ayakkabının içine girmiş olsa bile.*



*8 Haziran 1825*

*Sevgili Laura ve Sterling,*

*Daha önce yazamadığım için lütfen beni affedin ama kocamın ve üvey kızımın sunduğu sevgiden zevk almakla fazlasıyla meşguldüm. İkisi de benim için öylesine mutluluk kaynağı ki böylesine basit bir görevi yapmak için bile kendimi onların eşliğinden koparmayı zor buluyorum!*

*Bu evlilikle ilgili çekincelere sahip olduğunuzun fazlasıyla farkındayım ama sizi temin etmek istiyorum ki yalnızca aşk dolu bir koca değil, aynı zamanda sevgi dolu bir kız evlat da kazandım. Lütfen hiçbir surette, bir an için bile pişmanlık ve üzüntü duymayın. Eğer öyle hissederseniz buna katlanamam!*

*Daha kısa aralıklarla yazacağıma söz veriyorum. O zamana kadar benim yalnızca erkek, kadın ve bir çocuğun getirebileceği keyifli bir birliktelik içinde neşeli bir saadetle sarmalandığımı hayal edin.*

*Her zaman sizi çok seven,  
Lottie*

**Not:** Lütfen bana bir tane daha sarı güneş şemsiyesi gönderebilir misiniz? Benimkinin üzerine oturup bütün tellerini kırmışım gibi görünüyor.



10 Haziran 1825

*Ah, Benim Sevgili Harriet'im,*

*El yazımın okunaksız ve eğri büğrü olmasını başıyla ama bu uzun mektubu süpürge dolabının kısıtlı mahremiyetinde kaleme alıyorum. (Bir zamanlar modern ve zarif olan arkadaşının, kasvetin içinde ters çevirdiği bir kovanın üzerinde oturup, paspasın sapının adı anılmaması gereken bölgelerini dürtüklerken kâğıdı tek dizinin üzerinde dengelediğini hayal et.) Neden süpürge dolabında olduğumu mu soruyorsun? Sabırlı ol, sevgili arkadaşım, zamanla hepsini açıklayacağım!*

*George, ben Cornwall'a gelmek için ayrılır ayrılmaz senin de kendi ailenin kucığına dönmeyi seçtiğini yazdığında oldukça korktum. Sterling ve Laura, Sezon'u onların misafiri olarak geçirmenden memnun olurdu. Senin öğlen çayları içmeni, Hyde Park'ta faytonla gezmeni, eğer bir öpücük uğruna kendi Sezon'umu israf etmiş olmasaydım benim de her gece katılabileceğim balolara ve suarelere gidip kur yapıldığını ve dans ettiğimi hayal etmek bana büyük bir teselli verdi. (Bu arada oldukça iyi bir öpücük olduğu kuşkusuzdu.)*

*İri kocamın vahşiliğinden kaçmak için bu dolapta saklandığımı düşünmemen için seni temin ederim ki marki tam bir ilgili koca*

örneği. Bazen sadece varlığımdan haberdar olduğunu kanıtlaması için bana bağırmasını ve ağzına geleni söylemesini diliyorum. Şaşmayan kibarlıkla centilmeni oynuyor olsa da, bana tam olarak bakmak yerine bana bakıyormuş gibi davranma eğilimi var. (Senin de çok iyi bildiğin gibi, görmezden gelinmeyi asla kabul etmem.)

Hayır, kaçmaya çalıştığım onun kızı... uyanık olduğum her an başımın etini yiyen on yaşındaki arsız üvey evlat. Öğlen “derslerimiz” bir saat içinde başlayacağından sonsuza kadar burada saklanamayacağımı biliyorum. Derslerimiz çoğu günlerde, kurnaz küçük iblis esneyip ayağını yere vururken ve pencereden dışarı bakıp sonraki hain eylemini planlarken, benim sabırla Fransızca fillerin çekimlerini yapmamdan meydana geliyor. Daha dün odama döndüğümde en değerli mürekkep şişelerimin ayakkabı cilasıyla değiştirildiğini keşfettim. İlk eğilimim onun peşine düşmek ve kendini beğenmiş küçük kafasından aşağı dökmek olsa da, ona bu tatmini yaşatmayı reddettim.

Kızının haylazlığı için Marki ne mi yaptı diye soruyorsun? Küçük irade savaşlarımızın onun için gizli bir eğlence kaynağı olduğundan şüphelensem de, sadece tek kaşını havaya kaldırarak kabul etmekten ya da dudaklarındaki belli belirsiz kıpırtıyı The Times’ın en yeni baskısının ardına eğilerek gizlemekten öteye gitmiyor. İkimizin bir sonuç elde etmek için savaşmasına izin vermekten oldukça hoşnut görünüyor, tüm ganimetler de kazanana gidiyor.

Tek tesellim akşamları yazı masamın başında tek başıma kalmak ve romanım için yazdığım taslağa biraz daha ısıltılı parçalar eklemek. (Romanımdan bahsettim, değil mi?) Neyse ki hayalet bir kez daha ortaya çıkana kadar geceleri huzurlu geçiyor. (Hayaletten bahsettim, değil mi?)

Bekle! Bu duyduğum ses de ne? Basamaklardaki sinsi adımlar mı? Dolabın kapısını açıp koridora doğru bir bakış atarken omurgamdan aşağı dehşet dolu bir ürperti geçti. Ah, çok şükür! Üvey-iblis

*değil, sadece yeni gelen hizmetçi Martha'nın gazabından kaçıyor. Henüz zavallı sakar kızı bakamadım bile. Zamanının çoğu, uzağı göremeyen bir yengeç gibi bir temizlik felaketinden diğerine kaçarken geçiyor. Kızın evin içinde nerede olduğunu çanak çömleğin kırılması ve Martha'nın bağırışlarını dinleyerek bulabilirsin.*

*Sana anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki ama burada olduğumun anlaşılması an meselesi. Ah, sevgili, tatlı Harriet, arkadaşım ve sırdaşım, burada olmanı o kadar isterdim ki!!!*

*Daima Seninim,  
Lottie*

*Not: Eğer ayakkabımın içinde bir böcek daha bulacak olursam, korkarım bu evde cinayetle suçlanan tek kişi yalnızca kocam olmayacak.*

Lottie, Harriet'a yazdığı mektubu postaladıktan iki gün sonra, nadiren yüzünü gösteren ikinci güneşi bulutların ardından başını uzattı. Baharın tadı için kıvranan Lottie, kısa bir süreliğine evden ve Allegra'dan kaçmaya karar verdi. Ahırların yanından geçerken ensesinde artık tanıdık olan karıncalanmayı hissetti. Artık üzerinde oyunlar oynanmasından usanan Lottie, Hayden'ın somurtkan, her şeye burnunu sokan küçük kızına patlamaya niyetlenerek etrafında döndü.

Ufak, sarı bir kedi titrek bacaklarla Lottie'nin arkasında sendeliyordu.

Lottie, sanki karşısında Bengal kaplanı varmış gibi gerilemeye başladı. "Ah, hayır, yapma! Şu anda ihtiyacım olan son şey, hayatımı karmaşıktıratacak daha fazla kedi. Nereden geldiysen oraya yürü." Lottie geriye doğru yürümeye devam ederken, kediyi kovmak için elleriyle hareketler yapıyordu.

Lottie'nin reddinden korkmayan yavru kedi yürüyüş hızını genç kızın ayaklarının dibine devrilene kadar artırdı. Lottie inleyerek aşağı uzandı ve küçük hayvanı avucuna aldı. Hayvanın kısık miyavlamalarına ve kabarık sarı tüylerine bakınca yavru bir kedi yerine yavru bir ördek tutuyormuş gibi hisetti.

Gür siyah saçları alnına dökülen, sırk gibi bir delikanlı koşarak ahırlardan dışarı çıktı. Lottie'nin yavru kediyi tuttuğunu görünce aniden durdu ve paralanmış şapkasını başından çıkardı. "Sorun için üzgünüm Leydim. Annesi kayboldu. Bu miniği ve bunun gibi üç tanesini kendi başlarının çaresine bakması için bıraktı."

Lottie tekrar inleme dürtüsünü zar zor bastırdı. "Jem, üç tane daha mı dedin?"

"Korkarım öyle." Delikanlı başını üzgünce iki yana salladı. "Zavallı ufaklıklar kendilerini besleyebilecek kadar büyük sayılmazlar."

Sanki onun vurguladığı sözleri bekliyorlarmış gibi, ahırdan dışarı üç farklı şekilde ve renkte kedi daha çıktı. Sanki rengârenk, aşırı büyümüş sıçanlara benziyorlardı.

Sarı kedi Lottie'nin koluna ve omzuna doğru tırmanırken, Lottie yenilgiye uğramış bir nefes koyuverdi. "O ahırda bir sepetin yoktur sanırım, değil mi?"

Lottie yavru kedileri kendi yatak odasına götürürken yakalanmamayı umarak evin yan tarafındaki denize bakan açık Fransız penceresinden sıvıştı. Ağırlığıyla boğan kadife perdelerden yolunu bulmaya çalıştı. En sonunda çıkabildiğinde, kendini deri ciltli muhasebe defterlerinin istiflenmesiyle upuzun görünen heybetli bir maun masanın karşısında buldu.

Kocasının hemen arkasında oturduğu masanın karşısında.

Adam mesafeli bir ilgiyle, sanki Lottie tünel kazıp ahşaptan dışarı çıkmış bir çeşit egzotik kurtçukmuş gibi genç kızı izliyordu.

Sepetine sarılarak göğsüne dayadı, fularını üzerine örtmeyi akıl ettiği için şükrediyordu. “Şey, merhaba!” diye bağırarak konuştu. Sepetin kedilerin aralıklı cıyıklamalarını bastırmasını umuyordu. “Enfes bir gün, değil mi? Şey toplamak için dışarıdaydım...” Bu taşlaşmış ve soğuk arazide yetişebilecek herhangi bir çeşit meyve ya da sebze düşünmek için çabaladı. “...ceviz! Ceviz toplamak için dışarıdaydım.”

Memnuniyetle gülümseyen Hayden, sandalyesinin arkasında sallanan püsküllü zili çalmak için uzandı. “Martha’yı çağırayım o zaman. Belki de aşçıya onlarla bir turta yapmasını söyleyebilir.”

Lottie dehşetini pek gizleyemedi. “Ah, hayır! Lütfen bunu yapmayın! Ben onları kabuğundan çıktığı gibi yemeyi tercih ediyorum.”

Hayden, “Sen bilirsin,” diye mırıldandı ve dikkatini hesap defterlerine çevirdi.

Lottie kapıya doğru süründü.

“Carlotta?”

“Evet?”

Adam başını kaldırmadan konuştu: “Acıkmış olmalılar. Giderken biraz tütsülenmiş balık ve kaymak için mutfağa uğrasan iyi edersin.”

Lottie olduğu yerde donakaldı. Allegra haklıydı. Bu adam katlanılmazdı. Sepetin üzerindeki dalgalanan fulara bir bakış attı. Düğün gecesinden önce Laura ve Diana’nın ona tembihlediği şey neydi? Kur yapmak için âşıkların yatak odası dışında birbirlerine küçük, düşünceli hediyeler vermelerinin alışılmamış bir şey olmadığı mıydı?

Hayden’la yüzleşmek için dönerken, “Kendinizden utanmalısınız, Lordum,” diyerek azarladı.

Adam, yaptığı işten başını kaldırıp ona bakma onurunu gösterdi. “Utanmalı mıyım?”

“Evet, utanmalısınız. Çünkü şimdi açığa çıkarıp sürprizimi mahvettiniz.” Masaya ilerledi, adamın içine biraz kıpırtılı duygu katmayı başardığı için fazlasıyla memnundu. Bu duygu yalnızca şüpheden

ibaret olsa bile... “Hediyeinizi size sunmadan önce etrafına güzel bir kurdele bağlamayı umuyordum.”

Sepeti lap diye masanın üzerine bırakan Lottie, fuları savurarak çekiverdi. Kedicikler her bir yöne dağıldılar, titrek bacaklarıyla masanın üzerinde sendeliyorlardı. Lottie adamın defterlerinin üzerine bir küme zehirli engerek yılanı atmış olsaydı, Hayden bundan daha fazla korkmuş görünemezdi. Siyah olan kedi açık mürekkep şişesine doğru koşarken, siyah-beyaz olan kedi kaleminin ucunu dişlemeye başladı.

Adam son anda mürekkebi kaptı. Kedicik masanın kenarından yalpaladı ve tiz sesle miyavlayarak tahta çöp sepetinin içine düştü.

“Ah, bakın!” Lottie sarı kediye işaret etti. Kedi Hayden’ın kucağına hoplamıştı ve adamın yeleğinin kumaş kaplı düğmelerinden birini huzurla emiyordu. Kedinin mırıltısı öylesine yüksekti ki diğer kedinin kurtarılmak için çıkardığı acınası yalvarışları bastırıyordu. “Bu çok sevimli değil mi? Küçük adam onun annesi olduğunuzu düşünüyor.”

Yüzünü buruşturan Hayden kediye dikkatli bir şekilde ayırıp bir kol mesafesi uzakta tuttu. “Pekâlâ ama öyle olmadığım kesin!” Adam dik bakışlarını kediden Lottie’ye çevirdi. “Cömertliğinize minnettarım Leydim ama bu... bu... yaratıklarla tam olarak ne yapmam gerekiyor?”

Lottie kapıya doğru gerilerken, kendini bir tabak kaymağa yumulmuş gibi hissediyordu. “Ah, bilmem. Belki de Martha’yı çağırmalı ve onlardan bir turta yapmasını istemelisiniz.”

“Beni kıskırtmayın,” diye hırladı. Sonunda çöp sepetini devirmeyi başarmış ve şimdi Hayden’ın ince, yünlü kumaş pantolonuna tırmanmaya çalışan siyah kedicikten kurtulmak için nafil yere bacağı sallıyordu.

“Bunun hayalini bile kurmam,” diyerek adama güvence verdi. Odadan çıkmadan önceyse adama küstah bir gülümseme gönderdi.

Lottie giriş salonundan geçip mutfağa yönelirken hâlâ gülümsüyordu. En azından tütsülenmiş balık ve kaymak bulma konusunda yardım edebileceğini düşündü. Yine de bunu Hayden'a mı, yoksa kedileri mi acıdığından yaptığını bilmiyordu. Belki de halasının ve ablasının önerilerini uygulamayı daha çok gözden geçirmeliydi. Hiçbir şey olmamış olsa bile, sonunda kocasının tüm dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Aşağı katın merdivenlerine giden koridora çıktığında, bakır rengi örgüleri başlığının altından görünen Meggie karşı yönden geliyordu. Her zaman yaptığı gibi saygılı bir reveransla eğilmek yerine, genç hizmetçi Lottie'ye sürtünerek geçerken zar zor duyulur bir sesle özür dileyerek kızarmış yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Lottie gözlerini onun üzerine dikti, ilerlemeden önce kafa karışıklığıyla başını iki yana salladı.

Daha basamakların sonuna ulaşmadan heyecanlı seslerin vızıltısı ve neşeli kahkahalar Lottie'nin kulaklarına hücum etti. Sıvalı tavandan sarkan bakır tencerelere çarpmamak için eğilirken, köşedeki çam ağacından yapılan masanın etrafında toplanmış, üstüne serdikleri şeye bakan bir grup hizmetkâra göz attı. Ne Giles ve Martha, ne de Bayan Cavendish ortalıktaydı.

Bulaşıkçı hizmetçilerden biri, iri yarı uşağın omzunun üzerinden işaret ederek, "Şunu bir defa daha oku, aşçı," diye talep etti.

Aşçı kızgınlıkla, "Kendin oku," dedi. Kemikli burnu resmen masaya dayanana kadar öne doğru eğildi. "Daha bunu bile bitirmedim."

"Okuyamaz," dedi uşak. "Annesi ona okuma öğretmedi."

Hizmetçi adamın üniformalı poposuna sert bir çimdik attı. "Ama bana başka şeyler öğretti, değil mi Mac?"

İkisi de kıkırdayan bir yumak halinde birbirlerinin omuzlarına çöktüklerinde, Aşçı omzunun üzerinden ucuz bir broşür uzattı. "İşte. Bunu al. Resimler var."

“Aaaaah!” Aynı anda cıvıldaşarak kadının elindeki broşürü kaptılar, hevesle bir o yana, bir bu yana çevirdiklerinde yalnızca bir adamla bir kadının kabaca çizilmiş karikatürünü görebildi.

“Şunu bir dinlesenize?” Okuyabildiği açık olan hizmetçilerden biri buruşmuş gazeteyi kaldırdı, gözleri heyecanla parlıyordu. “Adamı evliliğe tutsak etmeden önce, bizzat Kral’la kısa bir süre cilveleşmek de dâhil diğer adamlarla da birçok gizli ilişkiden zevk aldığı dedikodusu vardı.” Birkaç hizmetkârın soluğu kesildi. “Eski âşıkları, kızın şehvetli iştahının yalnızca ihtirası tarafından aşıldığını iddia ediyor.”

Lottie anlayışla irkildi. Bir zamanlar onlarınkinden çok daha korkunç bir açlıkla broşürlere dalmış olabilirdi ama şimdi iyi davranılmayan kurbanına karşı merhametten başka hiçbir şey hissetmedi. İffetsiz de olsa, hiçbir kadın itibarına kara bir leke çalınmasını hak etmezdi.

Aşçı genzinden sesler çıkararak güldü. “Kesinlikle ilişki kasırgası! Daha çok bir örümceğin bulabildiği en tombul, en sulu sineği yakalayabilmek için ağ örmesi gibi.”

“Ha! Şunu dinleyin!” Karmaşadan başka bir gazete daha çıktı. “İhtirasla dolu günahkâr bir gecenin ardından, işini bilen papaz kızı tüm dualarına cevap verecek azgın bir asil buldu.”

“Bu resimde dua ediyormuş gibi görünmüyor!”

Uşak broşürü havaya kaldırarak çizimleri odak nokta haline getirdi. Devasa gözleri, kıvrık saçları, abartılı bir topuzu ve pörtlemiş göğüsleri olan bir kadın olarak tasvir edilen kişi, yüzünde alaycı bir ifade olan centilmenin önünde dizlerinin üzerinde duruyordu. Uşak haklıydı. Kesinlikle dua etmiyordu.

Lottie aniden hasta hissederek elini karnına dayadı. Aceleyle yapılan evliliği saygın gazeteleri yatıştırmış olmalıydı ama bu yerel paçavraları değil... İşte bu tam da Sterling’in onu korumayı amaçladığı

ıydı. Bu çirkin sesleri sonsuza kadar susturmak için öldürmeye ve ölme riskine gönüllü olmuştu.

“Efendi’nin onu yatağına kabul etmekte hiç acelesi olmamasına şaşmamak lazım,” dedi bahçıvanlardan biri. “Muhtemelen frengi kapmaktan korkuyordur.”

“Ya da başka bir centilmenin kızın karnını şişirmediğinden emin olmak için bekliyor olabilir.”

Hepsi kahkahalara boğuldu ama bulaşıkçı hizmetçi döndüğünde kahkahası tiz bir bağırışla sona erdi. Al yanaklarının rengi solarak kireçtaşı kadar beyaz bir hale geldi. Lottie en başta bu vahşi tepkiye kendisinin sebep olduğunu düşündü ama kadının korkmuş bakışları hemen Lottie’nin sol omzunun üzerindeki bir şeye sabitlenmişti. Hizmetkârlar birbirlerini dürterek tek tek sessizliğe gömüldüler.

“Birisı tüm bunların ne anlama geldiğini açıklamak ister mi?” Hayden’in ölçülü kelimeleri ani sessizlikte tabanca gibi patladı.

Lottie farkına varmadan sallanıyor olmalıydı, kocasının elleri omuzlarının üzerinde sıkıca kapanıp onu sabitledi. Lottie’nin ilk dürtüsü kendini ona bırakmak, adamın sıcaklığını ve gücünü özümsemek olmuş olsa da, kendini dimdik kalmaya zorladı. Kaşlarını çatmış bir Martha ve suratı bembeyaz olmuş bir Bayan Cavendish adama eşlik ediyordu.

Gazeteler ve broşürler çabucak masanın altında yok olmaya başladı. Aşçı, “Biraz eğleniyorduk, Lordum,” diyerek mızımızlandı. “Amacımız zarar vermek değildi.”

Uşak broşürü arkasına sıkıştırmaya çalışırken, Hayden almak için uzandı.

“Hayır!” Lottie ileri doğru atıldı ve kâğıdı hizmetkârın etli yumruğundan çekti, Hayden göremeden bir topa dönüştürdü.

Hayden, Lottie’yi bileğinden yakalayarak broşürü onun kaskatı parmaklarının arasından çekti. Kâğıdı açtı, Lottie adam neyi tuttu-

ğunun farkına varamadan önce gözlerini yummak için kıskırtılsa da, gururu yanan bakışlarını adamın yüzünde tuttu.

Hayden kaba çizimi incelerken, boğazından yavaşça bir ateş yükseliyordu. Koyu kirpiklerle çevrelenmiş gözlerini Lottie'nin gözlerine dikti, kâğıdı yumruğunun içinde sıkı. Hareketin içerdiği şiddete rağmen adamın sesi oldukça nazikti; "Çok üzgünüm. Seni bundan korumayı ummuştum."

Dikkatini personeline çevirdiğinde nezaketin her bir izi silinip gitti. "Bu zırvayı evime kim getirdi?"

Hiç kimse nefes almaya bile cüret etmedi.

Hayden aşçıya doğru ilerleyerek elini uzattı. Bir anlık tedirginliğin ardından kadın sararmış gazeteyi masanın altından çıkardı ve Hayden'ın avucuna bıraktı. Hayden bakmaya zahmet bile etmeden mutfaktaki şömineye fırlattı. Diğer hizmetkârlar da kâğıtları ocağa atmakta hiç vakit harcamadı. Yanmış kâğıdın kötü kokusu havayı dolduruncaya dek, gazeteler, duyuru kâğıtları ve broşürler alevlere bırakıldı.

Hayden kendi etrafında döndü, gözleri acımasızdı. "Bayan Cavendish, elemanlarının hareketleri yüzünden kişisel olarak seni sorumlu tutuyorum. Bu... bu çöpü evime getiren suçluyu belirlemek ister miydiniz?"

Kâhya kadın resmen bir adım geri attı. "A... a... ama Lordum, Meggie tıpkı size yaptığı gibi, beni alıp getirene kadar bütün bunlardan haberim yoktu. Nasıl olur da suçluyu ben bulurum?"

Martha hizmetkârların yere eğdikleri yüzlerini tek tek taradı ve gözleri kısıldı. "Bunu bana bırakın," diye homurdandıktan sonra, hizmetkârların odasına giden karanlık koridorda kayboldu.

Acı verici sessizlik büyürken, uşak süklüm püklüm başını eğdi ve başparmağıyla ocağı işaret etti. "Herkes o zırvanın yarısının uydurma olduğunu biliyor, Lordum. Biz kadına saygısızlık etmek istemedik."

Hayden ileri doğru bir adım atarken bütün kasları gerginlikle sarmalandı ve karanlık bir an için, Lottie onun gerçekten de adama vurabileceğini düşündü. “Kadın? Acaba benim karımdan mı bahsediyorsun?” Hayden’in gözündeki sahiplenici parıltı, Lottie’ye leziz, küçük bir heyecan verdi. “Senin hanımından? Markiz’den?” Hayden’in dondurucu bakışı geri kalan hizmetkârların üzerinde gezindi. “Hepinizi referans mektupları ya da ücretleriniz olmadan kovma gücüne sahip leydiden?”

Hepsi o kadar sefil görünüyordu ki Lottie kimseyi kovmak gibi bir niyeti olmadığına dair güvence verecekken, Martha mutfağa geri dönüverdi. Hıçkırıklara boğulmuş genç bir hizmetçi yanında sü-rüklüyordu. Kızın bol gelen başlığı gözlerinin üzerine kaymıştı. Kızın yüzünde görünen tek şey titreyen iki dudakla, kıpkırmızı bir burundu.

“Suçlumuzu buldum!” Yaşlı bakıcı zafer kazanmışçasına duyurdu. “Tek gereken iyice bir çimdiklemek oldu. O pis dedikodu gazetelerini valizinde getirdiğini itiraf etti. Evet, seni ahlaksız kız, seni toplanman için göndermeden önce hanımına söyleyecek bir şeyin var mı?” Martha, hizmetçiyi Lottie’ye doğru iterken kızın başlığını çekti.

Kız gözyaşlarının ardından gözlerini kısarak Lottie’ye baktı. Cansız kahverengi saçları kafasına yapışmıştı ve yuvarlak yüzü ağ-lamaktan kabarmıştı.

Lottie ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı. “Harriet?”

“Lottie!” Kısık bir feryadın ardından, Harriet kendini Lottie’nin kollarına atarken neredeyse Lottie’nin ayaklarını yerden kesiyordu.



## On İkinci Bölüm



*Acımasız ama bir o kadar yakışıklı yüzü rüyalarım  
girmeye başladı, tıpkı uyumadığım zamanlarda aklıma  
olması gibi...*

Martha tam anlamıyla dehşete düşmüş görünüyordu. “Leydim, siz ne yapıyorsunuz böyle? Elbette bu yaratığı tanımıyorsunuz, öyle değil mi?”

“Kesinlikle tanıyorum.” Lottie hâlâ şoktan sersemlemiş olsa da, tek kolunu koruyucu bir tavırla hıçkıran kıza sardı ve bakıcıya kötü kötü baktı. “Bu yaratık benim bu dünyadaki en sevgili arkadaşım... Bayan Harriet Dimwinkle. Babası Kent’te bir sulh yargıcısıdır.”

“Bir sulh yargıcısı mı?” Martha geriye doğru tökezlerken, aşçı onun altına bir sandalye itti.

Yaşlı kadın yavaşça çöktüverdi. Harriet’in kollarındaki kimisi solmuş, kimisi taze çürüklere bakılırsa, bir suç için ilk kez çimdiklenişi değildi. Martha’nın donuk gözlerine bakıldığında da kadın şimdiden

kendisinin huzurlu İngiliz köylerinde boyunduruğa mahkûm edilmiş görüntüleriyle eğleniyordu.

Bayan Cavendish onaylamayarak cık cıklaşa da, gözleri zaferle parladı. “Beni dinlemeliydin. Bu aptal...” Lottie dik bakışlarını kâhyaya çevirdiğinde Bayan Cavendish sıkılı dişleriyle gülümsedi. “... bu sevgili kızı işe almanın beladan başka bir şey getirmeyeceği konusunda seni uyardım.”

Lottie ve Harriet için çabucak iki sandalye daha getirildi. Lottie arkadaşını sandalyelerden birine oturması için nazıkçe yönlendirdi ve karşısına oturdu.

Harriet’in titreyen ellerini kendininkilerin arasına aldı. “Kent’teki evine gittiğini sanıyordum. Nasıl oldu da buraya geldin?”

“Bu sorunun cevabını ben de oldukça merak ediyorum,” dedi Hayden. Yeleğinin cebinden bir mendil çıkardı ve Harriet’a uzattı. Hayden ocak taşma dayanırken, bu dişi topluluğun arasında her zamankinden daha çok çileden çıkaracak kadar erkeksi görünüyordu.

Harriet soluksuz hıçkırıkları arasında, “Kaçtım,” diye yumurtlayıverdi. “Dük ve Düşes’in ailemin yanına döndüğüme inanmalarını sağladım ama oraya geri dönemedim. Beni kapının eşiğinde bulduklarında ailemin ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum. Londra’da beni onların ellerinden alacak bir koca bulmamı öylesine umuyorlardı ki!”

“Ama yanında bir hizmetkâr bile olmadan, Cornwall’a kadar olan bütün yolu nasıl geldin?”

“Ablan beni Kent’e giden bir arabaya bindirdi ama ben diğer kapıdan dışarı süründüm ve Cornwall’a gelen bir posta arabası biletiyle en iyi broşumu takas ettim.” Harriet, Hayden’in mendiline gürültüyle sümkürdü. “Kimsenin beni özlemeyeceğini biliyordum.”

“Seni zavalcılık.” Lottie yumuşak bir tutam saçı Harriet’in gözlerinden çekti. “Gözlüğüne ne oldu?”

“Arabadayken temizlemek için çıkardım ve fazlasıyla etli bir centilmen binip tam da gözlüğümün üzerine oturuverdi. Kırdığı için özür dilemek yerine, beni aptal ve dikkatsiz olmakla suçlayarak bağırды.” Harriet’in gözlerini taze gözyaşları doldurdu.

Lottie, arkadaşı yeniden ağlamaya başlamadan önce ellerini sıktı. “Neden doğruca bana gelmedin? Neden bir hizmetçi gibi kılık değiştirme gereği hissettin?”

Harriet, Hayden’a kaçamak bir bakış attı. “Beni aileme geri yollamasından korktum.” Lottie’ye doğru yaklaşarak eğildi. Sesini alçaltsa da odadaki herkesin duyabileceği yüksek bir fısıltıyla konuştu. “Ya da beni yok etmesinden.”

Hayden gözlerini devirdi. “Maceralarınız ne kadar etkileyici olsa da Bayan Dimwinkle, hâlâ o broşürlere ve dedikodu gazetelerine nasıl sahip olduğunuzu açıklamadınız.”

Harriet nemli kahverengi gözleriyle adama baktı. “Ben araba için beklerken, o korkunç şeyleri hanın önündeki caddede satıyorlardı. Başka kimse görmesin diye son şiliniimle alabildiğim kadarını aldım. Bulduğum ilk fırsatta onları yakacaktım.”

Hayden nazik bir ifadeyle ona, “Ama yakmadınız,” diye hatırlattı.

“Dürüst olmak gerekirse; onları tamamen unuttum. Tüm o toz almalar, süpürmeler ve bağırılmalar...”

“Ve çimdiklemeler.” Lottie, Martha’ya kınayan bir bakış attı.

Harriet çaresizce omzunu silkti. “Onları valizimden kimin çaldığı ve diğer hizmetkârların bulması için ortada bıraktığı konusunda bir fikrim yok. Kim böylesine acımasız ve ahlaksız bir şeyi yapar ki?”

Lottie ağzının gerildiğini hissederken, “Sahiden, kim?” diye mırıldandı.

Çok geçti, Hayden’ın şüpheli bakışının yüzüne kilitlendiğini fark etti. Hayden ocaktan uzaklaşıp tek bir kelime bile etmeden mutfaktan hızla uzaklaştığında, Lottie’nin onu takip etmekten başka çaresi yoktu.

Allegra'yı sınıfta buldular, güneş ışıklarının vurduğu küçük tahta sırasında oturuyordu. Okuma kitabındaki rakamları düzenli bir şekilde defterine geçiriyordu. Kirli çoraplarının ikisi de yukarı çekilmiş ve koyu renk saçları, solmuş lavanta rengi bir kurdeleyle yüzünden geriye çekilmişti. Lottie'nin oyuncak bebeği de kızın yanında sırada duruyordu, onun yanmış sarı buklelerinde de kızınkine uyumlu bir kurdele vardı.

Lottie sınıfa girdiğinde, Allegra ona ışık saçarak baktı. "Tünaydın, anneciğim. Ders zamanım mı geldi?"

Eşikte Lottie'nin arkasından çıkan Hayden, "Öyle de diyebilirsin," dedi.

Hayden'in heybetli figürünün gölgesi Allegra'nın masasına düştüğünde, kızın gülümsemesi soldu.

"Söylemek istediğin bir şey var mı, küçük hanım?" diye sordu Hayden.

Allegra babasıyla yüzleşmek için kalkmadan önce yavaşça okuma kitabını kapattı. Babasının dile getirilmemiş suçlamasını inkâr etmek için nefesini harcamadı. "Üzgün olduğumu söylemeyeceğim çünkü değilim. Onların bilmesi gerektiğini düşündüm. Nasıl bir kadınla evlendiğini herkesin bilmesi gerektiğini düşündüm."

Lottie öfkesini kontrol altında tutmak için savaş verdi. "Bunun farkına varmak için çok genç ve saf olabilirsin ama o tarz gazetelerin bastığı hikâyeler yalnızca zalim olmakla kalmaz, aynı zamanda asılsızdır. Çıkar sağlayabilmelerinin tek yolu masum insanlar hakkında yalanlar yaymaktır."

Kız okuma kitabının altına uzandı ve başka bir gazete kâğıdını çekip çıkardı. Kâğıdın kırışmış durumu ve üzerini lekeleyen kirli, küçük parmak izlerine bakılırsa, Allegra onu birden fazla kez okumuştı.

"Peki ya bu hikâye? Bu da diğerleri gibi yalan mı?" Çocuk okumaya başladığında hem sesi, hem de elleri titriyordu. "Çoğunuz

*Oakleigh'in ölümcül cazibesini kullanarak kur yaptığını ve nefes Justine du Lac'ın kalbini kazandığını hâlâ hatırlar. Yeni gelini gözünü açık tutmalı. Görünüşe göre, Kanlı Marki'ye âşık olmak demek, uçurumdan yuvarlanmak için kısa bir adım demektir. Ya da itilmek..."*

Korkunç bir an için Lottie, Hayden'a bakamadı bile. Tek yapabildiği soluğunu tutmak ve adamın kahkahalara boğulmasını, kızının saçlarını karıştırıp böylesine anlamsız zırvalara kulak astığı için kızı azarlamasını beklemektir. Allegra'nın da aynı şeyi beklediğini görmek için kızın yaralı gözlerine tek bir bakış atmak yeterliydi. Allegra ise Lottie'den çok daha uzun zamandır bekliyordu.

Çocuğun sabrı azalırken, Lottie döndü ve adama cüretkârca baktı.

Hayden, "Odana git, Allegra," diye emrederken, yüzü bir maske gibi çarpıcı ve ifadesizdi. "Ben çağırana kadar da orada kal."

Allegra'nın boğazından boğuk bir hıçkırık koptu. Gazeteyi yere fırlatarak gözyaşları içinde onları geçti ve kapıdan çıktı. Hayden Lottie'ye anlaşılmaz bir bakış attıktan sonra döndü ve kızını takip etti.

Hayden toplanan alacakaranlığın içinde, ahırın karşısı boyunca atını sürdü. İkisi de ter içinde kalıncaya kadar sürebileceğini biliyordu ama sınıfta Lottie'nin ona bakmak için döndüğü andan kaçabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Justine'in ölümünden bu yana geçen yıllarda, hayal edilebilecek her türlü bakışa alışmıştı... meraklı göz atışlar, sinsî süzüşler, şüpheli dik dik bakışlar. Hatta kızı ona bakmak için başını kaldırdığı her seferde, onun gözlerinde gördüğü şüphe gölgesine karşı kalbini katılaştırmayı başarmıştı.

Ama Lottie inatçı mavi gözlerini ona çevirip yalvarırcasına –hayır, emredercesine– hiç kimsenin sormaya cesaret edemediği tek sorunun cevabını istediğinde, Hayden kalbinin etrafındaki savunmaların sanki korkunç bir darbe almışçasına titrediğini hissetmişti.

Ağırlığını değiştirdi ve dizginleri çekerek rutubetli bataklığın kenarındaki koydan döndü. Atı gürültülü bir şekilde malikâneye doğru sürdü. Bataklığa doğru giderek kendi boynunu kırmaya istekli olabilirdi ama atinkini kırmaya niyetli değildi.

Lottie'nin herhangi bir meydan okumadan çekinmeyeceğini bilmeliydi. Son dört yılını aldığı her nefesin neye mal olacağını hesaplayarak geçirmiş bir adam için, Lottie'nin pervasız cesareti hem çileden çıkarıcı, hem de karşı konulmazdı.

Hayden neredeyse, kızın gözlerinde kahrolası korku ya da tiksinti izi görmeyi diledi. Belki o zaman genç kıza, diğer tüm tutkularını bıraktığı gibi soğukça bırakabilirdi. Ama Lottie'ye ne anlattırsa anlatsın kızın inanabilme olasılığı –ona inanabilme olasılığı– Hayden'in hiç ummadığı bir cazibe katıyordu. Lottie'nin enfes bedeninin kıvrımlarından daha tatlı ve çok daha tehlikeli bir cazibe...

Atın boynuna doğru eğilen Hayden, hayvanı evin yanından geçirdi ve teslimiyetin kendisine ne kadar fazla şeye mal olacağını hatırlatma arayışıyla kayalıklara doğru sürdü.

*Kadın kayalık uçurumun hemen kenarında durdu, bakışlarını aşağıda bir kazan gibi çalkalanan denize dikti. Aşağıdaki sivri kayalıklara dalga üstüne dalga çarpıyor, köpüklerini havaya saçıyordu. Soğuk bir sis bulutu yükselerek kadını sarmaladı, tenine tutundu ve incecik ipek geceliğini göğüsleriyle uyluklarına yapıştırdı. Kadın ürperse de geri çekilmedi. Tüm hayatı boyunca böylesine dizgin vurulmamış bir çılgınlığın hayalini kurmuştu. Bir parçası karanlık ve rüzgârlı geceden kaçmanın özlemini duysa da, diğer parçası kollarını genişçe açmanın ve herkesi kapsayan kucaklayışına kendini bırakarak karşılamının özlemini duyuyordu.*

Yavaşça döndü. Adam oradaydı, tıpkı orada olacağını bildiği gibi. Mürekkep siyahlığındaki gökyüzünden daha karanlık bir gölgeydi. Adam ona doğru uzandığında, kadın uçurumun kenarına doğru bir

adım attı. İkisi de onun kaçamayacağını biliyordu. Gelgitler ayın acımasız çekimine nasıl karşı koyamıyorsa, kadın da adama öyle karşı koyamıyordu. Adamın kollarında erirken, öpücüğünü kabul etmek için yüzünü ona döndü.

Adam, onun dudaklarını ilk önce yumuşak ve nazikçe ele geçirdi, ardından vahşi ve sertçe. Dili kadının ağzının ateşli tatlılığını yağmaladı. Kadın adama tutunarak şevkine umutsuz teslimiyetle karşılık verirken tenlerinin her santimi birbirine değene, adamın iradesine teslim olup onu derinliklerine alana kadar asla yeterli olmayacağını biliyordu. Adamın dokunduğu her yer sancıyordu... dudakları, göğüsleri, uyluklarının arasındaki sıcak, nemli bölge... Bir zamanlar, kadının bedenine ve kalbine sahip olduğunu bilmekten hoşlanıyordu ama bu gece, adamın öpücüğü kadının ruhunu talep ediyordu.

Rüzgâr daha sert eserken kadını adamın kollarından koparmayı denedi. Ama kadın korkacak hiçbir şeyi olmadığını, adamın onu asla bırakmayacağını biliyordu. En azından inandığı şey buydu. Ta ki adam dudaklarını onunkilerden koparıp yumuşak bir darbeye onu itinceye kadar... Kadın sarp kayalıkların kenarında sendelerken, kolları hâlâ adama doğru uzanıyordu. Gördüğü son şey adamın yüzüydü... hiçbir pişmanlık belirtisi taşımayan güzel ve dondurucu bir yüz.

Daha sonra kendi kederli çığlığı kulaklarında yankılanırken hiçliğin engin boşluğuna düşüyor, düşüyor, düşüyordu.

Lottie yazı masasında hızla dikildi, hararet basmış teni buz gibi terle sıırıslılandı.

Hâlâ titrerken romanının kırışmış sayfalarını kenara itti ve yüzünü ellerine gömdü. Gecenin yarısında yazı yazdığı ve bölümün ortasında sızdığı için bu rüya cezası olmalıydı. Lottie, Harriet'in az sayıdaki eşyasını hizmetkâr katından, koridorun sonundaki yatak

odasına taşınmasına yardım ettikten sonra, tüm şüphelerini ve imaları romanının bir sonraki bölümüne aktarmak için yazı masasına dönmüştü. Ana kadın karakterinin kalbini emanet ettiği adamın, acımasız bir katil olduğuyla ilgili ilk kez şüphe duymaya başladığı sahneydi.

Ama rüya Lottie'nin yazabileceğinden çok daha canlıydı. Lottie aşışının yüzünü tam olarak görememiş olsa da, öpücüğünü hâlâ dudaklarında tadabiliyor, hâlâ uyluklarının arasındaki yabancı sancıyı hissedebiliyordu.

Parmak uçlarını şakaklarına bastırırken tüm bunlardan bir anlam çıkarmak için çabaladı. Uçurumun kenarında hilekâr bir öpücikle ihanete uğrayan kendisi miydi, yoksa zavallı kaderli Justine mi? Rüya geçmişten bir görüntü müydü, yoksa gelecekte bir uyarı mı? Yoksa basitçe, sınıfta Hayden ve Allegra'nın arasında geçen talihsiz olayın ardından kendi çılgın hayal gücünün bir ürünü müydü?

Yatak odasının kapısı açıldığında Lottie korktu. Harriet koşar adımlarla içeri girdi, uyku başlığı kızarmış gözlerinden birinin üzerine kayıyordu. "Şu korkunç çılgınlıkları duymuyor musun? Böyle berbat bir sesi ne çıkarabilir ki?" Lottie'nin yatağının ortasına çökerken neredeyse Bay Kıpırtı'yı eziyordu. Çıplak ayaklarını geceliğinin altına gizledi. "Hizmetkârların sürekli hakkında fısıldayıp durduğu hayalet olabilir mi? Malikâne gerçekten lanetli mi?"

İlk kez, Lottie kendini uyandıran tüyler ürpertici çılgınlığı hayal etmemiş olduğunu fark etti. Dinlemek için başını yana eğdiğinde belirsiz çılgınlıklar, kırılan camla noktalanmış acılı feryatlara dönüştü.

Lottie kafasını iki yana salladı. "Sevgili Harriet'im, bu hayalet değil."

Harriet dehşete düşmüş bir baykuş gibi gözlerini kırptı. "O zaman ne? Kaçakçılar tarafından saldırıya mı uğruyoruz? Burası Cornwall, biliyorsun. Yataklarımızda öldürülecek miyiz?"

Hâlâ rüyasının hararetli etkisiyle kıvranan Lottie homurdandı: “Öylesine şanslı olurduk ki.”

Ama Lottie böylesine dehşet verici bir şamatayı hiçbir hayaletin ya da kaçakçının yapamayacağını oldukça iyi biliyordu. Öfkeli çığlıklar devam ederken kendi öfkesinin de arttığını hissetti. Son üç haftadır öfkesini sürekli kontrol altında tutuyordu... terbiyeli bir eş, sabırlı bir anne, yılmayan bir mürebbiye olmak için çaba gösteriyordu. Peki bunlar kendisine ne kazandırmıştı? On yaşındaki bir zorba tarafından her fırsatta küçümsenmiş, kendi hizmetkârları tarafından alaya ve hakarete uğramış ve onu reddeden bir adamın dokunuşu için sancı duyarken bırakılmıştı, bu adam bir kıskançlık krizi içindeyken ilk karısını uçurumdan aşağıya itmiş olabiliirdi. Lottie'nin endişelendiği kadarıyla, erdem henüz hiçbir ödül getirmemişti.

Lottie dimdik durarak romanının sayfalarını yazı kutusuna geri koydu ve kapağını kapattı.

Sandalyenin üzerine attığı sabahlığını kapıp odadan fırtına gibi çıkarken, Harriet, “Nereye gidiyorsun?” diye seslendi.

Lottie etrafında döndü, gözleri arkadaşının çok iyi tanıdığı bir şekilde parlıyordu. “Genç bir hanımefendiye bana neden Hertfordshire Haylazı dediklerini göstereceğim.”

Lottie ikinci katın basamaklarından aşağıya inerken, bir yandan yürüyor bir yandan da sabahlığının kuşağını bağlıyordu, o esnada sarkaçlı büyük saat ahenkle geceyarısını duyurdu. Genelde gecenin bu saatinde odasının dışında tek bir hizmetkâr bulunmazdı ama bu gece hizmetçiler ve uşaklar malikânenin koridorlarında korkmuş fareler gibi koşuşturuyorlardı. Birkaç tanesi, Lottie geçerken ona meraklı bakışlar attı. Basitçe, hanımlarının saçları bağlanmamış ve sırtına dökülür vaziyetteyken geceliğiyle evin içinde ilerlemesine şaşırmışlardı.

Lottie köşeyi döndüğünde neredeyse bu zalim komediden zevk alan iri yarı bir uşakla çarpışıyordu.

Uşak geriye doğru sendelerken ve tombul yanakları alev alev yarken, Lottie kıvrık saçlarını geriye attı. “Eğer bana izin verirseniz, romantik bir dinlenme için kralla buluşmak üzere çıkıyorum.” Tek parmağını dudaklarına dokundurarak sesini alçalttı. “Ama lütfen, ne yaparsanız yapın efendinize söylemeyin.”

Adamı ağzı açık bir halde duvara yaslanırken bırakıp kendi yoluna devam etti. Bu gece ona rehberlik etmesi gereken bir mum ya da ruhanî bir melodiye ihtiyacı yoktu. Koridorlar ışıkla parlıyordu. Sanki mezarından kalkmış bir ruhtan daha ürkütücü bir şeyi uzak tutmak istercesine evdeki bütün lambalar yakılmıştı. Birkaç hizmetkâr Allegra’nın yatak odasının dışında toplanmıştı, yüzleri gerginlikten bembeyazdı. Ayaklarının dibindeki zemin kırılmış porselenle kirlenmişti ve seyislerden biri olan Jem, duvara yaslanarak kafasına kanlı bir paçavra bastırıyordu. Allegra’nın kapısı kapalıydı ama odanın içindeki fırtına dinmek bilmeden hiddetleniyordu.

Lottie kapıya bile uzanamadan, ufak tefek Meggie kendini onun önüne atarken aynı anda garip bir reveransla eğildi. Sesini duyurmak için çığlıkların üzerinden bağırmak zorunda kaldı. “Ah, Leydim, tekrar açmaya cesaret edemeyiz!” Kapının diğer yanından ağır bir şey çarptığında hizmetçi irkildi. “Şimdiden Girt’ün gözünü morarttı ve zavallı Jem’e berbat bir baş ağrısı verdi.”

Seyis ona katılarak başını salladı, hareket irkilmesine sebep oldu.

“Beni korumaya çalıştığınızı biliyorum ama kendi kendime bakabilirim. Lütfen kenara çekil,” diye emretti Lottie.

Meggie başı kanayan seyise telaşlı bir bakış attı. “Git efendiyi getir Jem. Acele et!”

Jem inleyerek duvardan uzaklaştı ve koridorda sekerek uzaklaştı.

“Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum Meggie. Gerçekten,” dedi Lottie, hizmetçiye. “Ama hanımın olarak kenara çekilmen ve odaya girmeme izin vermen için ısrar ediyorum.”

Hayden koridordan aşağıya gelmeye başladığında Lottie hâlâ kızla tartışıyordu. Hayden taranmamış saç ve gözlerinde parıldayan kararlılıkla, genç kızın rüyasındaki âşığa o kadar çok benziyordu ki Lottie teninin ısındığını ve kalbinin çok daha hızlı atmaya başladığını hissetti. Adamın ayaklarının dibinde koşuşturan iki yavru kedi bile onun tehditkâr görünüşünü azaltamıyordu.

“Sen ne yapmaya çalıştığını sanıyorsun?”

Adam Lottie’nin üzerine kâbus gibi çökse de, Lottie yerinden kıpırdamadı. “Kızınız benimki de dâhil herkesi uykusundan etti. Yalnızca onunla küçük bir konuşma yapmak istiyorum.”

Hayden hizmetkârlara sertçe baktıktan sonra, Lottie’yi bileklerinden yakaladı ve onu koridorun sonundaki boş yatak odasına sürükledi. Oda yalnızca ay ışığıyla aydınlanıyordu. Tıpkı Lottie’nin rüyasındaki rüzgârlı uçurum gibiydi.

Hayden kedicikleri zarar görebilecekleri yoldan çekecek kadar duraksadı, ardından kapıyı arkalarından kapatarak gürültüyü katlanılır bir seviyede azalttı. “Nefesin tükenene kadar konuşma yapabilirsin ama seni temin ederim ki nefesini boşa harcamış olacaksın. Allegra böyle olduğunda onunla mantık yürütmek diye bir şey geçerli olmuyor. Martha’yı doktor getirmesi için köye gönderdim bile.”

“Doktorun tam olarak ne yapmasını bekliyorsunuz?”

“Onun kendine zarar vermesini önlemesini. Ya da başka birine.” Adam başparmağını sol kulağının altındaki ince yara izinde gezdirdi. Muhtemelen bunu yaptığının farkında bile değildi. “Eğer doktor biraz afyon ruhu içirmeyi başarabilirse, belki sabaha kadar uyuyabilir.”

Lottie, Hayden'ın o yara izini tam olarak nasıl aldığını ve kaç uykusuz gece boyunca doktorun gelip sevdiği birinin boğazından aşağı afyon ruhu dökmesini beklemeye katlandığını merak etti.

Empati dalgasına karşı kendini katılaştıran Lottie, "Bence Allegra'nın iyi bir dayağa afyon ruhundan daha çok ihtiyacı varmış gibi görünüyor," dedi.

Hayden Lottie'yi kapıya doğru geriletirken, her türlü şiddeti işlemeye elverişli göründü. "Haberin olsun diye söylüyorum; çocuğuma bir kez bile elimi sürmedim!"

Lottie başını kaldırıp ay ışığının altındaki iri, öfkeli ve tehlikeli adama bakarken Hayden'ın, kendisine elini sürmesini umutsuzca istediğini fark ederek şaşırды. Lottie, elini göğsüne sürmesini istiyordu. Ağzını genç kızın ağzına doğru yavaşça eğerken göğsünü avucuyla sarmasını ve...

Öfkeli bir haykırış tahta kapıdan geçerek şok edici fantezisini parçalara ayırdı.

Lottie aklını başına toplamaya çalışarak, "Evet, bu gün gibi aşikâr, değil mi?" diye sertçe cevap verdi. "Belki de yapmış olsaydınız, şimdi hepimiz yataklarımızda uyuyor olurduk. Peki bu saatte kendini kaybetmesini sağlayan şeyin ne olduğunu bana söyleme zahmetinde bulunur muydunuz? Sanırım onu yanınıza çağırdığınızda da iyi gitmedi."

"Pek sayılmaz." Hayden ondan uzaklaşırken ensesini ovdu, adamın içini açmaktaki isteksizliği Lottie için neredeyse dokunulabilirdi. "Eğer diğer hizmetkârların önünde sizden özür dilemezse, onu yatılı okula göndereceğimi söyledim. Bu kez bunda ciddi olduğumu da anlattım."

Lottie'nin karnında bir sıcaklık filizi açtı. Hayden'dan bekleyeceği en son şey, kendisini savunmasıydı. Aina sonra aklında başka bir düşünce belirdi. Eğer Allegra'yı yatılı okula gönderirse Lottie'ye

daha fazla ihtiyacı kalmazdı. Lottie nedenini söyleyemese de, bu bilgi genç kızı tehlikeli biçimde paniğe yakın bir duyguyla doldurdu.

Lottie dönüp kapı tokmağını kavradı.

“Sizi uyarıyorum,” dedi Hayden. “Onunla mantık yürütemeyeceksiniz. O bu deliliğin elline geçmişken olmaz.”

Lottie omzunun üzerinden ona bezgin bir bakış attı. “Ah, o deli, elbette. Sinirden küplere binmiş durumda!”

Kapıyı hızla açan Lottie, düzenli adımlarla koridorda ilerledi. Meggie gözleri telaşla açılmış bir halde onun yaklaşmasını izledi.

Lottie’yi hızla takip eden Hayden bağırdı: “Bırakın girsin.”

Hizmetçinin gözleri daha geniş açılabilir, efendisine karşı koymaya hiç niyeti olmadığı belliydi. Allegra’nın kapısını açtı, ardından çabucak genç Jem’in korunaklı kollarına sığındı.

Lottie’nin adımları hiç şaşmadı. Porselen bir el yıkama kabı başını ıskalayıp Hayden’in durduğu yerden birkaç santim ötedeki koridorun duvarında patladığında bile. Lottie basitçe arkasına uzandı ve kapıyı adamın suratına kapattı. Odanın savaş alanı gibi haline bakılırsa, Allegra’nın atacağı şeylerin sayısı hızla tükeniyordu.

Kız, devasa sayvanlı yatağın ortasına çömeldi, elleri karmaşık çarşafı sıkıyordu. Yüzü hiddetle alacalıydı, uzun, koyu renk kirpikleri gözyaşlarıyla birbirine geçmişti. Lottie sakince onu gözlemlerken Allegra kulak patlatan bir çığlık koyuverdi ve yatakta kalan son objeye uzandı... ve o da Lottie’nin bebeği oluyordu.

Allegra oyuncak bebeği tek ayağından yakalayıp başının üzerinde geriye kaldırdı.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım.” Lottie’nin sesi alçak olsa da, kızı durduracak kadar tehdit içeriyordu. Özellikle de Lottie, bir kez daha arkasına uzanıp anahtarı kilitte çevirdiğinde.

Allegra bebeği yavaşça indirdi, gözleri vahşiydi ve göğsü inip kalkıyordu. “Seni uyarmadılar mı? Ben böyleyken yanıma yaklaşma-

malısın. Oldukça deliyim, biliyorsun. B... b... ben kendimi kontrol edemiyorum. Sana vurabilirim ya da seni tekmeleyebilirim ya da seni tırnaklayabilirim... ya da... ya da..." İnci gibi küçük dişlerini açığa çıkardı. "Ah, hatta seni ısırabilirim bile!"

"Eğer yaparsan, o zaman ben de seni ısırırım. Deneyimim var, biliyorsundur. Bir keresinde Kral'ı ısırıştım."

Allegra'nın ağzı açık kaldı. "İngiltere'nin Kral'ını mı?"

"Ta kendisi. Dişlerimi onun kolundan gevşetmek için altı koruma gerekti. Yoksa sekiz miydi?" Aslında, yalnızca üç taneydi ama Lottie biraz abartının hiç zararı olmayacağını biliyordu. Ne edebiyatta, ne de hayatta.

Lottie yatağın etrafında dolandığında, Allegra omuzları yatağın başlığına değinceye kadar geriye doğru çekildi. "Seni uyarıyorum! Bana yaklaşma. Eğer yaparsan, ben... ben morarana kadar nefesimi tutarım."

"Hadi yap bakalım. Ben sana engel olmayayım." Lottie yatağın ayakucuna çöküp çocuğa memnuniyetle gülümsedi.

Artık öfkeden çok rahatsız olmuş gibi görünen Allegra derin bir nefes aldı, dudaklarını büzüştürdü ve yanaklarını şişirdi. Çocuğun gözleri pörtleyip rengi yavaşça pembeden mora dönmeye başladığında, Lottie içinden saydı. Allegra nefes nefese bir halde yastıklara yığıldığında daha yalnızca otuz beşe gelmişti.

"Korkarım pek etkileyici değil," dedi Lottie, başını iki yana salladı. "Bir keresinde, ablam son çöreği ağabeyime verdiğinde nefesimi neredeyse iki dakika tutmuştum. İşim bittiğinde ablam ağlıyordu ve George dizlerinin üzerine çökmüş çöreği yemem için yalvarıyordu."

Allegra oturdu, başını saldırmaya hazırlanan bir boğa gibi öne eğdi. Anlaşılan en korkunç tehdidini sona saklamıştı. "Eğer odamı şu saniyede terk etmezsen, çılgık atacağım."

Lottie öylece gülümsedi.

Allegra ağzını açtı.

Lottie çığlık attı.

Elli metre yakındaki herkesin kulak zarını delmek için tasarlanan, opera başyapıtıydı. Eğer odada parçalanmamış tek bir porselen kalmış olsaydı, binlerce parçaya bölünürdü.

Git gide çığlığı azaldıkça, Lottie kapıya çılgınca vurulan yumrukların ve adını haykıran erkeksi bir sesin farkına vardı. Kapı menteşeleri parçalanarak içeriye doğru kırıldı. Hayden anında odaya girdi ve sendeleyerek durdu. Allegra'nın yatak başına doğru kaçmış ve elleriyle kulaklarını kapatmış hali ile yatağın ayakucunda oturmuş, dingin bir gülümsemeyle dudakları kıvrılan Lottie'nin görüntüsü Hayden'ı tamamen şaşırtmış görünüyordu.

Martha ve Lottie'nin köy doktoru olarak varsaydığı beyaz sakallı bir centilmen Hayden'ın arkasında dikiliyordu, onların ifadeleri de eşit şekilde şaşkıncı.

Allegra boğukça hıçkırırken yataktan aşağı atladı. Koşarak babasını geçip Martha'nın kollarına atıldı.

Kollarını kadının geniş beline sararken ağladı. "Ah, Martha, lütfen onu gönder! Uslu olacağım, yemin ederim! Babam ne isterse yapacağım! Sadece lütfen onun beni ısırmasına ya da o korkunç sesi tekrar çıkarmasına izin verme!"

Allegra hâlâ hıçkırmaya devam ederken yüzünü Martha'nın göğsüne gömdü, Lottie yataktan kalktı. Hayden, sanki Lottie Hun İmparatoru Attila ve Jan Dark'ın tek bedende buluşmuş haliymiş gibi bakıyordu.

Lottie, "Şimdi uyuyacağına inanıyorum," dedi adama. Doktora da anlamlı bir bakış attı. "Afyon ruhu olmadan."

Sabahlığının kuşağını iyice sıkarak hepsini geçti ve yatak odasından dışarı çıktı. Lottie koridora çıktığında Meggie, Jem ve geri kalan

hizmetkârları ona yeni fark edilmiş bir korku ve saygı karışımıyla bakarken buldu.

Meggie pat diye, “Ah, Leydim, genç bayanın sizi öldürdüğünü düşündük,” söyleyiverdi. “Efendiyi hiç böyle bir durumda görmemiş-tim. Ama Jem’i yolundan itti ve kapıyı kendi başına kırdı!”

Lottie yanlarından geçerken hizmetkârların her biri sırayla reverans yapıyordu. Lottie, Hayden’ın leydisini kurtarmaya gelen bir şövalye gibi kapıyı kırdığını hayal ederken gülümseyişini bastırdı. Genç kız, Allegra’nın özrünün sabaha kadar bekleyebileceğini biliyordu. Artık gecelerini huzur içinde bitirmekte özgür olduklarına göre, hizmetkârlar için leydilerinin Londra’daki her soylunun metresi olduğu dedikodusu umurlarında bile değildi.

Lottie artık onlara ait olduğu için basit bir şekilde minnettarlardı.

## On Üçüncü Bölüm



*Kalbinin kilitli kapısının arkasında ne gibi korkunç sırların  
gizlendiğini nasıl keşfeterdim?*

O geceden sonra Allegra örnek bir öğrenci oldu. Her sabah saat tam onda dersleri için hazırды, önlüğü kolalı ve çorapları düzgündü. Masasının yanında ayakta dururken ellerini önünde birleştiriyor ve bir Latince sözcükten diğerine çekimleme yapıyordu, ardından onu takiben çarpım tablosunu sakın bir şekilde ezberden söylüyordu. Dünya küresinin üstünde Marakeş'i gösterebiliyor ve Ostrogotlarla Vizigotlar'ın tarihini Romalıları hasetle çatlatacak şekilde sözlü olarak anlatıyordu.

Lottie artık her sabah ayakkabılarını giymeden önce ters çevirip sallamak zorunda değildi ya da başıboş bir keçinin odasına girebilmesi ihtimaline karşı bonelerini saklaması gerekmiyordu. Hem Allegra, hem de hayalet sessizliğini koruduğundan herkes birkaç huzur dolu gece uykusunun keyfini sürebildi. Oakwylde Malikânesi'nde ateşkes imzalanmış gibi görünüyordu, tedbirli bir tane olmasına rağmen...

Allegra'nın planlarına engel olma mücadelesi vermediğinden, Lottie kısa süre sonra kendini başka bir illetle karşı karşıya buldu... can sıkıntısı. Aksine Hayden öncekinden daha mesafeliydi, Lottie'ye üç göbek uzaktan ikinci kuzenine davranacağı gibi sessiz bir nezaketle davranıyordu. Lottie arkadaşının sadık refaketine minnettar olsa da, Harriet'in eşliği kıvılcımlar çıkaran türden değildi. Favori sohbet konusu, genellikle bir gün önce içtikleri çayda ne varsa o oluyordu.

Kasvetli bir salı sabahında kendini ve Allegra'yı sınıfın pence-resinden dışarıya bakarken buldu, bölmeli pencerelerden yağmurun yağışını izliyorlardı. Bir yağmur damlası diğerine ulaşırken Lottie göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti. Allegra'nın esneyişini, çabucak kendi esneyişi takip etti.

Lottie tam anlamıyla gevşemeden önce kendini toparlayarak masasındaki kitabı kararlı bir şekilde kapattı.

Allegra suçlu bir şekilde irkildi ve çılginca not defterine yazmaya başladı.

Lottie ayağa kalktı. "Geçtiğimiz hafta boyunca Macellan ve DeSoto çalıştık. Şey, harika bir kâşifi anlamak için keşfe çıkmaktan daha iyi bir yol var mı?"

"Keşfe çıkmak mı?" Allegra normalde olduğu gibi ihtiyatlı görünse de, gözlerinde bir ilgi parıltısı vardı.

"Söylentilere göre bu malikânenin elliden fazla odası var ve ben yalnızca yarısını görmüşümdür. Neden tavan arasından başlayıp aşağıya doğru inmiyoruz? Meggie ve Jem'in her zaman bahsettiği gizli geçitlerden ve yollardan bazılarını bulabiliriz belki."

"Ama babam ne olacak? Bugünkü dersimi bitirmedim, memnun olmaz değil mi?"

Lottie dudaklarının şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. "Söylentilere göre baban bu sabah bazı hesapları düzenlemek için uşağıyla birlikte Boscastle'a gitmiş ve ikindiye kadar dönmeyecekmiş.

Hatta Martha bile kız kardeşini ziyaret etmek için köye gitti.” Allegra hâlâ şüpheli görünüyor olsa da Lottie onun elini tuttu. “Gel, benim küçük istilacım! Fethedeceğimiz yeni dünyalar var.”

Böylesine karanlık ve rüzgârlı bir günde yağmur çift yüzeyli çatıyı döverken, geniş tavan arasından daha rahat, daha iyi bir yer yoktu. Birbirine bağlı olan odalardaki güveler tarafından yenmiş kıyafetlerin ve terk edilmiş oyuncakların olduğu sandıklar, Lottie ve Allegra’yı sabahın çoğunda meşgul etti. Bir köşede Lottie benekli bir atlıkarınca buldu. Bir elini oyuncağın kabaca yontulmuş boynunda nazıkçe gezdirirken, bir zamanlar Hayden’a ait olup olmadığını merak ediyordu.

En sonunda öğlene doğru tavan arasından çıktıklarında çorapları kirlenmişti ve saçlarında örümcek ağı vardı. Allegra katı çekingenliğine tutunsa da, Lottie ikisine de yetecek kadar samimi bir sohbet başlattı.

İkinci ve üçüncü katları kısa bir sürede geçtiler, yalnızca kullanılmamaktan toz tutmuş yatak odaları ve oturma odalarını buldular. Ayak seslerinin yaklaştığını duyduklarında portrelerin dizildiği uzun galerinin sonuna ulaşmışlardı.

Lottie, Allegra’nın elini yakaladı ve arkadaki merdivene doğru koşturdu. Gelenin muhtemelen bir kucak dolusu temiz çarşaf taşıyan Meggie olduğunu bilse de, fısıldayarak konuştu: “Gel, DeSoto! Gemilerimizi yağmalamak ve ganimetimizi çalmak için gelen şu lanetli İngilizlerden kaçalım!”

Zemin kata ulaştıklarında Lottie kahkahadan soluksuz kalmıştı ve Allegra bile bir gülümsemeyi bastırmak için çabıyor gibi görünüyordu. Merdiven boşluğuna geldiler ve kapıların sıralandığı geniş bir koridorun ortasında duruverdiler.

Allegra ifadesi karararak koridorun ağzına doğru gerilemeye başladı. “Burada olmamalıyız. Buraya gelmeye izin verilmiyor.”

Lottie yavaşça döndü, koridorun en sonundaki çift kanatlı kapıyı hatırlıyordu. Batı kanadındaydılar. Tam olarak Lottie'nin malikânedeki ilk gecesinde ruhanî piyano seslerini duyduğu yerde duruyorlardı.

Allegra omzunun üzerinden suçlu bir bakış attı, sesi daha da aceleliydi. "Gerçekten gitmemiz gerekiyor. Burada oynamamam lazım."

Ama Lottie'nin bakışı o gizemli kapılara çekildi. Hayden'ın o sıcak, aç elleriyle Lottie'yi bastırıldığı kapılar... Lottie müzikten bahsettiğinde Hayden'ın bakmayı bile reddettiği kapılar.

Lottie, dikkatli bir biçimde kapılara doğru adım adım yürümeye başladı. "İlk tehlike işaretinde kaçmış olsaydık, ne çeşit kâşifler olurduk?" diye sordu yumuşakça.

Kapı kulplarından birine uzanırken parmakları hafifçe titriyordu.

"Faydası yok." Allegra da sanki kendisine hâkim olamıyormuş gibi kapılara doğru çekildi. "Neredeyse dört yıldan fazla zamandır kilitli. Anahtar taşımaya izinli olan tek kişi Martha."

Lottie, Allegra'yı babasına karşı gelmesi için cesaretlendirmenin yanlış olduğunu biliyordu. Ama merakı ahlaki duygusunu alt etti. Eğer saklayacak bir şeyi yoksa Hayden neden kapıların kilitli kalması konusunda ısrarcıydı?

Lottie saç tokalarından birini çıkarmak için topuzuna uzandığında Allegra daha da yaklaştı. Bir şapka takmadığına göre bu işe yarardı. Birkaç dakikalık dürtükleme, sallama ve homurdanma sonrasında, en sonunda dokunuşuna teslim olacak kilidi hissetti.

Lottie doğruldu. Allegra o kadar yakınında dikiliyordu ki çocuğun aldığı her hızlı, derin soluğu duyabiliyordu. Lottie arkasına uzandı ve Allegra'nın buz gibi elini kavradı. Bunu kendini mi, yoksa Allegra'ya mı rahatlatmak için yaptığından emin değildi.

Lottie kapıyı itip açarken, dudaklarından istemsiz bir iç çekiş kaçırıldı. Sekiz köşeli oda muhteşemdi... malikânenin geri kalanı gibi koyu maunla döşeli olmak yerine, havadar, zarif ve kadınsıydı.

Yalnızca birkaç yıl önce elit tabaka tarafından çok sevilen Grek modasının yeniden canlanmış halinde dekore edilmişti. Beyaz lambriyle kaplanan duvarlar altın rengi yapraklarla süslüydü. Her pervaz ve duvar süsü elle boyanmış çiçeklerle bezeliydi. Ağlayan gökyüzünden inen her bir ışık huzmesini alarak kasvete karşı koyan kubbemsi tavan penceresine doğru yükselen ince kolonlar odanın genişliğini artırıyordu. Kubbe tavanın aşağıdaki panelleri hafif bir mavi tonuna ve kabarık beyaz bulutlara boyanmıştı.

Lottie sessizliği bozmaya isteksiz bir halde, "Her zaman cennetin böyle görüneceğini hayal etmiştim," diye fısıldadı.

Yağmurun tavan penceresine yumuşak vuruşları haricinde, odadaki tek ses Lottie ve Allegra el ele parke zeminde yürürken terliklerinden çıkan sestti.

Eğer burası cennetse, beyaz mermer şömine rafının üzerinde asılı olan portredeki kadın kesinlikle bir melekti. Lottie bebekliğinden beri bir aynaya doğru yürüyerek herkese kendini Emsalsiz Güzel diye tanıtmıştı. Ama kapkara lüleleri ve gülümseyen menekşe rengi gözleri olan bu kutsal varlık kıyaslamanın ötesindeydi.

*En azından, Ned bana bir esmer yollamayacak kadar sağduyu sahibiymiş.*

Hayden'ın kederli sözleri hafızasında yankılandığında Lottie boş bulunup tek eliyle kendi saçma dokundu. Lottie'ye ilk kez rengi atmış gibi geldi, biraz canlı bir renk tonunun üzerindeki solgun bir gölge gibi.

Portredeki kadın bir İngiliz gülünün kaymaktaşı ten rengine sahip değildi ama Fransızlara ait ateşli bir parlıtısı vardı. Ressamın hemen sol tarafında duran birine bakıyordu. Kadının dudaklarını muzip bir şekilde büken ve gözlerini dile getirilmemiş sözlerle parlatan birisine... Böylesine hayat dolu birinin varlığının sona erdiğine inanmak zordu. Sonsuza kadar tuvalin üzerinde donmuş bile olsa, Justine çoğu kadının hayal edebileceğinden çok daha hayat doluydu.

Bir adamın, uğruna ölebileceği kadınlardandı. Bir adamın, uğruna öldürebileceği bir kadın.

Lottie öylesine sarsılmıştı ki Allegra'nın parmaklarının onun- kilerden kaydığını hissetmedi. Ta ki elleri ayrılana kadar. Lottie döndüğünde, çocuğu neredeyse ürkütücü bir tarafsızlıkla portreye bakarken buldu.

"Annen çok güzelmiş," dedi Lottie. Kendi tedirginliğini sakla- maya çabalıyordu.

Allegra omzunu silkti. "Öyle sanırım. Onu pek hatırlamıyorum."

Lottie portrenin baştan çıkaran büyüsunü kırmayı umarak sırtını döndü ve odanın bir kabul salonu değil de, bir müzik odası olduğunun farkına vardı. Alçak divanın yanındaki köşelerden birinde varaklı bir arp duruyordu. Karşı köşedeysen, bir yüz yıl öncesinin müzik odasına daha çok uyabilecek bir klavsen yer alıyordu. Ama odanın en önemli parçası, lambri kaplamayla uyumlu elle beyaza boyanmış bir Viyana piyanosuydu. Kanat şeklindeki kapağı kalkıktı, kıvrımlı kabriole bacaklarında zarafetle çalışılmıştı.

Lottie müzik aletine doğru ilerledi ve parıldayan kemikle aba- noz tuşlarının üzerinde tek parmağını nazikçe gezdirdi. Üzerinde toza dair hiçbir şey yoktu. Eğer bu odaya girmeye izinli olan tek kişi Martha'ysa, eski hanımının hatırasını oldukça hamaratça koruyordu.

Göz ucuyla bir hareket yakalayan Lottie, Allegra'ya, "Çalıyor musun?" diye sordu.

Kız elini tuşlardan kaçırıp arkasına sakladı. "Tabii ki hayır. Babam asla izin vermez."

Lottie sinirlendi. Nota sehпасının üzerine saçılmış birkaç sararmış müzik parçası vardı. Sanki hanımları öğle çayı için çıkmış ve her an geri dönebilirmiş gibi duruyordu. Lottie sıraya oturduğunda kutsal bir sunağı kirletiyormuş gibi hissetti.

Parmaklarını esnetti, birkaç tuhaf notayla oynadı, ardından çalmaya başladı. Piyanonun harika bir tonu vardı... zengin, tatlı ve görkemli. Lottie herhangi bir müzik aletini çaldığında her zaman eğlenirdi. Sterling ona ilk müzik öğretmenini tutmadan çok uzun zaman önce Lottie, George ve Laura, Leydi Eleanor'un konuk odasındaki yıpranmış piyanonun etrafında toplanıp mutlu bir akşam geçirirlerdi.

Tutuk bir başlangıçtan sonra parmakları tuşların üzerinde çevik bir şekilde dans ederken her zaman favorilerinden biri olmuş olan Handel'in "Su Müziği" pasajını çaldı. Omzunun üzerinden Allegra'ya bir bakış attı.

Kız, Lottie'nin onun yüzünde daha önce hiç görmediği mest olmuş bir açıklıkla tuşlara bakıyordu. Lotttie temposunu değiştirerek neşeli bir İskoç dans müziğine başladı. Omzunun üzerinden Allegra'ya sırtırtırken abartılı bir İskoç aksanıyla şarkı söyledi:

*Karım oyunbaz ufacak bir şey,  
Benim tarafımdan yönlendirilmek istiyor.  
Ceketini sattı ve içti,  
Ceketini sattı ve içti,  
Kendini bir battaniyeye sardı,  
Benim tarafımdan yönlendirilmek istiyor.*

Çok geçmeden Allegra mırıldanıyor ve yükselen ritimle ayağını yere vuruyordu. Üçüncü kıtadan sonra, nakarata katıldı. En başta utangaçça ama her notayla birlikte özgüven kazanıyordu. Allegra'nın sesi, Lottie'nin sopranosunu mükemmelce tamamlayan boğuk bir altoydurdu.

Lottie, Allegra'nın endişe kabuğuna geri çekilmesini izleme düşüncesine katlanamadı. Şarkının bütün kıtalarını tükettikten sonra, kendi aklından kıtalar uydurmaya başladı. Garip uydurmaları kısa

sürede ikisine de öyle çok kakhaha attırmaya başladı ki nakaratın kelimelerini zorlukla söyleyebildiler. İkisi de müzik odasının kapısını aralık bıraktıklarının farkına varmadı.

Müzik ve kakhaha.

Hayden'ın Oakwylde Malikânesi'nde bir daha duyamayacağını düşündüğü iki sest. Yine de köprüde meydana gelen çöküntü nede-niyle Boscastle ziyaretini kısa kesen Hayden, döndüğünde iki sesi de evinde çınlarken bulmuştu.

Giriş salonundaydı, şapkasının kenarından yağmur suyu dam-lyordu ve durup hayaletsi yankıyı dinledi. Sersemlemiş bir an için, yokluğunda bir şekilde zamanın geriye gittiğine gerçekten inandı.

Kendini müzik odasına giden koridorda yürürken buldu, adımları çekinceyle ağır değil, hafif ve hevesliydi. Kapıları açtığında bulunduğu Allegra uzun ve ince değildi, anneciğinin kucağına tüneyen ufacık ve tombul bir şeydi.

Justine sabırlı bir şekilde Allegra'nın tombul, ufacık parmaklarını piyano tuşlarına yerleştirip tatlı kontraltosuyla şen bir ninni söylerken koyu renk saçları bir olmuştu. Hayden uzun bir süre boyunca kapı pervazına yaslandı, sadece ikisini izlemekten memnundu. Hayden'ı güçlü bir şekilde rahatlatan şey, Hayden'ın eve gelişiyle karısının göz-lerinin altında hastalığının belirtisi olabilecek gölgeler olmamasıydı.

"Babacığım!" Allegra cıvıladı, Hayden'ı gördüğü anda gözleri parladi. Anneciğinin kucağından kaydı ve adamın kollarına fırlamak için sendeleyerek geldi. Küçük kız toplu, ufak yanağını Hayden'inkine bastırduğunda Hayden gözlerini kapattı ve onun tatlı bebek kokusunu içine çekti.

Gözlerini tekrar açtığında, hâlâ esintili giriş salonunda dikiliyordu. Kolları boştu ve kalbi kaybindan dolayı sancıyla acıyordu.

Kafası karışmış görünen Giles, “Lordum?” diyerek sorguladı. “Oldukça ıslaksınız. Paltonuzu ve şapkanızı alabilir miyim?”

Hayden cevaplamadı bile. Basitçe adamı kenara çekti ve müzik odasına yöneldi.

Lottie ve Allegra kendilerini eğlencelerine o kadar kaptırmışlardı ki Hayden’ın odanın karşısından gelen ayak seslerini hiç duymadılar. Artık yalnız olmadıklarının farkına hiç varmadılar. Ta ki piyanonun kapağı gürültülü bir şekilde çarpılıp arkasındaki Hayden’ı açığa çıkarıncaya kadar...



## On Dördüncü Bölüm



*Dudaklarından dökülen her kelime ne yazık ki beni baştan  
çıkarmak için tasarlanan hoş bir yalan!*

Oturduğu sıradan doğrulan Lottie, kulakları hâlâ çınlarken piyanonun kapağının pırl pırl yüzeyinin karşısındaki Hayden’la yüzleşti.

Paltosunu ya da şapkasını çıkarmak için bile zaman harcamamıştı. Şapkasının kenarı gözlerini gölgelerken, paltosunun yakasından parke zemine yağmur suyu damlıyordu. Lottie göz ucuyla Allegra’nın fark edilir biçimde büzüldüğünü görebiliyordu, kızın omuzları içe doğru bükülmüş, dudakları incelmış ve gerilmişti. Lottie bu görüntüye karşı ayağını öfkeyle yere vurmaya istedi.

“Buraya girmeniz için size kim izin verdi?” diye sordu Hayden.

Lottie dürüst ve küstah bir tavırla, “Hiç kimse,” diyerek cevapladı.

Çocuk kafasını şiddetle iki yana salladı. “Kesinlikle bende bir anahtar yok.”

Hayden şapkasını çıkardı. Adamın gözlerine ilk düzgün bakışını attıktan sonra Lottie neredeyse çıkarmamış olmasını diledi. “O zaman siz ikiniz buraya nasıl girdiniz? Yasak olduğunu biliyorsun.”

Lottie adamın ilgisini çocuktan uzaklaştırmayı umarak, “Kâşifçilik oynuyorduk,” diyerek itiraf etti.

Girişimi çok az işe yaramıştı. Hayden Lottie’nin üzerine doğru yürüdü, kısılmış gözleri ve gerilmiş çenesi devam etmesi için meydan okuyordu.

Lottie omuzlarını özür dilercesine salladı. “Bildiğinizden emin olduğum kadarıyla da bir kâşifin ilgisini yasağın cazibesi kadar çeken hiçbir şey yoktur.”

Sadece bir an için, adamın o donmuş yeşil gözlerinde bir şeyler kıpırdadı... tehlikeli ve davetkâr bir şeyler. “Peki siz ne yaptınız? Martha’dan anahtarı mı çaldınız?”

“Elbette hayır! Asla Allegra’yı çalmaya teşvik etmem.” Lottie kollarını resmî bir biçimde önünde kavuşturdu. “Kapıyı saç tokalarından biriyle açtım.”

Hayden bir an için ona inanamayarak baktı, ardından sert bir kahkaha patlattı. “Ah, işte bu komik! Kızımı çalması için cesaretlendirmiyorsunuz ama bir kilidi açmasını öğretirken vicdan azabı duymuyorsunuz.” Allegra piyanonun etrafından dolaştı ve adamın paltosunun kolunu çekti ama Hayden, Lottie’ye kötü kötü bakmakla meşgul olduğundan fark etmedi. “Gelecek dersinizde ne yapmayı planlıyorsunuz? Silah zoruyla araba soymayı nasıl yapacağını mı göstereceksiniz?”

Lottie sert bir cevap yapıştıramadan, Allegra babasının paltosunun koluna bir kez daha asıldı ve bu kez adamın dikkatini çekmeyi başardı. “Bana kilidi nasıl açacağımı öğretmedi. Kendisi açtı. Nedenini biliyor musun? Çünkü ne kadar yalnız, sıkılmış ve mutsuz olduğumu

gördü. Bu evde, bu konuda bir şey yapacak kadar beni önemseyen yalnızca o!”

Hayden ve Lottie, kızın tutkulu patlamasıyla afallamış bir halde ağızları açık bakakaldılar. Lottie milyon yıl geçse, Allegra’nın onu savunacağı bir günü asla hayal edemezdi. Kızın kızgın, küçük yüzünü incelerken beklenmedik bir şefkat dalgası hissetti.

Diğer yandan Hayden, duygusal vicdan azapları yaşamıyor gibi görünüyordu. “Üvey annen bu evin kurallarını iyi bilmeyebilir genç bayan ama sen biliyorsun. İtaatsizliğinin mazereti kesinlikle olamaz.” Hayden kafasını iki yana sallarken ifadesi ciddiydi. “Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın.”

“Bu yeni bir şey olmaz, değil mi baba? Her zaman hayal kırıklığına uğruyorsun zaten.” Eğer Allegra gözyaşlarına boğulup kaçsaydı, daha az tahrip edici olurdu. Onun yerine döndü ve müzik odasını dimdik bir şekilde terk ederken ufak elleri yumruklara dönüştü.

Bir küfrü bastıran Hayden, piyanodan uzaklaştığında kendini ilk karısının portresindeki yüzle karşılaşmış bir halde buldu. Lottie, adamı tam olarak o anda göremediğine neredeyse minnettardı. Sahip olduğunu bilmediği bir önseziyle, portre yapılırken ressamın hemen sol yanında kimin durduğunu, aniden tam olarak anladı. Justine’in gülen gözleri ve alaycı dudak büküşü yalnızca Hayden içindi.

Hayden en sonunda, “O öldükten sonra,” dedi, sesi mezar tozu kadar kuruydu. “Neredeyse iki haftayı bu odada geçirdim... yemeyi, uyumayı, kızımı görmeyi reddettim. En sonunda şu kapılardan yürüyüp çıkacak gücü bulduğum gün, yaşadığım müddetçe bir daha bu odaya asla ayak basmayacağıma yemin ettim.” Hayden sertçe hem portreye hem de Lottie’ye arkasını döndü. Sanki eşlerine bakmaya daha fazla tahammül edemiyormuş gibiydi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Lottie. İlk kez haylazlığının sonuçları yüzünden acı çekiyordu.

“Ne için?” Hayden şapkasını ellerinde çevirirken sordu. “İsteklerimle alay ettiğiniz için mi? Kızımı bana karşı gelmesi için kasten cesaretlendirdiğiniz için mi? Burnunuzu sokuşunuzla, kızımın aramıza başka bir boşluk daha girmesine sebep olduğunuz için mi?”

“Eğer kızınız üzerinde bu kadar korkunç bir etkim olduğunu düşünüyorsanız, o zaman beni en başından neden Oakwylde’a getirdiğinizi anlamıyorum.”

Hayden piyanonun tepesine bir yumruk indirdi. “Çünkü onun senin gibi olmasını istedim!”

Lottie adamın sözlerinden büyülenmiş bir halde gözlerini ona dikti.

“Durumlardan kendini kurtarması gerektiğinde ruh halinin kölesi olmak yerine, aklını senin gibi kullanıp düşünmesini istedim. Onun akıllı, güçlü, becerikli ve kendinden emin olmasını istedim!”

Lottie adamın hiddetli, kapkara kırpikli gözlerinin içine bakarken, vücudunun ortasında merak uyandırıcı bir erime duygusu hissetti... sanki Cookie'nin sıcak çeşnili pudinginden koca bir ağız dolusu yutmuş gibiydi. Genç kız piyanonun çevresinden dolaştı ve adama cüret edebildiği kadar yaklaştı. “Size yemin ederim ki onu buraya getirerek zarar vermek istemedim. İçeri girdiğinizde onu duymadınız mı? Sıradan bir on yaşındaki çocuk gibi şarkı söyleyip kahkaha atıyordu. Sadece kısa birkaç dakika için, o mutluydu!”

“Annesi de şarkı söylemeyi ve kahkaha atmayı severdi. Ne yazık ki Justine'in mutluluğu, her durumda kendisi de dâhil olmak üzere geri kalan herkesin perişanlığından üstün oldu.”

“Peki sizinkinin?” dedi Lottie cesaret ederek.

Hayden cevaplamadı.

Lottie iç çekti. “Eh, suçum için beni nasıl cezalandıracaksınız? Yatağıma yemek yemeden mi göndereceksiniz?”

“Saçmalamayın. Öyleymiş gibi davranmakta ısrarcı olsanız da; siz bir çocuk değilsiniz.”

“Ben bir hizmetkâr da değilim,” diyerek karşılık verdi. “Siz bana öyleymişim gibi davranmakta ısrarcı olsanız da.”

Hayden genç kızın meydan okumasını soğuk bir şekilde yok sayıp dönerek kapıya doğru ilerlemeye başladığında, Lottie aniden Allegra gibi bir öfke nöbeti geçirmek istedi. Şömine rafından kendisine gülümseyen zarif porselen kadın çobanlardan birini kapmak ve adamın kafasının arkasına fırlatmak istedi.

“Belki de karınızı bir başka adamın yatağına sürükleyen şey deliliği değildi,” diye seslendi arkasından. “Belki de sizin çekilmez umursamazlığınızdı.”

Hayden donakaldı, Lottie’ye pişman olması içi yarım saniye tanıdı. Ardından aniden dönüverdi ve hızla Lottie’ye doğru geldi. Gözlerindeki ateş buzu buharlaştırdı. Adamın ıslak yün paltosundan duman yükselmeye başladığını görse şaşırırmazdı. Hayden sert, kaslı bedeniyle genç kıızı piyanoya doğru gerilettili, tek elinin parmaklarını kızın ensesinde kıvırdı.

Ama onu boğmak yerine, ağzını sertçe genç kızınkine getirdi. Lottie, adamın öpücüğüyle onu cezalandırmasını bekledi, zevk vermesini değil. Tam da o yüzden etkileyiciydi; adam dilini onun ağzında ayartıcı bir şekilde kıvrıp şiddetini yumuşattı. Lottie’yi, sanki genç kız ona aitmiş gibi öptü. Sanki her zaman adama aitti ve her zaman da ona ait olacaktı. Hayden Lottie’nin rüyalarındaki âşıktı ve öpücüğünün karanlık gücü Lottie’yi tehlikeli bir uçurumun kenarında bocalar halde bırakıyor, hem bedenini hem de kalbini kesinlikle ölümcül bir şekilde yaralayacak bir düşüşün eşğine getiriyordu.

Hayden ağzını onunkinden ayırdığında, Lottie hâlâ çaresizce ona tutunuyordu. Parmaklarını onun topuzundan çıkaran Hayden, başını eğip baktı. Gözleri ağır bir şekilde bakıyor ve arzuyla parlıyordu. “Beni sizin yatağınızdan uzak tutan şeyin umursamazlığım olmadığına sizi temin edebilirim, leydim.”

Hayden onu aniden tuttuğu gibi, aniden de bırakıverdi, odayı uzun adımlarla geçti ve kapıyı ardından öylesine büyük bir gümbürtüyle çarptı ki arpin telleri karşı çıkarcasına tıngırdadı.

Lottie piyanoya doğru çöküp iliklerine kadar titrerken, bilmiş gözleri eğlenceyle parlayan Justine ona bakıyordu.

Lottie o gece yatağında büzüştü, her hücresi gerginlikle karıncalanıyordu. Uyuyan evin üzerine huzurlu bir sessizlik çöktü ama sessizlik ne kadar güzel olsa da yalnızca huzursuzluğunu artırıyordu. Allegra'nın öfke nöbetlerinden biri bile hoş bir dikkat dağınıklığı olurdu. Kısaca koridor boyunca yürümeyi düşündü ama Harriet'i en son kontrol ettiğinde arkadaşı bir kuzu gibi uyuyordu.

Kendini yan tarafına attı, hem örtülerden hem de şaşkın Bay Kıpırtı'dan kurtuldu. Kediye yakalamak için uzandı ama artık çok geçti. Kedilere ait bir küskünlükle çoktan yataktan atlamıştı, kuyruğu havada dikiliyordu. Açık kapıyı itti ve yatak odasından çıkıp gitti. Daha iyi bir refakatçi arayışıyla çıktığı barizdi.

Lottie yastıkların üzerine devriliverdi. "Bugünlerde hiç kimseyi memnun edemiyorum gibi görünüyor," diye homurdandı Mirabella'ya. Yavru kedi yanındaki yastıkta kıvrılıyordu. "Özellikle de erkek türünü."

Gözlerini kapattı, ardından çabucak tekrar açtı. Dürüst olmak gerekirse, uyumak uyanık olmaktan daha korkunçtu. Uykuyla birlikte gelecek rüyalardan da korkuyordu ve o rüyalarda kendini yine bir yabancıнын kollarında, rüzgârlı bir uçurumun kenarında bulabilirdi. Öpücüğünün tadı tıpkı kocasınıninki gibi olan bir yabancı...

Tavanda kıpırdayan gölgelere baktı. Belki de romanına yeni bir sahne eklemeliydi. Girişken kadın karakterinin, evlenmek için onu kandıran hainin erotik yaklaşımlarıyla mücadele ettiği bir sahne. Adama onun öpücüğüyle acı çekmektense, ölmeyi tercih edeceğini mağrurca söylediği bir sahne. Adamın sert, aç ağzının saygısızlığına

dayanması, karanlık ve leziz dilini içeri sokması, kızı daha genişçe açması, daha derine alması için kandırırken parmak uçlarıyla boğazını okşaması yerine... Tabii ki asil bir ölüm daha tercih edilebilir olurdu.

Hain titreşimi bastırmak için alt dudağını ısırın Lottie, karnının üzerine döndü. Tam düzensiz bir uykuya dalmak üzereydi ki hüznü feryatların müjdelemesi olmadan piyano müziğinin ilk notaları kulaklarına ulaştı.

Lottie'nin gözleri açılıverdi. İlk dürtüsü örtülerin altına girmekti. Ama tüm yapabildiği nefes almak ve dinlemektir.

Uzaktan gelen müzik sesi hem güzel hem de korkunçtu... kontrol edilemeyen bir tutku yağmuruydu, her notası delilikle gölgeliydi.

"Justine," diye fısıldadı. Kadının portresini görmek onu bir "hayalet" olarak düşünmeyi imkânsız hale getirmişti.

Bir kadının mezarından çıkmasına yetecek kadar kuvvetli bir güç ne olabilirdi ki? Lottie'nin Hayden'ın yakınlığı için rakip olduğuna inandığından Justine Lottie'yi korkutup kaçırmaya mı çalışıyordu? Yoksa Lottie'yi kendi yaptığı hatayı onun yapmaması, kalbini Hayden'ın ellerine bırakacak kadar güvenmemesi için uyarmaya mı çalışıyordu?

Lottie yastığını kafasına çekti ve kulaklarına bastırdı. Ama müziğin durmayan hiddetinden kaçış yoktu. Hiçe sayılamıyordu ve sayılmayacaktı.

Parça coşkunu bir şekilde yükseldiğinde Lottie yastığını kenara attı. Doğrularak makyaj masasına ilerledi ve aradığı şeyi bulana kadar karmaşık kurdele yumaklarını ve çorap bağlarını kurcaladı... uzun ve bilhassa öldürücü görünen gümüş bir saç tokası.

Şömineden gelen ışığa doğru tutup parıltısına hayranlıkla baktı. Görünüşe göre Justine bir şeyi unutmuştu. Artık Lottie krallığın anahtarlarına sahipti. Eğer o krallığın cehennem olduğu ortaya çıkarsa, bizzat iblisin kendisine koşmak ve almak zorunda kalacağı bir şans olacaktı.

Hayden oldukça öfkeliydi. Malikânenin bomboş koridorlarında dola-  
nıyor, böylesine bir aptal olduğu için kendine lanet ediyordu. Lottie'yi  
öpücüğüyle cezalandırmayı düşünmüş olabilirdi ama yalnızca kendini  
cezalandırmayı başarmıştı. Kendi yatağı bile bir işkence olmuştu.  
Yatağının buz gibi kucağı, Lottie'nin kollarının ayartıcı sıcaklığıyla  
acı bir zıtlıktaydı.

Bu şeytanları, Lottie müzik odasının kapısını açmaya cüret et-  
tiğinde kendisi salmıştı. Sanki o odada Justine'in hatırasıyla birlikte  
kendisinin de bir parçası gömülmüş gibiydi. Ama Lottie, onun diğer  
hayaletlerle birlikte gölgelerde çürümesine izin vermekten hoşlan-  
mamıştı. Aptal şarkıları ve uçarı kahkahalarıyla girmiş ve Hayden'ı  
ışığa doğru çekmişti.

Hatta genç kızın cüretkâr kararlılığıyla Justine bile kaçmıştı.  
Öpüştikleri o anda yalnızca Lottie vardı –ağzı Hayden'inkinin altında  
canlı bir alev gibiydi– ateşli, tatlı ve karşı konulmaz. Kızın küçük elleri  
onun paltosunun önünü kavrayıp Hayden'ı iterek uzaklaştırmaktansa  
yakına çektiğinde, Hayden hayatın tehlikeli kıpırtılarını hissetmişti.  
Hem de sadece bedeninde değil, ruhunun derinliklerinde.

Öpüşmelerinden daha lanetli olan an ise, Allegra'nın onun gibi  
olmasını istediğini itiraf ettiği andı. Kızın cesaretine, akıllılığına ve  
sosyetenin sıkı kurallarına tahammül etme isteksizliğine duyduğu  
hayranlığı dile getirdiği an. Ona âşık olmaya başladığını söyleyiverse  
de olurdu!

Hayden olduğu yerde durdu, bu düşünce geçmişten gelip feryat  
eden hortaklardan daha korkutucuydu. Kalbini son kaybedişinde,  
neredeyse aklını da onunla birlikte kaybediyordu.

Sanki bunun nasıl ahmaklığa yol açtığını Hayden'a hatırlatmak  
ister gibi, vahşi bir piyano müziği koridordan ona doğru akmaya  
başladı. Müziğin ham gücü; güzelliğinden ve çılgınlığından türüyordu.

Hayden, Lottie'nin farkında olmadan hepsini yok edecek bir gücü  
salıvermesinden korkarak amansızca sese doğru ilerledi.

Lottie karanlık malikânede uzun adımlarla ilerledi, geceliğinin eteği arkasında kabarıyordu. Hizmetkârların şimdiye kadar yataklarında olacağının bilinciyle sabahlığını giyinmek için bile vakit harcamamıştı. Onu batı kanadına yaklaştıran her adımla birlikte müzik yükseliyordu. Ama Lottie görevinden caymayı kabul etmedi. Artık cesaretle ya da merakla hareket etmiyordu, Hayden'ın kalbi üzerinde iddia ettiği haktan vazgeçmeyi reddeden kadınla yüzleşmenin şiddetli arzusuyla hareket ediyordu.

Dürüst olması gerekirse, Lottie hayatında hiç korkmadığı kadar korkuyordu. O uzun, yalnız koridora ulaştığında, dalgalanan müzik bile dişlerinin takırtısını bastıramadı. Koridorun sonundaki kapılara yaklaşıırken neredeyse kapıların kendiliğinden açılmasını, bir davetle maskelenen bir tuzak bekledi.

Uyuşuk parmakları kapının kulpunu kıpırdatmakta başarısız oldu. Sabah Allegra'yla buldukları gibi, kapılar yine kilitliydi. Lottie'nin elleri öylesine terliyordu ki sonunda kilidi açmayı başarmadan önce tam iki kez tokayı düşürdü.

Hâlâ tereddüttüydü. Eğer uyarmadan kapıları itip açarsa, piyanonun üzerinde süzülen kindar bir duman mı bulacaktı? Yoksa tuşlar görünmez eller tarafından yönetilerek kendiliğinden mi çalışıyor olacaktı?

Bu görüntüyle cesareti tamamen kırılan genç kız, kulpu yavaşça çevirdi. Bir parçası, malikânedeki ilk gecesinde olduğu gibi müziğin aniden kesilivermesini umuyordu. Ama kapıyı yavaşça açmaya başladığında, müzik uğultulu bir dalgayla kendisini ezip geçerken, kalp atışlarının müziğin ritmine göre attığını hissedebiliyordu.

Geniş oda gölgelerle kaphydı. Yağmur saatler önce dinmişti ama tavan penceresinden görünen bulutlar hâlâ göğün ortasında sürükleniyor, ayın kaymaktaşı yüzünü örtüyor ve Justine'in portresini gölgede bırakıyordu.

Piyanonun kapağı kalkıktı, tuşları Lottie'nin görüş alanından koruyordu.

Lottie yavaşça müzik aletinin etrafında döndü, diğer tarafta bulunduğu kim –ya da ne– olursa olsun çığlık atmayacağına dair kendine söz verdi. Lanetli yasemin kokusunun çarpıcı aroması Lottie'yi ezip geçiyor, sersemlemiş ve hafifçe sarhoş hissettiriyordu.

Piyanonun etrafında dolandığında, uzun, koyu renk saçları sırtına dökülen, tiril tiril beyazlar giyinmiş bir kadın buldu.

*Justine.*

Lottie isteseydi bile çığlık atamazdı. Boğazı korkuyla felç oldu.

Ani bir rüzgâr bulutları dağıttı. Tavan penceresinden sızıp gelen ay ışığı onun bir kadın olmadığını, kendisinin iki katı bir geceliğe sarmalanmış bir çocuk olduğunu açığa çıkardı.

*Allegra.*

Çocuğun çalışının güzelliğine ve gücüne hayran kalan Lottie, sendelememek için piyanonun kenarını kavramak zorunda kaldı.

Allegra'nın ufak parmakları piyanonun tuşları üzerinde uçuyor, o yaştaki hiçbir çocuğun bilmemesi gereken bir kalp kırıklığı ve hiddetle dökülüyordu. Çalarken solgun yanaklarından aşağı gözyaşları akıyordu, yine de şiddetle odaklanmış olduğu önündeki müzik kâğıdından bir an için bile ayrılmadı. Hatta onun görüş alanına girdiğinde bile bozmadı, Lottie kendini bu dudak uçuklatan müziğin kaynağına yaklaşımdan alıkoyamıyordu.

Allegra'nın elleri tuşları dövüyordu, duygulu melodiye yoğun bir gelişmeyle sona yaklaştırdı.

“Nasıl?” Lottie cınlayan sessizliği takiben fısıldadı.

Allegra ellerini kucağında topladı. Yeniden elleri, bir çocuğa ait olan ellerdi sakar ve kendinden emin olmayan eller. “Şömine rafının arkasında ikinci kata çıkan gizli bir geçit var. Annem ve ben eskiden

hep saklambaç oynardık. Babam..." Kekeledi ama çabucak toparladı, "... babam, buraya saklandığımızda bizi hiç bulamazdı."

"Demek istediğim böyle piyano çalmayı nasıl öğrendin?" Lottie tuşları işaret etti, hissettiği şok genç kıza konuşmayı unutturmuştu. "Bu şekilde?"

"Annem ölmeden önce bana öğretiyordu." Kız sıkı omuzlarını salladı. "Benim için, diğer insanlara geldiği kadar zor gelmiyor."

Lottie kafasını iki yana salladı. Bu çocuk bir dehaydı ve farkında bile değildi. "Annemi hatırlamadığını sanıyordum."

"Ah, onu hatırlıyorum!" Allegra'nın bakışı yine hiddetle doldu. "O hatırlamamı istemiyor ama hatırlıyorum. Annem nazik ve eğlenceliydi, her zaman kakhaha atar ve şarkı söylerdi. Benimle birlikte yerde oturup resim çizerken ya da bana yeni bir şarkıyı öğretirken saatler harcardı. Bütün şapkalarını takmama izin verirdi ve oyuncak bebeklerimle oturup birbirimize çay ikram ederdik."

Lottie özlemlili bir şekilde gülümserken, kendi annesiyle de böyle anıları olmasını isterdi. "Onu çok özleyorsun olmalısın."

Allegra piyano sırasından doğruldu. Parke zeminde ileri geri yürürken aşırı büyük geceliğinin kenarına takılmamak için avuç dolusu keteni topluyordu. "Bir hayalet olmak gibi bir amacım asla yoktu, bunu bilmelisin. Babam ne zaman uzağa gitse, gizlice buraya girer ve piyano çalardım. Hizmetkârların beni duyabildiğinin farkında bile değildim. Ta ki bir sabah Meggie ve Martha'nın malikânenin perili olduğu konusunda fısıldamalarını duyuncaya kadar."

"Ama durmadın."

Allegra açıkça meydan okuyan bir bakışla, "Hayır," diyerek kabul etti. "Durmadım. Bir süre sonra, babam evdeyken bile çalmaya başladım. Annemin eşyalarını kilitli tuttuğu tavan arasındaki sandığı ilk kez bulduğumda, o Yorkshire'daydı. Annemin geceliğini giydim çünkü onun gibi kokuyordu."

Lottie başını sallayarak onayladı. Bu yasemin kokusunu açıklardı, her ne kadar garip olsa da koku birkaç dakika öncekine göre daha hafiflemiş gibiydi.

Allegra yalvaran gözlerini Lottie'ye çevirdi. "Anneme ait hiçbir şeyim yok. O hepsini sakladı. Annem hakkında konuşmayı bile reddetti. Sanki o hiç var olmamış gibi ve ben buna dayanamıyorum!" Kızın yanaklarından yeni gözyaşları dökülürken sesi çatladı. "Ah, ondan nefret ediyorum! Ondan bütün kalbimle nefret ediyorum!"

Lottie, Allegra ona doğru koşana kadar kollarını açtığının farkında bile değildi. Küçük kız kollarını Lottie'nin beline doladı, kalbi yeniden kırılıyormuş gibi hıçkırıyordu. Allegra'nın yumuşak, gür saçını okşarken Lottie başını kaldırdığında, Hayden'ı müzik odasının kapısında dururken buldu. Yüzü ay ışığında kül rengi gibi görünüyordu. Lottie ona doğru elini uzatmadan, adam gölgelerin içinde yok oldu.

Lottie uyuyan çocuğun üzerini örttü. Allegra'nın yüzü hâlâ gözyaşlarıyla lekeli olsa da, ağzı açık bir şekilde uyuyordu. Muhtemelen sabaha kadar uyanmazdı. Uyansa bile, Lottie onu tek başına bırakmak istemiyordu. Pencere pervazına tünemiş, ikisine birden tatlılıkla gülümseyen eski oyuncak bebeğini bulana kadar çocuğun yatak odasına göz gezdirdi. Lottie bebeği nazikçe Allegra'nın kolunun altına sıkıştırdı, ardından lambayı açık bırakıp yatak odasının kapısını arkasından kapattı.

Hayden'ı tam olarak onu bulacağını düşündüğü yerde buldu... müzik odasının ortasında ayakta durmuş, Justine'in portresine bakar halde. Ay gökteki yerini değiştirmişti, portreyi ışık yayan bir parlılıkla yıkıyordu.

Lottie'nin tereddütlü adımlarını arkasında hissettiğinde, "Kızım benden neden nefret etmesin ki?" diye sordu acı bir şekilde. "Sonuçta, ondan annesini aldım."

Sadece kısa bir an için, Lottie kalbinin durduğuna yemin edebilirdi.

“Şu eve bir bak,” diye devam etti. “Bu odanın dışında onun hiç portresi yok, işlediği motifler yok, yaptığı suluboya resimler yok... bu koridorlarda yürüdüğüne dair hatırlatıcı en küçük bir şey yok. Annesi öldüğünde Allegra çok küçüktü. Sadece eğer o... unutabilirse daha kolay olacağını sandım.”

Lottie'nin kalbi ritmik olmasa da yeniden atmaya başladı. Dizleri ona ihanet ettiğinden divanın kenarına çöktü. “Allegra'nın unutmasını nasıl bekleyebilirsin? Sen bile unutamamışken.”

Hayden portreye arkasını dönerek piyanoya yöneldi. Yalnızca tek parmağını kullanarak Beethoven'ın *Pathetique*'inin ikinci bölümünün ilk birkaç notasını çaldı. “Annesi öldükten sonra ona piyanoyu bile yasakladım. Sanırım her zaman müzik ve deliliğin bir şekilde el ele geldiğine, biri olmazsa diğerine sahip olmayacağına inandım. Justine bu konuda harikuladeydi. Erkek olsaydı, çalması için krala davet edilirdi. Müziğe tapardı.”

“Sen de ona tapardın.” Lottie bu bir soruymuş gibi davranarak ikisine de hakaret etmeyi reddetti.

Hayden'in parmağı yanlış notaya çarptı. Elini tuşlardan çekti. “Evlendiğimizde çok gençtik. Ben henüz yirmi bir bile değildim ve o on yedi yaşındaydı. Önceleri, değişken ruh halinin cazibesinin bir parçası olduğunu düşündüm. Sonuçta Fransızdı ve alışkın olduğum kadınlardan daha az çekingendi. Bir an kahkahalar atıyor, bir an sonraysa hayali bir görüntüye somurtuyordu, sonraki anda seninle sesini yükselterek konuşuyordu. Ama hemen ardından ağlayıp onu bağışlayan için öylesine tatlı bir şekilde yalvarıyordu ki...” Kuru bir şekilde kafasını salladı. “Ona birkaç dakikadan uzun süre sinirli kalmak imkânsızdı.”

Lottie portreye kaçamak bir bakış attı, ardından neredeyse yapmamış olmayı diledi.

Hayden piyanonun sırasına ata biner gibi oturarak Lottie'yle yüz yüze geldi. "Allegra'nın doğumundan sonra, Justine'in ruh halinde bir çöküş oldu. Günlerce uyumadan dururdu, ardından haftalarca yataklara düştü."

"Senin için çok zor olmuş olmalı."

Hayden onun acımasını reddederek kafasını iki yana salladı. "Karanlık günler vardı ama iyi günler de vardı. Justine iyiyse, hepimiz mutluyduk. Allegra'ya tapardı. Anne olmak ona öylesine neşe verdi ki. Bazı zamanlar öfkesini bana yöneltse de, bebeğimize bir defa bile elini kaldırdığını görmedim." Hayden'ın yüzü öylesine çarpıcı biçimde karardı ki Lottie tavan penceresine göz atarak ayın önünden bulut geçip geçmediğine baktı. "Allegra altı yaşındayken, Justine karanlık ruh hallerinden birine kaydı. Londra'daki bir Sezon'un ruh halini canlandırabileceğini düşündüm. O kadar genç yaşta evlendik ki çok sevdiği sosyal çevresinden onu kopardığım için her zaman biraz suçlu hissettim." Dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Biz evlenmeden önce, sevgili arkadaşlarım Ned ve Phillipe'in ikisi de ona kur yapmıştı. Düğünümüzde güldüler ve ganimetlerini çaldığım için beni asla affetmeyeceklerine yemin ettiler."

*Tabii lekelenmiş bir ganimet,* diye düşündü Lottie ama diline hâkim olmayı başardı.

Hayden sırada doğruldu ve kızının kısa bir süre önce yaptığı gibi aşağı yukarı yürümeye başladı. "Önceleri Londra dualarımın cevabı gibi göründü. İki hafta içinde, Justine hayranlık uyandırdı, her balonun güzeliydi. Ardından bir şeyler yanlış gitmeye başladı. İşaretleri fazlasıyla biliyordum. Uyumayı kesti. Gözleri fazla parlak, kahkahaları kulak tırmalayıcı oldu. Her şey hakkında benimle tartışma çıkarıyordu... ya da hiçbir şeyden. Korkunç kavgalar yaşamaya başladık. İkimiz de... affedilmeyecek şeyler söyledik. Sabahın erken saatlerine kadar dışarıda kalmaya, fazla pudra ve ruj sürmeye, benim önümde başka adamlarla utanmazca flört etmeye başladı."

“Sen ne yaptın?” diye sordu Lottie. Hayden geçerken uzanıp adamın elini tutma dürtüsüyle savaşıyordu.

“Ne yapabilirdim ki?” Lottie’yle yüzleşmek için döndü. “Anlayışlı arkadaşlarımdan biri özel doktorunu gönderdi –eski kralımızı karanlık günleri sırasında tedavi etmiş saygın bir adam– adam basitçe kafasını iki yana salladı ve onu Bedlam’a göndermemi önerdi. Bedlam!” Hayden tek dizinin üzerine çöküp ellerini Lottie’nin omuzlarına yerleştirdi. Adamın hiddetle kararmış kederli gözleri genç kızın yüzünü araştırdı. “Bethlem Hastanesi’nde yatan hastalara ne yaptıklarını biliyor musun, Lottie? Onları küçükçük hücrelerdeki duvarlara zincirliyorlar. İnsanlar ücretle içeri alınıp hastalara ağızları açık baksın diye bakıcılar görevlendiriliyor. Justine geceyi bile atlatamazdı!”

Lottie artık ne ona, ne de portreye bakmaya dayanamıyordu. Bu canlı, genç varlık vahşi bir hayvan gibi duvara zincirlenmişken seyircilerin sırayla geçip kahkaha atmasını ve işaret etmesini hayal etmeye katlanamıyordu. Ağladığının farkında değildi. Ta ki Hayden başparmağıyla yanağındaki yaşı nazikçe silinceye dek...

“Doktor ayrıldıktan sonra, Justine’i sabah Cornwall’a döneceğimiz konusunda bilgilendirdim.” Hayden sol kulağının altındaki yara izine dokunurken hüzünlü bir şekilde gülümsemeyi başardı. “Haberleri pek iyi karşılamadı. Kendine zarar vermesinden korktuğumdan ona bol miktarda afyon ruhu verdim. Evdeki doktoru sadece bir önlem olarak bana bir şişe yollamıştı. Kısa sürede bebek gibi uyuyordu.

“Yapılacak düzenlemeler vardı. Vedalaşacak arkadaşlar. O yüzden onu orada bir hizmetkârın bakımına bıraktım.”

Hayden ayağa kalktı. Bir zamanlar Lottie böyle bir hikâyenin sonunu duymak için yalvarabilirdi. Ama aniden parmaklarını adamın dudaklarına bastırmak, o geceyle ilgili başka bir kelime daha etmemesi için yalvarmak istedi.

Hayden tekrar konuştuğunda, sesindeki bütün tutku çekilmişti, tıpkı ay kadar mesafeliydi. “Döndüğünde onu Phillipe’le buldum.”

Adamın katı bakışı Lottie'yi divana sabitledi. "En kötüsünün ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Hayır," diye fısıldadı. Ama çok geçti. İkisi de biliyordu.

"Phillipe, kendisini ben sanmasına izin verdi. Justine hastaydı, uyuşmuştu ve kafası karışık. Tartışmamızı tatlıya bağlamak için döndüğümü düşündü. Eğer Phillipe'i onun üzerinden çektiğimde Justine izlemiyor olsaydı, düello için beklemezdim bile. Onu çıplak ellerimle öldürürdüm." Şu anda o elleri sıkıyor, Lottie'ye onların gücünü hatırlatıyordu.

"Eğer yapmış olsaydın, şu anda Newgate'te çürüyor olurdun ve Allegra babasız kalırdı." Ama o zaman bir annesi olur muydu? Bu, Lottie'nin kendinde soracak cesareti bulamadığı tek soruydu.

Hayden tek elini saçlarından geçirip kafasını iki yana salladı. "Phillipe kaçtıktan sonra, her şey bulanıktı. Ben de yarı yarıya kafayı yedim. Justine'i kaldırıp kollarıma aldığımı ve şehir evi boyunca taşıdığımı hatırlıyorum. Düşünebildiğim tek şey onu olduğu... onların olduğu yataktan dışarı çıkarmaktı..." Elleri yumruklara dönüştü. "Ne olduğunun hâlâ farkında değildi. Göğsüme sokuluşunun hissini hatırlıyorum. Daha önce yüzlerce defa yaptığı gibi kollarını güvenle boynuma dolayışını. Başını kaldırıp gözlerime baktı ve söylediği gaddar şeyler için, yaptığı acı verici şeyler için ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Beni ne kadar sevdiğini, o aşkı kanıtlamak adına ona verdiğim şans için bana ne kadar minnettar olduğunu söyledi."

Sıkılmış ellerini açarken, sanki bir yabancıya aitlermişçesine inceledi. "Onun o güzel gözlerine baktığım çok kısa bir an için, içindeki yaşamı almak istedim. Eğer yaptığı şeyin... bize yaptığı şeyin farkında olsaydı."

Divandan doğrulan Lottie, "Ama yapmadın," diyerek şiddetle cevap verdi.

Hayden ihtiyatlı gözlerle genç kızın yaklaşmasını izledi. "Sizin acımanıza ihtiyacım yok leydim ve kesinlikle günahlarımı bağışlamanızı hak etmiyorum."

"Size acımiyorum," dedi sakince. "Gıpta ediyorum."

"Gıpta?" Hayden inanmayarak burnundan soludu. "Siz de mi delisiniz?"

Lottie kafasını iki yana salladı. "Çoğu insan bütün hayatını harcar ve sizin Justine'le paylaştığınız gibi bir aşkı asla bilmez."

Hayden gözlerini tavan penceresine doğru çevirdi. "Cennetteki yüce Tanrım, beni okullu kızların romantik hareketlerinden kurtar. Eğer o aşksa," dedi tükürürcesine, "o zaman bir daha hiçbir parçasını istemiyorum. Yoluna çıkan her şeyi yok etmekten başka bir işe yaramıyor."

"Sizi ya da kızınızı yok etmedi. Henüz."

"Bundan emin misin? Bu gece Allegra'yı duydun. Benden nefret ediyor."

Lottie ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Ah, gerçekten mi? O yüzden mi senden uzağa gönderileceğinden bahsedince sinir krizi geçirdi? O yüzden mi bu odaya sıvışıp bir hayalet gibi davranarak şu kapılardan yürüyenin ben değil, çaresizce sen olmanı umdu? Ölmüş annesi gibi giyinmek, senin dikkatini çekebilmek için bildiği tek yoldu!"

Uzun bir süre için, Hayden yalnızca inanamayarak gözlerini kırpabildi. "Bu saçmalık! Ona ne zaman ilgi göstermeye çalışsam yüzüme çarptı, tıpkı onun için yaptırdığım oyuncak bebeğe yaptığı gibi."

"Bunun sebebi senden oyuncak bebekler ya da pahalı oyuncaklar istememesi. Senin ona bakmanı istiyor. Sadece bir seferliğine Justine'i görmeden ona *gerçekten* bakmanı istiyor!"

Lottie sesinin hangi ara yükseldiğini bilmiyordu. Sadece bir şekilde birbirlerinin dibinde dikiliverdiklerini biliyordu. O kadar

yakınları ki Lottie adamın bedeninden çıkan ısıyı hissedebiliyor ve defne meyvesi sabununun canlı, zengin kokusunu alabiliyordu.

Hayden aşağıya uzandı ve uzun, altın rengi buklelerden birini parmak ucuna doladı, sesi tehlikeli biçimde yumuşuyordu. “Peki ya sen, Carlotta? *Sen* ne istiyorsun?”

Lottie, Hayden’ın ona bakmasını istiyordu. Sadece bir defalığına Justine’i görmeden...

Lottie bir katile âşık olmayacağına dair adama güvence vermek istedi.

Ama hepsinden de ötesi, adamı öpmek istedi. Parmaklarının ucuna kalkmak ve o ihtiyatlı ağza kendininkiyle sahip çıkmak istedi. Bütün hayaletler –Justine ve adamın kendi gençliğinin hayaleti– odadan yok olana kadar onu öpmek istedi. Kollarını adamın boynuna sarmak, kendini ona bastırmak ve yaşayan bir bedenin ne kadar sıcak ve bağışlayıcı olduğunu ona hatırlatmak istedi.

Tam olarak da öyle yaptı.

## *On Beşinci Bölüm*



*Nasıl olur da hain tenim bir katilin dokunuşu için  
kıvrabilir?*

Lottie'nin dudakları, çenesine sürtüp erkeksi kıvrımı boyunca yumuşak öpücükler kondururken, Hayden kaskatı kesildi. Gözlerini kapattı, kızın dudakları onun ağzının köşesini ararken Hayden'ın boğazındaki bir kas oynadı. Ama adamı inleyen şey, genç kızın dilini o hassas noktada kıvrmasıydı. Böylesi bir öpücüğün şehvi masumiyetine daha fazla karşı koyamayarak kızın dudaklarında eridi.

Hayden kollarını Lottie'ye sarıp başını yana eğdi, dilini kızın ağzının ipeksi sıcaklığının derinlerine daldırdı. Lottie'nin dili onunkinin etrafında kıvrılıyor, zevke dair sözsüz vaatleriyle adamı çıldırıyordu. Hayden'ın kendini uzun süredir uzak tuttuğu zevk. Aklmda bir yerlerde, aşk ve kayıp ayrılmaz bir biçimde birbirine girmişti. Ama Lottie vermeyi arıyordu, almayı değil ve Hayden böyle cömert bir teklife karşı çıkamayacak kadar güçsüzdü.

Ta ki başını kaldırıp baktığında Justine'in resminin ona güldüğünü görene kadar... Bir zamanlar onu mahvettiği kanıtlanmış baştan çıkarışa, tekrar yenik düştüğü için onunla alay ediyordu.

Hayden kendini Lottie'den uzaklaştırıp soluğunu toparlamak için çabaladı. Eğer şu anda ay ışığının altında sırtından aşağıya dökülen altın sarısı saçlarına, öpücükleri yüzünden nemli ve şişmiş şehvetli dudaklarına, yalvaran buğulu mavi gözlerine bakmaya cüret ederse, Hayden ikisinin de kendini kaybedeceğini biliyordu. Genç kız bir nefes alana kadar, Hayden onu divanda altına alır ve geceliğini belinin üzerine çekerti.

"Sana zaten bir kez söyledim," dedi Hayden, sesi o kadar sertti ki kendi sesini zorlukla tanıdı, "Acımanı ne istiyorum ne de hak ediyorum."

"Sana sunduğum tek şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun... acıma mı?"

Hayden gözlerini kapatarak kendini kızın sesinde yakaladığı boğukluğa karşı sağlamlaştırdı. "Sunacak çok şeyiniz olduğuna eminim leydim. Ama karşılık olarak size vereceğim hiçbir şey yok."

"Çünkü hepsini ona verdin."

Sessizliği onu genç kızın gözünde hükümlü duruma düşürmüş olsa da, Hayden Lottie'ye son bir kaçamak bakış atmaya karşı koyamadı.

Genç kızın gözleri akmayan gözyaşlarıyla parlıyor olsa da, inatçı küçük çenesi kararlılığından hiçbir şey kaybetmemiştir. "O zaman umarım birlikte çok mutlu olursunuz. İkinizin birbirinizi hak ettiğine inanmaya başlıyorum."

Bu kelimelerle birlikte karısı döndü ve odayı dimdik bir şekilde terk etti. Tıpkı lanetli günün erken saatlerinde kızının da yaptığı gibi.

Bir küfrü bastıran Hayden, şömine rafının üzerindeki porselen kadın çobanlardan birini aldı ve tüm gücüyle Justine'in portresine

fırlattı. Heykelcik tuvale çarparak parçalanırken, meleksi yüzünün üzerinde tek bir leke bile bırakmadı.

Ertesi sabah Lottie uçurumun kenarındaki kayalardan birinin üzerine oturdu, eteğinin kenarı rüzgârda uçuşuyordu. Ağlamak istedi ama gözyaşları daha yüzünden düşmeden rüzgârın onları dağıtacağını biliyordu. O yüzden öylece denize baktı, kalbi acıyor ve gözleri akmamış gözyaşlarıyla yanıyordu. Justine’in tam bu noktada oturup hayatını sonlandıran sivri kayalara bakıp bakmadığını merak etti.

Lottie Oakwyld’e geldiğinden beri büyük bir aptal olduğunun farkına varmaya başlıyordu. Malikânedeki hayaletleri kovmayı düşünmüştü. Hayaletli olanın malikâne değil de, Hayden’in kalbi olduğunu hiç hesaba katmamıştı. Tüm cesaret gösterisine rağmen Lottie göremediği bir düşmanla nasıl dövüşeceğini bilmiyordu.

Dalgaların kayaların etrafında dönüşünü izlerken, tamamen tüketen bir tutkuyla sevilmenin nasıl hissettirdiğini merak etti. Bir adam çok sevdiği bir şeyi nasıl yok edebilirdi ki? *Ama tutku ve kıskançlık genellikle öfkeyle el ele gezer*, diye hatırlattı kendine. Genellikle sahiplenme açlığı, sahiplenilmeyi reddeden şeyi yok etmeye giden yolda birlikteydi.

Bulutların gezindiği göğü araştırarak, “Justine,” diye fısıldadı acıyla. “Neden onun tüm sırlarını mezarına götürmek zorundaydın ki?”

Rüzgârla gelen hafif yasemin parfümünün hissini hayal edip etmediğini merak ederek gözlerini kapattı.

Gözlerini tekrar açtığında Allegra orada duruyordu ve kollarında Lottie’nin bebeğini tutuyordu. Her zamanki gibi, güzel sözlerle uğraşmadan pat diye konuşuverdi, “Babam ne zaman istersem müzik odasına girip piyano çalabileceğimi söyledi.”

Çocuğun ifadesi her zamanki gibi asık suratlı olsa da, bir şekilde Lottie’nin onu bugüne kadar gördüğü en mutlu hale sokmayı başardı.

Ne kadar saçma olsa da, en sonunda Lottie'nin gözyaşlarının akmasına sebep olan şey Hayden'ın reddedişi değil, iyiliğiydi.

"Bu şahane," dedi, Allegra görmeden önce gözyaşlarından birini silip uzaklaştırdı. "Senin için çok mutluyum."

Yavaşça sokulurken, "O zaman neden ağlıyorsun?" diye sordu.

Lottie ısrarla, "Ağlamıyorum," dedi. "Sadece rüzgâr gözüme toz kaçırdı." Ama Lottie'nin korktuğu gibi, gözyaşları onları uzaklaştırmayacağı kadar hızla yanaklarından aşağı dökülmeye başladı.

"Hayır, kaçırmadı," dedi Allegra suçlarcasına. "Sen ağlıyorsun."

Lottie bariz olan gerçeğe daha fazla karşı gelmeyerek hıçkırıklarını boğmak için yüzünü ellerine gömdü.

Omzunda ufak bir elin ağırlığını hissettiğinde irkildi. "Neden ağlıyorsun?" diye sordu Allegra. Sesi gerçekten meraklı geliyordu. "Birisi sana kötü mü davrandı? Benim dışımda?"

Bu ona boğuk bir gülüş kazandırdı. Lottie başını kaldırıp yaşlı gözlerinin ardından çocuğa gülümsedi. "Kimse bana kötü davranmadı. Sadece bugün kendimi biraz üzgün hissediyorum."

"İşte, al." Allegra oyuncak bebeği Lottie'ye itti. "Üzgün olduğum zaman bazen ona sıkıca sarılıyorum ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor."

Çocuğun beklenmedik cömertliğiyle hazırlıksız yakalanan Lottie eski bebeğini aldı ve dikkatle sarıldı. Ne kadar şaşırtıcı olsa da biraz daha iyi hissetti. Ama Allegra'nın küçük eliyle onunkini tuttuğu anda hissettiği kadar iyi değildi.

"İkimiz kahvaltı etmek üzereydik," diye bilgilendirdi Allegra. "Neden bize katılmıyorsun? Tabii aç olmayacak kadar üzgünsen başka..."

Lottie ikisinin birbirine geçen ellerine baktı. Hayden'ın Lottie'ye ihtiyacı olmayabilirdi ama belki de kızının vardı.

Son gözyaşı damlalarını da sildikten sonra Allegra'nın onu ayağa kaldırmasına izin verdi. "Sersem olma," dedi. Eve doğru yürümeye

başladıklarında ellerindeki kızın elini salladı. “Benim açlığımın önüne hiçbir şey geçemez.”

Hayden St. Clair lanetleniyordu.

Bu ruh, gotik korku romanı sayfalarının arasında bulunanlardan çok daha ısrarcıydı. Bir ölüm perisi gibi çılglık atmıyor ya da boş odalardan bazılarının pencerelerinde gizemli ışıklar parlamıyordu. Geceleri zincirler şangırdamıyor ya da malikânenin koridorlarında ay ışığı altında kafasını kolunun altında taşıyarak aşağı yukarı yürümüyordu. Ne müzik odasında ruhanî melodiler çalıyordu ne de yıllar önce dağılmış olması gereken bir kokuyu alarak uykusundan uyandırıyor.

Tam aksine, Hayden’ın uyanık olduğu her anı lanetliyordu. Ona kaçabilecek hiçbir yer bırakmayana kadar, evindeki her odayı cüretkârca ele geçiriyordu.

Bu durumun varlığıyla ilgili edindiği ilk sezgi, birkaç gün önce Lottie’yle müzik odasında ay ışığı altında rastlaşmasında olmuştu. O hayrete düşüren sesi duyduğunda konuk odasının yanından geçiyordu. Hayden olduğu yerde durup dinlemek için başını eğdi. Bu ses ona tamamen yabancı değildi. Daha önceleri çok kez duymuştu ama o kadar uzun zaman önceydi ki sanki bir rüyadan akılda kalan bir şarkı gibiydi.

Kızı kıkırdıyordu.

Sirenin cazibesine karşı koymaktan âciz bir halde adımlarını geriye çevirdi ve ihtiyatla konuk odasının kapısını süsleyen kemerli girişin çevresinden içeri göz attı.

Lottie, Harriet, Allegra ve Lottie’nin pejmürde bebeği tik ağacından kakmalı bir masanın etrafında toplanmış, öğle çayındaydılar. Her biri rengârenk tüyler, kurdeleler, çiçekler ve örümcek ağlarıyla bezenmiş gösterişli şapkalar takıyordu. Hayden, Lottie’nin bebeği-

nin omzuna iliştirilmiş doldurulmuş papağını fark ettiğinde iki kez baktı. Perişan haldeki kuş, bebeğin göz bandı ve yandan sırtışıyla mükemmel bir şekilde uyum içindeydi. Oyuncak bebeğin zarif eline tek gereken bir denizci kamasıydı ve ardından dalgalı okyanuslara yelken açmaya hazır olurdu.

Mirabella bile bir şapka takıyordu... fildişi dantelden bir bebek bonesinin saten kurdelesini kedinin tüylü çenesinin altından bağlıydı. Allegra kucığında kıvranan kedi fırlayıp gitmesin diye tutarken, kedi onun şapkasından sallanan kurdelelere vurmak için her uzanışında kız kıkırdıyordu.

Çay partisine resmî bir davetiye almamış olan tek kişinin Hayden olduğu açıktı. Lottie'nin ona verdiği üç yavru kedi masanın üzerinde duruyor, sarı renkli kardeşleri masanın ayağının etrafında kendi kuyruğunu kovalarken diğerleri porselen çay tabağından krema yalıyordu.

Allegra, Mirabella'nın sık kostümüne kırışık bir iç etek eklemeye çalışırken, Balkabağı ve Bay Kıpırtı Hayden'in yanından koşuşturup geçti. Aynı küçük düşürücü duruma maruz kalma tehlikesinden korktukları açıktı. Hayden onları takip etmenin akıllıca olacağını biliyordu. Yine de oyalanmaya devam ederken, sahnenin büyüleyici karmaşasını terk etme konusunda isteksizdi.

Sarı kedicğin onu fark etmesini hesaba katmamıştı. Adam kaçmadan, yavru kedi ufak pembe ciğerleri yetinceye kadar miyavlayarak ona doğru koşmaya başladı.

Hayden kediyi ayağıyla dürtüklerken, "Hain," diye homurdandı.

Ama artık çok geçti. Gülümsemeler kaybolmuştu. Eğlenceli sohbet sesleri dinmişti. Bayan Dimwinkle yediği bir ağız dolusu yağlı çöreklerle boğulmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Eğer başarılı olursa, Hayden ondan bir başka zamansız ölümün yükünü vicdanına yüklemesini isteyeceklerini varsaydı.

Lottie yönünü şaşırması bir tüyü üfleyerek gözlerinden uzaklaştırırken adamı soğuk bir şekilde süzüyor, tüllü örümcek ağı kaplı şapkası ve parmaksız dantel eldivenleriyle tam anlamıyla malikânenin hanımı olarak görünüyordu. “Tünaydın Lordum. Bize katılmak ister misiniz?”

Allegra, babası Lottie’nin davetini kabul etse de etmese de önemsemediğini göstermek istercesine asık yüzünü Mirabella’nın kürküne gömdü. Bunun bir davet değil de doğrudan bir meydan okuma olduğunu bilen tek kişi Hayden’dı... Lottie’nin bariz bir biçimde reddini beklediği bir meydan okumaydı.

Hayden, genç kızın alaycı bakışına kendisinininkiyle karşılık verdi. “Bana bone taktırmayacaksınız, değil mi?”

“Siz istemedikçe taktırmayız.”

Lottie masadaki son boş tabureyi çekti ve ona bir fincan çay doldurdu. Hayden görev duygusuyla oturdu ama tabure karşı çıkar-casına uluduğunda çabucak ayağa fırladı. Dişlerini sıkarak sarı kediye tabureden aşağıya, halının üzerine bıraktı. Kedi anında Hayden’ın bacağına tırmanmak için geri döndü. Hayden’ın geyik derisi pantolonuna tutunarak tırmandı ve çılgınca mırılarak kucağına kıvrıldı. Hayden kedinin üzerine bir peçete serdi ve sanki orada değilmiş gibi davranmaya çalıştı.

Tabure onun için çok kısaydı. Uzun bacaklarını altına doğru kıvrırmaya çalışması her seferinde başarısız oldu. En sonunda bacaklarını kenarlara esneterek kendini memnun ettiğinde, bu, bacaklarını Lottie’nin derli toplu ayak bileklerinin tehlikeli biçimde yakınına getirdi. Kızın şekilli uzuvları kat kat iç eteklerle, uzun çamaşırlarla ve çoraplarla sarıp sarmalanmış olabilirdi ama bu Hayden’ı onları beline sardığında nasıl pürüzsüz ve sıcak hissettireceğini hayal etmekten alkoymadı.

“Biraz krema ister miydiniz?” diye sordu Lottie.

Bakışlarını kızın baldırının kıvrımından çeken Hayden, göz ucuyla krema tabağına baktı. Siyah kedi kapağının üzerinde sendeliyordu. Hatta Hayden seyrederken dengesini kaybetti ve sütlü köpüğün içine düşüverdi. Allegra onu kurtarmadan, kendi kendine dışarı çıktı ve sersemce sallanarak bütün kremayı Hayden'ın yeleğinin önüne saçtı.

Hayden, kedinin bıyıklarını titiz bir özenle yalayarak temizlemesini izlerken, "Hayır, teşekkürler," diye mırıldandı. "Sanırım es geçeceğim."

"Şapkaları tavan arasından ödünç aldık," Lottie ona çay fincanını uzatırken kibirli tonu onun karşı çıkmasına meydan okur gibiydi. "Umarım sizin için sorun olmaz. Allegra annesine ait olduklarını söyledi."

"Hepsi ona ait değildi." Hayden, Mirabella'nın huysuz ufak yüzünü çevreleyen dantel kenarlı boneyi işaret etti. "Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, bu bir zamanlar bana aitti."

Allegra istemsiz kıkırtısını bastırmak için tek eliyle ağzını kapattı. "Bone mi taktın?"

"Kesinlikle taktım. Ama eğer büyükannen, ben bu boneyi takarken beni dizinde hoplatıp portremi çizmelerinde ısrarcı olmamış olsaydı bu kadar küçük düşürücü olmazdı. İtiraf etmem gerek, o zamanlar seninkilere rakip olacak kıvrıcık saçlarım vardı."

Allegra şüpheli göründü. "Ben hiç öyle bir tablo görmedim."

Hayden, "Görmeyeceksin de," diyerek güvence verirken, çayından bir yudum aldı. "Yaklaşık olarak senin yaşlarındayken 'kazayla' üzerine lamba yağı döktüm ve iğrenç şeyi ateşe verdim."

Allegra, "Bu senin için oldukça akıllıca," deyiverdi. Saçları yüzünü gizlesin diye başını öne eğerken, dikkatini Mirabella'nın arka bacaklarını oyuncak bebek iç çamaşırına sokmaya verdi.

“Bizimle paylaşmak isteyeceğiniz başka gençlik akılsızlıklarınız var mı?” diye sordu Lottie. Bir parça yağlı çörek koparıp dudaklarının arasına tıktırırken mavi gözleri tamamen masumdu.

Hayden öne doğru eğilip kızın ağzının köşesine bulaşan kaymağı yalama dürtüsünün kuvvetiyle savaştı. Lottie’nin bakışına teslim olmayı kabul etmeyerek, “Birinin akılsızca suçlar işlenmek için genç olmasına gerek yok,” diye cevapladı. “Ne kadar cesur olsan da bazı şeyler yalnızca olgunlaştıkça tatlanır.”

Hizmetkârlardan birinden alınmış aşırı büyük gözlüğünün ardından gözlerini kırıştırarak onlara bakan Harriet, bir tane kremalı kek aldı. Eğer ağzını dolu tutarsa, Hayden’ın ona hitaben konuşmayacağı umduğu açıktı.

Kız ağzını doldurduktan sonra, Hayden memnuniyetle, “Söyleyin bana Bayan Dimwinkle,” dedi, “Cornwall’da kalmaktan memnun musunuz?”

Harriet çayını indirdi, eli öylesine şiddetle titriyordu ki fincanı tabağa çarptı. Ağzı kekle doluyken, “Ah, çok fazla Lordum,” diye mırıldandı. “Lottie’ye refakat etmek için burada kalmama izin vermeleri adına aileme yazdığınız için ne kadar müteşekkir olduğumu size anlatamam. Eğer beni Kent’e geri göndermiş olsaydınız, gerçekten öl...” Harriet konuşmayı ve çiğnemeyi aynı anda kesti, ifadesi korkuluydu.

“Ölürdünüz?” diye nazikçe tamamladı Hayden. Bu sırada, tam olarak dediğini yapmadan önce kızın yutmasına yardım etmeyi umuyordu.

Durup dururken, birden Allegra konuştu, “Lottie’nin annesi o yalnızca üç yaşındayken ölmüş. Bir yangında yanmış. Lottie onun nasıl göründüğünü bile hatırlamıyor. Bu üzücü değil mi?”

Hayden karısına kaçamak bir bakış attı. Lottie, Hayden’ın hissettiği kadar akli karışık görünüyordu. Hayden kesin bir samimiyetle, “Evet, öyle,” diyerek kızına katıldı. “Son derece üzücü.”

Allegra hiçbirine bakmamaya devam ederek Mirabella'yı huysuz, fazla giydirilmiş bir bebek gibi koluna yatırarak salladı. "Lottie, annemi hatırladığım için minnettar olmam gerektiğini söyledi."

Hayden boğazının kasıldığını hissetti. En sonunda, "Olmalsın da," demeyi başardı. Justine'in ölümünden beri, kızıyla onun hakkında ilk kez konuşuyordu. "Seni çok sevdi."

Hayden tabureyi garip bir şekilde iterek doğruldu. Sarı kedi yere yuvarlandığında ona dargın bir bakış attı. "Eğer beni bağışlarsanız hanımlar, halletmem gereken meseleler var. Eminim çaydan sonra derslerinize geri dönmeye hevesli olursunuz."

Hayden, dersler hakkında konuştuğunda kimin daha suçlu görüldüğünü fark edecek kadar uzun süre durmadı... Allegra'nı mı, Lottie'nin mi? Hayden'ın tek düşüncesi kaçmaktı. Ama çalışma odasına giden uzun koridorda hızla yürürken, kahkahalarının neşeli müziği onu izleyen herhangi bir hayaletten daha gerçekti.

Hayden kısa süre içinde onların mutluluklarından kurtulmak için gidebileceği bir yer olmadığını öğrendi. Takip eden günlerde, sınıfta gizemli gümbürtülerden sonra zayıfça bastırılan vahşi kahkahalar yankılandı. Lottie ve Allegra alacakaranlıkta bahçede kedileri kovalarken, mutlulukları çalışma odasının açık penceresinden süzülüyordu. Akşam yemeğinden sonra konuk odasından geliyordu. Lottie gotik ganimetlerinden birini sesli olarak okurken, dramatik konuşma biçimi ürpertilerden çok kıkırtılara sebep oluyordu. Hayden, Meggie ve Jem'i konuk odasının kapısının arkasında gizlice kızın her kelimesine sarılcasına dinlerken yakaladığında, onları azarlamaya bile gönlü el vermedi. Özellikle de Hayden'ın kendi gizlenme yerini çalmadıkları için.

Kahkahadan daha lanetli bir şey varsa, o da müzikti. Artık müzik odasının kapıları ardına kadar açık olduğundan, Hayden müziğin ne zaman evi dolduracağını, son dört yılda kendi etrafına sardığı sessizlik

duvarını nasıl parçaladığını hiç bilmiyordu. Tahammül edemediği tek belirtiydi. Allegra ne zaman çalsa, Hayden kendine evin dışında yapılacak bir görev buluyordu. Ya kâhyasının yapmasına daha çok uyacak bir işi yapmak için yetersiz bahanelerle köye gidiyor ya da doru atını boynunu kıracak bir hızla çamurlu arazide sürüyordu.

Çocuğunun, karısının dikkati altında büyümesini izlemek neşe kaynağı olsa da, onların arasındaki büyüyen bağ, Hayden'ı daha yalnız hissettiriyordu. Rutubetli, yağmurlu bir akşamda kütüphanenin güvenli sığınağını ararken, daha önce hiç şahit olmadığı bir görüntüyle karşılaştı... kızı... okuyordu.

Allegra ayaklarında çoraplarıyla ateşin karşısındaki geniş, deri koltuğa kıvrılmış, burnunu bir kitaba gömmüştü ve Mirabella kucağında uyukluyordu.

Hayden eşikte tereddüt etti, nadiren karşısına çıkan kızını inceleme fırsatına karşı gelmekten âcizdi. Eğer Allegra onun orada olduğunu bilseydi, hiç şüphesiz sıvıştırdı.

Kızın yüzü o soluk benizli halini kaybetmişti. Lottie ve Harriet'la birlikte her gün çocuk gibi sıçrayıp oynamaları yanaklarına sağlıklı bir renk getirirken, itinayla donatılmış öğlen çayları kemiklerine biraz et yığmaya başlamıştı. Mavi kadifeden bir kurdele, koyu renk parlak saçlarını gözlerinden uzak tutuyordu. Lottie'nin her gece konuk odasındaki ateşin önünde kızın saçının bakımıyla meşgul olduğunu görmüştü. Sohbet ederken, kızın saçları açılıp parlayana kadar inatçı telleri fırçalıyordu.

Bu değişiklikler ne kadar şaşırtıcı olursa olsun, en büyük değişim kızının yüz ifadesinde yerini alan değişimdi. Artık gözleri ihtiyatla gölgeli, dudakları somurtkan bir surat asıyla büzülmüş değildi.

Hayden onun profilinin masumluğunu incelerken, yakında ellerinde genç bir güzelliği tutacağını farkına varıp başını kederli bir halde iki yana salladı. Her zaman için kızının asla evlenmeyeceğine inanmıştı, işin aslı kızının taliplerini bir sopayla dövmesi gerekebilirdi.

İlk dürtüsü kız onu görmeden odadan çıkmak olsa da, meraklı ani bir istek boğazını temizlemeye itti.

Allegra irkilerek burnunu kitaptan çıkardı, gözleri büyüdü ve yanaklarına suçlu bir kızarıklık yayıldı. “Baba! Geldiğini duymadım. Ben de tam... yarınki dersim için çalışıyordum.”

Hayden yaklaşırken, küçük kız kitabı arkasına kaydırmaya çalıştı.

O başaramadan, Hayden düzgün bir şekilde elinden aldı. “Ne çalışıyorsun? Tarih? Latince? Coğrafya?” Kitabı kaldırıp ateşten gelen ışığa çevirdiğinde, Londra’da sokak köşelerinde satılan ucuz, karton kapaklı kitap ciltlerinden biri olduğunu fark etti. Hakiki romanları karşılayamayan, maddi durumu kötü okuyucuları gotik romanların ahlaksız zevkleriyle tanıştırmayı başarmışlardı.

“Kulenin Hortlağı, hım?” Hayden sayfaları çevirdi. “Adam kaçırma, cinayet, hayaletler, yapılan alçaklıklar. Bana fazla aydınlatıcı geldi. Bu da ne?” diye sordu. Koltuğun koluyla minderinin arasına sıkıştırılmış bir diğer cildi fark etti. Kitabı aldı ve elle boyanmış kapagını çevirerek Azrail gibi giyinmiş bir silahşorun rakibine uzattığı kesilmiş kafayı inceledi. “Hımm? Korkular Mağarası. Ziyaret etmek isteyeceğim bir yer gibi görünmüyor.”

Allegra huysuz Mirabella’yı şömine tabanındaki halının üzerine atarak ayağa fırlarken, iki kitabı da adamın ellerinden kaptı. “Tam da onları Lottie’ye geri vermek üzereydim. Dün gece burada unutmuş olmalı.”

Hayden diliyle yanağının iç kısmını itti, karısının kurnazlığını sessizce alkışlıyordu. Eğer Lottie bu eğlencelik kitapları kütüphanede bırakmışsa, Allegra’nın kelimelere olan açlığını kışkırtmayı umarak kasten yapmıştı.

Allegra arkasını dönerken, Hayden pat diye, “Gitme!” deyiverdi. Bunun bir emir değil de bir rica olduğunu göstermek için, “Lütfen,” diye ekledi yumuşakça. “Akşam birkaç saat okuyarak geçirmek için

bir kitap bakmaya geldim.” Hayden başıyla Korkular Mağarası’nı işaret ederek elini uzattı. “Alabilir miyim?”

Onu hâlâ şüpheyile süzen Allegra kitabı ona uzattı ve kendi koltuğuna köktü. Hayden kızın karşısındaki ikiz koltuğa yerleşirken ayakkabılarını çıkardı ve çoraplı ayaklarını iskemleye uzattı. Korkular Mağarası’nı açtı, kızının kendi kitabının üzerinden ona attığı şaşkın kaş çatışlarını fark etmiyormuş gibi davranıyordu.

Uzun süre rol yapmasına gerek kalmadı. Yalnızca birkaç sayfa sonra, kendini cinayet ve karmaşayla sarılı hikâyeye ilgiyle kaptırdı.

İkisi de kendilerini okumaya öylesine kaptırmışlardı ki Lottie’nin bu sıcak tabloyu incelemek için kütüphanenin kapısında durduğunu asla görmediler.

Yağmur pencereleri döverken ve şömine taşında kedi uyuklarken, birbirinin eşliğinde sessiz bir akşam geçiren herhangi bir baba-kız gibi görünüyorlardı.

İkisi de Lottie’nin hâlâ kendi kendine gülümseyerek oradan uzaklaştığını duymadı.

Hayden onlara tekrar katılmak gibi bir hata yapmasa da, Lottie, Harriet ve Allegra çay içerken her gün konuk odasının kapısından geçmeyi kendi gururu bile durduramadı. Ne kadar meşgul olursa olsun, kapının ağzında durmak ve onların eğlenceli sohbetlerini özümsemek için bir bahane buluyordu. Kızı onun eşliğini hoş karşılamıyor olabiliirdi ama bu konuda daha kabullenici oluyor gibi görünüyordu. Artık Hayden odaya girdiği anda odadan ayrılmaya çalışmıyordu.

Bir öğlen oradan geçerken, kızı için yaptırdığı pahalı oyuncak bebeğin masada Lottie’nin bebeğinin karşısında oturduğunu görünce şaşırdı.

Görünüşe göre, Allegra da onun kadar şaşırmıştı. Elleri kalçalarına dayalı bir halde, fazlasıyla tanıdık kaş çatışıyla bulutlanan bir suratla yeni düzenlemeyi inceliyordu. “O burada ne yapıyor?”

Lottie düz bir şekilde, “Harriet bu öğlen pek iyi hissetmiyor,” diye bilgilendirdi ve porselen fincanındaki çaydan bir yudum aldı. “Biraz ateşi var. Masamızda dördüncü bir kişiye ihtiyacımız olduğundan, küçük arkadaşımızı davet etmekte zarar görmedim. Oakwylde’da geldiğinden beri o küçük kutuda gömülü duruyor. Oranın korkunç derecede havasız olduğunu söyleyebilirim.”

Allegra boş sandalyeye çökerken hâlâ aralarına karışan bebeğe bakıyordu. Kusursuz beyaz eldivenleri ve zarifçe toplanmış kapkara bukleleri olan bebek, onlara soylu burnunun ucundan bakıyor gibi görünüyordu. Lottie’nin, göz bandı yana kaymış bebeği ona kötü kötü bakıyordu.

Hayden yoluna devam etti, merakı üstün gelene kadar kendini çalışma odasında tuttu. Kısa süre sonra konuk odasının etrafına göz gezdirirken, Allegra’nın yeni bebeğin yüzüne doğru tek parmağını salladığını gördü. “Bütün kekleri kendine ayırmana izin vermeyeceğim, seni ahlaksız kız,” kaşlarını çatı. “Ayrıca her düzgün leydi, bir şeyler yerken eldiven giyilmemesi gerektiğini bilir.”

Allegra bebeğin eldivenlerini çıkarıp zarif ellerine bir parça reçelli kek sıkıştırdığında, çilek reçeli bebeğin lavanta rengi, pahalı elbisesinin önüne damladı ve Hayden göğsünde yükselen istemsiz bir kıkırdama hissetti. Lottie kapıya bir bakış attı ve çay fincanını alaycı bir ifadeyle onun şerefine kaldırdı. Adam Lottie’nin, ihmal edilmiş bebeği sandığından Allegra için çıkarmadığını fark etti.

Hayden için yapmıştı.

\* \* \*

Lottie ve Allegra bir hafta boyunca ders bahanelerini bırakmışken, Hayden da onların hâlâ ders işlediklerine inanma bahanesini bı-

rakmıştı. Bir sabah güneşin nadiren görünmesini kutlamaya karar vererek Lottie'nin tekerlekli aracını sürüşe çıkardıklarında, Hayden izlemek için malikânenin önündeki sundurmada aylakça uzanıyor, gözleri utanmazca karısının her hareketini içiyordu.

Tekerlekli alet, bacaklarını açarak tahtadan kasasına oturan sürücüsünün hızlandırması ve alet yokuş aşağı süzülerek inebileceği bir tepeye ulaşana kadar uzun süzülüşler yapması için tasarlanmıştı. Tahta tekerlekleri düzgün bahçe yolları için yapılmıştı, parke taşlı yollar için değil. O yüzden zavallı Bayan Dimwinkle'ın zangır zangır bir hızla geçerken dişlerinin kafasından dökülmesini garantiliyordu. Lottie ve Allegra onun yanında koşuyor, cesaretlendirerek bağırıp kahkahalar atıyorlardı.

Bir tepenin ardında kaybolurlarken, Hayden dirseklerinin üzerine dayandı ve yüzünü güneşe çevirerek sıcaklığından zevk aldı. Güzel, rüzgârlı gün, ilkbaharın Corwall'un bu uzak köşesine gelebileceğini kanıtlamaya kararlıydı, bunu beklemeye de değerd. Havada ısınan toprağın ve fundalıkta yetişen vahşi şeylerin kokusu vardı. Daha birkaç gün önce ölmüş olduğuna yemin edilebilecek ağaçların dallarında hassas, belli belirsiz yeşillikler filizlenmeye başlıyordu. Yamaçlar çan çiçekleri, karanfiller ve karaçalıyla can bulurken, alıçların çiçek açmasıyla her tepe kardan bir örtüyle kaplıydı. Genç kara ayaklı martı kolonileri sarp kayalıklardaki korunaklarında tünerken, ahenkli çağrılarıyla baharın gelişini haber veriyorlardı.

Tekerlekli alet yeniden belirttiğinde, bu kez bacakları iki yana açık olarak oturan Lottie'ydi ve Harriet'la Allegra onun peşinde koşturuyordu. Lottie'nin güçlü, esnek bacakları kısa sürede aleti hızlı bir süratle ilerletti. Lottie tepenin başına ulaştığında ağırlığını öne doğru verdi ve kahkahalarla çığlık atarak aşağıya doğru yelken açtı. Arkasında uçuşan bonesi yalnızca kadife kurdelelerle bağlıydı. Kaşlarını çatan Hayden doğrulup oturdu, kızın korkusuz uçuşundan dolayı endişeliydi.

Hayden uyarmak için bağırmadan, tekerlekli alet sert bir taşa takıldı ve yoldan çıkıp çimenlerin içine fırladı. Lottie'nin gözleri büyüdü.

Lottie hızla çimle kaplı tepeden düşerken, Hayden ayağa fırladı. Sundurmadan atladı ve daha Lottie başı önde, ayakları arkada bir uçuşla toprağa çarpmadan Hayden yolda süratle koşuyordu.

Koşarken, Lottie'nin çimlerde tamamen kıpırtısız bir halde yatığı, boynu doğal olmayan bir açıyla bükülürken yanaklarındaki gül renginin solduğu şiddetli bir hayalle neredeyse kör oldu.

Karısının büzüşmüş bedenine, Harriet ve Allegra'yla aynı anda ulaştı. Hayden buz gibi bir panikle Lottie'nin sıcak bedenini kollarına alırken, onlar da kabarık eteklerden bir göletle karşısına diz çöktüler. "Lottie! Lottie! Beni duyabiliyor musun?"

Genç kızın gözleri kırpışarak açıldı. Hayden'a gözlerini kırptı. "Tabii ki seni duyabiliyorum. Kulağımın dibinde bağırıyorsun, değil mi?"

Genç kızın yanağının yumuşacık kıvrımı muzip bir gülümsemeyle kıvrılırken, Hayden onu öpmek ile kendinden geçene kadar sarsmanın arasında kaldı.

Harriet ve Allegra'nın hevesli incelemelerinin şiddetle farkında olan Hayden, Lottie'ye kaşlarını çatarak kendini memnun etmek zorunda kaldı. "Seni dikkatsiz küçük sersem, ne yaptığını sanıyordun? Kahrolası boynunu kırabilirdin."

Karşısında bulunan Allegra'nın gözleri korkunç bir coşkuyla büyüdü. Hayden kızının karşısında ilk kez lanet okuduğunun farkına vararak ekledi: "Hepsine lanet olsun."

Lottie onun kollarında oturur pozisyona geçmek için kıpırdadı ama kendini kollarından kurtarmak için hiçbir hamlede bulunmadı. "Sersem olmayın. Bu şeyin üzerinden ilk düşüşüm değil. Sterling'in bunu Almanya'dan getirdiği ilk hafta zavallı George'u görmeliydiniz. Doğruca bir yığın devedikenine daldı ve bir hafta boyunca oturamadı."

Hayden, Lottie'ye hâlâ kötü kötü bakarken onu ayaklarının üzerine kaldırdı. "Eğer seni bir daha böyle akrobatik uçuşlar yaparken yakalarsam, sen de bir hafta boyunca oturamayacaksın."

Harriet ve Allegra mahcup bir bakışı paylaştılar.

Tekerlekli alet birkaç metre uzakta, çimlerin üzerinde hantal bir yığın halinde uzanıyordu. Lottie kurtarmak için ona yöneldi.

Lottie onu araç yoluna doğru iterken Hayden ellerini kalçalarına dayadı. "Seni neredeyse öldüren o alete tekrar binmeyeceksin, elbette."

"Kesinlikle bineceğim," diye sertçe cevap verdi. Genç kızın gözlerine ahlaksız bir ışık çöktü. "Tabii, siz binmek istemezseniz."

Hayden böylesine bir meydan okumayı reddedemezdi. "Hatta daha iyi bir fikrim var."

Lottie'ye doğru ilerledi. Hayden ellerini kızın ince beline sarıp onu kaldırdığında Lottie şaşkınlıkla cırladı, genç kızı dar tahta koltuğa yan olarak yerleştirdi. Lottie dengesini korumak için gidonları kavradı. Kız karşı çıkamadan Hayden uzun bacaklarından birini aracın üzerine attı, onun elleri üzerinden gidonları tutmak için genç kızın etrafından uzandı ve uzun, güçlü adımlarıyla tekerlekli aleti ileri doğru yönlendirmeye başladı. İlk dik bayırın tepesine ulaşmayı başardıklarında, Lottie'nin arkasındaki Hayden koltukta geriye doğru kaykıldı ve bacaklarını önlerinde dümdüz bir şekilde tutarak aracı tepeden aşağıya son derece tehlikeli bir süratle gönderdi.

Lottie'nin korkulu çığlıkları çabucak kahkahalı çığlıklara dönüştü. Harriet ve Allegra hemen arkalarından birkaç adım koştu, sonunda kovalamaktan vazgeçtiler. Sonrasındaysa Hayden için yalnızca saçlarındaki rüzgâr, yüzündeki güneş ve kendi bedenine dayanan Lottie'nin leziz, sıcak bedeni vardı.

Hayden, Justine'in ölümünden beri geçmişin gölgelerini geride bırakmaya niyetlenerek doru atını yüzlerce kez fundalıkta koştur-

muştı. Ama kollarında Lottie varken, bir şeyden kaçıyormuş gibi hissetmiyordu, bir şeye doğru koşuyormuş gibi hissediyordu.

Ne yazık ki gittikleri şey bir hendek gibi görünüyordu.

Hayden çılgınca gidonları çektii ama tekerlekli aleti hendeğe doğru fırlamaya devam etti. Rüzgârın gürültüsünden duyulmak için savaşıarak, “Neden yönlendiriliyor?” diye bağırdı.

“Yönlendirme mi?” Lottie omzunun üzerinden bağıarak karşılık verdi. “Ne yönlendirmesi?”

Hayden onu yanlış duyduğunu düşünerek tekrar denedi. “Bu baş belası şeyi nasıl yönlendireceğim?”

Lottie ona bağıarak cevap verirken sesi durumlarının ciddiyetine göre tamamıyla neşeli geliyordu. “Eğer mucidi yönlendirmek için bir şey tasarlamış olsaydı, sizce ilk seferde çarpar mıydım?”

Mucidin öngörü eksikliğini tartışmak için hiç zaman yoktu. Ön tekerlerinin hendeğe çarpmasına yalnızca yarım metre vardı. Hayden kollarını Lottie’nin beline dolayarak ikisini birden tekerlekli aletin üzerinden attı. Onlar havada uçarken Hayden inişlerinin darbesini almaya kararlı bir halde bedenini onunkinin etrafında kıvrıldı.

Hayden’ın farkına vardığı bir sonraki şey, kafası baştan çıkartacak kadar yumuşak bir şeyin üzerindeydi ve bir kadın onun ismini söylüyordu. Gözlerini küçük bir parça açarak o yumuşak şeyin Lottie olduğunu keşfetti. Kızın kucağında uzanıyordu, başıysa göğsündeydi. Öylesine memnuniyet verici bir histi ki tüm gün orada kalabilmeyi dilerdi.

“Ah, Hayden, berbat hissediyorum! Eğer o kadar kendini beğenmiş olmasaydın seni yönlendirme konusunda uyarırdım. Senin böylesine berbat bir düşüş yaşamamı asla istemedim.” Genç kız onun alnını sıvazladı, parmakları her zaman gözlerine düşen can sıkıcı bir tutam saçını nazikçe kenara çekti. “Beni duyabiliyor musun seni zavallıcık?”

“Tabii ki seni duyabiliyorum,” diye mırıldandı, kirpiklerinin arasından kıza bakıyordu. “Kulağımın dibinde mırıldanıyorsun, değil mi?”

Lottie aniden ayağa kalkarak Hayden’ı kabaca yere bıraktı.

“Ahh!” Hayden kafasının arkasını ovalayarak oturdu ve kıza yaralı bir bakış attı. “Buradaki çimenlerin yumuşak olmasına memnunum.”

“Ben de öyle,” diye cevabı yapıştırdı. Eteğindeki çimenleri silkelirken adamın gözlerinden kaçındı. “Eğer boynunu kırmış olsaydın, dedikoducular beni suçlardı ve hayatımın geri kalanı boyunca ‘Kanlı Markiz’ diye bilinirdim.” Burnunu çekti. “Ya da en azından canayakın bir koca buluncaya kadar.”

Adamdan uzaklaşmak için döndüğünde etekleri dargınlıkla hışırdadı, Hayden ayağa fırladı ve genç kıızı elinden yakalayıp onunla yüzleşmesi için çevirdi.

“Senin için hiçbir şeyin kutsallığı yok mu?”

Lottie, adamın ona kızmak yerine kahkaha atarak baktığını fark ettiğinde, gözlerindeki tedbirli bakış derinleşti. “Yalnızca kutsal olmayı hak eden şeylerin.”

Hayden kızın saçlarındaki bir parça çimeni nazikçe almak için uzandığı anda, güneşli tepede onların yerinde başka bir adam ve kadın duruyor olsaydı neler olabileceğini merak etti. Eğer farklı bir hayatta, farklı şartlar altında karşılaşmış olsalardı. Eğer onu gelini yapmadan önce hassas bir şekilde kur yapmaya izinli olmuş olsaydı.

Eğer alıç kokulu rüzgâr kulaklarına parke taşlarına çarpan tahta tekerlek seslerini taşımasaydı, neler olacağını öğrenebilirlerdi. Hayden kaşlarını çattı, tepeden bakarken güneşin ışıltısına karşı gözlerini gölgeledi. Bir at arabası tam da araç yoluna dönüyordu, arabanın lake dış kaplaması bir kuzgunun kanadı gibi parlıyordu.

Oakwylde Malikânesi’ne ziyaretçi gelmesi pek sık rastlanır bir olay değildi. Justine huzurlu uykusuna çekildiği günden beri Hayden komşularının tek bir davetine bile katılmamıştı.

Lottie'yle birlikte, Harriet ve Allegra'ya katılmak için aceleyle tepeden inerken tekerlekli alet unutuldu. At arabası malikânenin önünde durmak üzereydi. Bir uşak kapıyı açmak için ileri atıldı ve aracın gölgeli iç kısmında bonesinden botlarına kadar karamsar, boyun eğmez siyahlar giyinmiş ufak tefek birisi çıktı.

Harriet, Lottie'nin kolunu kavrayıp boğuk bir soluk salıverdi. Lottie'nin rengi, arabadan bizzat Azrail iniyormuşçasına soldu.

"O kim?" Lottie'nin elbisesinin kolunu çekiştiren Allegra sordu. "Cenazeci mi?"

"Daha kötüsü," diye soludu genç kız. "O Korkunç Terwilliger."

Hayden onların zararsız, ufak tefek, yaşlı bir kadına karşı gösterdikleri abartılı tepkiye kahkaha atabilirdi, eğer tam o anda yaşlı kadının seyahat eşlikçisi arabadan dışarı adımını atıp gümüşü sarı saçları gün ışığında parlamasaydı...

Ziyaretçileri zarif bastonunu kolunun altına sıkıştırdığında, Allegra arabaya doğru baktı. Aniden parlak bir gülümseme çocuğun yüzünü aydınlattı. "Ned amca! Ned amca!" diye bağırarak bir koşu tutturdu.

Hayden, kızının onun yanından koşarak geçip kendini başka bir adamın kollarına atmasını, yalnızca orada durarak izleyebildi.

## On Altıncı Bölüm



*Tek umudum, onu kendi şeytani oyununda zekâmla alt etmek...*

Sör Edward Townsend, Allegra'yı kollarına alıp kaldırdı ve yanağına sesli bir öpücük kondurdu. "Tanrım, işte benim kızım! O kadar uzun zaman oldu ki yaşlı Ned amcanı tanıyıp tanımayacağını bilmiyordum. Şu haline bir bak!" Kızı yeniden ayakları üzerine bıraktı ve çenesinin altını okşadı. "Seni son gördüğümde daha önlüğün bile duruyordu ve işte şimdi güzel, genç bir leydi olarak buradasın! Söyle bakalım bana, aşka tutulmuş genç köylü çocuklardan kaç tane evlilik teklifi aldın?"

Allegra başını eğip bolca kızarıırken, Lottie Hayden'a bir bakış attı. Karşılıklı duygu alışverişini izliyordu, yüzü tamamen ifadeden yoksundu.

Bastonunu uşağa uzatan atılgan şövalye, bir kolunu Allegra'ya diğerini de Bayan Terwilliger'a uzattı. Üçlü onlara doğru gelirken, ilerleyişleri Bayan Terwilliger'm bastonu yüzünden yavaştı. Lottie karışmış buklelerini inci taraklarının içine geri tıkaştırmaya çabaladı. Görüntüsüyle ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tekerlekli aleti sür-

mek için en eski elbisesini giymişti, bir markizden çok bir hizmetçiye uyacak soluk kahverengi bir muslin elbise.

Harriet boş yere kendini Lottie'nin arkasına saklamaya çalışıyordu. "Sence onu ailem mi gönderdi? Beni eve götürmek için mi geldi?"

"Bu kahrolası da kim?" diye sordu Hayden.

"Bayan Lyttelton'ın okulundaki öğretmenlerimizden biri," Lottie ağzının kenarından tıslayarak konuştu. "Ama geçtiğimiz birkaç yıl boyunca özel mürebbiye olarak görev yaptı."

"Ah!" Hayden kuru bir şekilde cevapladı. "Şu Korkunç Terwilliger."

İleri doğru adım atan Lottie, yaşlı kadının siyah eldivenli pençelerinden birini kendininkilerin arasına aldı, dişlerini sıkarak gülmüyordu. "Tanrım, Bayan Terwilliger ne hayret verici bir sürpriz! Sizi dünyanın bir ucuna getiren şey nedir?"

Kadın yuvarlak çerçeveli gözlüğünün üzerinden Lottie'ye kaşlarını çatı, çenesindeki ben üzerinde Lottie'nin hatırladığından daha çok tüy barındırıyordu. "Münasebetsizlik yapma yumurcak. Bana davet yolladın."

"Yolladım mı?" diye cırladı.

"Yolladın mı?" Lottie'ye yandan karanlık bir bakış atan Hayden, onu tekrar etti.

"Elbette yolladın. Mektubunda satır aralarını okumak zorunda kalmış olabilirim ama burada benim rehberliğime umutsuzca ihtiyaç duyan bir çocuk olduğunuzu fazlasıyla açık ettin." Bayan Terwilliger, Allegra'nın rüzgârda dağılmış saçlarına ve sırtının yarısına kadar sarkmış bonesine utandıran bir bakış attı. "Tam zamanında da geldiğimi görebiliyorum."

Allegra yan yan giderek görüş alanından çıkıp Lottie'nin arkasındaki Harriet'a katıldı.

Bayan Terwilliger Ned'i öne doğru çekti, ondan yüz yıl daha genç bir kadın yapıyor olsa cilveli denilebilecek bir şekilde seyrek

kırpiklerini kırpıstırırdı. “Bu etkileyici centilmen bana eşlik etmeyi kabul etmeseydi gelmem daha uzun bile sürerdi.”

Hayden, Ned’i soğuk bir bakışla değerlendirdi. “Sanırım karım sana da davet yolladı.”

Lottie karşı çıkamadan Ned sırttı. “Bak şimdi, böylesine kıymetli eski bir arkadaşımı ziyaret etmek için neden bir bahaneye ihtiyaç duyayım?”

Hayden sertçe, “Bahaneye ihtiyacın yok,” diye cevap verdi. “Davetiye ihtiyacın var.”

Ned iç çekti. “Her zaman görgü kuralları konusunda çok titiz oldun.”

Şaşkına dönen Lottie, Sör Ned ve Bayan Terwilliger’a baktı. “Siz ikiniz birbirinizi nasıl tanısını?”

Ned bastonunu uşaktan alırken, “Tek suçlusu sizsiniz, Leydim,” diye cevapladı. “Düğün kahvaltınızda ağabeyiniz George’la dost oduk. Ortak ilgi alanlarını paylaştığımızı keşfetmek pek uzun sürmedi.”

Lottie o ilgi alanlarının neler olabileceğini tahmin etme riskine girebilirdi... büyük ihtimalle binicilik, kumar ve opera dansçıları baştan çıkarmak.

“Tam da onu çağırmak üzere Devonbrooke Malikânesi’nde idim ki Bayan Terwilliger’a mektubunuz geldi. Mektubun içeriğini ailenizle paylaştıktan sonra, kendini mevcut durumundan kurtarır kurtarmaz size servislerini sunmak üzere buraya seyahat etmesi gerektiğine karar verildi.”

Bayan Terwilliger, Lottie’nin irkilmesine sebep olacak bir şaklamayla eldivenlerini çekip çıkardı. “Bir oda, tahta ve ek olarak bu hafta içinde bir avans bekliyorum. İşverenlerin flörtlerine de kesinlikle tahammül etmeyeceğim. Eteğimin altına bakmaya çalışan azgın soylular tarafından sınıfta kovalanmak için çok yaşıyım.” Hayden’in suratına doğru kemikli parmaklarından birini salladı, kadının beninin

üzerindeki kollar kızgınlıkla titriyordu. “Yatak odamın kapısında bir kilit olmasını beklerim genç adam ve kullanmaya niyetim olduğuna güvenebilirsin.”

Hayden ürpertisini gizlemeyi zorlukla başararak kadına yapmacık bir reverans yaptı. “İffetiniz için korkunuz olmasın madam. Sizin huzurunuzdayken centilmenliğe yakışır şekilde davranmak için gayret edeceğim.”

Hayden doğrulurken Lottie’ye attığı bakış, onun için böyle bir söz vermeyeceği konusunda uyarıyordu. Eğer Lottie’yi daha önceden öldürmek istememişse de artık kesinlikle istiyordu.

Cesur Sör Ned genç kızın imdadına yetişti. “Gelin leydim ve bana evlilik saadetinin size nasıl uyduğunu anlatın.” Kolunu Lottie’nin koluna takarak onu eve doğru çekti. “Kocanız ondan beklentisi olanlar için bir canavar gibi davranmaktan zevk alıyor olabilir ama eminim siz onun güçlü göğsünün altında bir prensin kalbinin attığını çoktan keşfetmişsinizdir.”

Lottie kocasının göğsünün altında bir kalbin atıp atmadığını merak etmeye başladığını itiraf edemeyeceğine göre, sadece omzunun üzerinden Hayden’a çaresiz bir bakış attı ve kendini Sör Ned’in cazibesine bıraktı.

Hayden o akşam yemeğe gittiğinde, Ned herkese kendisinin ve Hayden’ın Eton’daki kötü geçen gençlik hikâyelerini anlatarak hoşça vakit geçiriyordu. Hayden koltuğuna çöktü, dargın bir cırlama sesi gelir gelmez dimdik bir şekilde ayağa fırlamak zorunda kaldı. Derin bir soluk verdikten sonra, “şeytani yaratıklara” homurdanarak siyah yavru kediyi yere bıraktı.

Mürebbiyenin Oawylde’daki ilk gecesi olduğundan, Lottie Bayan Terwilliger’ı bile akşam yemeğinde onlara katılmaya davet etmişti. Zahmetli yolculuktan dolayı yorulan yaşlı kadın şimdiden çorbasına

doğru uyukluyordu. Hayden sandalyesine yerleşirken, kadından kolaylıkla can çekişme hırıltısıyla karıştırılabilecek bir horultu geldi.

“Ona aldırmayın,” dedi Hayden, Meggie’nin uzattığı tütsülenmiş ringa balığını kabul etti. “Ned’in hikâyeleri insanların üzerinde genellikle böyle etkilere sahiptir.”

Ned’in kendini Lottie’nin dirseğinin dibine yerleştirdiğini fark etmemek Hayden için imkânsızdı. Karısı giydiği yüksek belli ipek elbisesiyle bu akşam özellikle hoş görünüyor, mum ışığında gülsuyu gibi parlıyordu. Bukleleri boynunun zarif kıvrımını ortaya çıkararak tepede toplanmıştı. Hayden kendini dudaklarını oraya bastırmak, saten gibi sıcak derisinin altındaki nabzın atışını hissetmek isterken buldu.

Ned sandalyesinde kıpırdanıp genç kızın krem si göğüslerinin şişkinliklerine mükemmel bir açıyla bakabilmek için yerleşirken, Hayden gözlerini kısmış bir halde tereyağı bıçağıyla oynuyordu. Belki de Londra’da arkadaşının boğazına asla reçel kaşığı saplamayacağına dair yemin ederken fazla erken konuşmuştu.

Harriet misafirlerinin karşısında oturuyor, kızarıp kıkırdıyor ve adamın her kelimesine sersem gözlerle bakıyordu. Hayden ne-redeyse bu aptalca gülümseyen varlığın Ned’e âşık olmasını umdu. Bu hovardanın, sadık bir yavru köpek gibi her adımını takip ederek bir işe yarardı. Allegra Harriet’in yanında oturuyordu, onun bakış-larında da eşit derecede hayranlık vardı. Hayden dumanı tüten bir dilim ekmeğe bolca yağ sürerken, kızının kendisine o şekilde baktığı zamanı hatırlamamaya çalıştı.

“Söyle bakalım, Ned,” dedi, “sabah kaçta çıkmayı düşünüyorsun? Uzun bir yolculuk olacak. Erkenden kalkmak isteyebilirsin. Belki de uşağına seni şafaktan önce uyandırmasını söylemelisin.”

Onun kabalığından açıkça dehşete düşmüş görünen Lottie, “Hayden!” diyerek çığlık attı. “Neden sabaha kadar beklesin ki? Niçin şimdi şapkasını eline verip ona kapıya kadar eşlik etmiyorsun?”

Hayden gözlerini masumca açtı. "Giles'ı çağırma mıyım?"

Ned gürültüyle kahkaha attı. "Sinirlenmenize hiç gerek yok leydim. Kocanızın yabani tavırlarına alınmamayı uzun zaman önce öğrendim. Aslına bakarsan Hayden, bir hafta boyunca Londra'da olmam gerekmiyor. Misafirin olarak kalabilirim ve etkileyici eşini tanıma fırsatını kullanabilirim, diye düşündüm." Lottie'nin elini tuttu ve gözlerinde şeytani bir parıltıyla dudaklarına doğru yaklaştırdı. "Zaman içinde beni bir ağabey olarak görmesini umuyorum."

"Onun zaten bir ağabeyi var," dedi Hayden düz bir şekilde. "Bir de kocası."

Ayağa kalkıp peçetesini masaya attı. "Eğer bizi bağışlarsanız hanımlar, Sör Ned'le birlikte şarap ve puro için kütüphaneye çekileceğiz."

Lottie karşı çıkarak, "Ama henüz ikinci tabaklar bile servis edilmedi," dedi.

Ned de ayağa kalktı ve peçetesini atarak Hayden'ın sözsüz meydan okumasını kabul etti. "Endişelenmeyin sevgili bayanlar. Tatlı sırasında size katılmak için döneriz. Hayden'm da söyleyebileceği gibi, tatlı olan hiçbir şeye karşı koyamam."

Harriet'a göz kırparak kızın, peçetesine doğru kıkırdamasına sebep oldu. Ardından gösteriş düşkünü bir reveransla eğildi ve yemek odasından çıkan Hayden'ı takip etti.

Hayden, Ned'in hemen önünden ilerlerken, uzun adımları koridorda uzanan kıpkırmızı ve mavi çizgileri kısaltıyordu. İkisi de ellerine birer kadeh Porto şarabı ve yakılmış puro alıp kütüphaneye yerleşene kadar tek bir kelime bile etmedi.

Hayden şömüne rafına yaslanırken, "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun arkadaşım," diye uyardı.

“Tam aksine.” Ned kendini deri koltuğa bıraktı ve parlayan çizmelerini iskemleye dayadı. “Gördüğüm kadarıyla, güzel genç eşini ihmal ederek tehlikeyle oynayan sensin.”

Hayden öfkeyle, “Lottie’nin ihmal edildiğini düşünmene sebep olan şey ne?” diye sordu.

Ned purosundan bir nefes çekti. “İlk olarak; fazlasıyla alışılmadık uyku düzenlemelerin.”

Hayden gözlerini kıstı. “Sadece birkaç saattir buradasın. Böyle merak uyandırıcı bir dedikoduyu elde etmek için hangi hizmetçiyi baştan çıkardın?”

Ned ona kınayan bir bakış attı. “Cazibemi hafife alıyorsun. O etkileyici, küçük kızıl saçlı bütün sırlarını anlatmasına ikna etmek için bir gülümseme ve bir göz kırpmadan fazlası gerekmedi. Anlaşılan senin ve markizinin evlilikle ilgili ilişkileriniz ya da bu durumda olmayan ilişkiniz, hizmetkârların katında sayısız spekülasyon kaynağıymış.”

Hayden puro içme isteğini kaybederek purosunu soğuk şöminenin içine attı. “Bunun ikimizin de istemediği bir evlilik olduğunu sen herkesten daha iyi biliyorsun. Böyle koşullar altındayken, bir koca ve karının ayrı odaları paylaşmaları alışılmamış bir şey değil.”

“Bir diğerrinin bir âşık sahibi olması da alışılmamış bir şey değil.” Hayden ona inanamıyormuş gibi bakarken, Ned şarabını bardağının dibinde çevirdi. “Ah, hadi ama bana bunu düşünmemiş olduğunu söyleyemezsin. O çok alımlı bir kız. Eğer sen onu istemezsen, seni temin ederim başka bir adam isteyecektir.” Şarabından kayıtsızca bir yudum aldı. “Justine’den çok daha akli başında görünüyor. Skandal hakkında endişelenmen gerekmez. Eminim âşıklarının seçiminde dikkatli olacaktır.”

Hayden bardağını sakince şömine rafına yerleştirdi, ardından Ned’i kusursuzca bağlanmış boyunbağından çekip en yakındaki kitap-

lğa yapıştırdı. Ned'in purosusu yere düştü ama kusursuz bir centilmen olduğundan içkisinin tek bir damlasını bile dökmedi.

Bardağı avucunda dengelemeye devam ederken küçümseyen yüzünü Hayden'inkine yaklaştırdı. "Ne yapacaksın Hayden? Beni düelloya mı davet edeceksin? Pekâlâ, bu kez nasıl olacak? Avluda kılıçlarla mı? Şafakta tabancalarla? Henüz şahidini seçmedin mi? Eğer istersen tabancalarını senin için kontrol edebilirim, ardından da beni vurabilmen için sana veririm."

Hayden'in görüşünü bulutlandıran hiddetin kıpkırmızı maskesi sonunda dağıldığında, arkadaşının gözlerinde parlayan şeyin korku değil, zafer olduğunu fark etti.

Hayden onu yavaşça bırakırken, öfkeli soluklanmasını kontrol etmek için savaşıyordu. Şömine rafının üzerindeki bardağını aldı ve ellerinin titremesini gizlediğini umarak alay edercesine kadehini kaldırdı. "Tebrikler, dostum. Bir kadın yüzünden kendimi aptal durumuna düşürmem için beni kıskırtmakta başarılı oldun. Yine."

"Benim yaptığım şey, karına âşık olduğunu kabul ettirmek için seni kıskırtmaktı."

"Belki unutmuştundur, son seferinde eşime âşık olduğumda iki insan öldü."

Ned'in sesinde nadiren olan tutku dolu bir ton belirdi. "Ama aşk hem güzellik hem de tehlike değil midir? Öldürmeye, hatta eğer gerekiyorsa ölmeye bile değecek bir ödül olmalı."

"Sonsuz aşktan anladığı; bir opera dansçısının yatağında geçirilmiş bir hafta olan adamdan gelen soylu fikirler... Eğer Phillipe burada olsaydı, seninle aynı fikirde olacağından pek emin değilim." Hayden şarabının kan kırmızı derinliklerine baktı. "Buraya bu yüzden mi geldin? Onun ölümü yüzünden beni suçlamak için?"

"Buraya geldim çünkü kendini suçlamayı bırakma zamanının geldiğini düşündüm. Phillipe'in öldürülmesi gerekiyordu," dedi Ned

acımasızca. “Özellikle de Justine’e yaptıklarından sonra. Eğer onu sen vurmasaydın, bir başka koca vururdu.”

Hayden başını kaldırdı. “Peki ya Justine? O da öldürülmeyi hak ediyor muydu?”

Ned durdu, sıkıntılı gri gözleriyle ona bakıyordu. “Dürüst olmam gerekirse bilmiyorum, eski dostum,” dedi yumuşakça. “Bunu bilen tek kişi sensin.”

Hayden uzandı ve Ned’in kırışan boyunbağını nazikçe düzeltti. “Sanırım yemek odasında seninle tatlısını paylaşmayı bekleyen hanımlar var. Eşime üzgün olduğumu söylersin, olur mu?” Ned’in boyunbağına son kez yumuşakça vurdu, ardından dönüp kapıya yöneldi.

“Eğer duygularını inkâr etmeye devam edersen,” diye seslendi Ned ardından, “o zaman korkarım elinde kalan tek şey pişmanlıkların olacak.”

Allegra, Bayan Terwilliger’dan oldukça hoşlanarak herkesi şaşırttı. İkisi de akıllarına gelen ilk şeyi pat diye söylediklerinden, uzun süre sohbetsiz kalmıyorlardı. Huysuz yaşlı kadın Allegra’nın sabahlarını derslerle meşgul ettiğinden, Lottie kendini boşlukta hissetti.

Bir sabah, önceki gece unuttuğu kitabını aramak için müzik odasına girdiğinde Sör Ned’i ellerini ceplerine sokmuş bir halde Justine’in portresini izlerken buldu.

Adama katılarak içini çekti. “Yoksa Londra’dan onca yolu kutsal anıta tapınmak için mi geldiniz?”

Ned başını iki yana salladı. “Kesinlikle hayır. Justine gibi bir kadını tatmin edebilecek tek adak bir adamın kalbi olurdu... hâlâ atıyorken göğsünden sökölüp çıkarılmış olanından.”

Lottie adamın saygısızlığının derinliğine şaşıracak ona bir bakış attı. “Neden bu kadar bezginsiniz? Siz de bir zamanlar ona kur yapmamış mıydınız?”

“Evet, yaptım.” Bakışını portreye çevirirken, ince dudakları pişmanlık belirten bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Aşka kapılmış bir yirmili yaşların bütün tutkusu ve romantikliğiyle. Her baloda onunla dans etmek için arandım ve saçlarının simsiyah pırıltısıyla dudaklarının dolgunluğu için yorucu şiirler besteledim.”

“Hayden’la evlenmeye karar verdiğinde kalbiniz kırılmış olmalı.”

Omuzlarını zarifçe silkti. “Kur yapmamı küçümseyişinde surat astım ve benden beklendiği üzere bir aptal gibi ağladım ama eğer doğruyu bilmeniz gerekirse, yüreğimde rahatlamamanın ezici duygusundan başka hiçbir şey hissetmedim.”

Lottie onun itirafıyla şaşkına dönerek kaşlarını çatı. “Ama onu çılgınca sevdiğinizi düşünmüştüm. Ondan nasıl böyle kolayca vazgeçebildiniz?”

“Emin değilim. Belki de o zaman bile, onun felakete meydan verecek biri olduğunu biliyordum. Ayrıca, ben Hayden’ın olduğu adamın yarısı bile değilim,” dedi açık yüreklilikle. “Asla Justine’in kaprisli ruh hallerine ve taleplerine tahammül edecek kadar güçlü olmazdım.”

Lottie soruyu sorarken sesini canlı tutmak için çabaladı, “Hayden’in arkadaşı Phillipe de aynı şekilde aşka kapılmış ve aynı şekilde rahatlamış mıydı?”

Ned’in keskin yüz hatlarını bir kaş çatışı gölgeledi. “Phillipe, Hayden’m arkadaşı değildi. Bunu ona söyledim ama bana inanmazdı. Hayden o parlak mizacıyla, her zaman herkesin içindeki en iyiye inanmaya kararlıydı.”

Lottie, kocasının mizacından parlak olarak bahsedilmesiyle sersemleyerek bir gülümsemeyi bastırdı. “Benim hakkımda her zaman en kötüsüne inanmaya kararlı görünüyor. Karşılaştığımız gece, benim dedikodu gazetelerinin birinden gelen casus olduğumu düşündü.”

Ned homurdanarak güldü. “Eğer buna gerçekten inansaydı, muhtemelen seni en yakın uçurumdan aşağıya atardı.”

“Hayden Phillipe’in onun arkadaşı olduğuna inandıysa, Phillipe niçin ona ihanet etti?”

“Phillipe, aile servetinin çoğunu kumarda tüketen bir vikontun ikinci oğluyken, Hayden bir markinin tek oğlu ve cömert bir servetin vârisi olduğundan el üstündeydi. Phillipe Hayden’in dokunduğu her şeye gıptayla bakardı, özellikle de Justine’e. Hayden Justine’in hem kalbini, hem de evliliğini kazandığında, Phillipe onu asla affetmedi.”

“Hayden, onlar hâlâ Londra’dayken Justine’le fazlasıyla kötü bir şekilde tartıştıklarını anlattı, şeyden önce... Phillipe’ten önce. Neden olduğunu biliyor musunuz?”

Ned iç çekti. “Justine umutsuzca ona bir çocuk daha vermek istedi... bir vâris ama Allegra’nın doğumunun ardından o kadar acı çekmişti ki Hayden doğumun onu zorlayarak aklını tamamen yok edebileceğinden korktu.”

“Ama bunu nasıl önledi?.. Onlar nasıl?..” Lottie kendi cehaletini ortaya çıkarmakta tereddüde düşerek bocaladı.

“Oldukça basitti leydim,” dedi Ned nazikçe. “Allegra doğduktan sonra, Hayden karısının yatağına asla dönmedi.”

Lottie açığa çıkanla birlikte şaşkına dönerek ona yalnızca baka-bildi. Kocasına Justine’le paylaşmış olduğu tutkuyla kıyaslanabilecek hiçbir şey sunamayacağına inanmıştı. Hâlbuki Hayden neredeyse altı yıl boyunca kendini kadının yatağından uzak tutmuştu.

Ned devam etti. “Deli olmanın yanında, Justine delicesine kıskanç olabiliyordu. Hayden’in diğer kadınların yataklarında zevk aradığı düşüncesiyle takıntılı hale geldi.”

“O bunu yapıyor muydu?” Lottie sorunun neye mal olduğunu gizlediğini umarak cüretkârca Ned’in bakışıyla karşılaştı.

Ned başını iki yana salladı. “Ben de dâhil olmak üzere, birçok erkek ihtiyaçlarını karşılamak için bir metres tutardı. Ama Hayden değil. Ona bunu yapmaya dayanamazdı. Ya da onlara.”

Lottie, Justine’in alaylı menekşe gözlerine baktı. “Çünkü Hayden onu sevdi.”

Ned tekrar konuştuğunda, kelimelerini müthiş bir özenle seçiyor gibi göründü. “Hayden çok genç yaşta bakıcı rolüne itildi. Onun Justine’e olan sevgisini her zaman, bir adamın bir kadına duyduğu aşktan çok, bir ebeveynin bir çocuğa duyduğu sevgi gibi hissettim. Hayden yüreğinde asla tam anlamıyla eşit olamayacaklarını biliyordu.” Ned portreyi yok sayarak Lottie’ye değer biçmek için döndü, adamın bakışlarındaki meydan okuma aşikârdı. “Onun hem yatakta hem de dışında ona uyum sağlayabilecek bir kadına ihtiyaç duyduğunu her zaman hissettim.”

Ned zarif bir reveransla izin istedi, kelimeleri üzerine iyice düşünmesi için Lottie’yi Justine’le baş başa bıraktı.

Hayden ertesi gün yerel mülklerinin hesaplarını inceleyip kafası rakamlardan denizlerde yüzerken, çalışma odasının kapısı canlı bir şekilde çalındı. Hayden doğrulmadan önce kucağındaki yavru kediyi, ardından ayağındaki kediyi kovaladı. Üçüncü bir kediye takıldığında kapıya giden yolu yarılamıştı. Abartılı bir tahammülle iç çekerek kediyi botunun ucuyla yolundan çekti.

Kapıyı çekip açtı. Hiç kimse yoktu. Kafasını kapının dışına çıkardı ve iki tarafa da baktı ama koridor bomboştu. Başını eğip baktığında ayaklarının dibinde duran katlanmış ince kâğıdı fark etti. Birisi kapının altından atmış olmalıydı. Kâğıdı açtığında, bunun yalnızca karısına ait olabilecek cüretkâr bir hünerle yazılmış bir davetiye olduğunu anladı.

Görünüşe göre misafirlerinin onuruna bir müzikal düzenlemeye karar vermişti. Leydi Oakleigh ve Bayan Harriet Dimwinkle “Sus! Sus!

Tarlakuşu!” şarkısında düet yaparken, Bayan Agatha Terwilliger’in arp ile “Âşığımı Çimlerde Öptüm” çalacağı kaydedilmişti. Hayden ürperdi, bu görüntünün gözlerini yerinden çıkarmak için çok kışkırtıcı olabileceğini düşünüyordu. Tabii ki gecenin en önemli eseri; Leydi Allegra St. Clair’in piyanoda icra edeceği Beethoven’ın ünlü “Fırtına” sonatıydı.

Hayden davetiyeyi yavaşça indirdi. “Fırtına” sonatı Justine’in en sevdiği parçalardan biriydi. Hayden, müzik odasında şöminede yanan ateş ve kucağında Allegra’yla, Justine’in parçayı çalışını dinlerken çok sayıda keyifli akşam geçirmişti. Ama Justine uyumayı bırakıp onu içeriden tüketmekle tehdit eden bir ateşle yanmaya başladığı zaman, parçayı tekrar tekrar çalardı. Notalar öylesine vahşi ve ahenksiz olurdu ki Hayden kendi aklını da kaybetme tehlikesi olabileceğinden korkardı.

Orada oturmanın ve Allegra’nın küçük parmaklarıyla icra edeceği o parçayı dinleme düşüncesi, Hayden’in soğuk terler dökmesine sebep oldu.

Davetiyeyi elinde buruştururken kendisine, *bunu yapabileceğini* söyledi. Kızının hatırına, bunu yapabiliirdi.

Hayden altı saat sonra yatak odasındaki boy aynasının önünde dururken kendisine hâlâ aynı şeyi söylüyordu. Kral akşam yemeği yemek için Windsor’a davet etmiş olsa, görünüşüne bu kadar özen göstermeyebilirdi. Yakası ve manşetleri kolalanmıştı, boyunbağı Ned’inki gibi ustaca bağlanmış, laftan anlamayan saçları medeni bir hale gelmiş gibiydi. Yine de aynadan kendisine bakan adam, herhangi bir yabani gibi vahşi gözlere sahipti.

Saatini çıkarıp açtı. Muhtemelen hepsi müzik odasında toplanmış, onun gelişini bekliyorlardı. Eğer Giles’ı gönderip gelemeyeceği için üzgün olduğunu iletse, hepsi için, özellikle de Lottie için ne kadar zor olabileceğini düşündü.

*Eğer duygularını inkâr etmeye devam edersen, o zaman korkarım elinde kalan tek şey pişmanlıkların olacak.*

Ned'in uyarısı zihninde yankılanırken Hayden ceketini düzeltti ve aynadaki adama arkasını döndü.

Allegra pembe pamuklu elbisesi ve terlikleriyle, gergin bir kelebek gibi müzik odasında oradan oraya gidiyordu. Asi saçları, Lottie'nin yardımıyla sırtının ortasına kadar inen parlak buklelere dönüştürülmüştü. Küçük kızın iki oyuncak bebeği de onur konuğu olarak piyanonun önüne oturtulmuş olsa da, Allegra küçük bir kızdan çok genç bir leydi gibi görünmeye başlıyordu.

Lottie, korkunç bir yanlış hesaplama yapmamış olmayı dileyerek kapıya her üç saniyede bir bakış atmamak için elinden gelenin en iyisi yaptı. Her dakika, Giles'in belirmesini ve lordunun derhal müdahalesini gerektiren bir olay için çağırıldığını duyurmasını bekliyordu. Atının toynağına giren bir çakıl taşını çıkarmak ya da araç yolunun sonundaki aşınmış taş duvarı incelemek gibi işler.

Harriet divanda Sör Ned'in yanında oturuyor ve içeceğini yudumluyordu. "Umarım şarkı söyleyişimden fazla hayal kırıklığına uğramazsınız efendim."

Ned, Lottie'ye göz kırparak, "Endişeye düşmeyin Bayan Dimwinkle," diye cevapladı. "Hiç kimse bir hanımın meleklerle yaraşır bir yüz ve sese aynı anda sahip olmasını bekleyemez."

Yüzünü punç kabına gömen Harriet, keyifle kıkırdadı.

Bayan Terwilliger, "Uyku saatimi on beş dakika geçiriyor," diye duyurdu. "Sabahın erken saatlerine kadar bu şenliğe katılmam gerektiğini bilseydim, yeteneklerimle katkıda bulunmayı asla kabul etmezdim."

Lottie saatine göz attı. Yedi buçuktu.

“Daha fazla beklememize gerek yok.” Allegra piyano sırasına çökerek terliklerini inceledi. “Gelmiyor.”

“Kesinlikle geliyor.”

Hepsinin başı kapıda duran Hayden’a bakmak için dönüverdi. Kısa reveransı yalnızca şıklığının plansız zarafetinin altını çiziyordu. Gözleri buluştuğunda, adamın tedbirli bakışı Lottie’nin soluğunu kesti. Belirgin çenesi ve alnına dökülen o inatçı saç tutamıyla, hiç bu kadar tahrip edici şekilde yakışıklı olmamıştı. Allegra, babasının gelişini bir işaret ya da bir karşılamayla onaylamasa da yüzü memnuniyetle pembeleşti.

Hayden, Lottie’nin yanındaki sandalyeye yerleşerek genç kızın aldığı her nefesi defne meyvesinin erkeksi kokusuyla ısıtıyordu. Lottie ona doğru eğilip fısıldamaya karşı koyamadı: “Sanki halka açık infaza katılmak üzereymiş gibi görünüyorsunuz.”

“Katılıyorum,” diye fısıldayarak karşılık verdi, kibar gülümsemesi yüzünde donmuştu. “Kendiminkine.”

Seyircileri toplandığında Lottie ve Harriet düetlerine başlamak için nota sehпасına ilerledi. Lottie’nin sesi yüksek ve doğru tondayken, Harriet’in sesi yalnızca “Sus! Sus! Kurbağa!” parçasına daha çok uyacak perdesiz bir vıraklama olarak tanımlanabilirdi.

Şüphesiz bir tekrardan korkan Ned, son nota söylendiği anda ayağa fırlayarak, “Bravo! Bravo!” diye bağırırken coşkulu bir şekilde alkışladı.

Lottie reverans yaptı, ardından ısıltılar saçan Harriet’i divana doğru çekti.

Sırada Bayan Terwilliger’in solosu vardı ama hiçbirinin onu uyandırmaya yüreği yoktu. Lottie’nin cesaretlendirici baş hareketiyle ipucunu alan Allegra, piyanodaki yerini almak için yavaşça doğruldu, küçük elleri titriyordu.

O eller tuşlara dokunduğu anda, sanki sihirliymişçesine titremesi kayboldu. Ellerinin hünerli zarafeti herkesi büyüliyordu.

Müzik aletinden ilk notalar geldiğinde Lottie, Hayden'a bir bakış attı. Adamın gözlerindeki panik izini, alnındaki ter parıltısını hayal mi ediyordu? Sandalyeleri kasıtlı olarak sırtlarını Justine'in portresine bakacak şekilde ayarlamıştı ama belki de Hayden hâlâ onun kurnaz gözlerini ensesinde hissedebiliyordu.

Hayden ayağa fırladığında, Allegra tam da parçanın dramatik zirvesine ulaşmıştı. Çocuğun parmakları garip bir duraksamayla saptı, tamamlanmamış nota sessizlikte çınliyordu.

"Üzgünüm," dedi Hayden, sesi sanki boğazlanıyormuş gibi kulak tırmalayıcıydı. "Gerçekten çok üzgünüm ama yapamam... Ben sadece... yapamam..."

Lottie'ye yalvaran bir bakış attıktan sonra, uzun adımlarla odadan çıktı.

Lottie yatak odasındaki yazı masasında oturuyordu, kalemi kâğıdın üzerinde harekete hazırdı ama kelime çıkmıyordu. Bir zamanlar fildişi renginin üzerine cüretkâr siyah kalem darbeleri atmak öylesine kolayken, şimdi grinin tonlarına bulaşmış görünüyordu. Artık romanındaki karakterleri, dedikodu gazeteleri için anonim artistler tarafından çizilen cafcaslı karikatürler kadar gerçekçi hissettiriyordu. Ne zaman kötü karakterini hayal etmeye çalışsa, Hayden'ın müzik odasından kaçmadan önce kendisine gönderdiği son çaresiz bakışı görüyordu.

Lottie durgun Allegra'yı yatağına yatırdıktan sonra masanın başına geri dönmüştü. Hayden'ın nezaketsiz çıkışının ardından herkesin küçük kıza devam etmesi için yalvarması, hatta Ned'in muzip cazibesi bile onu bir nota daha çalmaya ikna edememişti. Dinlenmekte ısrar etmişti, yüzü sıska ve solgundu. Lottie onun hıçkırmasını, bağırarak

atıp tutmasını ve şu efsanevi öfke nöbetlerinden birini geçirmesini daha çok tercih ederdi. Çocuğun tahammüllü bir halde acı çekmesi, Lottie'ye fazlasıyla Hayden'ı hatırlatıyordu.

Sayfanın her yanına mürekkep damlattığının farkına vardığında, yazı çantasını açıp yeni bir yaprak çıkardı ve mürekkep şişesiyle kalemini yeniden doldurdu. Dakikalar boyunca gönülsüzce bir şeyler karaladıktan sonra, piyano müziğinin ilk ruhanî notası kulaklarına ulaştı.

Eli sarsıldığında, mürekkep şişesini devirdi. Sayfanın üzerine dökülerek yazdığı her şeyi yok ediyordu.

O vahşi, ateşli notaların yürek burkan güzelliğini dinleyen Lottie gözlerini kapattı ve fısıldadı, "Ah, Allegra."

Hayden uçuşunun kenarındaki sivri kayalıkların etrafında köpüren dalgalara bakıyordu. Kaslı bacakları rüzgâra karşı dayansa da, cezalandırıcı fırtına onu dövüyor, uçuşunun kenarına doğru tehlikeli şekilde yönlendiriyordu. Tepesindeki bulutlar ayla cilveleşiyordu, sürekli değişen ruh halleri bir zamanlar Justine'in de olduğu gibi değişkendi. Arkasındaki ev karanlık ve sessizdi, içindekiler yataklarında ve ertesini günü düşünüyordu.

Hayden bu akşam kendi yatağına gitmenin hiçbir faydası olmayacağını biliyordu. Ne zaman gözlerini kapatsa, gördüğü tek şey güzel akşamlarını mahvettiği için karısının ve kızının yüzlerinde beliren yaralı bakıştı.

Rüzgâr uzaktaki piyano müziğinin ilk notalarını kulaklarına taşıdığında hâlâ orada duruyordu. Allegra'nın akşam çalmış olduğu parçanın aynısıydı. Justine'in çılgın parmaklarla tuşlara saldırarak tekrar tekrar çaldığı parça. Hayden evin karanlık pencerelerine bakmak için yavaşça dönerken, müzik tıpkı yaklaşan bir fırtına gibi güç ve hiddet topladı.

Lottie hızlı adımlarla müzik odasına giden gölgeli koridordan aŗađı yürürken sonatın notaları dalgalar halinde çarpıyordu. Bu ses bir zamanlar yüreğine dehŗet salıyordu ama ŗimdi onun yaralı ve meydan okuyan bir ocuk olduğunu bildiğinden korkacak bir ŗeyi yoktu. Müzik odasının kapısı davetkârca açıktı, Lottie'nin Allegra'nın hayalet kılığına girdiğini keŗfettiđi zamandan beri yleydi.

Lottie odanın içine girdi, geceliğinin eteği yeri süpürüyordu. Tavan penceresinden ay ıŗıđı sızıyor, piyano puslu bir ıŗıkla perdeleleniyordu. Tıpkı bir öncekinde de olduğu gibi, piyanonun kapağı açık bırakılmıŗ ve tuŗlarını görmesini engelliyordu.

Yaseminin baŗ döndürücü kokusunu aldı. Allegra yine annesinin parfümünü kullanmıŗ olmalıydı.

İ eken Lottie piyanonun etrafında dolaŗtı. “Babana kızmakta çok haklısın Allegra ama bunun anlamı, öylece yapabileceğin...”

Sıra boŗtu. Lottie'nin bakıŗları yavaŗŗa tuŗlara kaydı. Tam lyle yükselmeye ve alçalmaya devam ediyordu, ardından durup sessizleŗti.

Lottie ağzını açtı ama hiçbir ŗey çıkmadığından tekrar kapattı. Tuŗlardan birine dokunmak için titrek parmaklarından birini uzattı.

“Eğer bu sizin ŗaka anlayıŗınızsa leydim, ben eğlenmiyorum.”

Lottie baŗını kaldırıp baktığında Hayden'ı birkaç adım ötede, yüzü gölgelerle rtlmŗ bir halde buldu.

## On Yedinci Bölüm



*Teslimiyetimin gizli utancına nasıl katlanırdım?*

Hayden sık kıyafetinden ve onun sağladığı medeni maskeden sıyrılmıştı. Ceket ya da yelek giymiyordu ve kırışmış boyunbağı boynunda gevşekçe sallanıyordu. Saçları vahşiydi ama gözleri daha da vahşiydi. Gölgelerin içinden çıktığında, Lottie elini piyanodan uzaklaştırdı.

“Masumu oynamak için biraz geç, sence de öyle değil mi?” Lottie’nin tehlike ve deniz kokularının karışımını koklayabileceği kadar yakınında durdu. “Allegra’yı az önce kontrol ettim. Bebek gibi uyuyor.”

Lottie piyano tuşlarına bir bakış daha attı, dehşet ve merak hislerinin arasında kaldı. “U... u... uyuyor mu?”

“Evet, uyuyor. Zaten senin piyano çalabildiğini bildiğime göre, parçayı çaldığını itiraf etmen en iyisi.” Gözlerini dondurucu bir ifadeyle kastı. “Tabii, onun yerine, beni gerçekten bir hayalet olduğuna ikna etmeye çalışmayacaksan...”

Lottie şömine rafının üzerindeki portreye göz attı. İlk defa Justine ona gülüyor gibi değil de, onunla birlikte gülüyor gibi göründü. Menekşe rengi gözleri ay ışığının altında yalnızca bir kadının bilebileceği bir sırı paylaşıyorlarmış gibi parladı... Lottie'ye tutması için teşvik ettiği bir sır. Artık rakip değil de müttefik olmaları mümkün müydü? Justine, onu ve Hayden'ı buraya bir sebepten mi getirmişti?

Bu fikirle cesaret toplayan Lottie, Hayden'la yüzleşti. "Bu akşam Allegra çalarken buradan kaçıp gitme şekline bakınca, peşinden bir hayalet geldiğine yemin edebilirdim."

"Belki de kendi budalalığının hayaletidir. Bu uğursuz odaya ayak basmamam gerektiğini bilmeliydim."

"Yine de, işte tekrar buradasın," dedi Lottie yumuşakça ve adama doğru bir adım attı.

Hayden onu ihtiyatla izlerken, bakışları genç kızın karmaşık buklelerinden, geceliğinin yıpranmış katlarından aşağıya kayıp çıplak ayaklarına kadar indi. "Yalnızca sen zalimce ve acımasızca bir numara yaptığın için geldim. Bunu neden yaptın Lottie? Bu akşam kızımın gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığının benim için yeterli bir ceza olmadığını mı düşündün?"

Lottie başını iki yana salladı. "Seni cezalandırmak için aramıyordum."

Hayden elini saçlarının arasından geçirdi. "O zaman ne cehennem beni buraya çekti?"

Hayden ona bakıp çaresiz açlığını ondan daha fazla gizleyemezken, ay ışığı adamın yüzünün sertliğini kaymaktaşı gibi ışıyla yıkıyordu. Lottie, eğer adam ona bir kez daha bu şekilde bakarsa ne yapabileceğini merak etmişti ve şimdi biliyordu.

Lottie, "Bunun için," diye fısıldayarak adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını kendine doğru çekti. Kızın öpücüğü,

sunduğu hassasiyeti içine çekmesi için adama yalvarıyordu. Çarpıcı bir içki gibiydi, ikisini de tatlılığıyla sarhoş ediyordu.

“Ah, lanet olsun,” diye homurdandı genç kızın dudaklarına doğru. “Yine benim için üzgün hissediyorsun, değil mi?”

“Senin benimle evlenme sebebin bu değil mi?” Lottie dudaklarını adamın boğazının kaslı kenarına bastırarak teninin sıcak, tuzlu tadının lezzetine vardı. “Ben kendimi korkunç bir duruma soktum ve sen benim için üzgün hissettin?”

Hayden kızın saçlarını parmaklarına doladı ve vahşi bakışıyla karşılaşması için zorlayarak hafifçe çekti. “Seninle evlendim çünkü başka bir adamın seni metresi yapacağı düşüncesine dayanamadım... sana el uzatmasına... benim dokunmak istediğim şekilde sana dokumasına...”

Adamın itirafı genç kızın bedeninden akıp giden ilkel bir heyecan yolladı. “Göster bana,” diye fısıldadı Lottie.

Hayden kadifemsi diliyle genç kızın ağzına sürtünürken tek kolunu Lottie’nin kalçalarına dolayıp onu kaldırdı ve piyanoya gelene kadar onu geriye doğru taşıdı. Hayden çubuğu çekerek piyanonun kapağını kapattı, ardından genç kıza piyanonun üzerine yerleştirdi.

Lottie kendini dengelemek için ufak ellerini adamın geniş omuzlarına yerleştirdi ama soluğunun hızlanmış ritmini düşürmekle ilgili hiçbir şey yapamadı. Sonunda aralarına girecek hizmetkârlar, Harriet ya da Allegra yoktu. Hatta Justine bile gölgelere geri çekilmiş, ikisini ayla birlikte yalnız bırakmıştı.

Hayden ona nazıkçe sarılarak göğsüne bastırdı. O an için, Hayden genç kızın iç çekişlerini solumaktan ve kızın boynunun yumuşacık derisine sokulmaktan memnun göründü. Dilinin ucuyla genç kızın kulağının zarif kıvrımını izleyip ardından duyarlı kısmını araştırdığında, Lottie’nin nefesi kesildi ve dizleri kendi rızasıyla aralandı. Hayden arasına adım attı, ellerini genç kızın göğüslerinin yumuşaklığıyla

doldururken boğazının derinliklerinden hırıliyordu. Lottie'nin geceliğinin yıpranmış pamuklu kumaşının üzerinden başparmaklarının nasırlı uçlarıyla kızın göğüs uçlarını ovduğunda, Lottie'nin rahmine doğru şiddetli bir his yolladı.

Lottie, bir coşku denizine kapılarak geceliğinin omuzlarından aşağı indirilip göğüslerini yakıcı bakışlara açık hale getirildiğini zar zor hissetti.

Ay ışığının altında ona bakarken, "Ah, Lottie, tatlı Lottie," dedi kalın bir sesle. "Mayfair'deki ilk geceden beri bu anın hayalini kuruyordum."

Lottie bu itirafın şaşkınlığını özümseyemeden, adam karanlık başını kızın göğüslerine doğru eğip önce bir göğüs ucunu, ardından diğerini öpücüklerinden gelen nektarla kapladı. Lottie'nin hissedebileceği herhangi bir utanç adamın cüretkârlığıyla yok oluverdi. Hayden diliyle, ürperen yumrulardan biriyle uğraştı, ardından ağzına çekip derinden ve sertçe emdi. Bu kez rahmine giden şiddetli his, bacaklarının arasındaki sancıyan boşluktan dışarı taşıtı.

Lottie bu acı veren gıdıklamayı hafifletmek için bacaklarını birbirine bastırmayı denediğinde kocasının kalçaları oradaydı. Sert ve yol vermez haliyle, Lottie'ye bacaklarının onun çevresine dolamaktan başka çare vermiyordu.

Hayden, Lottie'nin masum şevkinin kendi felaketi olmasından korkarak ürperdi. Hayden ondan uzaklaşarak genç kızın görüntüsünü özümsemek için kendine bir anlığına izin verdi. Genç kız gözleri arzuyla yarı yarıya kapalı, saçları kızarmış yanaklarının çevresine dağılmış, dudakları ve çıplak göğüsleri adamın öpücüklerinden dolayı parlar bir haldeyken tıpkı edepsiz bir melek gibi görünüyordu.

"Güzel Lottie," diye fısıldadı, tek eliyle kızın saçma dokunuyordu. "Kendimi senin hâlâ bir çocuk olduğuna ikna etmeye çalıştım ama yüreğimde senin bir kadın olduğunu biliyordum. Tamamen kadın."

Gözlerini genç kızın kilere kilitleyen Hayden, diğer elini onun geceliğinin altına kaydırdı. Lottie iç çamaşırıyla uyumadığı için sessiz bir minnettarlık duası etti. Eli genç kızın dizini, yumuşacık saten gibi uyluklarını geçti, ardından parmaklarının ucu uyluklarının birleşme noktasındaki ipeksi buklelerden üçgene değene kadar yukarı çıktı.

Lottie'nin gözleri kayarak kapandı. Göğsü aldığı sert ve hızlı soluklarla titriyordu. Hayden, ihtiyacını daha fazla dizginleyecek sabrı kalmadığında genç kıyı piyanonun üzerine yatırdı, geceliğinin eteğini beline kadar sıyırdı.

Kızın her yeri altındandı... altın rengi kirpikler, altın rengi ten, altın rengi bukleler, hem yukarıda... hem de aşağıda. Adamın aç bakışları orada oyalandı, kendi soluğunun ritmi de hızlanıyordu. Hayden parmaklarıyla onların incecik yumuşaklığını incelemeyi, altından bile daha kıymetli bir inciye araştırmayı her şeyden çok istiyordu.

Genç kızın yüzünü izlerken bir parmağıyla alttaki bukleleri bozdu ve bulduğu şeyle birlikte inledi. Şimdiden onun için ıslaktı, hem içi hem de dışı. O an için Hayden'ın yapabildiği tek şey, gergin pantolonunun önünü açıp genç kızın eriyen özüne derince dalmamaktı. Ama Lottie'nin kızarmış yanaklarında dans eden coşku izleri adamı esir alıp kendi zevkini ertelemesi için ikna etti. Böylece kızın kine uzun zaman harcayabilirdi.

Genç kız elinin altında kıvranmaya başlayana kadar o karanlık taç yaprakların arasını okşadı. Başparmağının ucuyla, katları tarafından korunan duyarlı tomurcuğu nazikçe yuvarlarken öne doğru uzandı ve ağzını kızın kulağına dayadı. "Söyle bana meleğim... tadın da görünüşün kadar ilahi mi?"

Lottie'nin gözleri açılıverdi ama Hayden iri, sıcak elleriyle çoktan genç kızın kalçalarını kavramış ve tamamen onun merhametine kalacağı piyanonun kenarına doğru çekmeye başlamıştı. Laura ve Diana'nın anlatmış olduğu hiçbir şey, kocasının karanlık başının onun bacaklarının arasında duran görüntüsüne, kendi eliyle dokunmaya

bile zar zor cesaret edebildiği yasak bölgeye dudaklarını bastırduğunda yaşadığı leziz şoka hazırlayamazdı.

Lottie vahşice, *bu çılgınlık*, diye düşündü. Ay ışığının altında bir piyanonun üzerinde uzanırken geceliği belinin çevresine dağılmıştı. ona sevgisini sunmayı reddeden ama bu tahrip edici coşkuyu öylece veren bir adamın dudakları altında kıvranıyordu. Tam o anda, Lottie onun ilk karısını öldürmesinden hiç bu kadar az korkmadı. Çünkü yaptıysa da artık umursamıyordu.

Hayden'in dilinin ahlaksız kıvrılışıyla karanlık, tatlı ve aşırı zevk genç kızın üzerinden aktı. Hayden ağzıyla genç kızın üzerinde müzikler yapıp onu piyano teli kadar gergin bir hale getirirken, genç kızın elleri onun saçlarının sert ipeksiliğine karıştı. Bu enfes melodi gitikçe yükselirken Lottie de ona doğru yükseldi, tamamen kopmaktan korkuyordu.

Adamın ağzına dayanarak kasılmaya başladığı tam o kusursuz anda, Hayden en uzun parmağını derince onun içine kaydırıp ve genç kızı uçurumdan aşağı şaşırtıcı bir serbest düşüşle bıraktı. Ama onu yakalamak için güçlü kollarıyla oradaydı. Hassas okşayışlar ve sözsüz sevgi belirtileriyle, genç kızın kontrolsüzce ürperen bedenini yatıştırıyor ve kendi göğsüne yashyordu.

“Bir an için,” diye mırıldandı kızın saçlarına doğru, “O gece Allegra'nın odasında attığın gibi bir çılgılık atacaksın diye korktum.”

Hâlâ soluk soluğa olan Lottie, kızarmış yüzünü onun boynuna gizledi. “Bir an için ben de öyle sandım.”

Kızın ağzını derin, uyuşturucu bir öpücükle ele geçirerek onu kaldırdı ve divana doğru taşıdı. Lottie'yi satenden minderlerin üzerine yerleştirdikten sonra genç kızın geceliğini çıkardı ve yere fırlattı. Kocasını hâlâ tamamen giyinikken karşısında çıplak olmakla ilgili inkâr edemediği yaramazca ve heyecan verici bir şeyler olsa da, Lottie adamın onunkine değen teninin sıcaklığına açtı. Lottie

adamın gömleğinin yaka düğmelerini söktü, ten tene, yürek yüreğe gelene kadar keten kumaşı araladı.

Hayden gözlerini sımsıkı kapattı, kendi göğsüne değen Lottie'nin çıplak göğüslerinin müthiş yumuşaklığı kadar nefis bir şeyi asla hissetmeyeceğini düşünüyordu. En azından, cüretkâr küçük bir el aşağı doğru uzanıp pantolonunun önündeki çıkıntıyı kavrayana kadar inandığı şey buydu.

Hayden'ın kalçaları onun elinin altında taş gibi sertti, Lottie'nin doymak bilmez merakı çabucak hayrete dönüştü. Hayden, Lottie'ye ona sunabileceği şeyin yalnızca adı olduğunu iddia ettiğinde, yalan söylemişti. Genç kız, geyik derisi pantolonunun ince katmanlı altındaki sert aleti sıvazlarken, iki parmağıyla cömert hatlarını takip ediyordu. Bu adamın kalbi bir hayalette olabilirdi ama geri kalanına Lottie sahip olacaktı.

Hayden boğuk bir inlemeyle genç kızın sırtını divana dayadı, pantolonunu çözmek için aralarına uzandı. Bir bulut ayın önüne sürüklenerek üzerlerine gölgeler düşürdü. Adam onu kaplarken, Lottie karanlığı ve onu birlikte kucaklayarak kollarını ve bacaklarını açtı. Hayden kendini ona sürttü, genç kızın bedeninden çıkan leziz balda sert kalınlığım yıkıyordu.

Lottie hazla büyülenerek inledi. Genç kız hislerinin üzerindeki bu çıldırtıcı hücumu tüm gece devam edebilmesinden endişeleniyordu ama bir diğer darbeyle birlikte Hayden kalçalarının açısını değiştirip genç kızın derinliklerine doğru kayd.

Diana ve Laura'nın ona anlattığını hatırlayarak Hayden'ın gücünün yettiği her şeyi yapmış olduğunu ve kendisini alabilmesi için onu hazırlamaktan fazlasını yaptığını biliyordu. Ama bunun için hazırlanmanın yolu yoktu. Tırnakları adamın terle kayganlaşmış sırtına saplandı. Çığlık atmamak için dudağını ısırırdı ama hemen öncesinde acılı bir cırlama sesi kaçırırdı.

Hâlâ derin bir şekilde içine gömülü olan Hayden dondu, güçlü bedenini kontrolde tutuyordu.

“Durma!” diye çığlık attı Lottie. Acının sebep olduğu gözyaşlarını adam görmeden önce uzaklaştırmak için çabalıyordu. “Bana karşı fazlasıyla cömert oldun. Şimdi senin hazzını alma zamanın.”

“Teşekkür ederim, Carlotta,” diye cevapladı ciddi bir biçimde. Lottie’nin ellerinin altında bulunan omuzları bile titriyordu. Lottie’nin burnunun ucuna hassas bir öpücük kondurarak genç kıızı şaşırttı. “Bu çok asilce ve fedakârca bir yaklaşımdı. Nahoşluğu gerekenden daha fazla sürdürmemek için çabalayacağım.”

Hayden bedeninin üst kısmını desteklemek için avuçlarını divana dayadı, uzun, uyuşturucu darbelerle genç kızın içinde içeri dışarı kaymaya başladı. Lottie gözlerini sımsıkı kapatıp tepkiyle ürpermeye başladı. Doluluk, darlık, yanma hâlâ vardı ama acı başka bir şeyin içinde erimeye başlıyordu. Büyülü bir şey. Olağanüstü bir şey.

Adamın hazzınm, ne zaman kendi hazzına dönüştüğünü kesin olarak bilemiyordu. Bildiği tek şey; bir an kendini bir tahta kadar sert tutarak ondan çekinmemek için umutsuzca uğraşıyordu ve bir sonraki andaysa onunla karşılaşmak için kalçalarını yukarı doğru kaldırıyor, daha derine gitmesi için onu kışkırtıyordu.

“Yeterince nahoşluk yaşadın mı?” diye mırıldandı adam, onun sesi de pek sabit değildi. “Şimdi durmalı mıym?”

“Hayır,” diye inledi Lottie, adamın kollarının üst kısmındaki sert kasları kavradı. “Asla.”

“Bak sen, seni doymak bilmez küçük cadı! Bir de, bir zamanlar Ned’i seni tatmin edecek kadar kuvvetim olduğuna inandırmaya çalıştım.”

Lottie o zaman gözlerini açmaya, parmaklarını adamın saçlarına dolayıp dudaklarını cüretkârca dudaklarına çekmeye cesaret etti. “Kanıtla o zaman.”

Hayden genç kızın ağzını kendininkiyle kapladı, kalçalarını ileri doğru hareket ettirerek kızın meydan okuyuşunu soluğunun kesilmesine sebep olacak şekilde karşıladı. Adamın sert, erkeksi ağırlığı genç kıza divana sabitledi. Ta ki Lottie için minderlerin derinlikleri, Hayden için de genç kızın derinlikleri haricinde gidecek bir yerleri kalmayınca kadar. Eğer ağzıyla genç kızın bedeninde çaldığı melodi nefis bir gece müziğiye, o zaman bu gücüne ve tutkusuna karşı konulmaz gürültülü bir rapsodiydi. Durmadan devam ediyor gibi görünüyor ve görkemli bir kreşendoya dönüşüyordu. Hayden aralarına uzanıp ona dokunarak beklenmedik zarif bir nota ekledi. Lottie onun usta parmakları altında ürperiyor, her bir hücrelerine kadar mest oluyordu.

Saf hazla gözlerini sımsıkı yuman Hayden, kalan son kontrolünün de ufalandığını hissetti. Kendini karısının istekli, genç bedenindeki kılıfına gömerken coşkuyla kükreyerek amansız bir akıntıyla geldi, geçmişini ve geçmişin tüm hayaletlerini alıp götürdü...

"Laura ve Diana haklıymış," diye mırıldandı Lottie. Yanağı Hayden'in göğsüne dayalıydı ve tek bacağı sahiplenici bir şekilde adamın üzerine atılmıştı.

"Ne konuda?"

Hayden'in göğsündeki terle nemlenmiş tüyleri parmağıyla kıvrırdı. "Eğer seni almam için beni önceden hazırlarsan, benim için çok daha kolay olacağını anlattılar."

Derin bir kahkaha adamın göğsünde yankılandı. "Sanki sana özel bir davette bulunacakmışım gibi anlatmışlar."

Lottie kıkırdadı. "Belki de Giles'ın senin gelişini duyurmasını sağlamalıydık." Sesini derinleştirerek başuşağın aksi tonunu taklit etti. "Leydi Oakleigh şimdi sizi almak için hazır lordum. Eğer müzik

odasına girer ve tüm kıyafetlerinizi çıkarırsanız, onu divanda beklerken bulacaksınız.”

“Bana hoş bir ihtimal gibi geldi. Eğer beklersen, onu çağırayım.” Hayden tek kolunu başının üzerine uzatıp arpın üstünde sallanan püsküllü zili çekecekmiş gibi davranırken göğsündeki kaslar dalgalandı.

Lottie onun üzerine yuvarlandı ve karşı çıkan bir cırlayışla adamın kolunu yakaladı. “Sakın buna cüret etme! Bayan Kadavra’nın”... genç kız irkildi...” Demek istediğim Bayan Cavendish’in o uzun burnunu küçümseyerek bize uzattığını görebiliyorum. Eğer bizi böylesine şok edici kılıktaki yakalarsa, muhtemelen tozumuzu alması için Meggie’yi gönderir.”

“Bunun ne zararı olur ki?” Hayden genç kızın kalçalarını avuçları ile gözlerinde ahlaksız bir ışıltı parıltıladı. “Tüylü toz alıcının birden fazla zekice kullanımını düşünebilirim.”

“Sanırım düşünebilirsiniz lordum. Ama ben de düşünebilirim.”

Hayden hâlâ kendi tohumlarıyla nemli olan genç kızın yumuşak buklelerinin, kabaran erkekliğine değdiğini hissettiğinde sesli olarak inledi... yarı acı, yarı zevkle. Söz konusu şehvetli, küçük karısı olduğunda, Hayden’in kuvveti için Ned’in korkmasına hiç gerek yoktu. Lottie’nin yapması gereken tek şey o berrak mavi gözleriyle ona bakmaktı. Hayden anında kalkar ve yeniden ateş etmeye hazır hale gelirdi. Genç kızın kalçalarının çıldırtıcı hareketleriyle de Hayden’a yaptığı şeyi hesaba bile katmıyordu.

Hayden onun öpüşmekten şişmiş dudaklarında dilini kıvırdı, soluğu kesik kesikti. “Pekâlâ, söyle bakalım... seni evlilik yatağındaki görevlerine hazırlamak için halan ve ablan başka neler anlattı?”

“Şey...” diye yanıtladı düşünceli bir ifadeyle, altın rengi kirpiklerinin altından şehvetli bir bakış attı, “bazı kocaların şehvetleri konusunda çok kontrolsüz, iştahları söz konusu olduğunda çok vahşi

olduklarını, karılarının üzerine azgın canavarlar gibi atlayarak yalnızca kendilerini tatmin etmeyi aradıkları konusunda beni uyardılar.”

“Ne kadar da korkunç,” Hayden dudaklarının şeytani bir sırıtışla eğildiğini hissetti. “Ama sadece kısa bir süre için,” diye teklifte bulundu, ellerini kızın beline dolayıp onun altından çıktı, böylece Lottie divanın yumuşak minderlerinin üzerinde yüzüstü uzanıyordu. “Neden ben o türden bir kocaymışım gibi davranmıyoruz?”

Hayden onun arkasında dizlerinin üzerine kalkarken kızın kalçalarının altına bir yastık kaydırды, Lottie gözleri irileşmiş ve nefesi kesikleşmiş bir halde omzunun üzerinden ona baktı. “Sanırım eğer yapmam gerekiyorsa dayanabilirim. Kadınlık sorumluluklarımdan kaytarmayı asla istemem.”

“Ben de kocalık görevlerimden.” Hayden kendini derince onun içine bastırduğında Lottie hazla ürperdi, tırnakları divana gömülüyordu. “Gözlerini kapat meleğim,” diye mırıldandı. “Sen farkına bile varmadan bitecek.”

Hayden tavan penceresinden ufacık pembe bulutların, yavaş yavaş arduvazdan maviye dönüşen keten bezinin üzerinden süzüldüğünü görebiliyordu. Lottie’nin uykulu karşı çıkışlarına aldırmadan, kızın geceliğinin geniş katlarını başından geçirip çekti ve ardından onu kollarına aldı. Genç kız gözlerini açmadan kollarını onun boynuna doladı, dağınık bukleleri Hayden’in burnunu gıdıklıyordu. Justine’in aksine, Lottie ağır çiçeksi kokuları sevmiyordu. Onun yerine temiz, sabunsu kokusu sevişmelerinin kalıcı miski kokusuyla karışmıştı ve aldığı her nefesle birlikte Hayden’ı sarhoş ediyordu.

Hayden’in ilk dürtüsü Lottie’yi kendi odasına, kendi yatağına taşımak olsa da, kendini doğu kanadına dönmeye zorladı. Eğer Lottie’yi geniş, sayvanlı yatağına yatırırsa, bu onunla tekrar sevişmekle sonuçlanacaktı. Ve tekrar. Zaten hareketlerinde fazlasıyla doyumsuzdu. Karısının masumiyetinden geriye kalanlar ikisinin de

uyluklarındaki birkaç kızıl lekeden ibaretti. Kızın kendinden geçiren bedeninin, tutkulu birleşmelerinin ardından toparlanmak için zamana ihtiyacı vardı.

Meggie'yi hanımını rahatsız etmemesi için bilgilendirecekti. Kıpırdama belirtileri göstermeye başlar başlamaz da, odasına sıcak bir banyo gönderecekti. Lottie'nin altın rengi buklelerini tepesinde topuz olarak toplamış halde pirinç kaplı küvette oturmasının ve altın rengi göğüslerinin nemle parlayışının görüntüsü Hayden'ın aklında belirivererek kasıklarının yeniden hareketlendirdi. Hayden kendi asil niyetlerine lanet okuyarak küfretti.

Lottie'yi genç kızın yatak odasından içeri taşıdı ve örtülerin altına soktu. Lottie'nin tombul, sarı erkek kedisi yatağın ayakucundan ona suçlarcasına baktı.

"O kadar öfkeli görünmene gerek yok," diye fısıldadı Hayden. "Bana kalırsa sen de zamanında epey sinsice dolanmalar yapmışsındır. Hem de evlilik bağından yararlanmadan."

Bay Kıpırtı görünürde yoktu ama Hayden, Lottie'nin üzerine fazladan bir örtü yerleştirirken Mirabella yatağın altından çıkıverdi. Yavru kediler arasında çok yaygın olan şu esrarengiz enerji patlamalarından biriyle yatağın karşısına doğru koştu, ardından odada üç çılgınca tur attıktan sonra köşedeki gül ağacından yazı masasının üzerine sıçradı.

"Bak şimdi, ne yaptın sen öyle." Hayden ters dönmüş mürekkep şişesini gördüğünde kaşlarını çatı.

Hiç pişman görünmeyen kedi masadan aşağı atladı ve şömineye doğru sakince yürüdü. Külçe gibi yığılıp tüylü, küçük karnını yaladı.

Hayden, uyanmadığından emin olmak için Lottie'ye bir bakış attıktan sonra, mürekkep halının üzerine dökülmeden önce şişeyi kaldırmak için hareketlendi. Ama kedi ukalalığında haklıydı. Mü-

rekkep kuruydu, kedi deli gibi sağa sola koşturmadan uzun zaman önce devrilmişti.

Hayden, şişeyi mahvolmuş sayfanın üzerinden kaldırırken dirseğini masanın kenarındaki yazı kutusuna çarptı. Kutu devrilirken, içinden bir uçtan diğer uca Lottie'nin olağanüstü el yazısıyla dolu sayfalarca ince kâğıt döküldü. Genç kız dramatik süslemelere ve muhteşem zenginleştirmelere yönelmişti. İ harflerinin üzerine nokta koymak yerine, mürekkep sıçratmıştı. Hayden sayfalardan birini alırken dudaklarının gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Karısı tıpkı seviştiği gibi yazıyordu... hassasiyetin azlığını telafi etmek için daha çok pervasız tutku ve ham bir coşkuyla.

Hayden, onun da çoğu leydinin yaptığı gibi ev halkını konu alan bir çeşit günlük tuttuğunu varsayarak sayfanın kalanlarını toplamak ve kutunun altındaki bölmeye tıkıştırmak için hareketlendiğinde, ilk sayfadaki ilk cümle dikkatini çekti: *Beni öldürmeyi planlayan adamla göz göze geldiğim ilk anı asla unutmayacağım...*

Hayden masa sandalyesine çöküp okumaya başladığında, gülümsemesi yavaşça soldu.



## *On Sekizinci Bölüm*



*Felaket! Açığa çıktım!*

“Lottie! Lottie, uyan! Neredeyse çay vakti geldi!” Harriet’in sesindeki titrek korkuyu duyan biri, öğlen çayını kaçırmanın mahşer gününde cennete gidecek son arabayı kaçırmakla eşdeğer olduğu sonucunu çıkarabilirdi.

Lottie inleyerek başının üzerine bir yastık çekti. Ama Harriet’i caydıramadı. Harriet yastığı çekip uzaklaştırdı, ardından başparmağıyla Lottie’nin miskin gözkapaklarından birini açtı.

Sanki Lottie uyuşukluğun yanında sağırlık da çekiyormuş gibi, “Uyanman gerekiyor,” diye bağırdı. “Bugün Sör Ned’in buradaki son günü ve sen neredeyse günün tamamını uyuyarak geçirdin.” Lottie açtığı tek gözüyle arkadaşına uğursuz bir bakış atarken, Harriet yatağın yanında duran su bardağını aldı ve çekingen bir şekilde kokladı. “Ah, yüce Tanrım, Marki seni zehirlemedi, değil mi?”

Lottie aksi yönde güvence verse de, Harriet, Hayden'ın cinayete meyilli bir çeşit akıl hastası olduğuna, hepsini yataklarında öldürmek için sadece mükemmel fırsatı beklediğine inanmakta ısrarcıydı.

Lottie, Harriet'in ellerini iterek oturdu. "Üzerime titremeyi kes, Harriet. Kimse çayıma arsenik katmadı. Sadece dün gece fazla uyuyamadım."

Lottie uzun, tembel bir gerinmeyle uzuvlarını esnetirken, uymak yerine neler yaptığının şiddetle farkına vardı. Varlığından bile haberdar olmadığı kasları acıyordu. Eğer o sıcak, gıdıklayan ağrı olmasaydı, tüm gecenin leziz bir rüyadan ibaret olup olmadığını merak edebilirdi. Belki de Hayden'ın yatağında, Hayden'ın kollarında uyansaydı inanması çok daha kolay olurdu.

Dizlerini göğsüne çekerek sarılırken, "Söylesene Harriet," diye sordu, "Marki ve benim aynı yatak odasını paylaşmamamızın garip olduğunu hiç düşündün mü?"

Arkadaşı omzunu silkti. "Pek sayılmaz. Benim ebeveynlerim aynı evi paylaşmaya zar zor tahammül edebiliyor. Söylesene dün gece seni uyanık tutan neydi? Hayaletin dönüşü mü?" Harriet omzunun üzerinden gergin bir bakış attı. "Gürültü sırasında uyumuş olduğum açık ama hizmetkârlar bütün sabah aralarında fısıldanıyordu. Birisi ya da bir şey yine müzik odasındaki piyanoyu çalıyormuş. Önce herkes Allegra olduğunu düşünmüş ama Martha onu kontrol ettiğinde çocuk yatağında kıvrılmış bir halde oradaymış. Meggie, Martha'nın sanki etekleri tutuşmuş gibi koşarak hizmetkârlar katına döndüğünü söyledi." Harriet bu kısımdan fazlasıyla memnun göründü. "Ah ve bu kez feryat yokmuş ama birkaç hizmetkâr müzik kesildikten sonra korkunç inlemeler duyduklarını iddia ediyor."

"Sahiden mi?" Lottie gülümseyişini ve kızarışını gizlediğini umarak elinin arkasını ağzına dayayarak esniyormuş gibi davrandı.

Harriet'in gözleri daha da çok açarak. "Martha bana seslerin sanki zavallı bir ruha ölümüne işkence ediliyormuş gibi çıktığını söyledi."

Lottie kendini piyanonun üzerine yarı çıplak uzanmış bir halde gördü; hazza doymuş bir şekilde, divanda Hayden'ın güçlü bedeninin altında gevşekçe uzandığını; adam arkasında dizlerinin üzerine kalkarken beklentiyle ürperdiğini... Kocasından getirilen tek ölüm, Fransızların güçlü ve etkin bir biçimde söyledikleri gibi *le petit mort* olmuştu. Eğer o da bir ölümse, Lottie onun becerikli ellerinden bin kez ölmeyi memnuniyetle kabul ederdi.

Lottie zevk ürpertilerini tamamen saklamaktan âciz olarak konuştu, "Meggie'ye endişelenmemesini söyleyebilirsin. Uzun süre boyunca bir daha hayaleti duyacağımızı sanmıyorum."

"Sana bunu söyleten nedir?"

Lottie kendini Justine'e ihanet etmeye ikna edemedi, Harriet için bile. O rahatsız edici melodiyle Hayden'ı ve onu müzik odasına çektiği için kadına fazlasıyla minnettardı. "Sadece bir fikir. Ayrıca önemli olan tek şey gelecekten, kim geçmişte kalmayı ister ki?" Lottie, Hayden ve Allegra'yla gerçekten bir aile olabileceklerinin umuduyla hırslanarak örtüleri attı ve yataktan dışarı fırladı. "Kurt gibi açım. Sen çayla ilgili bir şeyler söylemedin mi? Bir tepsi dolusu yağlı çöreği yiyebilirmişim gibi hissediyorum." Harriet cevap bile veremeden, Lottie hızla pencereye doğru yürüdü ve pencere kanatlarını itti. "Bu kadar uzun zaman nasıl uyuyabildim? Dışarısı kesinlikle muhteşem!"

Malikânenin dışında, rüzgâr fundalığın sonsuz genişliğini kırbaçlıyor, gri bulutları ondan daha soğuk ve kasvetli gökyüzünde sürükliyordu.

Lottie dönüp baktığında, sanki aklını kaybettiğini düşünüyormuş gibi gözlerini kırıştıtarak ona bakan Harriet'i fark etti. "Zehirlenmediğinden kesin olarak emin misin?"

Lottie kahkaha attı. "Eğer zehirlenmişsem, o zaman şimdiden tattığım en tatlı zehir için kıvranıyorum."

Lottie pencereyi kapatamadan rüzgârın ani esintisi genç kızın çevresinde dönerek yazı masasının üzerindeki kâğıtların havaya saçılmasına sebep oldu. Harriet’la birlikte aceleyle onları kurtardılar. Lottie kâğıtların yarısını yazı kutusuna istifledikten sonra bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Elindeki her sayfa boştu.

Harriet’in elindeki sayfaları kapmadan önce, bir dakikalığına kafa karışıklığıyla onlara baktı. Onlar da, Lottie’nin onları Bond Caddesi’ndeki kırtasiyeden aldığı günkü kadar el değmemişti.

“Sorun ne?” diye sordu Harriet, Lottie’nin titreyen ellerine bakıyordu. “Bir hayalet kadar beyazladın.”

Yazı kutusunu kavrayan Lottie çılgına dönmüş bir halde, altına yerleştirilmiş gizli paneli kurcaladı. Alttaki bölme boştu.

“Kitabım,” diye fısıldadı. Oakwylde Malikânesi’ne geldiğinden beri yazdığı her kahrolası kelime zihninde yankılanırken karnına bir korku çörekledi. “Gitmiş.”

Boş yere evi aradıktan sonra, Lottie en sonunda Hayden’ı uçurumun kenarındaki bir kayada otururken buldu. Sisli deniz ve gökyüzü tuvaliyle çevrelenmişti. Lottie’nin bakış açısından aşağıdaki kayalar görünmese de, Lottie onları neredeyse hissedebiliyordu. Sivri ve parıldayan dişleri, ihmalkâr ve gözü pekleri yakalamak için açık duruyordu.

Hayden elindeki belgeyi inceliyordu, solgun renkli pantolonu, açık yakalı fildişi rengi gömleği ve yıpranmış çizmeleriyle tıpkı Gotik romanlardaki kötü karakter gibi görünüyordu. Rüzgârın kıpır kıpır parmakları adamın koyu renk saçlarını dağıtıyordu. Lottie adamın ağzının kısa çizgisini incelerken, bunun yalnızca saatler önce hassas bir gülümsemeyle kıvrılarak kendi dudaklarına bir öpücükle sürtünen, nefis haz vermiş ağızla aynı olmasına hayret etti.

Yanaklarına ve bedeninin birkaç bölgesine da sıcaklık bastığını hissettiğinde konuştu: “Eşyalarımı karıştırmaya hiç hakkınız yok.”

Hayden, onun meydan okuyan bakışıyla karşılaşmak için başını kaldırdı. İkisi de Lottie’nin blöf yaptığı biliyordu. İngiltere yasalarına göre, Lottie’nin hiçbir şeyi yoktu. Sahip olduğu her şey kocasına aitti. Vücudu da dâhil.

“Tamamen haklısınız,” diyerek kabullenirken genç kızı ürküttü. “Kendimden fazlasıyla utanıyorum. Ama gerçekten de terbiyesizliğimi edebi yeteneklerinize bir övgü olarak almalısınız. Küçük başyapıtınızın ilk sayfasıyla yanlışlıkla karşılaştım ama okumaya bir kez başladığımda ‘Ölümcül Dük’ ve onun korkusuz, genç karısının maceralarına kendimi öylesine kaptırdım ki duramadım.”

Hayden kayanın içindeki yarıktan tüm kâğıt yığını çıkardı. Lottie halsizlik hissiyle, kendi el yazısını tanıdı. Ne kadar tuhaf olsa da, şu anda adamın karşısında dün gecekinden daha çıplak hissediyordu. O zaman sevildiğini ve korunduğunu hissetmişti. Şimdiyse, Hayden tek camlı bir gözlükle onun ruhunun en karanlık, örümcek ağlarıyla kuşatılmış gizli yerine bakıyormuşçasına, hassas ve açık saçık hissediyordu. Sayfaları kapıp arkasına saklamamak için elinden geleni yaptı.

Başıyla uçuşunun kenarını işaret etti. “Onları rüzgâra vermenize şaşırdım.”

“Dünyayı, filizlenen bir yetenekten mahkûm mu etseydim? Hiç sanmıyorum.” Hayden bir parmağıyla metne vurdu. “Ah, arada sırada melodrama kaymaya meyillisin. Cesur kadın karakterinin, alçak kocasının tavan arasına kilitlediği kıt zekâlı kızını keşfettiği bölümdeki gibi... Ama genel olarak iyi bir çaba. Kendinden oldukça memnun olmalısın.”

Öyleyse neden kendini böylesine sefil hissediyordu? “Bu kitaplarda her zaman tavan arasına kilitlenen talihsiz biri vardır,” diyerek açıklamaya çalıştı. “Özellikle de evde zindan yoksa.”

“Belki de bir tane yaptırmayı düşünmeliyim,” diye mırıldandı. Adamın gözündeki parıltı, onu tam anlamıyla Lottie’nin dükü kadar şeytani gösteriyordu.

Lottie oynanmaktan bıkararak bağırdı: “Biliyor musun, eğer beni senin yatağına taşımış olsaydın bu asla olmazdı.”

Hayden ona sitemkâr bir bakış attı. “Ama her an seni uykunda boğabileceğimi bilerek nasıl rahatça uyuyabilirdin ki?” Hayden alaycı neşesine rağmen, genç kıızı şimdi boğmak istermiş gibi görünüyordu. “Pekâlâ, söyle bakalım, bir yayıncı buldun mu?”

“Tabii ki hayır!”

“Ama bir tane bulma niyetin var.” Bu bir soru değildi.

“Hayır. Evet. Bilmiyorum!” Lottie onun anlamasını sağlamak için umutsuz bir halde kafasını iki yana salladı. “Belki de yaptım ama bu daha öncedendi.”

Metni yeniden yarığa sokan Hayden doğruldu, gözlerinde hayranlık dolu bir parıltı vardı. “Seni dedikodu gazetelerinin casususun diye suçladığımı düşündüm de... Senin aklında çok daha yüce bir hedef vardı, değil mi? Bu şekilde kârını ya da şöhretini paylaşmak zorunda kalmayacaktın. “Leydi Oakleigh” bütün Londra’nın hayran kaldığı edebi şahsiyet olmalıydı.”

Lottie inanmayarak ağzı açık bir biçimde baktı. “İnandığın şey bu mu? Başından beri bunu planladığıma mı inanıyorsun? Seni evlilik tuzağına düşürmekteki yegâne amacımın hayatını saçma bir romana ilham olması için kullanmak olduğuna?”

“Bilmiyorum. Sen söyle.” Parmaklarının tersiyle genç kızın yanağını okşadı. Adamın dokunuşu, genç kızın teninde dans eden bir ısı ürpertisi gönderdi. Hayden’ın sesi derinleşerek ipeksi bir mırıltıya dönüştü. “Dün gece de bir ilham kaynağı mıydı? Senin için, ‘Bir katilin ellerinin teninde nasıl hissettirdiğini’ keşfetmenin bir yolu muydu?”

Lottie gözlerini yumdu, Hayden'ın hem onun sözlerini hem de kendi dokunuşunu üzerinde bir silah olarak kullanmasının şokuna hazırlıklı değildi. Ancak gözlerini tekrar açtığında, adamın için için yanan bakışına kendisinininkiyle karşılık verdi.

“Sanırım yapılacak bir şey yok, değil mi?” Lottie düz bir şekilde konuşurken adamın elini uzaklaştırdı. “Açığa çıktım. Eğer doğruyu bilmeniz gerekirse, o gece pencereden içeriyi izlerken sıradan bir metresle karıştırılmayı ve ailem de dâhil Londra'nın çoğunun önünde sarkıntılık etmeyi umarak gelmiştim. Ardından itibarımın mahvolmasıyla birlikte, değer verdiğim herkesin sevgi dolu kucağından koparılp sürekli düşüncelere dalan asilzade ve onun yaramaz kızı tarafından bir hizmetkârdan bile aşağı tutulabileceğim, evrenin sonundaki rüzgârı, eski bir malikâneye sürüklenmeyi umdum. Sonrasında düşüncelere dalıp duran asilzadenin, bir şeyden hoşlanmadığı anda mezarından fırlamasıyla ünlü ölü karısına hâlâ âşık olduğunu ortaya çıkardığımda, benimle piyanonun üzerinde cılgınca, tutkulu bir şekilde sevişmesi için baştan çıkarmayı planladım.” Lottie'nin sesi yükseldi. “Tam da şüphelendiğiniz gibi, tüm bu şeytani entrikalarım edebi hırslarımı ilerletmek içindi.”

Hayden başını eğip uzun bir süre boyunca genç kıza baktı, yanağında bir kas seğiriyordu. “Klavsens olur muydu, yoksa piyano mu olmak zorundaydı?”

Lottie tek kelime bile etmeden kayadaki metni kaptı ve uçurum kenarına doğru hızla yürüdü. Rüzgâr topuzundaki bukleleri çekiştiriyor ve neredeyse kör edercesine yüzünü kırbaçlıyordu.

Lottie sayfaları denize fırlatmaya hazırlanırken, Hayden, “Yapma!” diye bağırdı. Elleri genç kızın omuzlarına kapanırken onu uçurum kenarından çekerek uzaklaştırdı. “Yapma,” dedi bu kez daha nazikçe. “Edebiyat böyle bir kayıptan sağ kurtulabilir ama ikimizin kurtulabileceğinden emin değilim.”

Lottie metni göğsüne sarıp onunla yüzleşmek için döndü. “Hayaleti duyduğum ilk gece yazmaya başladım,” diye itiraf etti. “Sen, bizim evliliğimizin sadece isimden ibaret olacağı konusunda beni bilgilendirdikten sonra.”

Hayden birkaç adım geri çekildi, sanki Lottie’nin yanında kalma konusunda kendisine güvenmiyormuş gibi. “Böylesi bir açıklamanın bir rahatlama sağlayacağını düşünmüştüm, özellikle de ‘ellerimin her masum dokunuşunda buz gibi bir korku salacak ürpertilere neden olduğu’ düşünülmediğinde.”

Lottie ona öfkeli bir bakış attı. “Bütün metni hatırlıyor musun?”

Kollarını göğsünde bağlarken, “Yalnızca seçkin kısımlarını,” diyerek güvence verdi. “Çoğunlukla benim ‘kalıcı ahlak bozukluğum’ ve ‘küçümseyici çehremizin ilgi uyandıran gaddarlığı’ kısımlarının anlatıldığı yerleri.”

Lottie inledi. “Senin çehren değil, Dük’ün çehresi. Bu saçma bir kurgu, biliyorsun, biyografi değil.”

“Yani ‘Kanlı Marki’ ve senin ‘Ölümcül Dük’ün arasındaki benzerliklerin hepsi tamamen tesadüfi?” diye sordu. Tek kaşının şüpheli bir şekilde havaya kalkışı onu oldukça küçümseyici gösteriyordu.

Lottie kıvrınmamaya çalışarak yutkundü. “Pekâlâ, hikâyeyi zenginleştirmek için senin hayatından birkaç unsuru ödünç almış olabilirim ama suçlarının bağışlanması karşılığında asla ruhunu şeytana satmadığından oldukça eminim.”

Hayden yumuşakça, “Seninle aynı fikirde olmayan birkaç kişi çıkabilir,” dedi. Yüzündeki alaycılığın bütün izleri yok oluyordu.

Lottie ona bakarken bir umut dalgası vicdanını aştı. Belki de bütün suçlarını telafi etmek için çok geç değildi.

Lottie yarısı tamamlanmış metinle hâlâ kalbine kalkan yaparken adama doğru bir adım attı. “O zaman neden onlara yanıldıklarını göstermeme izin vermiyorsun?”

Hayden kısılmış gözlerinin üzerine düşen bir tutam saç geriye doğru taradı. “Benden tam olarak ne istiyorsun?”

Lottie derin bir soluk çekerken, kadın kahramanının yarısı kadar korkusuz olmayı diliyordu. “Sosyeteye senin hikâyeni anlatmama izin vermeni istiyorum... dedikodu gazetelerinin asla basmayacağı şeyi.”

Hayden’in ona gönderdiği bakış neredeyse merhametliydi. “Ölümcül Dük’ün hikâyesini değiştirmek için biraz geç, sence de öyle değil mi?”

Lottie ona doğru bir adım daha atarak, “Asla geç değildir,” dedi. “Eğer ona inanan birine sahipse, değildir.”

Hayden gerildi. “Sizi melodrama meyilli olmakla suçladım leydim, cıvık duygusallığa değil.”

Lottie bir kaybın sızısını hissetti. Yani “sevimli Lottie” ya da “tatlım” yerine yine “leydim” olmuştu, öyle mi? Ama ona cesaret veren şey, kendisi için çok daha kıymetli bir şeyi kaybetme olasılığıydı. “Frankenstein’in canavarını temize çıkarmaktan bahsetmiyorum. Hayatın kendisinden bile daha çok sevdiği kadını öldürmekle haksız yere suçlanan bir adamı temize çıkarmaktan bahsediyorum.”

Lottie kelimeleri irkilmeden söylemeyi başarmış olsa da, hassas kalbinden içeri bir bıçak kaymış gibiydi.

Hayden verdiği soluğunun ardından söverek hızlı adımlarla genç kızdan uzaklaşıp uçurumun kenarına ilerledi. Hayden orada öylece durup beyaz köpüklü dalgalara bakarken görünüşü tıpkı gökyüzü gibi kasvetliydi.

Lottie ona doğru sürüklendi. “Adını temize çıkarmam için tek ihtiyacım olan Justine’in nasıl öldüğü. Yetkililere bir kaza olduğunu söyledin. Afyon ruhu yüzünden sarhoş muydu? Evden kaçıp siste yolunu mu kaybetti? Gevşek bir kayaya ya da elbisesinin eteğine mi bastı? Yapman gereken tek şey, o gece kayalıklarda ne olduğunu bana anlatmak. Bırak da sana hak ettiğin mutlu sonu vereyim!”

Lottie onun koluna uzandı, bir şekilde eğer dokunursa ona ulaşabileceğine inanıyordu. Dün gecedен sonra, o büyüleyici hassasiyete sahip ellerin, savunmasız bir kadını ölüme itmeye yeterliliği olduğuna inanmayı reddediyordu.

Parmak uçları adamın koluna değdiğinde, Hayden döndü ve genç kızı omuzlarından kavradı. Lottie'yi uçurumun kenarına doğru getirirken elleri sert ve amansızdı. "Gerçeği istediğinizi söylüyorsunuz leydim ama peki ya gerçek ikimize de mutlu bir son vermeyecekse? O zaman ne olacak?"

Genç kızın topukları gevşek kayalarda yer bulmak için çabalar-ken birkaçı arkasındaki boşluğa yuvarlandı. Kocasının gözlerindeki karanlıktan korkarak ondan kaçındı. Anında pişman oldu ama artık çok geçti. Fazlasıyla tanıdık ihtiyat maskesi, çoktan adamın yüzünü kaplamaya başlamıştı.

Hayden onu uçurumdan çekerek serbest bıraktı, tutuşundan dolayı kızın elbisesinin kollarında oluşan parmak izlerini düzeltti. "Ned'le birlikte Londra'ya geri dön Lottie ve hikâyeni bitir," dedi kısık sesle. "Düküne hak ettiği iğrenç cezaları ver. Cesur kadın karakterini onun pençelerinden kurtar ve ona takdirine değecek bir kahraman ver. Ama lanet olsun ki lütfen benden sana veremeyeceğim şeyleri vermeme isteme."

Bu sözlerle birlikte Hayden döndü ve Lottie'yi metnin kırışmış sayfalarına sarılır bir halde bırakarak uzun adımlarla eve yöneldi.

Lottie'nin Oakwylde Malikânesi'nden ayrıldığı gün, tıpkı geldiği gün gibiydi. Soğuk bir rüzgâr köpüklü dalgalarla denizi karıştırırken, kurşuni bulutlar fundalığın üzerinde sürükleniyordu. Her tepeyi ve ağacı örten puslu yeşillikler olmasa, Lottie o baharın bir rüyadan ibaret olduğuna inanabilirdi. Hayden'ın kollarında geçirdiği gece kadar güzel ve kısa süren bir bahar...

Hizmetkârlar ona veda etmek için araç yolunda toplanmış olsa da, Hayden ve Allegra'dan hiç işaret yoktu. Meggie önlüğüyle gözlerini kurularken, Giles gergin bir dikkatle duruyordu, boyunbağı kolalıydı ama ağzı kederle sarkıktı. Martha burnunu çekmeye başladığında Bayan Cavendish cebinden bir mendil çıkardı ve ona uzattı. Ağzı ince bir çizgiden ibaretti ama gözleri şüphe verecek biçimde parlaktı.

Ned bekleyen arabasına kadar Harriet ve Lottie'ye eşlik etti ama o bile ruh hallerini aydınlatmak için uygun bir espri yapamadı. Harriet'a arabaya binmesi için elini uzatırken, Allegra evin köşesinden koşarak geliyordu, Bayan Terwilliger da yanı sıra aksayarak yürüyordu. Lottie'nin rahatlamasını sağlayan şeylerden biri, huysuz, yaşlı mürebbiyenin, genç öğrencisinin şimdi ona her zamankinden daha çok ihtiyaç duyacağını farkına vararak malikânede kalmayı seçmiş olmasıydı.

Allegra Lottie'nin önünde sendeleyerek durdu, Lottie'nin oynayacak bebeğini tutuyordu. "İşte," dedi çocuk, oyuncak bebeği onun kollarına itti. "Onu al." Kızın ince boğazı ağlamamak için ne kadar çok çabaladığına ihanet edercesine yukarı aşağı oynadı. "Senin yalnız olmanı istemiyorum."

Lottie, bebeğin yanık saçını şefkatlice düzelttikten sonra Allegra'ya geri uzattı. "Londra'yı hiç sevmez. Her zaman bir korsan kraliçe için çok basık ve medeni olduğunu söylerdi. Ben dönene kadar ona senin bakmanı tercih ederim." Lottie çocuğu şiddetli bir kucaklamaya çekerek kulağına fısıldadı; "Geri döneceğim. Söz veriyorum."

Lottie doğrulup Allegra'yı Bayan Terwilliger'ın boğumlu ama becerikli ellerine bıraktı. Bastonunu bir uşağa veren yaşlı kadın o elleri Allegra'nın omuzlarına yerleştirerek kızı dik ve uzun durması için dürttü.

Ned eldivenli ellerinden birini uzatırken ifadesi ağırbaşlıydı. Lottie uzatılan eli tutup at arabasına bindi. Kendini sepet dolusu kedisinin yanına bırakırken Ned de Harriet'in yanına kuruldu. Haftalar

önce Oakwylde Malikânesi'ne geldiğinde kalbi hâlâ evi için özlem duyuyordu. Şimdi eve gidiyordu ve kalbini yine ardında bırakıyordu.

Araba hareketlenmeye başladığında pencerenin dışına doğru çıkıp malikâneye son bir bakış attı. Pencereler gökyüzünde sürüklenen bulutların yansıması dışında çok az şey gösterse de, Lottie Hayden'in orada olduğunu hissedebiliyordu... izliyor, bekliyordu. Şimdilik onu hayaletlerine bırakıp gitmek dışında Lottie'ye bir şans vermemiştir.

"Eğer onu gerçekten sevdiysen, Justine," diye fısıldadı gözlerini sımsıkı kapatarak, "o zaman onu özgür bırak."

Kulaklarına gelen ses dev dalgaların üzerinden uçan martıların ciyaklamaları ya da bir kadının rüzgâra karşı kahkahası olabilirdi.

## *On Dokuzuncu Bölüm*



*Belki de ruhumu onunkinin yerine takas etmek için çok geç  
değildir...*

"Lottie teyze eve geldi! Lottie teyze eve geldi!"

Lottie, Devonbrooke Malikânesi'nin önünde at arabasından inerken, üst kattaki pencerelerden gelen yeğenlerinin sevinçli çığlıkları onu karşıladı. Evin ön kapısı açılıverdi ve ailesi hepsi bir ağızdan kahkaha atıp konuşarak dışarı çıktı.

Hepsi onu kucaklayarak ve öperek kuşatırken birkaç dakikalığına bir karmaşa oldu. Sterling, Lottie'nin ayaklarını yerden kesip kızı geniş bir çember çizicek gibi döndürürken Laura ışıktı. Thane amca ve Diana hala akşam yemeğine davet edilmişti, böylece herkesin ayağının dibinde gülüp eğlenen ikizleri ve spanyelleri de bu gürültülü karmaşaya eklendi. Lottie keskin bir çığlık duyduğunda ayağını hemen kaldırdı. Bir köpeğe mi yoksa bir çocuğa mı bastığından emin değildi.

George sarhoş gibi sırtarak kardeşinin sırtına pat pat vurdu. “Senin saf konuşmalarını özleyeceğimi hiç düşünmezdim kardeşim ama söylemem gerekiyor, sen gittiğinden beri burası ölümüne sıkıcı.”

Lottie, “Ben öyle duymadım,” diye sertçe cevap verirken Harriet’in arabadan inmesine yardım eden seyahat refakatçisini başıyla işaret ediyordu. “Sör Ned, senin son iki haftadır kızıl saçlı bir opera dansçısına kur yaptığını söylüyor.”

George, Ned’e kaşlarını çatarken saman sarısı saçlarının köklerine kadar kızardı. “Zırva! Daha çok o bana kur yapıyordu.”

“Lottie teyze! Lottie teyze!” Sekiz yaşındaki Nicholas genç kızın kısa paltosunun kolunu çekti. “Cornwall’la ilgili söyledikleri doğru mu? Çocukların kemikleriyle dişlerini temizleyen korkutucu devler var mı?”

“Ben pek öyle demezdim Nicky.” Lottie, yeğeninin kahverengi gözlerini kapatan dalgalı, koyu renk bir tutamı geriye doğru taradı. “Cornwall’daki devler kemikleri de yiyor. Gecenin köründe uyumaya çalışırken onların çıtırtılarını duyabiliyorsun.”

Çocuk coşkuyla cırlarken, dokuz yaşındaki ablası gözlerini devirdi. “Erkekler çok sersem. Cornwall’da dev diye bir şey olmadığını herkes bilir. Hatta hiçbir yerde yok.”

“Haklısın Ellie,” dedi Lottie, ifadesini tamamen ciddiyetle koruyordu. “Ama bunun tek sebebi deniz canavarlarının hepsini yemesi.”

“İşte!” Nicholas bağırdı. “Sana Cornwall’da deniz canavarları olduğunu söylemiştim!” Zaferle kazanmışçasına gülerken, ablasının altın rengi buklelerinden birini sertçe çekti. Nicky kızın ulaşamayacağı yere kaçarken, Thane amca bir av köpeği ve ikizlerden birini yanına çekerek emniyete aldı.

“Ahh, seni sefil küçük...” Ellie çokbilmişlik rollerini bir kenara bırakıp kardeşinin peşine düşerek onu ağaçla gölgelenmiş alandan aşağıya kovaladı.

Lottie onların ardından bakarken Laura tek kolunu onun beline doladı. “Neden bu kadar düşüncelisin? Onların hiç durmadan atışmalarını özlediğini söyleme bana.”

“Yalnızca tanıdığım birini onlarla tanıştırmanın ne kadar hoşuma gideceğini düşünüyordum.”

“Kızını mı?”

O ana kadar Allegra’yı hiç bu şekilde düşünmediğini fark eden Lottie’nin boğazı daraldı. “Evet,” dedi yumuşakça. “Kızımı.”

Sterling akli karışmış gibi arabaya baktı. “Senin şu üzerine titreyen kocan nerede? Eğer onu vuracağımdan korkarak arabanın içinde saklanıyorsa, söyle ona, Addison silahlarımı güvenli bir şekilde kilitledi.”

Lottie korsesinin izin verdiği ölçüde derin bir nefes aldı. Ödünü koparan an, tam olarak buydu. Yüzüne neşeli bir gülümseme yapıştırarak eniştesine döndü. “Korkarım bu seyahatte Hayden bana eşlik edemedi. Yılın bu zamanında arazi işleriyle oldukça meşgul oluyor. Ama yine de benim gelmem için ısrar etti. Hepinizi ne kadar özlediğimi biliyor ve beni sizin arkadaşlığınızdan mahrum etmek istemedi.”

Sterling güldü. “Senin mektuplarından anladığım kadarıyla, güzel, genç karısına oldukça abayı yakmış. İkinizin bir günden daha fazla ayrılmaya katlanabilmenize şaşırdım.”

George kıs kıs güldü. “Ya da bir saatliğine.”

“George,” dedi Laura yumuşakça. Lottie’nin yüzünü incelerken, elini erkek kardeşinin koluna uyarıcı bir şekilde yerleştirdi.

Lottie gülümsemesinin dağıldığını hissedebiliyordu. Oakwylde’den ayrıldığından beri tek bir gözyaşı bile dökmemişti ama gözkapaklarının ardında tehlikeli bir karıncalanma oluşmaya başladı. Sör Ned’in anlayışlı bakışının acı verecek şekilde farkında olarak konuştu, “Tabii ki bizim için birbirimizden ayrı kalmak korkunç bir yük. Eminim ben onsuzken nasıl kayboluyorsam, o da bensizken öyle kaybolacak.”

George kız kardeşinin artan rahatsızlığından bihaber olarak hafıçe omzuna vurdu. “Yani şimdi zavallı adamı pençene aldığına göre, bizimle birlikte ne kadar kalmana izin verecek?”

Lottie pat diye, “Korkarım sonsuza kadar,” diyerek gözyaşlarına boğuldu ve kendini Laura’nın kollarına attı.

En sonunda yalnız kalan Lottie eski yatağına oturdu, arkasında kabartılmış kar beyazı yastıklardan bir dağ vardı. Dışarıda huzur verici bir yaz akşamı olsa da şöminede rahatlatıcı bir ateş çıtırdıyor, geniş odayı ısıtıyordu. Hatta Cookie, genç kızın ayak parmaklarını ısıtması için yatağın ayakucundaki örtülerin altına sabun bezine sardığı ısıtılmış bir tuğlayı sokuşturmuştu. Balkabağı ve Bay Kıpırtı birbirlerini süzüyor, en tepede gerinme ayrıcalığının kimin olacağına karar vermeye çalışıyorlardı.

Lottie, bir zamanlar utanmadan ailesinin onu şımartmasından yararlanmış olabilirdi ama bu akşam Laura en sonunda herkesi odadan kovaladığında yalnızca rahatlama hissetmişti. Lottie; Diana ve Cookie’nin anlayışlı cık cık’larına ya da Sterling, George ve Thane’in, onu ağlattığı için hain kocasını avlayarak kalbini göğsünden söküp çıkarma tehditlerine bir dakika daha dayanabileceğini düşünmüyordu.

Laura en son çıkan kişi olmuştu. Lottie’nin elini nazıkçe sıktıktan sonra, “Konuşmaya hazır olduğunda, ben burada olacağım,” diyerek söz vermişti.

Yorganın boğucu ağırlığını üzerinden atarak yataktan çıktı. Ailesinin, üzerine titremesi ne kadar memnun edici olsa da o artık küçük bir kız değildi. Kırk bir kalbi, bir fincan sıcak çikolata ve Cookie’nin buharı tüten zencefilli çörekleriyle onarılabilceği yaşı geçmişti.

Aradığı şeyi bulmak fazla zamanını almadı. Aceleyle toplanmış valizine en son itilen şey yazı kutusuydu. Yatağın ucuna oturdu, Mirabella yatağın altından fırlayıp saldıramasın diye ayaklarını topladı

ve kutuyu açtı. Metnin sayfalarını özenmeden tıktırmıştı, artık kırıkmış ya da yıpranmış olmalarını umursamıyordu.

Eğer Hayden onları bulmamış olsaydı, şimdi Oakwylde'da markiz odasına yerleşmiş, kocasının zevkini bekliyor olabilirdi. Lottie sancılı bir an için gözlerini kapadı. Hayden'ın becerikli elleri ve ah, o çok usta ağzıyla kendi zevkinin, Lottie'nin de zevki olacağından emin olacağını biliyordu.

Gözlerini açan Lottie başını eğerek metne baktı. Artık muhteşem yazısı, karaladığı her şeye şaheser diyerek üzerine titrenilen çocukların yaptığı şeyler gibi hissettiriyordu. Sayfaları geçerken Hayden'ın sesinin ipeksi tınısı genç kıza herhangi bir hayaletten daha çok uğruyordu.

*Ölümcül Dük'ün hikâyesini değiştirmek için biraz geç, sence de öyle değil mi?*

*Asla geç değildir, demişti Lottie ona. Eğer ona inanan birine sahipse, değildir.*

Ama Lottie ona inanmamıştı. Hiç kimse inanmamıştı. Ne dedikodu gazeteleri, ne sosyete hatta ne de kendi kızı... Lottie zaten yüreğinde bildiği gerçeği öğrenmeyi talep ettiğinde, onlardan hiçbir farkı olmadığını kendine kanıtlamıştı.

Lottie aniden ailesinin ilgisinin onu neden kıvrandırdığını anladı. Onların acımasını hak etmiyordu, tıpkı Hayden'ın onların hor görmesini hak etmediği gibi. Ayrılıklarında en az Hayden kadar o da suçluydu.

Ayrıca Lottie ne yapması gerektiğini de biliyordu. Sayfaları yazı kutusundan dışarı döküp kollarında topladı. Elinden çıkan tek bir kelimeyi bile asla isteklice yok etmemişti ama yataktan doğrulup şömineye doğru yürürken adımları sakindi. Sayfaları kısa bir anlığına kalbinde tuttu, ardından dans eden alevlere atıverdi.

Yanışını izlemek için oyalanmadı. Onun yerine yazı kutusuna döndü ve temiz bir sayfa, bir kalem ve yeni bir şişe mürekkep çı-

kardı. Kutuyu geçici bir masa olarak kullanarak yastıklara dayanıp yerleşti ve yazmaya başladı. Eli sanki kanatları varmışçasına kâğıdın üzerinde uçuyordu.

\* \* \*

“Orada ne kahrolası işler karıştırıyor dersin?” Sterling elleri kalçalarında, kaşlarını çatmış bir halde konuk odasının tavanına bakarak durdu. “Sabahın erken saatlerine kadar lambası yanıyor, bir hizmetçi gibi giyiniyor, yemeklerini odasına istiyor.”

Laura kanepede oturduğu yerden, “En azından yemek yiyor,” diye belirtti. Dizinin üzerinde işlediği motifi düzeltti. “Cookie bütün tepsilerin mutfağa pırl pırl döndüğüne yemin ediyor.”

“Benim endişelendiğim şey onun iştahı değil. Ruhsal durumu. Londra’ya döneli neredeyse iki ay oldu ve bir tek çaya veya suareye katılmadı. Zavallı George, Bayan Dimwinkle’ı eğlendirmekten o kadar sıkıldı ki saçlarını yolacak. Ya da kızın saçlarını. Yine de Lottie hâlâ evden çıkmayı reddediyor ve iletişime geçtiği tek kişi Townsend’deki şu maskara.” Acılı kaş çatışı yüzünü gölgeledi. “Oakleigh’in onu neden gönderdiğini hiç söylemedi. Sen şeyi düşünmüyorsun...”

“Hayır, düşünmüyorum.” Laura iğnesini kumaşa sertçe batırdı. “Sen de düşünmemelisin. Lottie’nin hevesleri değişken olabiliyor ama kalbi asla öyle olmadı.”

“O alçak herifin onu kalbi kırık bir şekilde geri göndereceğini bilseydim, onu o anda vururdum.” Sarımsı kahverengi saçlarından tek elini geçirip içini çekti. “Tüm bu gizeme daha fazla ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Keşke bize güvenseydi.”

Laura doğrulup kolunu hassasiyetle adaminkine geçirdi. “Sabırlı ol sevgilim,” dedi ve tavana esrarengiz bir bakış attı. “Belki de yaptığı şey tam olarak budur.”

\* \* \*

“Lottie teyze! Lottie teyze!”

Kalemmini kenara bırakan Lottie içini çekti. Çalışırken dünyanın geriye kalanını dışarıda bırakıyor olabilirdi ama yeğeninin hayat dolu bağırışını duymazdan gelmesi imkânsızdı. Çocuk nadiren bağırmadan konuşurdu ama özel durumlar için de sağır edici bağırışını saklıyordu.

Lottie belini ovalayarak yazı masasından kalktı ve pencereye doğru aceleyle ilerlerken Cookie'nin önlüğünün kabarık katlarını yolundan çekti. Tırnaklarının arasındaki mürekkepleri çıkarmak için bütün umudunu kaybetmişti ama hâlâ güzel elbiselerini korumak istemeye yetecek kadar gösteriş sahibiydi.

Kanatlı pencereyi açıp dışarı doğru eğildi ve onu kör eden parlak öğlen güneşine karşılık gözlerini kırptırarak baktı. Dün gece yalnızca üç saat uyumayı başarmıştı ve en az kozasından çıkan tırtıl kadar sersemlemiş hissediyordu. En sonunda, sıralı ağaçlar olan caddeyi gölgeleyen karaağacın, en alçak dalından sallanan yeğenini yerini tespit etti.

"Ne oldu Nicky? Bir parlak böcek daha mı yakaladın?"

Çocuk sırtarak caddenin aşağısını işaret etti. "Bu sefer parlak bir at arabası yakaladım!"

Lottie malikânenin önüne park eden araca gözlerini kısarak baktı. Londra'nın bu sosyetik kesiminde armalı bir araba görülmesi kesinlikle sıradışı bir şey değildi. Sterling'in kendi araç konutunda yarım düzine vardı. Ancak hiçbirinin üzerindeki haneden arması, dalları lake kapılarının üzerine doğru yayılan bir meşe ağacı değildi.

Lottie'nin kalbi ritmini iki katma çıkardı.

Hatırladığı bir sonraki şey geniş basamaklardan aşağıya uçarcasına inişi, giderken de Cookie'nin önlüğünü çıkardığıydı. Basamakların sonuna ulaştığında önlüğü şaşkın bir hizmetçinin ellerine tutuşturdu, ardından kapının yanında duran gözleri genişlemiş uşağa doğru fırladı.

"Dışarı mı çıkacaksınız leydim? Sizin için gidip getirebileceğim..."

Lottie hiçbir yavaşlama belirtisi göstermediğinde adam kapıları açiverdi. Eğer açmazsa Lottie'nin kapının içinden geçip gideceğinden korktuğu açıktı. Lottie sundurmanın önünde sendeleyerek durdu, gevşemiş bir tutamı telaş içinde dağınık topuzuna sokuverdi.

Eğer kıza eşlik eden karalar giymiş şekil olmasaydı, Lottie arabadan inen çocuğu tanıyamayabilirdi. Bayan Terwilliger yavaşça bastonuna yüklendi ama büyüleyici mavi bir bone ve elbise giyen kız dimdik ve tığ gibi durdu. Saçları parlak örgülerle toplanmıştı. Çenesinin gururlu eğimine rağmen kolları arasındaki oyuncak bebeği parmak boğumları beyazlayana kadar sıkması, gelişinin hoş karşılanıp karşılanmayacağından emin olmadığını açıkça gösteriyordu.

“Allegra!” Lottie ön basamaklardan koşarcasına indi ve Hayden'ın kızını kollarına çekti.

Çocuğu kendisine bastırırken, onun üzerinden fundalıkların kokusunu –vahşi rüzgârın güvenilmez nefesini ve büyüyen şeyleri– alabildiğine neredeyse yemin edebilirdi. Lottie derin bir nefes aldı, çocuğun üzerinden bir tutam defne meyvesi kokusu almak için dua ediyordu.

“Şu haline bir bak!” Allegra'yı omuzlarından tutan Lottie kızı kendinden uzaklaştırdı. “Yemin ederim geçen aylarda tam beş santim uzamışsın!”

Bayan Terwilliger burnunu çekti. “Bu şaşırtıcı olmamalı. Çoğu çocuk dikkatli dozlarda verilen sevgi, disiplin ve temiz havayla çok iyi gelişim gösterir.”

Lottie, Allegra'nın omzunun üzerinden arabaya baktı. Kalbini hoplatan umudu tamamen gizlemekten âcizdi. “Siz hanımlar bu uzak yolu yanınızda bir refakatçi olmadan gelmediniz, değil mi?”

Allegra cevaplamak yerine bileğine taktığı el çantasına uzandı ve kare şeklinde katlanmış ince bir kâğıt çıkardı.

Lottie'ye uzattı. “Bu senin için. Ben okuyamadan mühürledi.”

Lottie içi sızlayarak notu aldı ve başparmağının tırnağını mührle takıp kocasına ait olduğunu fark ettiği balmumu mührü kırdı. Kâğıdı yavaşça açtı.

*Leydim, yazıyordu Hayden'ın düzenli ancak aceleci el yazısıyla. Siz gittiğinizden beri kızım üzgün gzmekten başka hiçbir şey yapmadı. Onun asık suratlı çehresi içimi harap etmeye başlıyor. Lütfen ona iyi bakın. Not olarak da; Siz, benim ona olamadığım bir babadan çok daha iyi bir anneydiniz.*

Lottie notu indirdiğinde Allegra başını kaldırıp ona baktı, me- nekşe gözleri yalvarıyordu. "Artık yapayalnız. Onun için korkuyorum."

"Biliyorum tatlım," diye fısıldadı Lottie ve çocuğu kollarına çekti. "Ben de öyle."

Bu şekilde uzun süre kalabilirlerdi. Eğer tam o anda Ellie evin etrafından koşarak gelme ve Nicholas bulunduğu ağaçtan sallanarak tam önlerinde yere inmeseydi...

"Sen neye bağıırıyorsun o kadar?" Ellie erkek kardeşini sıkıştırıp omzunu hafifçe itti. "Bir gün tutuşacaksın ve kimse üzerine bir kova su dökmeyecek çünkü sürekli gereksiz şeyler için bağıırıp duruyorsun."

Nicky sert bir cevap vermeden, Ellie ziyaretçilerini fark etti. Allegra ağzı açık bir şekilde açıkça ona bakıyordu, kendini kollarındaki oyuncak bebeğin canlı, nefes alan birebir kopyasıyla karşı karşıya bulduğundan gözleri şaşkınlıktan kocamandı.

Ellie bebeğe kaşlarını çatarken ellerini kalçalarına yerleştirdi ve altın rengi tutamlardan topuzunu geriye atıp küçük burnunu havaya kaldırdı. "Onu nereden aldın? Lottie teyzem benim onunla oynamama asla izin vermezdi."

Allegra, Lottie'nin yeğenine hırlayarak karşılık vermek yerine at arabasma doğru koştu ve babasının ona verdiği bebeği aldı.

"İşte," dedi kuzguni saçlı güzelliği Ellie'nin kollarına iterken. "Eğer istersen onunla oynayabilirsin."

Ellie bebeği inceledi, ardından Allegra'ya gizlice bir bakış attı. Esrarengiz benzerlikten dolayı hazırlıksız yakalanmıştı. Ellie, Allegra'dan bir yaş küçük olsa da en sonunda içini çekip konuştu: "Pekâlâ, bebeklerle oynamak için çok büyüğüm ama eğer ısrar ediyorsan bir sorun olacağını sanmam. Yavru kedilerimi görmek ister misin? Yatak odamda bir düzine var. Benden başka kimseyi sevmiyorlar ama eğer onlara sorun olmadığını söylersem belki senin okşamana izin verirler."

"Benim de yavru kedilerim var," dedi Allegra. Koşarak arabaya dönüp bir örgü sepetle döndü. Kapağını açtı ve dört adet bıyıklı yüz ortaya çıktı.

Hayden'a verdiği kedileri tanıyan Lottie, Allegra'nın abartmadığını biliyordu. Babası artık tamamen ve gerçekten yalnızdı.

Kızlar el ele tutuşup, diğer ellerinde de kopya bebeklerle giderken, Nicholas kaldırımında unutulmuş halde bırakıldı. Çilli burnunu kııştırdı ve tiksintiyle tükürdü. "Kızlar!"

Lottie çocuğun saçını kııştırdı. "Böcekler kadar şirin değiller, değil mi? Kızlar bebekleriyle ve kedileriyle oynarken, neden sen de Bayan Terwilliger'a eve kadar eşlik edip annene iki misafir odası hazırlatmasını söylemiyorsun?"

Nicky ayaklarını sürüyerek itaat etti. O mürebbiyeyle birlikte evin içinde kaybolduğunda, Lottie notu tekrar açtı ve parmak uçlarını usul usul Hayden'ın kelimelerinin üzerinde gezdirdi. "Ona iyi bakacağım," diye fısıldadı. "Sana da iyi bakacağım. Yapıp yapamayacağımı bekle de gör."

Notu eteğinin cebine sıkıştırıp aceleyle basamaklardan yukarı çıkarken, işinin başına dönmek için her zamankinden daha da hevesliydi.

Dördüncü kattaki ofisin tavan pencerelerinden canlı sonbahar esintisi süzülüyor, yakınlardaki baca külahından gelen kurumun buruk

kokusuyla karışıyordu. Lottie eldivenli elleri orada burada çırpınıp gerginliğini belli ederek ihanet etmesin diye sımsıkı bir şekilde el çantasının üzerinde tutuyordu. Minerva Yayıncılık'ın ofisinde oturduğuna zorlukla inanabiliyordu.

Tuğla binadaki efsanevi yayınevinin zemin kattaki kütüphanesi ve kitapçısının kapısını sık sık aşındırıyordu ama daha önce hiç özel odaya girmeye cesaret etmemişti. Havanın sarhoş edici toz, mürekkep, deri ve kâğıt kokularıyla harmanlandığı bu büyülü ve biraz da eski püskü olan yerde, sonsuz saatler süren zevki sağlamak için birinin hayallerine sınır konur ve satılırdı. Belki de bizzat Bayan Eliza Parsons bu sandalyede oturup, gergince editörün *Gizemli Uyarı* ya da *Wolfenbach Kalesi* için karar vermesini beklemişti.

Ned, Lottie'nin karşısındaki arkalıklı sandalyede aylaklık ediyor, yürüyüş bastonunu ritmik olarak sert tahtadan zemine vuruyordu. Lottie'nin bakışını yakalayınca vurmaya kesti. "Buradan kaçıp gitmemiz için çok geç değil, biliyorsun. İstedığinin gerçekten bu olduğuna emin misin?"

Lottie başını sallayarak onayladı. "Yapmaya mecbur olduğum şey bu."

"Bunu yapmana izin verdiğim için Hayden'ın beni boğabileceğinin farkında mısın? Tabii önce eniştten boğmazsa."

Lottie burnunu kııştırdı. "Bu göze aldığım bir risk."

Arkalarındaki kapı açıldığında ikisi de daha dik oturdu. Kolunun altına bir metin sıkıştırmış düşük omuzlu, kel bir adam odaya girdi. Süssüz bir frak, güveler tarafından yenilmiş bir boyun bağı, bir yelek ve uyumsuz ekoseli bir pantolon giymişti. Lottie, adamın düzgünce kesilmiş tırnaklarının altındaki yarım ay şekilli mürekkep lekelerini bir şekilde rahatlatıcı buldu.

Masasının arkasındaki sandalyeye çöken adam metni önüne yerleştirdi, ardından gözlüğünü çıkarıp gözlerini sildi.

“Hadi ama Bay Beale,” dedi Lottie gönülsüz bir gülüşle. “O kadar da kötü olamaz.”

Yayıncı gözlüğünü yeniden takmadan önce burnunun kemerini sıktı. “Sevgili leydim,” derken genç kıza samimi bir bakışla baktı, “Minerva’da bu tarz romanlar basmadığımızın elbette farkındasınızdır. Okuyucularımızın alıştığı şey daha çok... nasıl söylesem?..” Parmaklarını çenesinin altına sabitledi. “... şaşkınlık yaratıcı vedalar.”

Ned doğrulmaya başladı. “Vaktinizi harcadığımız için çok üzgünüz efendim. Umarım bizi bağışlama...”

Lottie gözlerini ona kötü kötü dikerek imalı bir şekilde boğazını temizledi. Ned iç çekerek koltuğuna geri çöktü.

Lottie masanın üzerinden eğilip yayıncıyı sıcak gülümsemesiyle etkilemeye çalıştı. “Minerva Yayıncılık’ın en sadık okuyucularından birisi olarak sizi temin edebilirim ki genellikle ne bastığınızın oldukça farkındayım. Ama bu şartlar altında, metnimi en azından değerlendirebilmenizi umuyordum. Şirketiniz için kâr getiren bir çalışma olacağını inkâr edemezsiniz.”

“Ama ne uğruna? Bu çalışmanın yayımlanmasının yazarı için ne ölçüde kötü şöhrete neden olacağının farkında olmalısınız. Tabii bir takma adla çıkarmayı istemiyorsanız...”

“Hayır,” dedi Lottie sertçe, yeniden sandalyesine yerleşti. “Kesinlikle olmaz. Okur kitabı eline aldığı anda gördüğü ilk şeyin benim adım olmasını istiyorum.”

Bay Beale kafasını üzgünce iki yana salladı. “Bir daha gözden geçirdim ama bu çalışmayı yapabilmenin hiçbir yolunu göremiyorum.”

Lottie umutsuzluğunu memnun bir gülümsemenin ardına gizlemeyi daha fazla beceremeyerek, “Lütfen, bizi böyle kolayca başınızdan savmayın,” diye rica etti. “Yazma kalitemin sizin alışıldık yüksek standartlarınızda olmadığına farkındayım ama hâlâ esaslı kurgu hazırlığı ve kapsamlı düzeltmelerle olabileceğini hissediyorum...”

Sesi kısılarak kayboldu. Yayıncı, sanki genç kızın ikinci bir kafası çıkmış gibi bakıyordu. Lottie, Ned'e şaşkına dönmüş bir bakış attı.

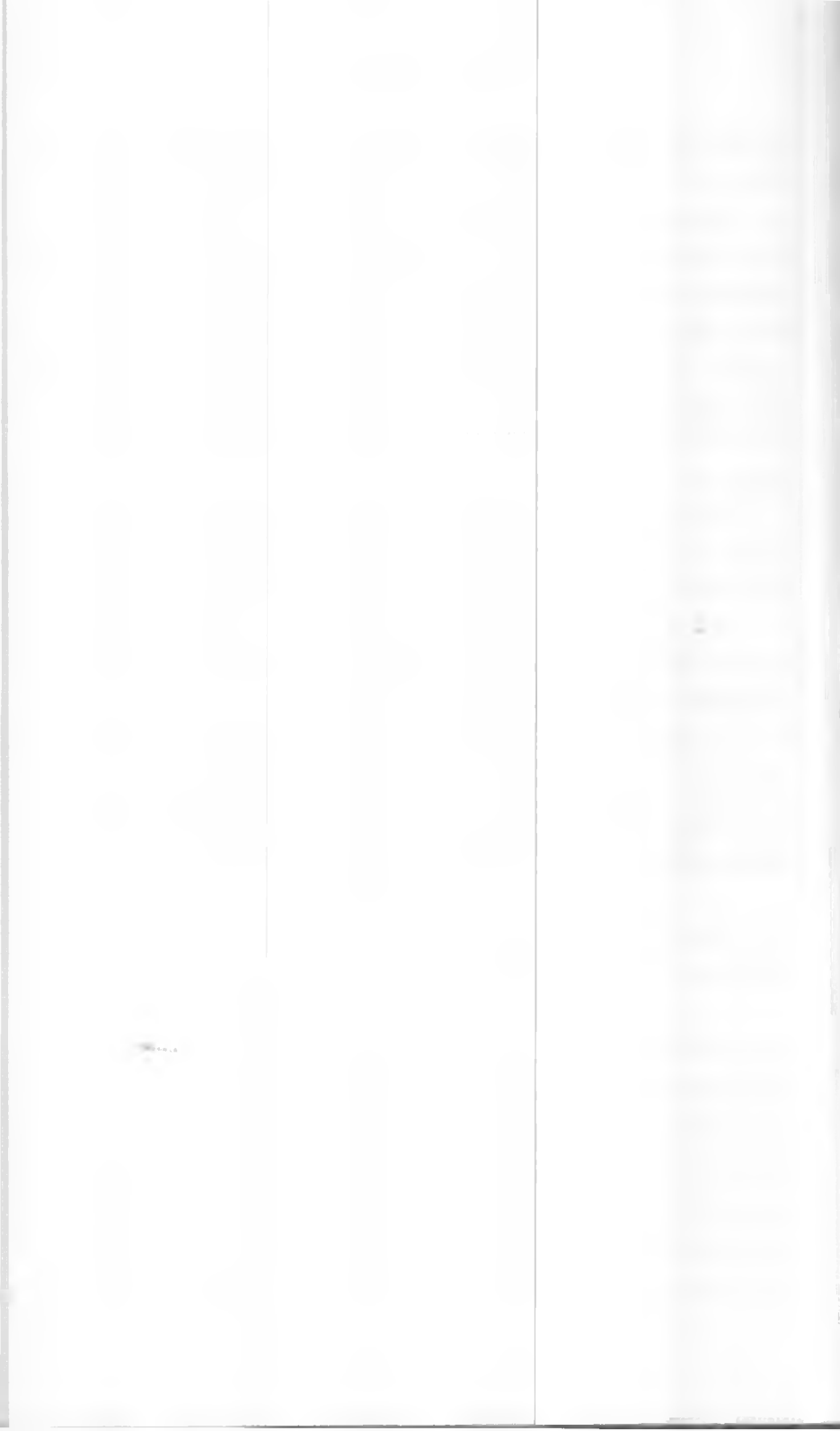
"Beni yanlış anladınız leydim." Bay Beale tek elini nazıkçe Lottie'nin metninin üzerine yerleştirdi, nemli kahverengi gözleri yeniden yaşardı. "Bu, bugüne kadar okuduğum en derinden yazılmış kurgu. Hatta en alaycı okurumuz bile bu adama karşı kuru bir göz ve soğuk bir yürekle bitiremeyecek demeye cüret ederdim. Kitabın bizim standartlarımızın altında olduğunu ima etmiyordum, üzerinde. Bizimkinden çok daha tanınmış bir şirkette yayımlanması daha uygun olur diyordum."

Lottie inanamayarak ağzı açık bir halde adama bakarken, bir şekilde bayılıp rüya görüp görmediğini merak ediyordu. Ned ona bir mendil uzatana kadar gözlerinin dolduğunun farkında değildi.

"Ama eğer sizin şirketinizi diğerlerine tercih edersem," diye sordu ve adamın mürekkep lekeli parmaklarına bir bakış daha attı, "yayımlamayı düşünür müydünüz?"

Bay Beale'ın uzun yüzünde bir gülümseme yayılırken başını sallayarak onayladı. "Bu hem bir zevk, hem de bir onur olurdu."

"Bunu duydun mu Ned?" Lottie gözyaşları arasında kakhaha atarak arkadaşına döndü. "Kötü şöhretim olacak!"



## Girminci Bölüm



*İblis'in soğuk nefesini ensemde hissedebiliyordum...*

Oakwylde Malikânesi'nde şiddetli bir rüzgâr esiyordu.

Fundalıkların karşısından ve bacaların aşağısından dövercesine, alınan her soluğu acılığıyla zehirlercesine geldi. Acımasız parmaklarıyla ağaçlardaki yaprakları yolarak onları kasvetli ve çıplak bıraktı. Kısa yaz mevsimi yalnızca bir rüyadan ibaretmiş gibi görünene kadar, yazın bütün izini sildi.

Bazıları, eğer dışarıya çıkıp başını geriye doğru eğersen bir yüzyıl önce gemi batıran yağmacıların masum gemileri cezbederek onları sivri kayalardaki kıyametlerine doğru çekişlerinin uzaktan gelen seslerini duyabileceğini iddia ediyordu. Diğerleriyse, efendilerinin karısının düşerek öldüğü gece esen ve efendilerinin acı dolu çığlığını kulaklarına taşıyan rüzgârla aynı olduğunu fısıldıyordu.

Karanlık çöker çökmez hizmetkârlar bir kez daha kendilerini odalarına kilitlediler. Artık gölgelerde karşılaşmaktan korktukları şey bir hayalet değil, bir adamdı. Efendileri günlerini çalışma odasına kapanıp geçirse de, bütün gece boyunca malikânenin boş koridor-

larında dolaşıyordu. Adamın vahşi çehresi ve için için yanan gözleri bir şekilde onu daha az fani gösteriyordu.

Adam karısını ve kızını gönderdiğinden beri müzik odasından ruhanî ya da başka türlü bir melodi yayılmıyor olmasına rağmen, hizmetçiler hâlâ odaya girmeye korkuyordu. Hiçbiri izlendikleri gibi ürkütücü bir hissi üzerlerinden atamıyordu. Yürekleri boğazlarında atarken kendi etraflarında dönüyorlardı, yalnızca kendilerini ilk Leydi Oakleigh'in portresiyle yalnız buluyorlardı. Bir kız piyanonun tozunu alırken tuşlardan boğucu bir yasemin bulutu yükselip sendelerken onu odadan gönderdiğine ve nefes almak için uğraştığına yemin ediyordu. Şömine rafının üzerindeki porselen bir heykel uçup Meggie'nin kafasını ucu ucuna ıskalayınca, ne Martha'nın çimdiklemeleri ne de Bayan Cavendish'in anında kovma tehditleri korkmuş hizmetçileri odaya geri dönmeye ikna edememişti.

Uşaklar, Giles'a bazı koridorların buz gibi soğuk olduğundan yakınmaya başlamıştı. Adamlar kendilerini ısıtmak için mutfaktaki ateşin başına koşarak dönüyordu, kemiklerine kadar üşümüş ve kontrolsüz titremeler çekiyorlardı.

Martha, Hayden'ı bazı hizmetkârların korku besledikleri konusunda isteksizce bilgilendirdiğinde, Hayden ona daha az batıl inancı olanları işe almasını önerdi. Hayden artık hayaletlere inanmıyordu. Onlara en ihtiyacı olduğu anda, adamı yalnız bırakmışlardı.

Allegra'yı yaklaşık dört ay önce göndermiş olsa da, onun odasındaki lambayı gece boyunca açık bırakmaları konusunda hizmetçilere ısrar ediyordu. Kızın kapısını yavaşça açıyor ve onu yanakları uykuyla kızarmış ve Lottie'nin bebeği kollarındayken orada uzanır halde görmeyi bekliyordu. Ama yatağı her zaman soğuk ve boştu.

Sabahın erken saatlerinde konuk odasının eşğinde oyalanıyor, çay fincanlarının tıkırtısını, yüksek perdeden kıkırtıların yankısını ya da saçma sapan bir İskoç manisinin parçasını duymayı umuyordu. Ama duyduğu tek şey sessizlikti.

Başıboş gezintileri onu en sonunda evin üçüncü katına, Lottie'nin yatak odasına getiriyordu. Genç kızın odasının kapısını ilk açtığında, Lottie'nin çoğu şeyini ardında bıraktığını keşfetmek onu şaşırtmıştı. *Belki de aceleyle toplanmıştır*, dedi kendisine acıyla, ondan kurtulmak için umutsuzca toplanmıştır. Uçurumdaki o gün, ellerini Lottie'ye değdirdiğinde kızın gözlerinde beliren korkuyu görmüştü. Yaşadığı müddetçe bir daha hiçbir kadının gözlerinde görmek istemediği bir korkuydu. Özellikle de Lottie'nin gözlerinde.

Kızın odasında dolaşıyordu, ona musallat olan hayaletler değil de Lottie'nin kahkaha atarken burnunu kırıştırması; tekerlekli aletin üzerinde araç yolundan aşağı fırlarken saçlarının erimiş gün ışığı gibi parlaması; kızı tatlı kayıtsızlıkla hazzın zirvesine taşımak için çabalarken onun ağzına doğru çıkardığı yumuşak, kesik cıgılkıydı. Martha ve Bayan Cavendish'e onun eşyalarını toplatıp Londra'ya göndermesi gerektiğini biliyordu. Ama her gece kapıyı arkasından çekiyor ve her şeyi genç kız gittiğinde bıraktığı halde bırakıyordu.

Justine öldükten ilk birkaç hafta sonra, Hayden çareyi şişenin dibinde aramanın tehlikelerini öğrenmişti. Yine de bir gece kendisini çalışma odasının penceresinden dışarı sendelemiş, açık bir Porto şarabı şişesini boynundan kavrarken buldu.

Kayalıklara doğru yoluna devam ederken adımları pek sağlam değildi. Ta ki en sonunda kendini uçurumun kenarında sallanarak dururken bulana kadar... Rüyalarının sonunda olduğu gibi denizin aşağıdaki kayalara çarpan sesini dinliyordu. Rüzgâr bulutları dağıtıyor, ayın parlayan küresini gümüşü dalgalardan iz bırakması için özgürleştiriyordu. Hayden şarabından büyük bir yudum aldı, ardından gözlerini kapatıp kollarını genişçe açarak rüzgâra ve geceye onu alması için meydan okudu.

İşte tam o sırada duydu... rüzgârla süzülerek uzaklardan gelen o melodinin yankısını. Şarkı acı verecek kadar tatlı, sadeliği karşı konulmazdı. Damarlarındaki kanı donan Hayden eve bakmak için

yavaşça döndü. Bu kez piyano tuşlarını hayata geçirmek için okşayacak Lottie ve Allegra olmadığını biliyordu.

Siren şarkısı onu uçurum kenarından merhametsiz adımlarla uzaklaşırken, Hayden boğukça, "Lanet olsun sana," diye fısıldadı.

Şişeyi kavramaya devam ederek evin karanlık koridorlarında yürürken hem müzik hem de öfkesi her adımıyla birlikte artıyordu. Ama müzik odasının kapısını iterek açtığında tam olarak bulmayı beklediği şeyi buldu... karanlık ve sessizlik. Hızlı adımlarla piyanoya gitti ve avucunu kapalı kapağına yerleştirdi. Tellerinin belirsiz titreşimini hâlâ hissedebiliyor, havada kalan acı tatlı melodinin yankısını hâlâ duyabiliyordu.

Hayden Justine'in portresine doğru dönerek kükredi, "Umarım şimdi mutlusundur!" Kolunu geriye doğru çekip şişeyi tüm gücüyle portreye fırlattı. Şişe tuvalin üzerinde parçalara ayrıldı, şarap Justine'in beyaz elbisesine kan damlaları gibi sıçradı. "Belki de en başından beri niyetin beni de delirtmekti, böylece bir daha asla yalnız kalmayacaktın. Ölümde bile!"

Justine basitçe ona bakmaya devam etti, ifadesi aynı anda hem alaycı hem de anlaşılmazdı.

"Hayden?"

Hayden etrafında dönüp baktığında, yüzü gölgelerin içinde kalmış bir adamın eşikte durduğunu gördü.

Zamanda donmuş bir an için, orada duranın Phillipe olduğunu düşündü. Genç, atılgan ve umut dolu Phillipe. Eski arkadaşının. kalbinin üzerinde hâlâ tüten bir tabanca deliğiyle gölgelerden dışarı adım atmasını beklerken, Hayden en sonunda tamamen delirdiğini biliyordu.

"Hayden?" diye tekrar etti adam, sesinde huysuz bir tını vardı. "Ürkütücü bağırışınla bütün hizmetkârları korkutmadın, değil mi? Kapıyı kaç kere çaldım, hiç kimse gelmeyince ben de en sonunda

evin arkasını dolaşıp çalışma odanda sürgüsü açılmış bir pencere buldum ve içeri girdim.”

Ziyaretçisi ileri doğru adım attığında saçı ay ışığında gümüş gibi parladı, Hayden geriye doğru sendeledi ve rahatlamayla uyuşarak divana çöktü. Başını ellerinin arasına gömdü, kırık dökük bir kahkaha kaçırverdi. “Yüce Tanrım, Ned, böyle habersiz ve davetsizce içeri dalmana bu kadar memnun olacağımı hiç düşünmezdim.”

“Bu, son zamanlarda kesinlikle beni en sıcak karşılayışındı. Bu arada, hoş bir parçaydı. Çalabildiğini hiç fark etmemiştim.”

Hayden yavaşça başını kaldırıp merak ve şüphe karışımıyla piyanonun tuşlarına baktı. “Ben de bilmiyordum.”

“Bir içki teklif etmeni isterdim,” dedi Ned portreye iğneleyici bir bakış atarken, “ama ben kafama fırlatılmasındansa bir bardakla almayı tercih ederim.”

Hayden süklüm püklüm tek elini saçlarının arasından geçirdi. “Justine hiç iyi bir şarap içicisi değildi.” Arkadaşını burada bulmanın ne kadar garip olduğunun ilk kez farkına vararak ona kaşlarını çattı. “Seni gecenin köründe Cornwall’a getiren şey ne?”

Ned ayıldı. “Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim ama sana karından bir hediye getirdim... senin hemen görmen gerektiğini düşündüğü bir şey.”

Hayden, “Neymiş o?” diye sorarken acı bir gülüş kaçırverdi. “Evliliğin iptali için dava dilekçesi mi?”

“Pek sayılmaz.” Ned valizinin içine uzanarak ince, deri ciltli bir kitap çıkardı ve Hayden’a uzattı.

Hayden kitabı inceledi, üç kitaplık bir roman serisinin ilk kitabı olduğunu fark etti. Hayden daha kırmızı kapağı ay ışığına çevirmeden önce, gösterişli yazıda ne yazdığını biliyordu.

*ÖLÜM LORDUNUN GELİNİ, Leydi Oakleigh*

Hayal kırıklığı boğazında birikti, safradan daha acıydı. Lottie'ye romanını bitirmesini söylemiş olsa da, içinden bir parça onun bitireceğine gerçekten inanmamıştı. Hayden, genç kızın kitabı yayımlanır yayımlanmaz böyle acımasızca yüzüne fırlatacağını hiç hayal etmediği kesindi.

Ned'e doğru uzattı. "Teşekkürler ama okumama gerek yok. Hikâyeyi... ve sonunu zaten biliyorum."

Ned, Hayden'ın ona doğru uzanan elini görmezden gelerek romanın diğer iki cildini de kucığına atarken, ağzının köşesinde esrarlı bir gülümseme belirdi. "Senin yerinde olsaydım okurdum. Bazen en tahmin edilir sonların bile seni şaşırtacak yolları vardır." Ned valizini kapatırken esnedi. "Seni arkadaşılığımдан mahrum etmekten nefret etsem de, sabah erken saatlerde Surrey'ye gitmek için ayrılacağım. Sevgili anneme uzun zamandır gecikmiş bir ziyaret sözüm var. Yani eğer izin verirsen gidip bir yatak ve yatağı ısıtacak güzel bir hizmetçi bulacağım."

"Martha'yı uyandırmayı deneyebilirsin. Sana karşı her zaman zaafı olmuştur."

Ned ürperdi. "Sanırım sıcak bir tuğlaya sarılmayı tercih ederim." O gittikten sonra Hayden oturup kucığındaki üç cilde baktı. Ona ihanet ettiği için Lottie'yi zorlukla suçlayabiliyordu ama Allegra'ya böylesine duyarsızca ihanet etmesine inanamıyordu. Herkesin Hayden'da inandığı en kötü şeyleri doğrulayarak Allegra'nın ailesinin günahlarından kaçıp saygın bir adamla evlenme ve sosyete de bir yaşam sürebilme şansını da mahvetmişti.

Öfkeyle tutuşan Hayden bulabildiği ilk ateş yanan şömineyi aramaya ve üç cildi birden alevlere atmaya karar verdi. Doğrulurken bacakları içtiği şarabın etkisiyle hâlâ titrekti, kitaplardan biri kayıp yere düşerek ay ışığının bol olduğu bir yerde açılıverdi. Hayden almak için eğildi, ön sayfasına yazılmış ithafı görene kadar serinin ilk kitabı

olduğunu fark edemedi. Lottie'nin el yazısı tam olarak Hayden'ın hatırladığı kadar abartılıydı.

Parmak uçlarıyla zarif eğimleri ve bükümleri takip ederken sesli bir şekilde mırıldandı, “Benim kalbimden senin kalbine...”

Genç kızın alaycılığını kaldırmaktan âciz bir halde kitabı kapatmak üzereydi ki gözleri istemsizce ilk sayfanın ilk cümlesine kayıverdi... *Hayatımı kurtaran adamla göz göze geldiğim ilk anı asla unutmayacağım...*



## *Yirminci Birinci Bölüm*



*Onu bu kadar kötü bir şekilde yanlış değerlendirmiş olmam  
mümkün müydü?*

En yakın arkadaşı, Minerva Yayıncılık kitapçısının ön cam kapısından koşarak çıkarken, heyecanla parmaklarının ucunda sıçrayıp duran Elizabeth Bly, “Aldın mı? Aldın mı? Ah, lütfen bana aldığını söyle!” diye çığlık attı.

“Jove’dan, aldım!” Caro Brockway sevinçle çığlık atarken, pele-  
rinin altından deri kaplı ince ciltleri çıkardı. Dondurucu havada genç  
kızın soluğu beyaz bulutlar olarak kaçıveriyordu.

Kız Elizabeth’e ulaşamadan, koyu mavi üniforma giymiş, iri yarı  
bir adam yoluna çıktı. “O kitap için size üç sterlin veririm bayan.”

Caro sendeleyerek durdu, açıkça kafası karışmıştı. “Ama yalnızca  
yarım şilin ödedim.”

“O zaman, beş sterlin vereceğim.” Adam, hemen arkalarına park  
eden uzun at arabası sırasına umutsuz bir bakış attı.

Zarif arabalar ve kiralık atlı arabalar, Gracechurch Sokağı boyunca sıralanıyordu. İçindekiler kürklerine ve el manşonlarına sarılmış, saatlerce soğukta üşümeye hazır bir halde Londra'nın en son edebi akımı, *Ölüm Lordu'nun Geline*'nin üçüncü cildini temin edebilme umudunu taşıyordu.

"Lütfen bayan, bana acıyın," dedi adam yalvararak. "Leydi Dryden'in uşağına ne olduğunu duydunuz, değil mi?"

Kızlar birbirlerine kocaman gözlerle baktılar. Leydi Dryden'in uşağına ne olduğunu bütün Londra duymuştu. Kontes'in arabasına boş ellerle dönme cüretini göstererek Ölüm Lordu'nun Geline'nin İkinci Sayısı'nın kalan son kitabının parmaklarının arasından kayıp Leydi Featherwick'in pençelerine düştüğünü safça itiraf etmişti. Kimileri Kontes'in hiddetli çılgılığının ta Aldgate'ten duyulduğunu söylüyordu. Şemsiyesini zavallı adamın kafasına indirmiş, ardından burnunu havaya kaldırıp arabacısına onsuz gitmesini emretmişti. Uşak on blok boyunca peşlerinden koşarak arabayı takip etmiş ve affı için yalvarmıştı. En sonunda yorgunluğa boyun eğerek taze at gübresinin üstüne yüzüstü düşürmüştü. Dedikodulara göre adam şimdi limanlarda iş arıyordu.

"Çok üzgünüm efendim ama size yardım edemem." Kitabı kalbinin üzerinde tutan Caro adamın etrafından dönerek Elizabeth'e doğru ilerledi. "Şafaktan beri sırada bekliyordum ve anneme kitabı anında eve götüreceğime söz verdim. Bu akşam yemekten sonra bütün aileye okuyacak. Hepsi, asil düğün gelininin onun güvenine ihanet ettiğini fark ettikten sonra neler olduğunu öğrenmek için ölüyordu."

Elizabeth gözlerini devirdi. "Kızın bu kadar sersem birine dönüştüğüne inanamıyorum." Kız ellerini çenesinin altında birleştirirken, yüz hatlarını yumuşatan dalgın bir ifade belirdi. "Ahh, öylesine nazık, cömert ve inanılmayacak kadar yakışıklı bir adamın hiçbir kadına, özellikle de karısına asla zarar vermeyeceğini başından beri bilmem gerekirdi."

Uşak, Caro'yu takip etmeye başladığında yüzünde tehditkâr bir görüntü belirdi. Beyaz eldivenli ellerinden birini uzattı. "Hadi ama kızım. Bu tarafa uzatmak seni öldürmez. Senin gibi sıradan bir kız için beş sterlin servet olmalı."

"Koş Caro, koş!" Elizabeth bağırarak arkadaşının elini yakaladı ve adamın dokunma mesafesinden çekti.

Kızlar koşarak uzaklaşırken pelerinleri arkalarında uçuyordu. Uşak şapkasını çıkarıp bağırdı: "Yedi sterlin! Size yedi sterlin veririm!"

Londra'daki bütün kitapçılarda ve kiralama kütüphanelerinde aynı dram tekrarlanıyordu. Yazar, ciltli kitapları karşılayamayanlar için kitabın özetlenmiş versiyonunun haftalık bölümler halinde yayımlanmasında ısrarcı olmuştu. Yeni baskı çıktığı anda kalabalık satıcılara koşmuş, ince baskılar kirli ellerinde parçalanıncaya kadar yakalayıp kavramışlardı. Broşürlerin satıldığı limanların aşağılarında okuma bilmeyenler bile, kocasının affım isteyerek dizlerinin üzerine çöken asil kadına bakıp hüznü yüzle başını çeviren ve kapıyı gösteren adamın çizimlerine ağlamışlardı.

Romandaki karakterlerin yetersizce gizlenmesi, sonsuz saatler süren tahminlere ve sosyete arasındaki eğlenceye sebep oldu. İçlerinden birisinin böylesine heyecan verici ve dokunaklı bir hikâyeyi kaleme alarak kendilerini bu şekilde aşağılayacağına zorlukla inanabiliyorlardı. Bu, on yıl önce evli Percy Bysshe Shelley'nin on altı yaşındaki sevgilisi Mary Godwin'le Fransa'ya kaçtığından beri Londra'nın öğrendiği en muhteşem edebi skandaldı.

Devonbrooke dükü ve Minerva Yayıncılık, yazarın onuruna Devonbrooke Malikânesi'nde ortaklaşa bir balo verileceğini duyurdukları, insanlar yalvarmaya, ödünç almaya ya da bir davetiye çalmaya kalkıştılar. Kış için kırdaki mülklerine çekilmiş olan aileler uşaklarına atları hazırlamalarını emretti ve şehre geri döndüler. Hiçbiri yılın bu sosyal başarısını ya da bizzat Ölüm Lordu'nun adı çıkmış gelinine bakma şansını kaçırmaya gönüllü değildi.

Lottie, galeriden Devonbrooke Malikânesi'nin muazzam balo salonuna inen mermer basamakların başına ulaştığında, adı çıkmıştan çok gergin hissediyordu. Kalabalık misafir topluluğu aşağıdaki balo salonunda doluyor, hevesle onun gelişini bekliyordu. Köşeye yerleştirilen yaylı çalgılar dördlüsü, yayları müzik aletlerinin üzerine yerleştirilmiş bir halde ilk valsini notalarını çalmak için işaret bekliyordu. Sterling ve Laura basamakların dibinde dururken Lottie'nin hissettiğinden daha tedirgin görünüyorlardı. George ise kalabalığın içinde başını eğik tutarak ısrarcı Harriet'tan uzak durmaya çalışıyordu.

Lottie tüm hayatı boyunca böyle bir anın hayalini kurmuştu, yine de şu anda bu gerçekleşirken ilginç bir şekilde içini bomboş hissetti.

Tepede toplanmış buklelerine dokunurken, misafirlerin bir zamanlar Hertfordshire Haylazı olarak bilinen kızı hatırlayıp hatırlamayacaklarını merak ediyordu. Laura ve Diana'nın yardımıyla, bembeyaz omuzlarından hafifçe kayan zümrüt yeşili kadifeden bir elbise seçmişti. İnce boynunda elbiseyle uyumlu bir gerdanlık vardı. Elbisenin şişkin kollarının kenarlarına ve korsesinin kare kesimli yakasına parıltıyan altından kenar süsleri işliydi. Elbisenin bel kesimi düşüktü ve genç kızın doğal kıvrımlarını kavırıyordu. Bir dizi inciyle örülen saçları ağırbaşlı görünümüne zarif bir dokunuş ekliyordu. Tıpkı eteğinin kenarındaki bir yırtmaçtan bir görünüp bir kaybolan dantel gibiydi.

Addison gergin bir dikkatle basamakların başında duruyordu. Kâhya ona belli belirsiz bir şekilde göz kırptıktan sonra boğazını temizledi ve gürültüyle duyurdu: "Oakleigh Markizi, Saygıdeğer Carlotta Oakleigh."

Tüm gözler basamaklara dönerken balo salonunda hareketli bir mırıldanma yayıldı. Lottie parmak uçlarını demir merdiven korkuluğunda gezdirerek yavaşça inerken dudaklarına kibar bir gülümseme yerleştirdi.

Sterling basamakların sonunda onu bekliyordu. Onun yerine, yeşil gözleri gururla parlayan Hayden'ın beklediğini hayal eden Lottie, yüreğinde özlem dolu bir sızı hissetti.

Eniştesi ona kolunu uzattı. Lottie onun koluna girerken Laura müzisyenlere işaret verdi. Müzisyenler canlı bir Viyana valsine girdiğinde, Lottie ve Sterling zeminde birlikte süzölmeye başladı.

Birkaç çift daha onlara katılıp renk ve sohbet cümbüşü içinde etraflarında dönerken, Sterling, "Townsend'den hâlâ ses yok mu?" diye sordu.

"Çıt bile çıkmadı. Hayden'm kitaplarımla birlikte onu da uçurumdan aşağı attığını düşünmeye başlıyorum."

Sterling kaşlarını çatı. "Seni atacağına onu atsın daha iyi."

İlk vals sona erdiğinde, onu ısıtılar saçan Bay Beale'a uzattı. İçten yayıncı, Minerva Yayıncılık'ın parıldayan yeni edebi ışığına kavalylek ederken görölmek için fazlasıyla hevesliydi. Lottie'nin romanının baş döndürücü başarısı adamın hem cebini hem de itibarını zenginleştirmişti. Lottie onun mürekkep lekeli ellerinden birini kavradı ve kısa sürede onun dans edişinin, yayımcılığı kadar iyi olmadığını öğrendi.

Gözlüğünün üzerinden heyecanla bakınırken, "Sanırım bu gecenin bir zafer olduğunu bildirebiliriz, leydim," dedi. "Tıpkı serinin üçüncü kitabının yedinci baskısını bildirebileceğimiz gibi."

Adam Lottie'nin, misafirlerin yelpazelerinin ve tek camlı gözlüklerinin ardından attığı sinsi bakışlara maruz kaldığından tamamen bihaberdi. Lottie'nin onların gözlerinde gördüğü şey hayranlık değildi, kudurmuş merak ve hafifçe perdelenmiş acımaydı. Bay Beale'a gülümseyen Lottie başını dik tuttu. Eğer Hayden dört yıldan uzun süre boyunca sosyetenin kınamasına dayandıysa, Lottie de kesinlikle bir geceden sağ çıkabilirdi.

Zarif terliklerini yayıncının hantal ayaklarından uzak tutmakla meşgul olduğundan, kalabalığın üzerine çöken sessizliği fark etmedi. Ta ki müzik uyumsuzca durana kadar...

Ani sessizliğin üzerinden Addison'ın her zamanki sessiz tonundan uzak sesi duyuldu. "Oakleigh Marki'si, Saygıdeğer Hayden St. Clair."

Kalabalık şaşkın bir soluk alırken, Lottie kendi etrafında döndü ve kocasını basamakların tepesinde dururken buldu.

## *Yirminci İkinci Bölüm*



*Görünüşe göre İblis, gelinine sahip çıkmak için gelmiş...*

Balo salonundaki her bakış basamakların tepesindeki adama dikilmiş olsa da, onun gözleri yalnızca Lottie'deydi. Hayden'ın ona gönderdiği için için yanan bakış, yakınlardaki birkaç kadının beceriksizce el çantalarındaki nışadırlarına uzanmalarına sebep oldu.

Adam basamaklardan inmeye başladığında salona heyecanlı bir sohbet dalgası yayıldı.

“Bu o mu? Olabilir mi?”

“Şu gözlere baksana! Tarif ettiğinden çok daha yakışıklıymış.”

“Aman Tanrım! Vahşi ve ne yapacağı belli olmayan birine benziyor, değil mi? İşte her zaman bir adamda hayranlık duyduğum şey.”

Genç misafirlerden bazıları için, bir zamanlar Kanlı Marki olarak bahsedilen kötü şöhretli münzeviye ilk bakışlarıydı. Diğerleriyse onu hâlâ, meteliksiz bir Fransız kıızıyla evlenerek hevesli genç kızlarının kalbini kırmış ödüllü av olarak hatırlıyordu. Ama şu anda hepsi için Leydi Oakleigh'in ünlü romanının kahramanıydı... hepsi tarafından,

hatta solgun ve bir heykel kadar sessiz bir şekilde onun yaklaşmasını izleyen kadın tarafından bile yanlışlıkla iftiraya uğrayan bir adamdı. Birkaç kişi adamın gelmesinden, kadının fazlasıyla hak ettiği şekilde burnunu sürtmesini umuyordu.

Hayden kararlı adımlarıyla balo salonunu geçerken, Sterling ve George yolunu kesmek için hareket etti. Laura erkek kardeşine doğru kafasını iki yana salladı ve kocasının kolunu kavrayarak tırnaklarını onun koluna geçirdi.

Hayden, Lottie'nin önünde durup canlı bir reverans yaptı. "Bu onuru bana bahşeder misiniz, leydim? Yoksa dans kartınız çoktan doldu mu?"

"Dans kartım yok lordum. Belki unutmuşsunuzdur, ben evli bir kadıyım."

Hayden ona yanan gözlerle baktı. "Ah, unutmadım."

Bay Beale kenara çekilerek genç kızyı hevesle bıraktı. Lottie adamın gözlerindeki bakıştan, onun bu taze skandalın kitapların satışını ne kadar artıracağınyı çetelesini tuttuğunu söyleyebilirdi. "Sizı dövüşsüz teslim etsem iyi olur leydim. Kocanızın kıskanç olduğunu duydum. Beni düelloya davet etmesini istemeyiz, değil mi?"

Hayden'a komplocu bir ifadeyle göz kırpyı eğildi ve geri çekilerek Lottie'yi kocasıyla yüzleşmek üzere yapayalnız bıraktı. Müzisyenler, yükselen melodiye kaldıkları yerden devam ederken, Hayden onu kollarının arasına ve dansa çekti.

Lottie onun bembeyaz katlı boyunbağının üzerindeki yeni tıraşlanmış çenesinin ürkütücü kenarına kaçamak bir bakış attı, bir kez daha onun kollarında olduğuna inanmaya zorlukla cüret ediyordu. Adamın eli genç kızyı beline yerleşmişti, balo salonundaki her baş döndürücü dönüşle birlikte sahiplenici sıcaklığıyla Lottie'yi daha da yaklaştırmaya itiyordu.

Hayden tam olarak ileriye bakarak konuştu. “Size bir özür borçluyum leydim. Sonuç olarak cıvık duygusallık yazma beceriniz olduğu görülüyor. Benden bir kahraman yapana kadar gerçekten mutlu olmayacaktınız, değil mi? Sadece neden böyle bir şeyi kendi zararına yapmak zorunda olduğunuzu anlamıyorum.”

Lottie, “Ne zararı?” diye cevaplarırken, ne kadar soluksuz kaldığını gizlemek için sesini bilerek canlı tuttu. “Etrafınıza bir bakın. En sonunda her zaman hasret olduğum şöhrete ve ilgiye sahibim. Tam da tahmin ettiğiniz gibi, Londra’nın edebi yıldızıyım.”

Hayden etrafına bakındı ama Bay Beale’in aksine o gördüğü şeyin farkındaydı. “Bu akşam buraya seni onurlandırmak için geldiler. Sana sersemce bakmak için geldiler. Şu Leydi Dryden’a da bak! O kindar yaşlı inek ne cüretle sana gözlerinde acımayla bakar? Kendisi kesintisiz dırdırıyla şimdiden üç kocasını erken yaşta mezara gönderdi.” Hayden etli butlu, yaşlı kadına hiddetli bir kaş çatışla baktığında, kadın yelpazesinin arkasına eğildi.

“Onlara karşı bu kadar sert olmamalısınız. Kadın kahramanım kefaret için çok geç kaldığında ve erkek kahramanım onu hayatından ve kalbinden çıkardığında hepsinin bol bol gözyaşı dökerek eğlendiğine sizi temin edebilirim.”

Hayden gözlerini onunkilere dikti, koyu kirpikli gözlerinin derinliklerindeki bakış genç kızın nabzını hızlandırdı. “Asla geç olmadığını bana söyleyen sen değil miydin? Eğer sana inanan birisi varsa geç değildir.”

Tam o anda müzik sona erdi ama Lottie’yi bırakmak yerine daha da yakınına çekti. İkisi de balo salonundaki şaşkın sessizliği fark etmedi. Ta ki Addison boğazının derinlerinden boğuluyormuş gibi bir ses çıkarana kadar. Bağırduğunda sesi bir borazan gibi yankılandı, “Majesteleri, Kral!”

Balo salonunda yeni bir şaşkınlık dalgası yayılırken Hayden ve Lottie birbirinden ayrıldı. Sterling ve Laura herkes kadar şoka

girmiş görünüyordu. Kral'ın hızla bozulan sağlığı, onun aylar önce Windsor'da inzivaya çekilmesine sebep olmuştu. Hatta bazıları onun, babasının deliliğinin işaretlerini göstermeye başladığını, gençliğini ve kuvvetini ziyadesiyle şarap, kadın ve fazlasıyla pahalı krema sosuyla israf etmek yerine Wellington'la birlikte Waterloo'da savaştığı konusunda ısrar ettiğini fısıldıyordu.

İki kraliyet muhafızı nezaretinde, ufak adımlarla onlara doğru yürürken, Hayden eğildi ve Lottie de tam anlamıyla bir reverans yaptı. Baş eğildi ve eteği etrafında yere yayıldı. Lottie ensesinin korunmasızlığının şiddetle farkında olarak göz ucuyla muhafızların kılıçlarına baktı. Yalnızca Kral'ın, "Vurun kellesini!" diye bağırmasını bekliyordu.

Onun yerine, "Ayağa kalk kızım. Bırak da sana bir bakayım," diye patladı.

Lottie yavaşça doğrulurken, "Majesteleri," diye mırıldandı.

Lottie'nin hatırladığından çok daha kilolu ve solgundu ama zaman ve hastalık bile gözlerindeki şehvet düşkününü ısıltıyı söndürememişti. Lottie'ye doğru eğilirken gözleri genç kızın göğüslerinin şişkinliğinin derin aralığında duraksadı. "Küçük partine davetsiz geldiğim için beni bağışla canım ama saygılarımı sunmak zorundaydım." Kral cebinden dantel işlemeli bir mendil çıkarıp gözlerini kuruladığında Lottie şok oldu. "Harriette Wilson'ın anılarının son bölümünden bu yana, yazılmış bir kelimeye bu kadar bağlanmamıştım."

"Teşekkür ederim, Majesteleri. Sizin dudaklarınızdan dökülen asil övgüyü dikkate alacağım."

Kral, genç kızın kocasına endişeli bir bakış attıktan sonra, o kadar yakına eğildi ki meyvemsi nefesi genç kızın yüzüne yayıldı. "Karakterlerinin kimliği fazlasıyla açtı hayatım," diye fısıldadı. "Belki de şu küçük cilveleşmemizden hiç bahsetmemiş olman en iyisidir."

Hayden'la kuşkuyla bir bakışı paylaşan Lottie, parmağıyla titre-yen dudaklarına dokundu. "Korkunuz olmasın. Majesteleri ağzımın sıklığına her zaman güvenebilir."

"Çok iyi, kızım. Çok iyi." Tam o anda genç, güzel bir kız sekerek yanlarından geçti, kızın şişkin göğüsleri düşük kesimli yakasının üzerinden taşıyordu. Kral değerli taşlarla süslü ayakkabılarıyla kızın arkasından sendelerken, "Eğer beni bağışlarsanız," diye mırıldandı, "sanırım acele ilgimi gerektiren bazı durumlar var."

Hayden, krallarını kuşatan muhafızların balo salonundaki dolambaçlı yolda onu takip edişini izlerken, "İki tane durum olduğu şüphesiz," diye homurdandı.

"En azından bu kez onu ısırmak zorunda kalmadım."

Hayden dik bakışlarını ona çevirdi. "Eğer sana öyle utanmaz tavırla bakmaya devam etseydi, onu ısırın ben olacaktım."

"O zaman ikimiz de kendimizi Kule'de bulurduk."

"Bunun o kadar da kötü bir fikir olduğunu sanmıyorum. En azından biraz mahremiyetimiz olurdu."

Hayden, çekiştirip duran kalabalık yüzünden etraflarının sarıldığını fark edince gözle görülür bir şekilde hüsrana uğrayarak genç kızın elini yakaladı. Kralın beklenmedik girişi bile kalabalığın dikkatini onların küçük dramasından pek fazla uzaklaştıramamıştı. Odanın arka tarafında başka bir kapı olduğunu fark ederek Lottie'yi o yana sürüklemeye başladı.

Daha iki adım atmıştı ki tombul bir centilmen yollarına çıktı. Adam gürleyerek, "Oakleigh!" dedi, etli ellerinden biriyle Hayden'ın omzuna vurdu. "Sonunda Londra'ya döndüğünü görmek ne güzel! Uzun süre kalacağımı umuyorum. Karımla ben bir akşam yemeğe gelebilmeni umuyorduk."

Hayden belirsiz bir şeyler mırıldanarak adamın tutuşundan kurtuldu ve aksi yöne yöneldi. Bu kez yollarına çıkan, ısıltılar saçan

bir leydiydi. Eldivenli ellerinden birini Hayden'ın koluna yerleştirip kirpiklerini kırpıstırdı. "Eğer başka planlarınız yoksa lordum, yarın öğlen çayda Reginald'la bana katılmayı düşünün, lütfen."

Hayden kabul ya da ret edemedi, centilmenlerden ve leydilerden oluşan bir kalabalık çevrelerini sardı, her biri kendi sesini diğerininkinden yüksek çıkarmak için çabalıyordu.

"...gelecek ay Leicestershire'daki kır evinde bir av partisi veriyoruz. Orada olacağınıza söz verin!"

"...baharda District Gölü'nde bir gezinti. Bize eşlik etmeye söz veren herkes olacak ama siz olmadan kesinlikle başarılı olmaz."

"...Pazar günü Newmarket'te Lord Estes ve bana katılmaktan hoşlanabileceğinizi düşündüm. Uzun zamandır gözümün olduğu tath, küçük kısrak için üç yüz şilin bahse tutuşmayı düşünüyorum."

Hayden onların arasından kendine yol açarken insanları itip kakıyor ve dirsekliyordu ama bir kez bile Lottie'nin elini tutuşunu gevşetmedi. En sonunda balo salonunun dışındaki koridora ulaştıklarında kapıları birbiri ardına açıp kapatmaya başladı. Ta ki aradığını bulana kadar... şöminede ateşi ve kapıda kilidi olan boş bir oda. Hint ağacından masanın üzerindeki Argand lambası küçük salonun çiçekli perdelerle kaplı duvarlarına keyifli bir ışıltı yayıyordu.

Hayden kapıyı kilitledi, ardından Lottie'yle yüzleşmek için dönüp ellerini ince kalçalarına dayadı. "Yüce Tanrım, kadın ne yaptığını görüyor musun? Şimdi mutlu musun?"

"Yeterince." Lottie sırma işlemeli iskemleye yerleşirken başını kaldırıp adama gülümsedi. "Sana İngiltere'deki her kapıyı açtım. Sana açılan her kapı, kızına da açılmış olacak. Benim sayemde Allegra bir gün talipleri arasından seçim yapacak."

Hayden'ın gözleri kısıldı. "Davetlerinden hiçbirine seni dâhil etmediklerini fark etmemiş olamazsın."

“Neden etsinler ki?” Lottie omzunu silkti, kasti saygısızlıklar canını birazcık bile acıtmamış gibi davranıyordu. “Sonuçta ben, nazik ve iyi kalpli bir adama inancı olmadığı için gelecekteki mutluluğuyla ilgili umutlarını yitiren sığ, olgunlaşmamış bir kızmım.”

“Hayır, değilsin! Sen benim bugüne kadar karşılaştığım en çileden çıkaran varlıksın!” Dik bakışlarıyla Lottie’yi deşen Hayden, tek elini saçlarının arasından geçirdi. “Ben sadece... sadece...”

“Beni öldürebilir miydin?” Lottie neşeyle önerdi. “Boğabilir miydin? Beni uçurumdan itebilir miydin?”

Hayden bir küfrü bastırarak hızlı adımlarla ona doğru gitti. Elleri genç kızın omuzlarına kapanıp onu ayağa kaldırırken, Lottie gönlünün her zaman bildiği şeyi aklı fark ederken, gönüllü bir şekilde onun kollarına gitti.

Lottie ondan asla korkmamıştı. Yalnızca ona karşı hissettiklerinden korkmuştu. Hayden, hassasiyet ve özlem dolu bir hırçınlıkla dudaklarını onunkilere doğru eğdi.

“Sana tapınabilirdim,” diye bitirdi. Dudaklarını tüy gibi okşayışlarla genç kızın kılcalıklarına sürerken sesi çaresizce çatladı. “Sana yalnızca tüm kalbimle tapınabilirdim.”

“O zaman yap,” diye fısıldadı Lottie ve kollarını adamın boynuna doladı. “Lütfen.”

İkinci kez istemesi gerekmedi. Hayden kollarını ona dolayıp dilini genç kızın ağzının derinliklerine daldırdı. Genç kız onda eriyip öpücüğünün tatlılığının tadını çıkarırken, kendini yine rüyalarındaki o uçurumun kenarında dururken bulduğunda neşelendi. Yalnızca bu kez, eğer Hayden’in kollarına atılmaya cüret ederse düşmeyeceğini, uçağını biliyordu.

Ellerini genç kızın omuzlarına yerleştiren Hayden, onu nazikçe kendinden uzaklaştırdı. “Dedikodu gazetelerini ve bütün sosyeteyi Justine’in ölümünün trajedik bir kaza olduğuna ikna ettiğine göre,”

dedi yumuşakça, “sana en azından gerçeği borçlu olduğumu düşünmüyor musun?”

Lottie başını iki yana sallayarak iki parmak ucunu adamın dudaklarına değdirdi. “Zaten bilmem gereken tek şeyi biliyorum... seni sevdiğimi.”

Lottie elini adamın ensesine kaydırıp ağzını kendininkine doğru çekerken, adamın boğazından bir inleme kaçtı. Öpücüklerinin arasında titrek elleri onları ayıran kıyafet katmanlarından sıyrılmak için umutsuzca düğmelerle, kurdelelerle, şeritlerle ve dantellerle uğraşıyordu. Hayden uzanıp genç kızın elbisesinin arkasındaki ufak, kadife kaplı düğme sırasını kopardı; Lottie adamın tadı için kıvrınarak onun boyunbağını çıkardı. Genç kız dilinin ucunu onun çenesinde gezdirerek defne meyveli sabunun zengin aromasının ve hiçbir tıraşın yok edemeyeceği miktardaki dikensi sakal gölgesinin tadını çıkardı.

Hayden onun elbisesini çıkardı ve iç eteğini kalçalarından sıyırdı. Lottie, adamın gömleğini kapalı tutan yaka düğmelerini çekip umursamadan odaya fırlattı.

Lottie’yi koltukta oturur pozisyona getirmek için iterken kızın arkasında kayboldu. “Eğer sana gerçek bir yatakta sahip olursam,” diye homurdandı, genç kızın korsesinin karmaşık dantellerini çekerek gevşetiyordu, “yataktan çıkmama asla izin vermeyeceğim.”

Adamın sabırsız parmakları genç kızın saçlarındaki incileri ve tokaları çıkarıp omzundan aşağıya atarken, Lottie, “Bu bir söz mü?” diye sordu.

Hayden ışıltılı örtüyü kaldırıp kadifemsi gerdanlığın hemen altındaki boynunun kıvrımını sıyırdı, nemli dudakları genç kızın tenine ham bir zevk dalgası gönderiyordu. “Bir centilmen olarak söz veriyorum.”

Ancak az önce özgür bıraktığı korsesinin içine uzanıp göğüslerini avuçlayan bir centilmen değildi. Bir adamın ihtiyaçlarına ve açlığına

sahip biriydi. Göğüslerinin dolgun yumuşaklığını nazikçe sıktı, ardından sancıyan göğüs uçlarını başparmağıyla işaret parmağının arasında sıkıştırıp genç kız ona doğru yükselip ihtiyaçla kıvranana kadar çekistirdi ve okşadı.

Lottie'nin ensesine meleksi yumuşaklıkta öpücükler kondururken, tek eli kızın karnının yumuşacık derisi üzerinde süzülüyordu. Hayden kızın külodunu tutan şeritlerle uğraşarak tek bir değerli an bile harcamadı, basitçe elini aşağıya doğru kaydırmaya devam etti. Ta ki marifetli parmakları hem nemli ipekteki dar aralığı hem de altındaki ballı boşluğu açana kadar.

Hayden iki parmağını kızın içine itti ve boğazının derinliklerinden inledi. "Bunun mümkün olduğunu düşünmedim ama benim senin için olduğum kadar sende bana hazırsın."

"Niye olmayacakmışım ki?" Lottie şiddetle sordu. Adamın eline doğru yükselirken, yalnızca onun verebileceği hazla umutsuzdu. "Ben de o kadar zamandır bekliyordum ki."

Hayden pantolonunun gerilen önünü çekştirerek açıp koltuğa ata biner gibi bacaklarını açarak oturdu, ardından tek kolunu kızın beline doladı ve onu üzerine oturuncaya dek geriye doğru yönlendirdi. Kızın altında yükselirken onu aşağıya... aşağıya... aşağıya doğru çekti. Ta ki zonklayan her santimi onun derinliklerine girinceye dek.

Genç kızı arkasından tutmaya devam etti ve kontrollü olmak için savaşıırken yüzünü saçlarının tatlı kokulu yumuşaklığına gömüp derin, titreşimli soluklar aldı. Bedeninin kaban taleplerine rağmen, Hayden sonsuza kadar ona sadece sarılmaktan da memnun olurdu. Lottie'nin teni, Hayden'in umutsuzca kıvrandığı sıcaklığın ta kendisiydi, saçları karanlığa meydan okuyan altından ışıktı, genç kızın kalp atışı, Oakwyld'e terk ettiğinden beri Hayden'in yaşamında eksik olan müzikti.

Lottie, Hayden'in geniş göğsüne uzanıp soluk soluğa bir tekrarla adamın adını yineleyerek mırıldanıyordu. Lottie, vücudundaki bütün

kanın damarlarında hızla akarak bedenlerinin birleştigi o yere gittiğini hissedebiliyordu. Genç kızın kalp atışı hızlandı, nefes gerginliğe daha fazla dayanamayana kadar adamın kalınlığının çevresinde nabız gibi attı.

Hayden kızın uyluklarını kendisinininkilere dayayarak dengelediğinde Lottie kendini yukarı doğru kaldırdı, ardından aşağıya inerek Hayden'ın erkekliğinin sert uzunluğunu içine aldı.

Hayden karısının leziz cüretkârlığına inanmaya zorlukla cesaret ederek bir sonraki darbeye onunla buluşmak için yükseldi. Kalçalarının her güçlü darbesiyle genç kızın içinde daha derine gidiyordu. Hayden'ın bir kolu güçlü bir şekilde kızın beline sarılıken, diğer elinin açgözlü parmakları ona özgürce ulaşmak için kızın külodunu parçalayıp ipekteki aralığı genişletti. Hayden kendi bacaklarıyla onunkileri daha çok açılmaya zorladı, başparmağını nemli buklelerin arasına yerleşmiş sert tomurcukta nazikçe ileri geri oynattı.

Lottie'nin dudaklarından kesik bir hıçkırık kaçtı. Aynı anda böylesine adamakıllı bir biçimde sahip olunup, bir yandan da bu kadar hassasiyetle okşanmak en tatlı işkenceydi. Lottie tam da daha fazlasına dayanamayacağını düşündüğü anda, Hayden onu sertçe avuçlayıp aşağıya doğru iterken kendi aniden yukarı doğru yükseldi. Adamın diğer kolu hâlâ genç kızın belinde kilitliydi ve içine canlı, önlenemez bir ritimle darbeler yapıyordu.

Kör edici bir coşku ikisinde de aynı anda patlak verdiğinde, hiçbirinin beklemediği bir şey oldu.

Lottie cıgılık attı.

“Allegra! Allegra, uyan!”

Allegra gözlerini yavaşça açtığında yatağının yanında dizlerinin üzerine çökmüş Ellie'yi buldu, yuvarlak gözleri karanlıkta parlıyordu. “Ne oldu?” diye fısıldarken dirseklerinden destek alıp oturdu.

“Kimin burada olduğuna inanmayacaksınız! Baban!”

“Aptal olma.” Allegra, Lottie’nin oyuncak bebeğine sarılarak diğer yanına döndü. Bütün akşamı odasında surat asarak geçirmişti çünkü Bayan Terwilliger ona ve diğer çocuklara baloya katılamayacak kadar küçük olduklarını duyurmuştu. “Babam Cornwall’da.”

Israrlı Ellie sürünerek yatağın diğer yanına ilerledi. “Hayır, orada değil. Tam burada, Devonbrooke Malikânesi’nde!”

Allegra kalkıp oturarak gözlerini ovaladı. “Yine rüya görmediğinden emin misin? En son, akşam yemeğinde iki tabak erik pudingi yediğinde ne olduğunu hatırlıyor musun? Yatak odası pencerenen içeri bakan dev gözler gördüğüne yemin ettin.”

Ellie başını iki yana salladı. “O zaman rüya görüyordum ama şimdi tamamen uyanığım. Lottie teyzemin çılgılığı beni uyandırdı.”

Allegra’nın gözleri panikle irileşti. “Lottie çılgılık mı attı?”

Ellie başını sallayarak onaylarken topuzu zıpladı. “Ürkütücü bir sestir. Birisinin öldürüldüğünü düşündüm, o yüzden terliklerimi ayağıma geçirip gizlice aşağıya indim. Oraya vardığımda misafirler her yanda dolaşıyor, annem ve Diana teyze ağlıyordu. George amcam ve Thane amcam küçük salonun kapısını kırmak için tehditler savururken, babam da Addison’a tabancalarını getirmesi için bağıırıyordu.”

“Lottie’yi mi vuracaktı?”

“Tabii ki hayır, seni sersem! Senin babanı vuracaktı.”

Allegra örtüleri fırlattı ve bacaklarını yatağın yanından sarkıttı.

“Endişelenme,” dedi Ellie onun dizine hafifçe vurarak. “Addison tabancalarla gelemeden, Lottie teyzem, tam arkasında seni memnun edecek kadar sakın babanla birlikte küçük salondan yavaşça yürüyerek çıktı.”

“O zaman neden çılgılık attı? Lottie’yi sinirlendirdi mi? Lottie bir öfke nöbeti mi geçiriyordu?”

“Bir fare gördüğünü iddia ediyor.” Ellie ellerini pençe gibi kıvrırdı. “Kırmızı gözleri ve devasa sivri dişleri olan çok büyük bir fareymiş. Sadece bir fare için böylesine bir karmaşaya sebep olmak onu utan-dırmış olmalı. Korkunç bir şekilde kızardı. Onu o kadar pembeleşmiş gördüğümü hiç hatırlamıyorum.”

“Bu garip.” Allegra ayaklarını yeniden yatağa çekip endişeyle gölgeleri gözledi. “Etrafta bu kadar kedi varken fare olacağını düşünmezsin. Öyleyse babam şimdi nerede?”

“Lottie teyzemin yatak odasında. Birlikte üst kata çıktıktan ve tüm misafirler gittikten sonra, Cookie bana baharatlı sıcak süt yaparken uzun bir müddet onunla ve Addison’la birlikte mutfakta oturmama izin verdi.”

Allegra dudaklarını çiğneyerek oturdu, ipeksi koyulukta kaşlarının arasında yer alan çizgi gittikçe derinleşiyordu. En sonunda tek bir kelime etmeden yataktan çıktı.

Allegra sabahlığını giyerken, Ellie, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Ba... babamı görmeye. O kadar yoldan geldi ve bir merhaba demeye bile gerek duymadı.”

Ellie, “Sen uyuyordun,” diyerek hatırlattı.

Allegra bağırdı: “O zaman iyi geceler diyebilir!” Sabahlığına sım-sıkı sarılıp küçük burnunu havaya kaldırarak öfkeyle odasından çıktı.

Lottie kocasının göğsünde uzanıyor, gümbürdeyen kalbinin yavaşça düzene giren ritmini dinliyordu.

Hayden devasa bir iç çekişle yükselirken kollarını ona doladı ve dudaklarını kızın saçlarına değdirdi. “Eniştenin beni vurmadığına çok memnunum. Bunu kaçırmaktan nefret ederdim.”

“İnsana yaşamak için bir sebep veriyor, değil mi?” Lottie hâlâ hazzın leziz artçı şoklarıyla kıvranırken aşağıya uzandı ve örtüleri birbirine dolaşmış uzuvlarının üzerine çekti, ardından Hayden’ın

kollarının sıcaklığına daha çok sokuldu. Tam bunu yaptığı sırada kapının olduğu yönden hafif bir çıtırtı geldiğini duydu.

Başını kaldırarak, “Bunu duydun mu?” diye fısıldadı.

“Belki de bir faredir.” Hayden’ın göğsü bastırdığı kahkahayla titremeseydi, yüzünün ciddi ifadesi daha ikna edici olurdu. “Kırmızı gözleri ve son kurbanının boynunu parçaladığı için sivri dişlerinden kan damlayan, gerçekten devasa bir fare.”

Lottie tüy yastıklardan birini kapıp ona vurdu. “Senin hayatını kurtarmaya çalışıyordum. Ben oldukça etkileyici bir çaba harcadığımı düşündüm.”

Hayden gürültüyle kahkaha atarken, “Kesinlikle öyleydi,” dedi kabullenerek. “Eğer korsenin dantelleri terliğinin topuğuna takılmamış olsaydı çok daha inandırıcı olabilirdin.”

“En azından dedikoduculara hakkında fısıldayacakları yeni bir şey verdi. Eminim yarın dedikodu gazetelerinde olacaktır... ‘KM ve HH Kuduz Bir Fare Tarafından Korkutulduktan Sonra Suçüstü Yakalandı!’”

Lottie hoşnutlukla iç çekip yeniden onun kollarına yerleşirken, ay ışığı yatağın üzerine süzülüyor, onları puslu bir ışıltıyla yıkıyordu. Hayden o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki Lottie onun uyuduğunu düşündü.

Ama genç kız, onu uyurken izlemenin gizli zevkinin tadını çıkaracağını düşünerek tek dirseğine dayanıp oturduğunda, Hayden dalgın bir ifadeyle tavanı izliyordu.

Sanki Lottie’nin meraklı bakışının ağırlığını hissetmiş gibi yavaşça dönüp genç kıza baktı. “Sana Justine’den bahsetmem lazım.”

Lottie başını iki yana sallarken adamın yanağını okşamak için uzandı. “Zaten bilmem gereken her şeyi biliyorum. Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Kızın ellerini kendi ellerinin arasına alarak avucuna ıslak bir öpücük kondurdu. “Bence yapmalıyım. Senin için değilse bile kendim için.”

Lottie yavaşça başını sallayarak onaylarken tekrar adamın kollarına gömüldü.

Hayden yeniden konuştuğunda sesi korkunç bir şekilde mesafeliydi. Sanki başka bir hayat diliminde, başka birisinin başına gelmiş bir şeyi tarif ediyormuş gibiydi. “Neredeyse üç ay sonra Londra’dan eve döndüğümüzde, Justine çocuk beklediğini fark etti. Bilmediği şeyse çocuğun Phillipe’ten olduğuydu.”

Lottie kısa bir süre için gözlerini yumdu. Ned’in sayesinde, çocuğun kendine ait olmadığını nasıl bildiğini sormasına gerek kalmadı.

“Justine hâlâ Londra’daki o gecede yatağına gidenin ben olduğuma inanıyordu. Ona gerçeği söylemeye asla gönlüm elvermedi. Bir çocuğu daha olacağını öğrendiğinde onu daha önce hiç görmediğim kadar mutluydu. Saatlerini boneler işleyerek, ninniler besteleyerek ve Allegra’ya sahip olacağı yeni erkek kardeşten bahsederek geçirdi. Çocuğun erkek olacağına, her zaman bana vermenin hayalini kurduğu bir vâris olduğuna ikna olmuştu. Bu zırvaya uymaktan, onun kadar neşeliymişim gibi davranmaktan başka çarem yoktu.”

Lottie onun kolunu sıvazlayarak, “Senin için ne kadar da acı verici olmuştur,” diye fısıldadı.

“Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Doğum şartları yüzünden masum bir bebeği suçlayamıyordum bile. Dedikodunun en kötü kısmı bitene kadar Justine’i Cornwall’da tutmaya kararlıydım.” Çenesi kenetlendi. “Ancak hizmetkârlardan birisi Londra’dan dönerken bir dedikodu gazetesi getirdi ve Justine’in karşısına çıktı. Her şey o sayfaların arasındaydı, her çirkin kelime... onun sadakatsizliği, düello, Phillipe’in ölümü.”

Lottie ilk kez, Hayden’in menfaat sağlamak için skandal satanları hor görüşünün derinliklerini gerçekten anladı. “Justine ne yaptı?”

“Korkunç bir depresyona girdi. Bunalımın ötesindeydi, moral bozukluğunun ötesindeydi, gördüğüm her şeyin ötesindeydi. Gecenin geç saatleri hariç yatağından çıkmayı reddetti. Çoktan bir hayalet olmuş gibi malikânenin koridorlarında gezinirdi. Günlerini odasına kilitli olarak geçirdi. Bu Allegra’nın küçük kalbini kırsa da ikimizi de görmeyi reddetti. Sanırım bizimle yüzleşemeyecek kadar çok utanıyordu.” Başını iki yana salladı. “Olan şey yüzünden suçlanacak kişinin o olmadığını anlatmaya çalıştım. Bana en çok ihtiyacı olan zamanda, o gece onu yalnız bırakanın ben olduğumu söyledim.”

Lottie kan tadı alana kadar dudaklarını ısırdı, Hayden’ı aksine inandırmaya çalışmanın yararı olmadığını biliyordu. Şimdi olmazdı. Henüz olmazdı.

“Sonra fırtınalı bir günde yok oldu. Evi, ardından arazileri aradık. Onu uçurumun hemen kenarında dururken gördüğümde kalbimin duracağını düşündüm. Rüzgârın ve yağmurun sesinden duyurmaya çalışarak adımı seslendim. O dönünce yüzünü gördüğümde donakaldım. Bir adım daha atmaya cesaret etmeyeceğimi biliyordum.

“Gözlerinde tek bir delilik kıvrıntısı olmadan orada durdu... öylesine güzel, öylesine sakindi ki sanki fırtınanın ortasındaki bir göz gibiydi. Deli bir adam gibi kuduran bendim. Ona Allegra’yı düşünmesi için, içinde büyüyen çocuğu düşünmesi için yalvardım. Beni düşünmesi için. O zaman ne dedi biliyor musun?”

Lottie başını iki yana salladı, boğazındaki yumrunun etrafından tek bir kelime söylemekten âcizdi.

“Mükemmelce anlaşılır olan bir anda, gözlerinde dünyadaki bütün aşkla bana baktı ve “Seni düşünüyorum,” dedi. Ona doğru hamle yaptım ama artık çok geçti. Çılgılık bile atmadı. Tek bir ses bile olmadan sisin içinde kayboldu.”

Lottie’den titrek bir hıçkırık kaçtı. “Ama yetkililere bir kaza olduğunu anlattın... Justine’in kayıp düştüğünü söyledin.”

Hayden onayladı. “Allegra’yı annesinin intihar skandalından uzak tutmak istedim. Çok geç olana kadar, daha kahrolası bir skandalın patlak vereceğini fark etmedim. Allegra’nın annesinin ölümü için beni suçlayacağını da hiç düşünmedim. Ama sadece onun için yapmadım. Justine için de yaptım. Karımın kutsal toprağa gömülmesini istedim.” Sakinliği çatırdamaya başlarken dişlerini kenetledi. “Kısacık hayatında çok acı görmüşken, Tanrı’nın onu sonsuz bir cehennem cezasına mahkûm edeceği düşüncesine dayanamadım. O yüzden yağmurdan ve gözyaşından kör olmuş bir halde o uçurumun kenarında durdum ve hiç kimsenin onun ölümüyle ilgili gerçeği bilmeyeceğine dair yemin ettim. Kimse de bilmedi. Şu ana kadar.” İşte o zaman Lottie’ye bakmak için döndü, gözleri ay ışığının altında hiddetliydi. “Sen gelene kadar.”

Lottie onun üzerine eğilerek adamın yüzünü gözyaşlarıyla ıslattı. Bu kadar taze ve bu kadar derin yaralar için sunabileceği tek merhem gözyaşlarının tuzlu sıcaklığıydı. Nazikçe adamın alnını öptü, göz kapaklarını, yanaklarını, burnunun kemerini ve en sonunda ağzını... Onun ruhundaki bütün acıyı ve tatsızlığı çekip almaya çalışıyordu.

Hayden, uzun süredir unutulmuş bir duanın cevabıymış gibi genç kızın adını söyleyip inlerken kollarını ona doladı ve kızı altına aldı. Lottie kollarını ve bacaklarını açıp gözyaşların ya da kelimelerin ötesinde bir avuntu sunarken, ikisi de yatak odası kapısının arkalarından gıcırdayarak yumuşakça kapatıldığını duymadı.

## Girminci Üçüncü Bölüm



*Bu mümkün mü Sevgili Okur, bir gecelik skandalın ömür  
boyu sürececek bir aşka yol açması?*

Birisi Lottie'nin yatak odasının kapısını yumrukluyordu. Eğer suçlu aynı anda ciğerleri yettiğince onun adını bağırıyor olsaydı, bu o kadar da sarsıcı olmayabilirdi.

Hayden irkilerek uyanırken bir küfür homurdanıp yatakta dikilerek oturdu. Lottie karnının üzerine yuvarladı ve karşı çıkarak inledi, karmakarışık örtülerden ve birbirine geçmiş uzuvlardan oluşan sıcacık yuvalarını terk etmeyi reddediyordu.

Ancak kapiya vuruş ve bağırış azalacak gibi durmuyordu. Lottie çıplak göğüslerine bir yastık dayayarak oturdu ve ağır gözkapaklarının üzerine düşen dağınık bir bukleyi arkaya attı. "Bence bu Sterling. Onun sorunu ne? Yine mi çığlık attım?"

Hayden kollarını genç kızın beline kaydırarak ensesinin yumuşacık derisine burnunu sürttü ve "Hayır ama eğer beklemeye gönüllüyse bu ayarlanabilir," diye mınıldandı.

Gümbürtü kesilmiyordu.

Lottie tutuşundan çıkmaya çalıştığında, Hayden basitçe onu yastıkların üzerine sırtüstü itiverdi. “Eğer seni uygun bir yatağa sokarsam leydim, asla çıkmana izin vermeyeceğim konusunda uyarmıştım. Sen tam olarak olduğun yerde kal. Bu kez onu ben idare ederim.” Hayden sert yüz hattı ve her yöne dikilen saçıyla yataktan çıkıp ince kalçalarının etrafına bir örtü sardı.

“Dikkat et,” diye uyardı Lottie. “Silahlı olabilir.”

“Eğer öyleyse, o zaman şahidini hazır etse iyi olur çünkü bu kez meydan okumasını kabul etmeye fazlasıyla niyetliyim.”

Kocasının yalnızca örtüye sarılmış halinin ne kadar enfes görüldüğüyle dikkati dağılmamış olsaydı, Lottie onun tehdidinden dolayı daha çok paniğe kapılabilirdi. Sersem sersem iç çekerek adamın kapıya doğru kasıla kasıla yürümesini ve kapıyı sertçe açmasını izlerken kalçalarının erkeksi kıvrımına hayran oldu.

Sterling ağzını açtı ama tek bir kelime bile edemedi Hayden tek parmağını onun yüzüne salladı. “Burnunu sokmaların yetti artık, Devonbrooke. Carlotta artık bir çocuk değil. Tamamıyla yetişkin ve kibirli burnunu onun işine sokup durmana ihtiyaç duymuyor. Hâlâ onun eniştesi olabilirsin ama artık koruyucusu değilsin. Artık benim karım ve tam olarak ait olduğu ve kalmaya niyeti olduğu yerde... benim yatağımda!”

Hayretle kaşlarını çatan Sterling, Hayden’ın omzunun üzerinden Lottie’ye göz attı. Lottie bir gurur heyecanı ile ısınarak sırtı ve parmaklarını ona doğru salladı.

Sterling bakışını yeniden Hayden’a çevirdi, yüz ifadesindeki bir şey Lottie’nin gülümsemesini zayıflattı. “Buraya Lottie için gelmedim. Kızın... Kayboldu.”

Lottie ve Hayden dağılmış kıyafetlerini aceleyle giyindikten sonra, hızla alt kata inerek bütün aile üyelerini konuk odasında toplanmış bir halde buldu. Sterling yazı masasının önünde aşağı yukarı yürüyordu. Laura krem renkli kanepenin kenarına tünemiş, güzel yüzü gerginlikle dağlanmıştı. Harriet bir divanda oturuyor, George da onun arkasındaki şömineye yaslanıyordu. Şömine rafına vurup durduğu tırnaklarını gizlemek için miskin bir şekilde duruyordu.

Hayden hızlı adımlarla köşede oturan kapkara kıyafetli şekle doğru gitti. “O nerede?” diye seslendi. “Kızım nerede?”

Bayan Terwilliger her zamankinden daha çok sarsılmış göründü, sanki fazlasıyla doldurulmuş kanatlı koltuğun onu tamamen yutma tehlikesindeymiş gibiydi. Boğumlu eklemleri bastonun başında kıvrıldı, gözlüğünün üzerinden Hayden’a baktığında nemli mavi gözlerinin kenarlarında kırmızı izler vardı. “Bu sabah Allegra derse gelmediğinde onu uyandırmak için gittim. Ama örtüleri geriye çektiğinde bunu buldum.” Yanındaki koltuğa uzandı ve Hayden’ın, kızına verdiği bebeği kaldırdı.

Hayden onun kuru ellerinden bebeği alarak parıldayan kuzguni saçlarından bir tutamı hassasiyetle düzeltti. “Ona bakman gerekiyordu,” dedi, suçlayan gözlerini yavaşça yaşlı kadına doğru kaldırdı. “Bunun olmasına nasıl izin verebildin?”

“Hayır, Hayden,” Lottie ona zalimce hatırlattı. “Ona bakması gereken bendim.”

Hayden cevaplayamadan Cookie, peşinde Ellie’yle konuk odasına girdi. Ufak kızın şişmiş gözlerine ve kızarmış burnuna bakılırsa, çok uzun bir süredir ağladığı belliydi.

“Haydi çocuk,” Cookie kızı önüne doğru çekerken emretti. “Bildiklerini anlat.”

“Ama söylemeyeceğime yemin ettirdi!” Ellie ağladı.

Laura hızla doğruldu ve tek kolunu kızının omuzlarına doladı. “Senden bir yemini bozmanı asla istemezdim Eleanor ama buradaki marki, küçük kızı için çok korkmuş durumda. Hepimiz seni nasıl seviyorsak o da kızını öyle seviyor ve eğer onu kısa sürede bulamazsa bu onu çok üzecek. Bize nereye gittiğini söyleyebilir misin?”

Terliğinin burnunu halıya sürten Ellie, Hayden’a utangaç bir bakış attı. “Dün gece ona sizin burada olduğunuzu söyledim. İlk önce bana inanmadı ama ardından ona fareyi ve Lottie teyzemin kıpkırmızı olduğunu anlattığımda ona doğruyu söylediğimi biliyordu.”

Lottie yeniden kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordu. “O zaman ne yaptı?”

“Gidip babasını göreceğini söyledi. Ama ondan kısa bir süre sonra benim yatak odama geldi ve bebeğini geri istedi.” Ellie, Hayden’ın ellerinde tuttuğu bebeğe kaşlarını çatı.

“Bana nereye gittiğini söylediğinde, bebeği de beraberinde götürceğini sandım.”

“Nereye?” diye sordu Hayden umutsuzca. “Sana nereye gideceğini söyledi?”

“Cornwall’a. Bana Cornwall’daki evine gittiğini söyledi.”

Hayden’ın yüzünü bir rahatlama kapladı. “O sadece on yaşında. Eğer Cornwall’a gitmek için çıktıysa fazla uzağa gidememiştir.” Yalvaran gözleri hepsinin yüzünü gezdi, en sonunda Lottie’ninkinde sona erdi. “Gidebilir mi?”

“Posta arabası,” diye fısıldadı Harriet.

Harriet’in boş ifadesi hiç değişmediğinden herkesin onun konuştuğunu anlaması bir dakikasını aldı.

George kızın omzunun üzerinden eğilerek, “Ne dediniz, Bayan Dimwinkle?” diye sordu.

“Posta arabası!” Harriet tekrarladı, gözlüğünün kalm merceğinin ardındaki gözleri parladı. “Allegra benim Cornwall’a nasıl kaçtığını

biliyordu. Bana her zaman seyahatimle ilgili sorular soruyordu. Kulağa güzel bir macera gibi geldiğini söylerdi.”

Sterling parmak uçlarını alnına bastırarak yazı masasına yığıldı. “Yüce Tanrım! Eğer çocuk dün gece ayrılan posta arabalarından birinde kendine bir koltuk almayı başardıysa, şimdiye Cornwall’a giden yolu yarlamış olabilir.”

Hayden sersemlemiş görünerek tek elini saçlarının arasından geçirdi. “Bu hâlâ bir anlam ifade etmiyor. Eğer burada olduğumu biliyorsa, o zaman Tanrı aşkına neden oraya gidiyor?” Ellie’nin önünde dizlerinin üzerine çökerek çocuğun omuzlarını nazıkçe kavradı. “Düşün, tatlım. Çok iyi düşün. Allegra Cornwall’a neden gittiğini söyledi mi?”

Ellie yavaşça onayladı, alt dudağı titremeye başlıyordu. “Annesini göreceğini söyledi.”

At arabası fundalığı boydan boyda uçarcasına geçiyordu, Lottie dişlerinin kafasından fırlayıp uçağından korkana kadar her oluk ve tekerlek izinde zıpladı. Hayden çığına dönmüş bir adam gibi sürerek bütün İngiltere’yi geçmişti. Hem gündüz hem de gece seyahat etmişlerdi, yalnızca arabacı Hayden’ı hayvanların aniden durma tehlikesiyle karşı karşıya kalacağı konusunda uyardığında atları değiştirmek için durmuşlardı. Kırık bir tekerlek yolculuklarını yaklaşık bir saat ertelediğinde, Lottie Hayden’in yürüyerek devam edeceğinden korkmuştu.

Yolculukları boyunca üç posta arabasını geçmişlerdi ama Hayden’in çıldırmış haldeki yalvarışları ve tehditlerine rağmen, sürücüler Cornwall’a gitmek için bilet almaya çalışan küçük bir kız görmediklerini söyledi. Ama son sürücü kendinden önce giden bir araba daha olduğunu hatırladı... önceki gün geceyarısını biraz geçtikten sonra Cornwall’a gitmek üzere ayrılması planlanmış bir araba.

Allegra'nın bebeği Hayden ile Lottie'nin karşısındaki koltukta duruyordu, soğuk menekşe rengi gözleri ve telaşsız hali onların endişesiyle alay ediyordu. Lottie kendi oyuncak bebeğinin kendini beğenmiş gülümsemesini ve parıldayan gözünü görmek isteyerek ellerini kürk mantonunun derinliklerine soktu. Ama bebeği de Allegra'yla birlikte ortadan kaybolmuştu.

Araba fundalıkta hızla ilerlerken, Hayden yolculuklarının çoğunda yaptığı gibi pencereden bakıyordu. Görünüşü kış göğü kadar solgundu. Londra'dan ayrıldıklarından beri Lottie'ye tek kelime etmemişti. Lottie'nin onu ilk seferinde bulduğu o temkinli kabuğuna geri çekiliyordu. Ama genç kız eline uzandığında tuttu ve parmaklarını sıkıca onunkilere geçirdi.

Malikânenin araç yoluna döndüklerinde, denizde bir kış fırtınası patlak vermek üzereymiş gibi göründü. Soğuk havada yağmur kokusu vardı ve şiddetlenen rüzgâr meyve ağaçlarının çıplak dallarını çılgınca dans ettiriyordu.

Araba dönerek durdu. Lottie eteklerini bile toplayamadan Hayden kapıyı açtı ve kızının adını bağırarak malikâneye doğru koşturdu.

Martha koşarcasına giriş salonuna girip efendisini şapkasız ve çıldırılmış bir halde bulduğunda, Lottie eve ulaştı.

"Burada ne yapıyorsunuz lordum?" diye sordu, yuvarlak yüzü şokla kaplıydı. "Eğer bu kadar erken geri döneceğinize dair haber yollasaydınız, sizin için hazırlık..."

Kadın lafını bitiremeden Hayden onu omuzlarından yakaladı. "Allegra burada mı, Martha? Onu gördün mü?"

Martha sersemlemiş bir halde gözlerini kırıştırdı. "Allegra? Elbette Allegra burada değil. Sizinle birlikte Londra'daydı."

Lottie çaresizce giriş salonuna bakındı, bakışları en sonunda aynalı palto askısında kaldı. Açılmamış bir yığın zarf öylece duru-

yor, Hayden'ın dönüşünü bekliyordu. "Posta arabası, Martha," dedi aceleyle. "Posta arabası bugün mü geldi?"

"Ah, sanırım evet. Jem'i bir saat önce toplaması için köye gönderdim." Önemsemezce elini salladı. "Önemli bir şey yoktu... sadece birkaç hatırlatma ve kuzeniniz Basil'den bir mektup."

Lottie ve Hayden vahşi bir bakış paylaştı.

"Allegra!" Hayden merdivenlerden yukarı yönelirken bağırdı.

"Allegra!" Lottie yankısı gibiydi, mutfaklara giden koridora fırlayıverdi.

Kısa bir süre sonra müzik odasında karşılaştılar, ikisi de soluksuzdu ve sesleri çatalıydı.

Hayden'in yüzü çaresizliğini yansıtıyordu, "Hiçbir yerde izini bulamadım," diye itiraf etti.

"Hizmetkârlar da görmemiş." Lottie başını iki yana salladı. "Ah Hayden, ya yanıldıysak? Ya biz buradayken o Londra bir yerlerde kaybolmuş, korkmuş ve bir başınaysa?"

Hayden başını kaldırıp Justine'in portresine baktığında elleri yumruklara dönüştü. "Ama yeğenin onun, annesini görmek için buraya geldiğine yemin etti."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz başını yavaşça çevirip Lottie'ye baktı, adamın gözlerindeki korku genç kızın kanını buza çevirdi.

Allegra uçurumun kıyısında duruyor, seyahat pelerini rüzgârla dalgalanıyordu. Gökyüzü ve denizin bulanık zemininde çok küçük ve kırılgan görünüyordu. Hayden boğazının gerisinden ufak, boğuluyormuş gibi bir ses çıkarıp ileri doğru atıldı. Lottie onun kolunu yakalayarak kızının ayaklarının altındaki gevşek kayaları işaret etti.

Gelişleriyle kenardaki çocuğu ürkütmekten korkarak yavaşça ilerlediler.

Aşağıdaki sivri kayalara çarpan dalgaların kükreyişinin üzerinden duyulacak kadar yaklaştıklarında, Hayden nazikçe seslendi, “Allegra.”

Kız döndü, ani hareketi yerinde sallanmasına sebep oldu. Hayden’ın kasları gerildi ve Lottie, onun ileri fırlayıp bebeğini yakalayarak kollarına almamak için öz denetiminin her zerresini kullandığını biliyordu. Lottie, Allegra’nın sarıldığı yıpranmış bebeği gördüğünde gözyaşları gözlerini kapladı.

“Allegra, canım,” dedi Lottie ve kıza şefkatle gülümsedi. “Baban ve ben çok endişelendik. Buraya gelip sana bir bakmamıza izin verir misin?”

Allegra başını şiddetle iki yana salladı. Rüzgâr kızın gevşek saçlarını gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne çarpıyordu. “Bana bakmanızı istemiyorum. Hiç kimsenin bana bakmasını istemiyorum.”

Lottie ve Hayden şaşkın bir bakışı paylaştı. Hayden tek elini ileri doğru uzatarak Allegra’ya yaklaşmaya başladı. Kız ölümcül boşluğa fazlasıyla yaklaşarak geriledi. Hayden eli hâlâ öne uzanmış bir haldeyken donakaldı, Lottie o anda adamın yüzünde gördüğü ifadeden kaçınmak için ömrünün on yılını verirdi.

“Benden korkuyor musun, Allegra? Sorun bu mu? Anneni incittiğimi düşündüğün için benden korkuyor musun?”

Kız yine kafasını iki yana salladı. “Onu senin incitmediğini biliyorum. Seni Lottie’yle konuşurken duydum. Artık gerçeği biliyorum. Annemi kimin öldürdüğünü tam anlamıyla biliyorum.”

Hayden kelimeyi boğularak söyleyebildi. “Kim?”

Allegra çenesini havaya kaldırıp babasının gözlerinin içine baktı. “Ben yaptım.”

Hayden kendini durdurmaktan âciz bir halde ona doğru iki adım daha attı. “Tabii ki sen yapmadın! Nasıl olur da böyle saçma bir şeyi söyleyebilirsin?”

“Çünkü bu doğru! Neden bazı günler beni daha çok sevdiğini, bazı günlerde de beni görmeye dayanamadığını anlayamazdım. Bir gün saatlerce kapısının dışında durdum. Dışarı çıkması ve benimle oynaması için ağlayıp yalvardım. Ama çıkmadı. Ben de kızıp, “Senden nefret ediyorum! Keşke ölmüş olsaydın!” diye bağırdım.” Allegra’nın göğsü kesik bir hıçkırıkla yükseldi. “Sonra o öldü.”

“Ah tatlım.” Hayden kendi gözyaşlarını geri göndermeye çalışarak onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. “Annemi sen öldürmedin. Onun ölümü için suçlanacak kişi sen değilsin. Annem hastaydı ve acısını dindirmenin başka yolunu bilmiyordu.” Başını çaresizce iki yana salladı. “Seni o kadar çok sevdi ki... Sen onun hayatının ışığıydın. Eğer hastalanmamış olsaydı seni asla terk etmezdi. İkimizi de asla terk etmezdi.”

Lottie onun bu sözleri ilk kez söylediğini ve söylediklerine inandığını bilerek Hayden’in omzunu sıktı. Hayden yalnızca Allegra’yı temize çıkarmıyordu, asla işlemediği günahlar için kendini de bağışlıyordu.

Kızına doğru titrek bir el uzattı. “Lütfen buraya gel hayatım. Babana gel.”

Allegra’nın yüzü buruştu. Hayden’a uzandı ama tam o anda vahşi bir rüzgâr kızı pelerinininden yakalayıp geriye doğru çekti. Çocuğun ayakları gevşek taşların üzerinde kaymaya başladı. Bacakları denge-sini bulmak için savaşıarak cılgınca hamleler yaparken, Hayden ona doğru ve Lottie de Hayden’a doğru ileri atıldı.

Allegra kâbuslardan çıkan tiz bir sesle çığlık attı. Lottie’nin bebeği kızın kollarından kayıp aşağıdaki çarpan dalgalara düşerken, Hayden kızı pelerininin önünden yakaladı. Üçü rüzgârla olan bir savaşın ortasında kalarak orada sendeledi. Lottie tırnaklarını Hayden’ın paltosuna geçirip dişlerini sıktı. Hayden’ın, uçurumdan aşağıya onunla birlikte yuvarlanmak zorunda kalsa bile kızını asla bırakmayacağını bilinciyle, Lottie ona var gücüyle asıldı.

Lottie onları kaybedeceğinden korkarak gözlerini kapattı ve fısıldadı, “Lütfen, ah yüce Tanrım, lütfen...”

Tam o anda, yasemin kokulu vahşi bir rüzgâr dalgası Allegra’yı kaldırıp babasının kollarına doğru ilerletti. Üçü de geriye doğru sendeleyerek kayalara doğru yığıldılar.

Allegra dört yıldır ilk kez kendini Hayden’in kollarına atarak, “Ah, babacığım!” diye ağladı.

Hayden kollarını ona dolayıp yüzünü kızın karmakarışık saçlarına gömdü. “Her şey yolunda, bebeğim. Baban burada. Seni asla bırakmayacak.”

Rahatlama ve hayretle titreyen Lottie uçuruma doğru baktı. Bir kadının ruhani hatları havada süzülüyordu. Kadın gülümseyip parlak menekşe rengi gözlerinde hiçbir alay izi olmadan başını salladığında, Lottie en sonunda onun vermek için geri döndüğü mesajı anladı... hayattayken sahip olmadığı huzuru en sonunda ölümden bulmuştu.

Lottie, bu adam ve çocuğunu kendi hayatına dâhil etmesi için Justine’in sözsüz onayını kabul edip yavaşça başını sallayarak onu onayladı. Hayden başını kaldırdığında, o gitmişti. Sanki bulutların süzüldüğü gökyüzünde kayıp giden bir bulut kümesinden başka hiçbir şey değilmiş gibi...

Hayden uzanıp onu büyümlü çemberlerine doğru çektiğinde, Lottie ıslıl ıslıl gözyaşı perdesinin üzerinden gülümseyerek ona baktı. “Her şey yolunda, Hayden. Justine’in her zaman senin ilk aşkın olacağını artık anlıyorum.”

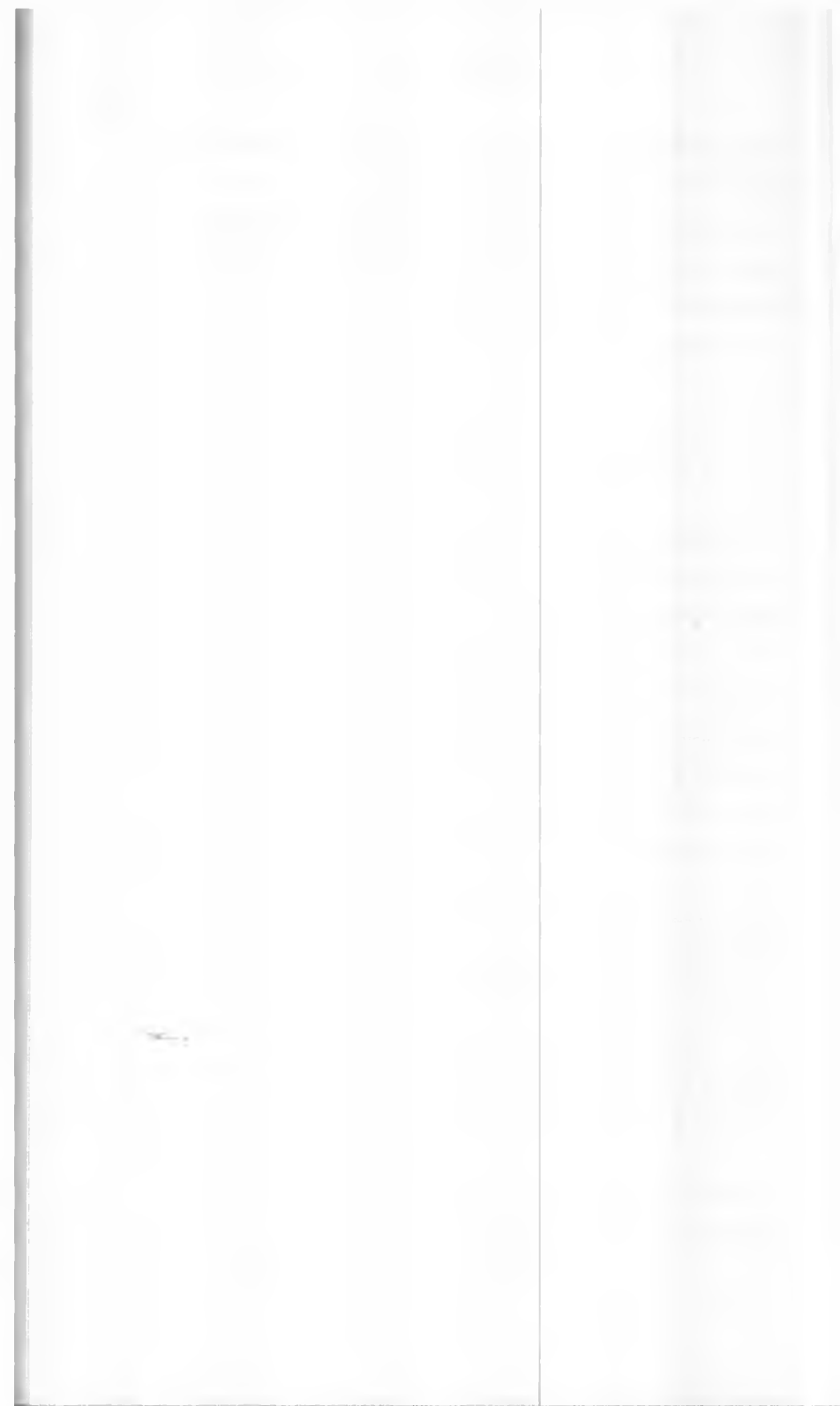
Genç kızın yanağını avuçladı, yeşil gözleri hem vahşi hem de şefkatliydi. “Justine ilk aşkım olabilir ama sen, benim tatlı Lottie’m, benim son aşkım olacaksın.”

Hayden’in dudakları onunkine sürterken öpücüğü genç kızmı merak ve umutla istila ediyordu. Bulutların arasından güneş belirdi ve neşeli bir piyano müziği kulaklarına süzüldü.

Hayden donakaldı. “Şunu duydunuz mu?” diye sorarken çılgınca etrafına bakınıyordu. “Sizce bir hayalet miydi?”

“Sersem olma baba,” dedi Allegra ve burnunu havaya kaldırdı.

Sırıtarak birbirine bakan Allegra ve Lottie cümleyi birlikte bitirdi. “Hayalet diye bir şey yoktur!”



## Son Söz



The Times'ın sosyete sayfasından, Londra, 26 Mayıs 1831:

Şehrimizin en saygı değer vatandaşlarından birinin güzeller güzeli genç kızı Leydi Allegra Oakleigh, bu akşam kötü şöhretli Devonbrooke Şeytani'nin evinde sosyete takdimini yaptı. Geceye piyanoda Beethoven'ın Fırtına Sonatı'ndan bir performansla başladı. Kral da dâhil olmak üzere, misafirler onun ihtişamıyla şaşırarak sessizliğe gömüldüğünde, Leydi Allegra'nın gururlu babası ayağa fırlayarak "Bravo! Bravo!" diye bağırdı. Ardından kalabalığın sağır edici alkışına önderlik etti.

Keyifli üvey annesi, Ölüm Lordu'nun Gelini ve Sevgili Mavisakalım kitaplarının ünlü yazarı, baş döndürücü valsler ve kadriller esnasında kocasının kolunu nadiren bıraktı. Sıradaki çalışmasının ne üzerine olduğunu sorduklarındaysa, üzerine titreyen kocasına basitçe parıldayarak baktı ve cevapladı: "Mutlu Bir Son."



## *Gazarın Notu*



Bu kitapta Hayden'ın ilk karısı Justine, bipolar bozukluktan (ayrıca manik depresyon olarak bilinir) muzdarip tıpkı annemde olduğu gibi. Yakın geçmişe kadar, bipolar bozukluğa beyindeki kimyasal dengesizliklerinin sebep olduğu bilinmiyordu... tıpkı kalp hastalığı, böbrek hastalığı ve diyabet gibi ilaçlarla etkin bir şekilde tedavi edilebilir dengesizlikler.

Bugün bile dünya çapında 5,7 milyon insanı etkileyen hastalığa sık sık depresyon ya da şizofreni diyerek yanlış tanı koyuluyor. Hastalık 15-24 yaş arasındakilerin ölüm sebepleri arasında üçüncü sırada bulunuyor.

Siz ya da sevdiğiniz birisi, depresyonu takip eden sırayla öfori periyotları, insomni, asabiyet, hızlanan konuşmalar ve düşünceler, yüksek sanrılar, düşünmeden hareket etme, zayıf hüküm, umursamaz davranışlar ve en ağır tablolarda paranoya, sanrılar ve halüsinasyonlarla karakterize ruh halinde dalgalanmalar hissediyorsanız, lütfen doktorunuzu ziyaret edin.

Bugün elverişli olan ilaç tedavisi, Justine'in yalnızca hayalini kurabildiği bir şeyi verebilir... umudu.

Teşekkürler,  
Teresa Medeiros



**BİR NEFRETEN  
BÜYÜK BİR AŞK DOĞDU  
TERESA MEDEIROS'UN  
BÜYÜLEYİCİ KALEMİNDEN  
UNUTAMAYACAĞINIZ BİR  
AŞK ROMANI**

"Medeiros, keskin kalemile  
büyülüyor."  
Rendezvous



**BAZILARI TEHLİKELİ  
SEVER...**

**BAZILARI CAZİBELİ SEVER...**

"Son derece seksi, keyifli, pırıl  
pırıl ve büyüleyici."  
Amanda Quick



BAZILARI  
İMKÂNSIZ OLANI SEVER

BAZILARI  
DELİ DOLU SEVER

BAZILARI HIRÇIN SEVER

“Medeiros, okurken sizi hem  
ağlatacak  
hem de güldürecek.”  
USA Today



Masum bir öpücük şeytanı  
meleğe çevirebilir mi?

“Medeiros, karşı konulması  
imkânsız bir başka romantik  
masal kaleme almış.”

—Booklist

“Komik ve yer yer dokunaklı...

Teresa Medeiros'un okuma  
deneyimini katıksız bir zevke  
dönüştüren akıcı ve süslü  
tarzına hayranım.”

—All About Romance